Len Deighton

SS-GB

"Un triumf! Cea mai bună carte a lui Deighton. Senzațională!"

The New York Times

"Un thriller de primă clasă!"

The Atlantic

"Un clasic al literaturii mondiale."

Time Magazine

"Chiar de la primele rînduri ale SS-GB e clar că ne aflăm pe mîinile unui maestru."

The Los Angeles Times

"Talentul lui Deighton pentru gradarea suspansului este mai hipnotic ca niciodată. Rezultatul este excepțional."

Cosmopolitan

"SS-GB e un roman dur, înfiorător și sinistru. Nu va dezamăgi."

Chicago Sun-Times

"Finalul de la SS-GB vă va zgudui."

Publishers Weekly

Director de colecție:
Adrian Șerban Dobrin

Len Deighton

SS-GB

Marea Britanie sub naziști 1941

Traducere, note și prezentare de
Florin Mircea Tudor

MULTISTAR
Piatra Neamț
1993

Redactor: Veronica Tudor
Tehnoredactare: Gabriela Covic, Ștefania Iancovschi

Titlul original: **SS-GB**
Un volum publicat de Multistar S.A. Conține textul integral al ediției hardcover originale.

Grateful acknowledgment is made to the following sources for permission to reproduce previously published material:

The Boy Scouts of America: an excerpt from the song "When You're Happy and You Know It". Reprinted from The Cub Scout Songbook. Courtesy Boy Scouts of America. Copyright © 1969. Reprinted by permission.

Chappell Music Company: A verse from "Wishing (Will Make It So)" by B.G. DeSylva. Copyright © by Crawford Music Corporation. Copyright Renewed, assigned to Chappell & Co., Inc. International Copyright Secured. ALL RIGHTS RESERVED. Used by permission.

Shapiro Bernstein & Co., Inc.: An excerpt from the song "The White Cliffs of Dover" by Burton and Kent. Used by permission. Copyright 1941. Renewed. Shapiro Bernstein & Co., Inc.

Pentru informații, adresați-vă societății Multistar S.A., Oficiul Poștal 3, C.P. 81, 5600 Piatra Neamț.

ISBN 937-9136-05-2
Ediția I, februarie 1993

Len Deighton

Len Deighton s-a născut în Londra în 1929. La vîrsta de șaptesprezece ani devine fotograf, atașat pe lîngă Serviciul special de cercetări al Forțelor aeriene britanice, stagiu extrem de folositor pentru viitoarele sale cărți dedicate celui de-al doilea război mondial: studiile **Fighter: The True Story of the Battle of Britain** (1977), **Blitzkrieg: From the Rise of Hitler to the Fall of Dunkirk** (1980), romanele **Bomber** (1970, București, 1982), **Goodbye, Mickey Mouse** (1982) și colecția de nuvele **Declarations of War** (1971).

După 1949 schimbă mai multe locuri de muncă, ultimul fiind la o stație de triaj unde fusese angajat ca simplu muncitor. În 1952 cîștigă o bursă la Colegiul Regal de Artă din Londra. După absolvire în 1955 – cu aceeași fire imprevizibilă – devine steward pe unul din avioanele companiei BOAC, demisionînd în vara anului 1956, cu cîteva zile înainte de o aproape sigură concediere datorată unui amestec accidental și inocent într-un trafic de aur în folosul unei companii din Hong Kong. Urmează apoi cîteva călătorii în jurul lumii, finanțate din cîștigurile sale ca desenator și ilustrator de carte.

Primul său roman, **The Ipcress File**, a fost publicat în 1962, devenind imediat un best-seller și fiind ecranizat în 1965 în regia lui Sidney Furie. Au urmat apoi **Horse Under Water** (1963), **Funeral in Berlin** (1964) – ecranizat în 1966 de Guy Hamilton, **Billion-Dollar Brain** (1966) filmat în 1967 de Ken Russell, romane eliptice cu schimbări spectaculoase și neașteptate de situații, dar și cu pagini ce lasă cititorului un gust amar. Dealtfel, Len Deighton, împreună cu Eric Ambler și John Le Carré, a revoluționat povestirea modernă de spionaj, făcînd-o

un excelent mijloc de exprimare a decepțiilor caracteristice omului secolului al XX-lea, în același mod în care Frederick Forsyth și Robert Ludlum au inovat thriller-ul politic.

Acest "Raymond Chandler al intrigii diplomatice", cum îl numea redactorul de specialitate al ziarului *San Francisco Chronicle*, trece cu ușurință, dar și cu același succes, de la un roman obișnuit de ficțiune la unul de spionaj, de la unul de război la unul de gen thriller. Parte din romanele sale au titluri ciudate, aproape intraductibile, din cauza conotațiilor lor specifice legate de diverse contexte literare engleze; de exemplu **Twinkle, Twinkle, Little Spy** (Transfugul) pare o remodelare a unui vers din cunoscutul "Twinkle, twinkle, little star" de Jane Taylor, în timp ce **Catch a Falling Spy** (Captura) folosește un vers dintr-un cîntec de John Donne (Go and catch a falling star). Dintre celelalte creații ale lui Len Deighton putem aminti: **Spy Story**, **An Expensive Place to Die**, **Yesterday's Spy**, **XPD**, **Close-Up**, trilogia **Berlin Game**, **Mexico Set**, **London Match** și **SS-GB**, publicat în 1978 și devenit imediat unul din marele sale succese.

SS-GB aparține – ca și **Luciane's Luck** de Jack Higgins, **Thunder Station** de Donald N. Norman, **The Hess Cross** de James S. Thayer, ca să numim doar cîteva titluri – acelor romane problematice, de ficțiune politică, pe care americanii le denumesc în mod obișnuit "what-if novels" (Ce s-ar fi întîmplat dacă...). Ce s-ar fi întîmplat dacă hitleriștii ar fi cucerit în realitate Anglia și ar fi fabricat în timp util bomba atomică? Ce s-ar fi întîmplat dacă americanii nu ar fi intrat în război? Tema nu pare prea atrăgătoare – mai ales pentru un englez – dar autorul o tratează cu atîta tact și eficiență încît devine "complet plauzibilă", după cum consideră Julian Symons în **Bloody Murder**, cunoscuta lucrare critică dedicată literaturii polițiste.

Dar prin magia descrierii acestui univers paralel, prin atmosfera creată de autor, **SS-GB** devine totodată și un reprezentant strălucit al science fictionului de cea mai bună calitate.

Florin Mircea Tudor

"În Anglia toți sînt curioși și continuă să se întrebe: «De ce nu vine Hitler?» Fiți calmi. Fiți calmi. Vine! Vine!"

(Adolf Hitler, 4.09.1940, Berlin, Întrunire cu infirmierele și lucrătorii din asistența socială)

Geheime Kommandosache C 216-2

Berlin, 18.02.41

Der Oberste Befehlshaber der Wehrmacht

10 exemplare

Exemplarul nr. 5

Chef-Sache! Nur durch Offizier!

Act de Capitulare -- text în limba engleză

Către Forțele armate britanice din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord – inclusiv insulele adiacente.

1. Comandamentul suprem britanic este de acord cu capitularea tuturor forțelor armate britanice din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord – inclusiv din toate insulele adiacente și din alte baze militare de peste mări. Acest act se aplică și tuturor unităților aparținînd de Royal Navy, aflate fie în porturi, fie pe mare.
2. Toate ostilitățile pe uscat, mare și aer în care sînt angajate forțe britanice urmează să înceteze în ziua de 19 februarie 1941, orele 0800 GMT.
3. Comandamentul suprem britanic va duce la îndeplinire, imediat, fără discuții sau comentarii, orice ordine ulterioare -- indiferent de natura lor -- provenite de la Comandamentul suprem german.
4. Nesupunerea la ordine sau incapacitatea de a le duce la îndeplinire va fi considerată o încălcare a dispozițiilor acestui act și va fi tratată de Comandamentul suprem german conform legilor în vigoare în timp de război.
5. Acest act de capitulare nu depinde de, nu dăunează și va fi înlocuit de orice acord general de capitulare impus de Comandamentul suprem german, aplicabil Regatului Unit și națiunilor aliate ale Commonwealth-ului.
6. Acest act de capitulare este redactat în limbile germană și engleză. Versiunea germană constituie textul original.
7. Hotărîrile Comandamentului suprem german vor fi definitive în cazul apariției unor îndoieli sau litigii în interpretarea sau înțelegerea termenilor prezentului act de capitulare.

Unu

Himmler l-a închis pe Rege în Turnul Londrei, spuse Harry Woods. Acum însă generalii germani sînt de părere că armata ar trebui să fie cea care să-l păzească.

Celălalt bărbat își făcu de lucru cu hîrtiile de pe birou și nu comentă de loc. Izbi cu putere ștampila de cauciuc pe tușieră și apoi pe fișă – "Scotland Yard, 11 nov. 1941". Era de necrezut că războiul începuse doar cu doi ani în urmă. Și acum totul se terminase; luptele încetaseră, fuseseră învinși. Erau atît de multe hîrtii de rezolvat încît erau nevoiți să folosească două cutii de pantofi – marca Dolcis, mărimea șase, escarpin de lac, cu tocuri înalte. Detectivul Superintendent Douglas Archer cunoștea doar o singură femeie care ar fi cumpărat astfel de pantofi – secretara sa.

— Ei bine, cel puțin așa zice lumea, continuă Harry Woods, detectivul sergent între două vîrste ce forma cealaltă jumătate a faimoasei "echipe criminalistice".

Douglas Archer își puse inițialele pe fișă și o aruncă în cutie. Privi apoi în cealaltă parte a camerei și dădu din cap. Era un birou mizerabil, cu pereții verzi și crem, deja înnegriți de vreme și cu ferestrele mici, bine protejate, dar murdare de fum și de ploaie; aici lumina trebuia să ardă toată ziua.

— Nu te încurca niciodată cu cineva din subordine, îl sfătui Harry, deși acum era prea tîrziu pentru o asemenea povață. Altcineva în afară de Harry, altcineva mai puțin îndrăzneț,

vorbăreț sau bine intenționat, s-ar fi oprit aici. Dar Harry nu luă în seamă surîsul înghețat ce plutea pe buzele șefului său.

— N-ai decît s-o faci cu blonda de la Registratură; sau cu tîrfa aia cu sînii mari — nemțoaica care asigură legătura cu detașamentele Waffen-SS[1] — nu ar refuza din cîte am auzit, dar cu propria secretară... Harry se strîmbă.

— Pierzi prea mult timp trăgînd cu urechea la ce spune lumea, glăsui calm Douglas Archer. Asta-i problema ta, Harry.

Harry Woods îi înfruntă privirea dezaprobatoare fără să clipească.

— Un polițist nu pierde niciodată prea mult timp ascultînd ce spun alții, domnule Superintendent. Și ai ști aceasta, dacă ai privi realitatea în față. Ești un detectiv al naibii de bun, dar un mizerabil cunoscător al firii omenești, iar asta-i problema ta.

Nu erau mulți detectivi sergenți care ar fi îndrăznit să-i vorbească pe acest ton lui Douglas Archer, însă ei doi se cunoșteau încă din 1920, pe cînd Harry Woods era un tînăr și chipeș polițist arborînd pe piept bareta Medaliei Militare[2] și zdrobind inimile îndurerate ale bucătăreselor și tinerelor fete în casă. Iar Douglas Archer era un puști de nouă ani, mîndru de a fi văzut stînd de vorbă cu Harry.

Cînd Douglas Archer a devenit — absolvind Școala specială de poliție de la Hendon — un tînăr și neexperimentat Inspector subdivizionar, singurele experiențe în domeniu fiind încercările de a evita Proctorii[3] pe străzile lăturalnice din Oxford, cel care l-a ajutat a fost Harry Woods. Și în acele timpuri titraților li se făceau zile fripte de către polițiștii de rînd!

---

(1) Detașamente militare speciale (n.tr.)

(2) Decorație britanică acordată începînd cu 1916 militarilor (n.tr.)

(3) Membru executiv al comitetului de disciplină, avînd sarcina de a menține ordinea, a supraveghea purtarea studenților și a aplica pedepse (la universitățile Oxford și Cambridge) (n.tr.)

Harry știa tot ce trebuia să cunoască un polițist – și chiar mai mult. Știa momentul cînd orice gardian de noapte își pregătește ceaiul și nu era niciodată prea departe de vreo cameră călduță cînd ploua afară. Harry Woods știa sub ce grămadă de gunoi se puteau găsi bani, dar nu lua niciodată mai mult de o treime din sumă pentru că altfel proprietarii ar fi găsit alte modalități de a plăti gunoierii pentru anumite transporturi suplimentare. Dar acestea se întîmplau cu mult timp în urmă, înainte ca generozitatea cîrciumarilor și barmanilor din districtul West End să-i fi rotunjit lui Harry și fața, și burta. Și înainte ca perseverența lui Archer să-l fi adus în rîndurile CID-ului[1] și apoi ale Brigăzii Criminalistice a Scotland Yard-ului.

— Departamentul nostru s-a procopsit cu o afacere pe cinste, zise Harry Woods. Toți ceilalți sînt ocupați, așa încît... Să pregătesc trusa?

Douglas știa că sergentul aștepta ca el să-și manifeste surpriza, așa că ridică dintr-o sprînceană:

— Cum dracu' de-ai aflat?

— Un apartament în Shepherd Market, tixit cu whisky, cafea, ceai și altele; tichete de benzină eliberate de Luftwaffe împrăștiate pe masă. Victima un tip bine îmbrăcat, probabil un speculant la bursa neagră.

— Așa crezi?

Harry zîmbi:

— Îți aduci aminte de banda de speculanți care l-a ucis pe administratorul depozitului din Fulham?... Falsificau tichete de benzină ale Luftwaffe. Poate-i vorba de aceiași indivizi.

— Harry, ai de gînd să-mi spui de unde provine informația, sau vrei să rezolvi cazul fără să te ridici de pe scaun?

— Sergentul de la secția de poliție din Savile e un vechi amic de pahar. Tocmai mi-a telefonat. Un vecin a descoperit cada-

(1) Criminal Investigation Department – Departamentul de cercetări criminalistice (n.tr.)

vrul și i-a anunțat.

— Nu-i nici o grabă, zise Douglas Archer. Să procedăm metodic.

Harry își mușcă buzele. După părerea sa, Detectivul Superintendent Douglas Archer nu proceda niciodată altminteri. Harry Woods era un polițist din vechea gardă ce disprețuia hîrțogăraia, cartotecile și microscoapele. Îi plăcea să sporovăiască, să bea, să interogheze și să aresteze.

În schimb Douglas Archer avea treizeci de ani, era un tip înalt și uscățiv. Aparținea noii generații de detectivi care nu puteau suferi vesta neagră, pantalonii cu dungi subțiri, pălăria cu boruri înguste și gulerul tare, îmbrăcămintea devenită aproape uniformă pentru membrii Brigăzii Criminalistice. Prefera cămășile de culoare închisă și pălăriile cu boruri late așa cum văzuse că purta George Raft[1] într-un film cu gangsteri produs la Hollywood. Ca și acesta, fuma trabuc, ori de cîte ori îi permitea rația de tutun. Acum încerca pentru a treia oară să-l aprindă; tutunul era de proastă calitate și nu ardea bine Se scotoci după un chibrit și Harry îi aruncă o cutie

Douglas era londonez — inteligent, plin de acel egoism rafinat ce caracterizează locuitorii marii capitale — însă ca toți cei crescuți fără tată, era introspectiv și singuratic. Vocea moale și accentul Oxford-ului ar fi fost mai potrivite pentru o altă categorie de reprezentanți ai legii, dar el nu regretase niciodată faptul că era polițist. Lucrul se datora în mare măsură lui Harry — de abia acum realiza aceasta. Pentru băiețelul bogat și stingher în casa mare din piață, Harry Woods devenise, fără să știe, un tată adoptiv.

— Să presupunem că tichetele de benzină nu sînt false; că sînt cît se poate de autentice, zise Douglas. În acest caz poți să pariezi că sînt implicați și nemții, iar afacerea va fi de competența instanței de la Lincoln's Inn — acel Feldgericht de

(1) Celebru actor american (1903-1980) (n.tr.)

Luftwaffe[1]. E doar o pierdere de timp dacă ne amestecăm.

— E vorba de o crimă, replică Harry. Cîteva tichete de benzină nu schimbă cu nimic situația.

— Harry, nu încerca să modifici legile, avem și așa destul de lucru să le aplicăm pe cele care le avem. Orice crimă care implică un membru din Luftwaffe, într-o măsură cît de mică, este de competența tribunalelor respective.

— Nu și dacă ajungem acolo imediat, spuse Harry trecîndu-și o mînă prin părul rebel. Nu dacă smulgem o mărturisire unuia din ei, trimitem copii la Geheime Feldpolitzei[2] și la Kommandatur[3] și le oferim rezolvarea pe tavă. Altfel acești pederaști de nemți vor clasa dosarul din lipsă de probe sau vor expedia vinovații la vreo muncă mai ușoară în altă țară.

Lupta nu avea să înceteze niciodată pentru Harry. Generația sa, care luptase și învinsese în noroaiele Flandrei, nu se putea obișnui niciodată cu înfrîngerea. Dar Douglas Archer nu fusese soldat. Atîta timp cît nemții aveau să-l lase să-și facă datoria de a-i prinde pe criminali, va munci așa cum făcuse și înainte. Și dorea să-l determine pe Harry să gîndească la fel.

— Ți-aș fi recunoscător, Harry, dacă nu ai lăsa ca propriile tale opinii să împieteze asupra legislației în vigoare. Douglas bătu ușor cu palma peste Buletinul Informativ al SIPO-ului[4]. Și nu sînt deloc convins că o vor lăsa mai moale în ceea ce privește personalul german. Cinci execuții luna trecută; un maior al unei divizii Panzer, decorat cu Crucea de Cavaler, cu unica greșeală de a fi întîrziat cu o oră la inspecția unor barăci militare. Aruncă foile de hîrtie pe biroul partenerului său.

— Chiar citești toate prostiile alea?

— Harry, dacă ai avea mai multă minte, le-ai citi și tu. Și ai

(1) Tribunal de campanie al aviației militare germane (n.tr.)
(2) Poliția secretă militară (n.tr.)
(3) Comandament (n.tr.)
(4) Sicherheitspolizei – Siguranță (n.tr.)

ști că în fiecare marți la orele unsprezece—deci peste zece minute—generalul Kellerman ține obișnuitele informări operative cu cadrele CID-ului.

— Asta pentru că bătrînul ticălos bea prea mult în timpul prînzului. După-amiază, în timp ce se întoarce clătinîndu-se de la Clubul ofițerilor SS, singurele cuvinte ce și le poate aminti sînt "mîine, mîine!"

Harry Woods notă cu satisfacție modul în care Douglas Archer aruncă o privire circulară spre scaunele și birourile goale, în eventualitatea că cineva le-ar fi surprins conversația.

— Oricare ar fi adevărul, spuse cu grijă Douglas, sigur este faptul că nu va renunța la ședința sa operativă. Iar rezolvarea unei crime pe care nu am fost încă invitați să o investigăm nu va fi o scuză suficientă pentru mine ca să nu ajung la timp acolo. Douglas se ridică în picioare și-și adună documentele pe care generalul ar fi putut dori să le vadă.

— I-aș spune să se ducă la dracu', replică Harry. I-aș spune că slujba are prioritate.

Douglas Archer reteză cu grijă partea nefumată a trabucului și o puse în sertarul superior al biroului, împreună cu o lupă, niște bilete la un concert la care nu se dusese și un stilou rupt.

— Kellerman nu-i atît de rău, obiectă el. Va păstra Poliția Metropolitană mai mult sau mai puțin intactă. Ai uitat de zvonurile despre împuterniciții speciali germani? Kellerman s-a opus aducerii lor.

— Prea multă rivalitate—și lui Kellerman nu-i place, murmură Harry.

Douglas își puse raportul împreună cu celelalte hîrtii în servietă și o legă cu cureaua.

— În cazul, improbabil dealtfel, cînd comisariatul din West End ne solicită, pregătește trusa și cheamă o mașină. Să țină fotograful acolo pînă cînd îi voi spune eu că-i liber—la fel și medicul de circumscripție și cel legist.

— Doctorului n-o să-i placă ideea, zise Harry.

— Mulțumesc că mi-ai spus, Harry. Trimite-i cîteva tablete

de supt — așa, să nu se plictisească — și amintește-i că telefonezi de la Whitehall[1] 1212, Cartierul General al Kriminalpolizei[2], Ordnungspolizei[3], Sicherheitsdienst[4] și Gestapo-ului. Orice reclamație se trimite în scris la adresa de mai sus.

— Nu te enerva, bătu în retragere Harry.

Sună telefonul; vocea calmă și impersonală a aghiotantului generalului Kellerman se făcu auzită:

— Superintendent Archer? Generalul vă transmite salutări și vă întreabă dacă ora e potrivită pentru a-l informa despre problemele zilnice ale CID-ului.

— Imediat, domnule maior, spuse Douglas și puse receptorul în furcă.

— Jawohl, Herr Major. Vă pup undeva, Herr Major.

— Oh, Harry, pentru numele lui Dumnezeu. Eu am de-a face cu oamenii ăștia, nu tu.

— Tot slugărnicie se cheamă, făcu Harry.

— Și cîtă slugărnicie crezi că a fost necesară ca să-ți salvez fratele de la deportare? Douglas hotărîse să nu-i pomenească niciodată despre acest lucru și acum era furios pe sine însuși.

— Dar avea certificat medical de la doctorul lui, spuse Harry, dar chiar înainte să-și termine propoziția își dădu seama că cei mai mulți dintre tehnicienii trimiși să lucreze în fabricile germane trebuiau să fi avut certificate asemănătoare, de la vreun doctor înțelegător.

— A ajutat, replică fără vlagă Douglas.

— Doug, nu mi-am dat seama, începu Harry, însă Douglas se și îndrepta în grabă spre primul etaj. Nemții erau pedanți cînd era vorba de punctualitate.

---

(1) Guvern (fam.) (n.tr.)
(2) Poliția criminală (n.tr.)
(3) Poliția de ordine (n.tr.)
(4) Sicherheitsdienst — Serviciul de securitate (n.tr.)

Doi

Generalul – sau, mai precis în limbajul oficial al SS, Gruppenführer-ul – Fritz Kellerman era un bărbat jovial ce se apropia de șaizeci de ani. Avea o înălțime medie, dar predispoziția sa pentru mîncarea și băutura bună îl făcuse să capete o față rumenă și o formă durdulie care, alături de obiceiul său de a-și ține ambele mîini în buzunare, puteau amăgi un privitor ocazional, făcîndu-l să creadă că era scund și gras – așa cum dealtfel era adeseori descris. Ofițerii din statul său major îl numeau "Vater", dar dacă manierele sale erau părintești, nu erau totuși destul de blînde pentru a i se putea atribui porecla mai obișnuită de "Vati" (Tăticul). Părul său des și alb înșelase destui ofițeri tineri, determinîndu-i să-i accepte invitația la o plimbare în primele ore ale dimineții prin parc. Dar puțini merseseră a doua oară. Și numai cel mai ageamiu dintre subordonați ar fi acceptat să-i fie partener la o prietenească partidă de șah, avînd în vedere că pe vremuri fusese campionul Bavariei la juniori. "Astăzi pare a fi ziua mea norocoasă", obișnuia să le spună partenerilor săi, pe măsură ce aceștia se apropiau de o înfrîngere dezastruoasă.

Înainte de victoria Germaniei, Douglas intrase rar în acest cabinet de la primul etaj, folosit exclusiv de comandantul poliției. Dar acum putea fi întîlnit foarte des aici, stînd de vorbă cu Kellerman, a cărui jurisdicție se întindea peste toată țara ocupată. Și lui Douglas – ca și altor cîțiva ofițeri – îi fusese

acordată favoarea specială de a pătrunde în acest birou printr-o ușă dosnică, în loc de a trece prin anticamera secretarei. Înainte de venirea germanilor, acest lucru le era permis doar adjuncților șefului poliției. Generalul Kellerman considera că era ceva normal, făcînd parte din das Führerprinzip[1]; în schimb Harry Woods spunea că era doar un rahat. Cabinetul șefului poliției era oarecum neschimbat. Masivul birou din mahon era așezat în colț. Scaunul din spatele său era plasat în mica nișă – gen foișor – ce primea lumină din toate părțile și asigura o minunată priveliște spre Tamisa. Căminul din marmură era mare și pe el se afla o pendulă, bogat împodobită, ce bătea orele și jumătățile. Un foc viu ardea în grătarul în formă de arc, între o garnitură de sobă din alamă lustruită și o cutie pentru cărbuni. Singura schimbare vizibilă erau peștii din acvariile plasate lîngă peretele exterior, bine închise și avînd pe ele – în litere de aur – numele lui Kellerman, un loc și o dată.

Doi bărbați în uniforme ale armatei erau deja înăuntru cînd Douglas păși în cameră. Ezită un moment, dar Kellerman îl invită:

— Intră, Superintendent. Haide, intră!

Cei doi străini se uitară o clipă la Douglas și apoi înclinară capul afirmativ. Englezul era exact ce le trebuia: unul din cei mai buni detectivi din Brigada Criminalistică, tînăr și bine făcut, cu acea față ciolănoasă și palidă pe care germanii o considerau semn al unei descendențe aristocratice. Individul avea ceva "germanic" în el, un exemplu perfect al "noului european". Și în plus vorbea o germană excelentă.

Unul din cei doi bărbați culese un carnețel de pe biroul lui Kellerman.

— Doar încă una, Generale Kellerman, spuse el. Celălalt scoase ca din pămînt un aparat Leica și se aplecă pentru a privi prin vizor.

---

(1) Principiul conducerii (n.tr.)

— Dumneavoastră și Superintendentul, privind împreună la niște notițe sau la o hartă... știți, ceva în genul ăsta.

Pe manșetele uniformelor lor cenușii de campanie, bărbații purtau însemnele PK-ului[1].

— Mai bine să facem cum vor ei, Superintendent, zise Kellerman. Tipii sînt de la revista *Signal*. Au bătut tot drumul de la Berlin doar pentru a sta de vorbă cu noi.

Douglas se îndreptă cu stîngăcie spre latura mai îndepărtată a biroului. Timid, luă o anumită poziție, lovind cu degetul un exemplar din *Angler's Times*. Se simți ca un neghiob, dar Kellerman trecu ușor peste acest moment neplăcut.

— Domnule Superintendent Archer, spuse ziaristul de la PK într-o engleză cu accent puternic, este adevărat că aici, la Scotland Yard, generalul Kellerman este numit "Tată"?

Douglas ezită o clipă să cîștige timp, pretextînd că nu vrea să se miște pentru a nu strica fotografia.

— Nu vezi că întrebarea îl pune în încurcătură pe Superintendent? interveni Kellerman. Și vorbește nemțește, Superintendentul o vorbește la fel de bine ca și mine.

— Deci e adevărat? continuă ziaristul, încercînd să obțină un răspuns de la Douglas. Obturatorul aparatului țăcăni. Fotograful verifică distanța și mai apăsă o dată pe declanșator într-o succesiune rapidă.

— Desigur că este adevărat, zise Kellerman. Crezi că sînt un mincinos? Sau crezi că sînt tipul de șef al poliției care habar n-are ce se întîmplă în propriul său cartier general?

Ziaristul se crispă și fotograful își coborî aparatul.

— E adevărul adevărat, răspunse Douglas.

— Și acum, domnilor, am de lucru, zise Kellerman. Îi fugări afară, precum o bătrînă ce-și găsește dormitorul invadat de pui de găină. Îmi pare rău, îi zise el lui Douglas după plecarea celor doi. Au spus că au nevoie doar de cinci minute, dar nu se mai

(1) Propaganda-Kompanie – Compania de propagandă (n.tr.)

dădeau duși. Bănuiesc că asta-i politica lor – să speculeze orice situație favorabilă. Se îndreptă spre birou și se așeză.

— Și acum băiete, spune-mi ce se mai întîmplă pe aici.

Douglas își citi raportul, dînd explicațiile necesare acolo unde era cazul. Prima grijă a lui Kellerman era să justifice banii cheltuiți și de aceea Douglas își întocmea întotdeauna raportul în așa fel încît să rezume resursele și nevoile departamentului în mărci de ocupație.

Cînd formalitățile se încheiară, Kellerman deschise cutia de țigări prevăzută cu umidificator. Cum țigările se vindeau la bursa neagră cu cinci mărci bucata, fiecare exemplar din marca sa preferată – Monte Cristo nr. 2 – constituia o mică avere. Kellerman alese cu grijă două havane. Ca și Douglas, aprecia aroma celor cu pete verzi sau galbene pe partea exterioară. Ceremonia continuă prin tăierea capetelor și îndepărtarea unor firișoare scuturate de tutun. Ca de obicei, Kellerman purta un costum ușor de tweed, cu vestă și lanț de aur pentru ceasul de buzunar, negăsind de cuviință să-și îmbrace uniforma SS nici pentru întrevederea cu ziariștii. În plus, Kellerman – ca atîția alți ofițeri superiori SS ai generației sale – prefera gradele obișnuite ale armatei în locul celor stînjenitoare ale SS-ului.

— Nu ai încă nici o știre despre soția ta? întrebă generalul. Ocoli biroul și îi oferi o havană lui Douglas.

— Cred că trebuie să considerăm că a fost ucisă, răspunse Douglas. În timpul atacurilor aeriene se ducea adesea la vecinii noștri, iar casa lor a fost complet distrusă în timpul luptelor de stradă.

— Nu dispera niciodată, spuse Kellerman. Să fi fost o aluzie la legătura lui cu secretara, se întrebă în sinea sa Douglas.

— Băiatul e bine?

— Se afla la adăpost în ziua aceea. Da, e sănătos.

Kellerman se aplecă să-i aprindă țigara. Douglas nu se obișnuise încă cu felul în care ofițerii germani își dădeau cu colonie pe față după ras, așa încît parfumul îl surprinse. Pufăi din havană. Douglas ar fi preferat să o ia cu el, dar generalul

le aprindea întotdeauna. Se gîndi că ar fi putut să fie un mod de a preveni vînzarea lor, sau că – pur și simplu – Kellerman credea că în Anglia nici un gentleman nu ar fi oferit unui coleg prilejul de a pune în buzunar o țigară nefumată.

— Nici o altă problemă, Superintendent? întrebă Kellerman trecînd prin spatele lui Douglas și atingîndu-i ușor umărul, ca un semn de încurajare. Douglas se întrebă dacă generalul știa că poșta de dimineață îi adusese o scrisoare de la secretara sa, în care aceasta îi făcea cunoscut faptul că era însărcinată și-i cerea suma de douăzeci de mii de mărci de ocupație. Lirele sterline, găsise ea de cuviință să adauge – în caz că Douglas nu ar fi știut – nu mai erau o monedă pe care doctorii, specialiști în avorturi, o acceptau. Douglas primea o parte a salariului în mărci de ocupație. Pînă în acel moment nu reușise să afle modul în care îi parvenise scrisoarea. S-o fi adus ea însăși la birou, sau să o fi trimis prin intermediul vreunei prietene de la Registratură?

— Nici o problemă cu care mi-aș permite să vă deranjez, zise Douglas.

Kellerman zîmbi. Neliniștea lui Douglas îl făcuse să i se adreseze generalului în acest mod puțin forțat, folosit doar de unii din cei mai servili germani.

— Erai familiar cu această cameră odinioară? întrebă Kellerman.

Înainte de război Șeful Poliției obișnuia să lase ușa larg deschisă atunci cînd odaia nu era folosită, așa încît funcționarii puteau ieși și intra în voie. La puțin timp după ce fusese numit la Scotland Yard, Douglas găsise o scuză ca să intre în camera neocupată, pentru a o studia cu acea venerație tipică unui tînăr pasionat de literatura polițistă.

— Am intrat rar aici cînd era biroul Șefului Poliției.

— Trăim timpuri grele, spuse Kellerman ca și cum s-ar fi scuzat pentru vizitele frecvente pe care Douglas trebuia să le facă acolo. Se aplecă și scutură un centimetru de scrum într-un model din porțelan alb al lui Tower Bridge pe care un fabricant

întreprinzător îl reproiectase, adăugîndu-i niște steaguri cu svastica și inscripția "Waffenstillstand[1], Londra, 1941" în litere gotice roșii și negre.

— Pînă acum, continuă Kellerman alegîndu-și cuvintele cu grijă, poliției nu i s-a cerut să se amestece în politică.

— Totdeauna am fost complet apolitici.

— Nu e chiar așa, spuse cu blîndețe Kellerman. În Germania noi spunem lucrurilor pe nume – iar poliția politică se numește poliție politică. Voi o numiți Special Branch, pentru că voi englezii nu sînteți sinceri în astfel de probleme.

— Da, domnule.

— Dar va veni și momentul cînd nu voi mai putea rezista presiunilor Berlinului pentru a ne integra sistemului polițienesc german.

— Știți, domnule, că noi englezii nu acceptăm cu ușurință ideile noi.

— Nu fă pe prostul cu mine, Superintendent, zise Kellerman fără să-și schimbe tonul și zîmbetul binevoitor. Știi la ce mă refer.

— Nu sînt sigur că știu, domnule.

— Superintendent, nici unul din noi nu dorește consilieri politici în această clădire. Dar, inevitabil, ofițerii tăi de poliție vor fi folosiți împotriva grupurilor englezești de rezistență, împotriva soldaților necapturați, a refugiaților politici, evreilor, țiganilor sau a altor elemente indezirabile, spuse Kellerman cu un ton ce arăta că el nu le considera chiar atît de nedorite pe cît le credeau superiorii săi din Berlin.

— În acest caz poliția va fi dezbinată, spuse Douglas.

Kellerman nu răspunse. Apucă de pe birou un mesaj venit pe teleimprimator și îl citi ca și cum ar fi vrut să-și reamintească conținutul său.

— Un ofițer superior din Sicherheitsdienst este pe drum,

(1) Armistițiu (n.tr.)

zise el. Vei lucra cu el.

— Însărcinarea sa este politică? întrebă Douglas. SD-ul era serviciul de informații al SS-ului. Lui Douglas nu-i plăcea deloc această vizită de rău augur.

— Nu știu de ce vine, spuse voios Kellerman. Face parte din statul major personal al Reichsführer-ului SS și va da socoteală doar Berlinului pentru tot ce va întreprinde aici. Kellerman pufăi din havană și dădu drumul la fum pe nas. Îl lăsă pe Superintendent să mediteze asupra știrii și să-și dea seama că noul sosit va fi un pericol pentru amîndoi.

— Standartenführer[1] Huth, acesta-i numele individului, completă în cele din urmă Kellerman. Modul în care utilizase gradul SS-istului era de ajuns pentru a accentua ideea că Huth era un străin în ochii săi. Generalul ridică mîna.

— Faptul că primește ordine direct de la Berlin îi conferă o poziție..., ezită și lăsă să-i cadă brusc mîna, ...specială.

— Înțeleg, domnule, zise Douglas.

— Atunci cred, dragul meu amic, că vei face tot ce poți pentru a împiedica orice imprudență – în special verbală – din partea prietenului tău de la etajul de dedesubt.

— Vă referiți la detectivul sergent Woods?

— Ah, ce minte ascuțită ai, Superintendent, spuse Kellerman.

(1) Colonel (în trupele SS) (n.tr.)

Trei

Cineva afirmase că de la armistițiu nu fusese nici măcar o săptămînă întreagă de soare. Ușor de crezut. Astăzi aerul era umed, iar soarele gălbejit de-abia se vedea – ca o farfurie goală pe o față de masă murdară – printre norii cenușii.

Și totuși chiar un londonez get-beget – cum era Douglas Archer – putea merge pe strada Curzon și, cu ochii pe jumătate închiși, să vadă puține sau nici un fel de schimbări în comparație cu anul anterior. Afișul cu Soldatenkinc[1] din fața cinematografului Curzon era mic și discret plasat, și numai dacă doreai să intri în restaurantul Mirabelle auzeai șoapta portarului galonat care îți amintea că respectivul local era în prezent folosit exclusiv de ofițerii de stat major de la Cartierul General al Flotei aeriene 8, situat vizavi în vechiul local al Ministerului Educației. Și dacă ochii îți rămîneau pe jumătate închiși era ușor să nu sesizezi plăcuțele cu inscripția "Întreprindere evreiască", unde numai cei mai curajoși clienți îndrăzneau să intre. Iar în luna noiembrie a anului 1941, Douglas Archer – ca și cei mai mulți dintre compatrioții săi – își ținea ochii pe jumătate închiși. Scena crimei la care, așa cum prevăzuse detectivul sergent Harry Woods, fuseseră chemați, era Shepherd Market. Acest labirint de străduțe înguste adăpostea muncitori londonezi, negustori italieni și vizitatori bogați ce

(1) Numai pentru soldați (n.tr.)

descopereau în ulițele întortocheate și vechile case șubrezite, acea înfățișare a Londrei din romanele lui Dickens — dar la care se adăuga existența unor magazine și restaurante la modă.

Casa era tipică pentru cartierul respectiv. Cîțiva polițiști se aflau deja acolo, discutînd aprins cu doi reporteri. Parterul era un magazin demodat și sărăcăcios, în care de-abia puteai să-ți ții brațele întinse. La etaj erau camere minuscule — ca pentru păpuși — la care ducea o scară întortocheată și atît de îngustă încît exista oricînd pericolul să desprinzi de pe pereți reproducerile înrămate ce le împodobeau. Numai cu mare greutate reuși Harry să ajungă împreună cu trusa criminalistică la locul unde se afla cadavrul.

Doctorul poliției era deja acolo, așezat pe o canapea acoperită cu creton, cu mantaua cazonă închisă pînă în gît și cu mîinile în buzunare. Era un bărbat tînăr, de vreo douăzeci și cinci de ani, dar în ochii căruia Douglas putea deja citi resemnarea teribilă cu care atît de mulți englezi păreau să fi acceptat înfrîngerea finală.

Pe podea, în fața lui, zăcea mortul. Aproximativ treizeci și cinci de ani, o față palidă și o chelie pronunțată. Dacă l-ai fi întîlnit pe stradă, ai fi pariat că aparține mediului universitar, cu figura profesorului distrat prezentat în comedii.

Vesta îi era pătată de sînge dar și de un soi de pudră cafenie. Douglas o atinse cu vîrful degetului, însă înainte de a-l apropia de nas, recunoscu aroma tutunului de prizat. Urme ale acestuia se vedeau și sub unghiile cadavrului. Nefiind încă raționalizat, tutunul de prizat devenea din ce în ce mai popular — avînd în vedere prețul mereu în ascensiune al țigărilor.

Douglas găsi cutiuța cu tutun într-un buzunar al vestei. Impactul gloanțelor distrusese capacul. Înăuntru se mai afla și o havană pe jumătate fumată, cu banderola încă intactă, o Romeo y Julieta, o adevărată avere în acele zile; nu era de mirare că individul păstrase jumătatea nefumată.

Douglas privi costumul de comandă, de bună calitate, al mortului. Mult prea larg, nu se potrivea cu materialul scump

și bine croit; ca și cum bărbatul, supus brusc la o cură de slăbire, ar fi dat jos rapid mai multe livre[1]. Pierderea bruscă în greutate era evidentă și din aspectul feței – trasă și ridată. Douglas pipăi porțiunile lipsite de păr de pe capul bărbatului:

— *Alopecia areata*, zise doctorul. Destul de comună.

Douglas privi în gura mortului. Individul avusese destui bani ca să-și îngrijească dinții. Aurul strălucea, dar înăuntru era și sînge.

— Are sînge în gură.

— S-a lovit probabil la față cînd a căzut.

Douglas avea o altă idee, dar nu-l contrazise. Notă micile răni de pe fața bărbatului și punctele de sînge de sub piele. Ridică manșeta cămășii îndeajuns de sus să-i observe brațul roșu și inflamat.

— Oare unde te poți bronza în această perioadă a anului? întrebă doctorul.

Douglas nu răspunse. Făcu o schiță a modului în care corpul se prăbușise pe spate în micul dormitor și trase concluzia că bărbatul stătuse în cadrul ușii cînd îl loviseră gloanțele. Atinse petele de sînge de pe corp pentru a vedea dacă sînt lipicioase, apoi îi puse palma pe piept. Nici un pic de căldură. Experiența îi spuse că omul murise de aproximativ șase ore, sau chiar mai mult. Doctorul urmări mișcările lui Douglas dar nu făcu nici un comentariu. Detectivul se ridică în picioare și privi în jur. Camera era mică, mult prea ornată, cu un tapet fantezist cu reproduceri după Picasso și cu lămpi de masă confecționate din sticle de Chianti.

Un birou de nuc avea sertarele deschise, ca și cum ar fi fost devalizat. O lampă demodată din alamă fusese astfel plasată încît să arunce lumina asupra unei mape de scris din piele verde, dar becul fusese scos și lăsat într-o despărțitură a biroului, împreună cu o duzină de foi de scris și plicuri ieftine.

---

(1) Unitate de măsură a greutății egală cu 0,453 kg (n.tr.)

Nici un fel de cărți, fotografii sau obiecte personale. Părea a fi o cameră într-un hotel de bună calitate. În cămin se afla o grămadă de bușteni. Grătarul era plin ochi cu resturi de hîrtii arse.

— Medicul legist n-a venit încă? întrebă Douglas. Înșurubă becul în lampa de alamă, o aprinse doar pentru o clipă – să vadă dacă funcționează – apoi o stinse. Se îndreptă spre cămin și-și băgă mîna în resturile de scrum. Nu mai era cald, dar hîrtiile fuseseră atît de bine arse încît nu era chip să afli ce conțineau. Probabil că operațiunea durase mult. Douglas se folosi de batistă pentru a-și șterge mîinile.

— Nu încă, replică posomorît doctorul. Douglas ghici că fusese iritat de ordinul său de a-l aștepta fără a întreprinde nimic.

— Ce părere ai, doctore?

— Lucrînd cu SIPO, nu cumva ai vreo țigară în plus?

Douglas scoase port-țigaretul de aur, singurul și cel mai prețios obiect pe care-l avea. Celălalt luă o țigară și-i mulțumi cu un simplu semn din cap, în timp ce o examină cu atenție. Foița era marcată cu dubla banderolă roșie ce identifica rațiile atribuite Wehrmacht-ului. Doctorul o puse în gură, scoase o brichetă din buzunar și o aprinse fără a-și schimba expresia feței sau poziția, așa cum stătea răsturnat pe canapea și cu picioarele întinse.

Un sergent de poliție în uniformă privise întreaga scenă așteptînd răbdător în fața ușii deschise. Își băgă capul în cameră și zise:

— Mă scuzați, domnule. O veste de la medicul legist. Nu va ajunge aici pînă după-amiază.

Harry Woods desfăcea trusa criminalistică. Douglas nu se putu abține să-i arunce o privire. Harry încuviință din cap. Acum își dădea seama că ideea de a-l opri acolo pe medicul poliției se dovedise bună. Medicii legiști întîrziau întotdeauna în acele zile.

— Deci ce părere ai, doctore? repetă Douglas.

Priviră amîndoi cadavrul. Douglas atinse pantofii mortului; picioarele erau întotdeauna ultimele care înțepeneau.

— Fotografii își vor termina treaba pînă la sosirea medicului legist, zise Harry. Douglas descheie cămașa mortului, dînd la iveală contuziile mari și negre ce înconjurau cele două găuri de gloanțe, peste care sîngele se închegase deja.

— Ce părere am? răspunse doctorul. Moartea a fost produsă de rănile provocate de gloanțele din piept. Primul glonte în inimă, al doilea în partea superioară a plămînului. Moartea a fost mai mult sau mai puțin instantanee. Pot să plec acum?

— N-am să te țin mai mult decît este absolut necesar, zise Douglas, și glasu-i nu purta nici cea mai mică urmă de scuză.

Stînd chircit lîngă cadavru, privi înapoi spre locul unde trebuia să se fi aflat ucigașul. Lîngă perete, undeva sub scaun, zări o sclipire metalică. Douglas se aplecă pentru a vedea mai bine. Era o mică piesă dintr-un aliaj oarecare, cu o margine de piele. O puse în buzunarul vestei.

— Deci primul glonte l-a lovit în inimă, doctore, și nu cel de-al doilea?

Doctorul nu se mișcase încă de pe sofa, dar își răsuci picioarele așa încît degetele se lipiră unele de altele.

— Sîngele ar fi fost mai spumos dacă ar fi lovit la început plămînul, în timp ce inima mai funcționa.

— Într-adevăr, răspunse Douglas.

— Probabil că se prăbușea deja în momentul cînd a fost atins de al doilea glonte. Acest lucru ar explica faptul că nu prea și-a atins ținta.

— Înțeleg.

— Am văzut destule răni anul trecut ca să ajung un fel de expert, zise doctorul fără să zîmbească. Pistol calibrul nouă milimetri. Acesta-i tipul de glonț pe care ai să-l găsești după ce vei scormoni în spatele nenorocitului de tapet stil Regency. A tras un tip care-l cunoștea. Dacă aș fi în locul tău, aș căuta un fost soldat, stîngaci, care venea des pe aici și avea propria lui cheie.

— Bine gîndit, doctore. Harry Woods își ridică privirea din locul unde stătea, cotrobăind prin buzunarele mortului. Recunoscuse nota de sarcasm din voce.

— Îmi cunoști metodele, Watson, spuse doctorul.

— Mortul purta palton; ai tras concluzia că intrînd pe ușă, l-a găsit pe ucigaș, care îl aștepta. Cei doi s-au înfruntat față în față, criminalul stînd pe scaunul de lîngă cămin, iar din traiectoria glonțului, ai dedus că arma se afla în mîna lui stîngă.

— Al dracului de bune țigările astea pe care ți le-au dat nemții, declară doctorul, ridicînd-o în aer și urmărindu-i fumul.

— Deci un fost soldat deoarece a nimerit inima din primul foc.

Doctorul inhală fumul și dădu din cap.

— Ai observat că toți trei avem încă pe noi paltoanele? întrebă Douglas. E al naibii de frig aici, contorul de gaz e zero, iar legătura tăiată. Și nu mulți soldați sînt trăgători de elită, doctore, iar cu pistolul nici unul la un milion — și s-a folosit și de un pistol german, după spusele tale. Mai crezi că ucigașul a avut o cheie pentru că nu există nici un indiciu că ușa ar fi fost forțată. Dar ajutorul meu ar putea intra pe acea ușă cu ajutorul unei bucăți de plastic mai repede decît ai reuși dumneata cu o cheie — și fără să facă nici un fel de zgomot.

— Oh, spuse doctorul.

— Și acum, ce crezi despre ora cînd a murit? spuse Douglas.

Orice doctor ura o astfel de întrebare, iar cel de față fu sigur că polițistul știa acest lucru. Ridică din umeri.

— Pot să mă gîndesc la o oră și să ghicesc.

— Atunci gîndește-te, dar nu ghici, povățui Superintendentul.

Doctorul încă tolănit pe sofa, își stinse țigara și puse chiștocul rămas într-o cutiuță.

— Cînd am ajuns, i-am luat temperatura. În mod normal un cadavru se răcește cam cu un grad și jumătate Fahrenheit pe oră.

— Am auzit un zvon care susține acest lucru, replică Douglas.

Doctorul rîse lipsit de voioșie în timp ce-și băga cutiuța în buzunarul mantalei, și își privi picioarele în vreme ce-și freca degetele.

— S-ar fi putut produce între șase și șapte astăzi dimineață.

Douglas privi la sergentul în uniformă.

— Cine a anunțat autoritățile?

— Vecinul de la parter aduce aici sus în fiecare dimineață cîte o sticlă de lapte. A găsit ușa deschisă. Nici un miros de cordită sau altceva, adăugă sergentul.

Doctorul chicoti. Dar după ce dădu în tuse, se lovi cu putere în piept.

— Nici un miros de cordită, repetă el. Am să-mi amintesc de asta, e bună...

— Nu știi prea multe despre polițiști, doctore, spuse Douglas. În special dacă iei în considerație faptul că ești medicul poliției. Acest sergent în uniformă, un ofițer pe care nu l-am mai întîlnit pînă acum, îmi sugerează discret că el crede că moartea a survenit mai devreme. Mult mai devreme, doctore. Douglas se îndreptă spre dulapul minuțios pictat din colț și deschizîndu-l, dădu la iveală un bar bine asortat. Scoase cîteva sticle de whisky și remarcă fără surprindere că pe cele mai multe etichete scria “Îmbuteliat special pentru Wehrmacht”. Douglas puse totul la loc și închise ușița. Doctore, ai auzit vreodată de lividitate după moarte?

— S-ar putea ca moartea să fi survenit mai devreme, admise medicul. Se ridicase în picioare și vocea îi era slabă. Observase și el colorația ce provenea de la închegarea sîngelui.

— Dar nu înainte de miezul nopții.

— Nu, nu înainte de miezul nopții, fu de acord doctorul.

— Cu alte cuvinte, moartea s-a produs în timpul perioadei în care circulația era interzisă?

— Foarte probabil.

— Foarte probabil? repetă caustic Douglas.

— Ei bine, *categoric* în acea perioadă, admise doctorul.

— De ce nu respecți regulile jocului, doc? spuse Douglas,

fără să-l privească. Se îndreptă spre cămin și examină enorma cantitate de hîrtie arsă îngrămădită pe grătar. Vătraiul de alamă bine lustruit era înnegrit. Cineva îl folosise pentru a se asigura că și ultima bucățică fusese mistuită de flăcări. Douglas băgă din nou mîna în grămada ușoară de cenușă, acum rece; o mare cantitate de foi de scris trebuia să fi fost distrusă aici.

— Harry, ce-ai găsit în buzunare?

— Legitimație, opt lire, trei șilingi și zece penny, o legătură de chei, un briceag, un stilou scump, o batistă și jumătatea unui bilet dus-întors: de la Londra la Bringle Sands.

— Doar atît?

Harry știa că șeful îi va cere legitimația, așa încît i-o dădu fără alte comentarii. Apoi adăugă:

— Individului îi plăcea să călătorească lejer.

— Sau buzunarele i-au fost percheziționate, replică doctorul neschimbîndu-și poziția de pe canapea.

Harry prinse privirea lui Douglas în care desluși un început de zîmbet.

— Sau buzunarele i-au fost scotocite, repetă Douglas adresîndu-se adjunctului său.

— Ai dreptate, răspunse acesta.

Douglas deschise legitimația. Titularul era un contabil de treizeci și doi de ani; adresa menționată era în Kingston, Surrey.

— Kingston, constată Douglas.

— Știu, zise Harry. Amîndoi erau conștienți de faptul că din clipa în care Arhivele din Kingston fuseseră complet distruse în decursul luptelor, aceasta era o adresă des utilizată de falsificatorii de acte de identitate. Douglas puse legitimația în buzunar și repetă întrebarea adresată cu puțin timp înainte doctorului. Privi înspre acesta, așteptînd un răspuns.

— De ce încerci să mă induci în eroare în ceea ce privește ora decesului?

— Ei bine, a fost o prostie din partea mea. Dar dacă oamenii vin și pleacă după întreruperea circulației, vecinii sînt obligați

să raporteze faptul Feldgendarmerie-ei[1].

— Și de unde știi că n-au făcut-o?

Doctorul își ridică mîinile și zîmbi.

— Am presupus, continuă el.

— Ai presupus. Douglas dădu din cap. Poate fiindcă toți vecinii *tăi* ignoră interzicerea circulației pe timpul nopții? întrebă el. Ce alte dispoziții mai trec de obicei cu vederea?

— Dumnezeule! exclamă doctorul. Voi ăștia sînteți mai răi chiar decît afurisiții de nemți. Mai bine aș sta de vorbă cu Gestapo-ul decît cu ticăloși ca tine—cel puțin ăia nu răstălmăcesc orice cuvînt pe care-l rostesc.

— Nu stă în puterea mea să te lipsesc de șansa de a avea o întrevedere cu Gestapo-ul, replică Douglas, dar numai pentru a-mi satisface curiozitatea, doctore, opinia dumitale despre tehnicile blînde de interogatoriu practicate de sus-numitul departament se bazează pe o experiență nemijlocită, sau pe zvonuri?

— Bine, bine, zise doctorul. Să zicem pe la trei noaptea.

— Așa-i mult mai bine. Acum te rog să examinezi ca lumea cadavrul ca să nu fiu nevoit să-l aștept pe medicul legist cine știe cît și voi uita toate celelalte absurdități... dar, doctore, dacă mai omiți ceva, te iau cu mine la Scotland Yard și n-o să-ți fie bine. Ai înțeles?

— Am înțeles, sună răspunsul doctorului.

— O doamnă se află la parter, raportă sergentul de poliție.

— A venit să ia ceva din magazinul de antichități. I-am spus agentului să o roage să vă aștepte.

— Bun băiat, spuse Douglas. Îl lăsă pe doctor uitîndu-se la cadavru și pe Harry Woods cotrobăind prin sertarele biroului, iar el coborî scările.

Magazinul de antichități era unul din sutele apărute parcă peste noapte, încă de la primele bombardamente și de la exodul

(1) Jandarmerie de campanie (n.tr.)

refugiaților din Kent și Surrey din primele săptămîni ale războiului. Valoarea mărcii germane fiind mare, ocupanții expediau cu trenurile spre casele lor tot felul de obiecte vechi. Negustorii scoteau un profit apreciabil din aceste afaceri, deși nu trebuia să fii un bun economist pentru a vedea că în acest mod valorile se scurgeau afară din țară.

În magazin se aflau cîteva piese minunate de mobilier. Douglas se întrebă cîte fuseseră cumpărate legal și cîte furate din casele abandonate de proprietari. Era evident că patronul magazinului își depozita obiectele în micile apartamente de la etaj, încasînd cu acest prilej și o chirie ridicată.

Vizitatoarea stătea pe un elegant scaun Windsor. Era foarte frumoasă: o frunte largă, pomeți proeminenți, o față sensibilă, cu o gură perfectă și zîmbitoare. Era înaltă, cu picioare lungi și brațe subțiri.

— Poate cineva îmi va da un răspuns sincer. Avea un ușor accent american, și căutînd într-o poșetă mare de piele, scoase un pașaport pe care-l agită în fața lui.

Douglas aprobă din cap. Pentru o clipă rămase ca vrăjit. Era femeia cea mai atrăgătoare pe care o văzuse vreodată.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă?

— Domnișoară, îl corectă ea. În țara mea, unei tinere nu-i place să fie confundată cu o doamnă. Păru amuzată de tulburarea bărbatului. Zîmbi în acel mod relaxat ce caracterizează femeile foarte bogate și foarte frumoase.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnișoară?

Era îmbrăcată într-un taior de stofă din lînă roz, cu o croială inconfundabil americană. Ar fi fost șocant în orice altă parte, dar în acest oraș năpăstuit de război, între atît de mulți oameni purtînd uniforme nepotrivite sau haine făcute din uniforme, o astfel de apariție indica un vizitator prosper. Pe umăr purta un aparat nou Rolleiflex. Germanii le vindeau – cu scutire de impozit – soldaților sau celor ce plăteau în dolari americani.

— Mă numesc Barbara Barga. Sînt titularul unei rubrici ce apare în patruzeci și două de ziare și reviste americane.

Atașatul de presă al Ambasadei Germaniei din Washington mi-a oferit un bilet pentru zborul inaugural al companiei Lufthansa pe ruta New York–Londra de luna trecută. Am acceptat și iată-mă acum aici.

— Bine ați venit la Londra, răspunse pe un ton sec Douglas. Era subtil din partea ei să menționeze acel zbor inaugural cu avioane Focke-Wulf. Göring și Gobbels se aflaseră și ei în avion; reprezentase unul din evenimentele căruia i se făcuse o reclamă deosebită. Un ziarist trebuia să fi fost cu adevărat o personalitate pentru a obține un loc.

— Și acum spuneți-mi, vă rog, ce se întîmplă aici? spuse ea zîmbind. Douglas Archer nu întîlnise multe americance, și cu siguranță nu făcuse niciodată cunoștință cu cineva care s-ar fi putut compara cu această fată. Cînd zîmbea, fața i se schimba într-un mod pe care Douglas îl găsea încîntător. Împotriva voinței sale, surîse la rîndul lui.

— Nu mă interpretați greșit, continuă ea. Mă înțeleg bine cu polițiștii, dar nu m-am așteptat să găsesc atît de mulți astăzi în magazinul lui Peter.

— Peter?

— Peter Thomas, răspunse ea. Haideți, domnule detectiv, doar scrie pe ușă, "Peter Thomas–Magazin de antichități", așa-i sau nu?

— Îl cunoașteți pe domnul Thomas?

— Are necazuri?

— Va merge mai repede dacă veți răspunde pur și simplu la întrebările mele, domnișoară.

Ea zîmbi.

— Cine a zis că vreau să termin repede?... În regulă. Îl cunosc.

— Puteți să-l descrieți? Pe scurt?

— Treizeci și opt de ani, poate ceva mai tînăr, palid, o oarecare chelie, bine făcut, șase picioare[1] înălțime, o mică

(1) Unitate de lungime egală cu 30,479 cm (n.tr.)

mustață gen Ronald Colman[1], voce groasă, haine bune.

Douglas dădu din cap. Era destul ca să-l identifice pe mort.

— Și care sînt relațiile dumneavoastră cu domnul Thomas?

— Doar de afaceri – și acum ce-ar fi, amice, să mă lămuriți cine sînteți?

— Da, mă iertați, spuse Douglas. Simțea cum pierde teren. Fata zîmbi, observîndu-i jena.

— Sînt detectivul însărcinat cu elucidarea cazului. Domnul Thomas a fost găsit aici astăzi dimineață, mort.

— Sinucidere? Nu e genul lui Peter.

— A fost împușcat.

— Crimă, spuse fata. Nu așa o numiți voi englezii?

— Ce fel de afaceri făceați cu el?

— Mă ajuta la un reportaj despre americanii care locuiesc aici de la începutul luptelor. L-am întîlnit cînd am intrat să mă interesez de prețul unor mobile. Cunoștea pe toată lumea – inclusiv o mulțime de străini rezidenți în Londra.

— Chiar așa?

— Peter era abil. Ar fi făcut rost de orice pentru oricine, cu condiția să-i pice și lui ceva. Privi spre colecția de obiecte de argint și fildeș aflate pe un raft deasupra mașinii de taxat.

— Am venit astăzi pentru a lua niște filme. Mi s-au terminat ieri și Peter mi-a spus că ar putea să-mi facă rost de cîteva. Ar trebui să fie în buzunarul său.

— Nu s-a găsit nici un film asupra cadavrului.

— Ei bine, n-are nici o importanță. Voi găsi în altă parte.

Acum stătea lîngă el, așa încît îi simțea parfumul. Își închipui cum ar fi dacă ar strînge-o în brațe și – ca și cum i-ar fi ghicit gîndul – ea îl privi și-i zîmbi.

— Unde pot să vă găsesc, domnișoară Barga?

— Pînă spre sfîrșitul acestei săptămîni stau la Hotelul Dorchester. Apoi mă mut în apartamentul unei prietene.

---

(1) Cunoscut actor englez de film (1891-1958) (n.tr.)

— Deci Dorchester s-a deschis din nou?

— Doar cîteva camere, în aripa din spate. Va mai dura mult timp pînă se va reconstrui partea dinspre parc.

— Aveți grijă să vă lăsați adresa, spuse Douglas, deși știa că va fi înregistrată ca străină, iar numele ei se va găsi și la Biroul de presă al Kommandantur-ii.

Nu părea grăbită să plece.

— Peter putea să vă facă rost de orice: de la o piesă din Colecția de sculpturi Elgin[1], însoțită de o scrisoare de la individul care a scos-o din dărîmăturile Muzeului[2], la o adeverință de demobilizare, categoria I — arian, muncitor calificat, fără restricții de călătorie, permis de liberă trecere pe timpul nopții; Peter era un intermediar, domnule Superintendent. Tipii de genul lui dau ușor de belea. Să nu vă așteptați să-l plîngă cineva.

— M-ați ajutat foarte mult, domnișoară Barga. Tocmai ieșea pe ușă cînd Douglas vorbi din nou. Apropo, știți cumva dacă a fost în ultimul timp în vreo zonă cu climat cald?

Ea se întoarse.

— De ce?

— Are brațele bronzate; ca și cum ar fi dormit sub un soare puternic.

— L-am întîlnit doar acum cîteva săptămîni, zise Barbara Barga. Poate a folosit o lampă cu ultraviolete.

— Ar putea constitui o explicație, răspunse cu o umbră de îndoială Douglas.

În tot acest timp, la etaj, Harry Woods se întreținea cu singurul vecin al lui Thomas. Acesta identificase cadavrul și-l informase că nu fusese nici pe departe vecinul ideal.

— Îl vizita un Feldwebel[3] din Luftwaffe... un bărbat solid cu

(1) Statui și basoreliefuri de la Partenon, cumpărate de lordul Elgin, ambasador englez la Constantinopol și apoi vîndute guvernului englez în 1816 (n.tr.)

(2) British Museum (n.tr.)

ochelari – dealtfel nu sînt prea sigur de grad – dar aparținea de depozitul de intendență din Marylebone Road. Obișnuia să aducă tot felul de lucruri: conserve, țigări, medicamente. Cred că vindeau stupefiante – întotdeauna dădeau petreceri – și să fi văzut ce fete veneau pe aici... Vopsite pe față și mirosind a băutură. Uneori băteau din greșeală la ușa mea – ce adunătură îngrozitoare. Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morți, țineți bine minte, dar se înhăitase cu niște ticăloși.

— Știți dacă domnul Thomas avea o lampă cu ultraviolete? întrebă Douglas.

— Nu știu ce *nu avea*, domnule Superintendent. Dacă cercetați prin dulapurile de pe aici, veți găsi comoara lui Aladin. Și nu uitați mansarda.

— Nici o grijă, mulțumim.

După ce omul plecă, Douglas scoase din buzunar obiectul de metal pe care-l găsise sub scaun. Confecționat din piese curbate dintr-un aliaj ușor, dar totuși grosolan finisat și prea greu pentru dimensiunea sa. Nu era vopsit, iar marginea îi era acoperită cu o fîșie de piele maro deschis. În el se practicase o gaură de un sfert de inci[1], situată pe aceeași linie cu o piuliță filetată fixată prin sudare. Tot ansamblul fusese întărit printr-o bucată de țeavă. După profil, dimensiune și lucru de mîntuială, Douglas ghici că era o parte din sutele de proteze livrate răniților din ultimele lupte. Dacă era o parte dintr-o proteză pentru mîna dreaptă, atunci doctorul făcuse o apreciere corectă a situației, iar Douglas putea să înceapă căutarea unui fost trăgător de elită – un stîngaci.

Douglas băgă în buzunar obiectul în momentul cînd Harry intră în cameră.

— L-ai lăsat pe doctor să plece?

— Doug, l-ai luat cam tare.

(3) Plutonier (n.tr.)
(1) Unitate de lungime egală cu 2,54 cm (n.tr.)

— Ce a mai spus?

— Ora trei noaptea. Cred că ar trebui să-l găsim pe acel Feldwebel.

— S-a pronunțat doctorul în legătură cu arsurile de soare de pe brațe?

— Lampă cu ultraviolete, răspunse Harry.

— Chiar a zis el așa ceva?

— Nu, e ideea mea. Doctorul s-a tot codit, știi cum e genul lor.

— Deci vecinul ne spune că era un speculant la bursa neagră, fapt confirmat și de americancă, conchise Douglas.

— S-ar potrivi, nu-i așa?

— Atît de bine încît dă de bănuit.

Harry nu făcu nici un comentariu.

— Ai găsit o lampă cu ultraviolete?

— Nu, dar mai rămîne de cercetat mansarda.

— Foarte bine, Harry, aruncă o privire pe acolo. Treci apoi pe la Feldgendarmerie și cere permisiunea să vorbești cu acel Feldwebel.

— De ce ai zis că ceva nu-i în regulă? întrebă Harry.

— Vecinul de jos mi-a spus totul despre acest blestemat de Feldwebel, dar a omis să-i pomenească numele sau numărul matricol. Apoi apare americanca și mă întreabă dacă nu am găsit vreo rolă de film asupra cadavrului. Declară că acest individ Peter Thomas urma să-i facă rost de așa ceva noaptea trecută..., pfui! O fată ca ea nu venea fără o duzină de filme. Dacă vroia mai multe, le obținea de la orice agenție de presă, sau de la Ambasada americană. Dacă nu găsea nici acolo, Biroul de presă german i-ar fi dat oricîte ar fi avut nevoie; știi doar că oficialitățile de la propagandă ar face orice pentru jurnaliștii americani. Nu trebuia să se complice cu speculanții de la bursa neagră.

— Poate că tocmai asta *intenționa*. Poate că încearcă să ia legătura cu Rezistența ca să facă un reportaj.

— Tocmai la asta mă gîndeam, Harry.

— Ce nu mai e în regulă?

— Am luat cheile mortului cînd am coborît. Nici una nu se potrivește nicăieri, nici la ușa dinspre stradă, nici la aceasta de aici. Cheile mici par să fie de la dulapuri, iar dacă există pe undeva vreun seif, e al dracului de bine ascuns.

— Altceva? întrebă Harry.

— Dacă locuiește aici, de ce să cumpere și un bilet de întoarcere cînd a plecat ieri dimineață de la Bringle Sands? Și apoi unde îi sînt cămășile, lenjeria și costumele?

— Le-a lăsat la Bringle Sands.

— Vrei să spui că intenționa să doarmă aici și apoi să se îmbrace cu aceeași cămașă și lenjerie? Privește-l bine, Harry. Era un tip foarte pretențios în ceea ce privește lenjeria curată.

— Nu crezi că locuia aici?

— Nu cred că locuia *cineva* aici. Casa era doar un loc de întîlnire.

— Afaceri sau... întîlniri amoroase?

— Harry, uiți de *casele conspirative*, cum le numesc cei din Rezistență. Ar fi putut fi un loc unde membrii ei se întîlneau, se ascundeau sau depozitau materiale. Și nu putem neglija felul în care era îmbrăcat cu paltonul.

— Dar i-ai spus doctorului că era frig.

— Doctorul a încercat să mă scoată din sărite și a reușit. Asta nu înseamnă că nu avea dreptate despre acel cineva care stătea aici așteptîndu-l pe Thomas. Și nici nu explică de ce avea pălăria pe cap.

— Nu știu niciodată cum gîndești cu adevărat, spuse Harry.

— Ai grijă cum vorbești cînd ajungi la Feldgendarmerie.

— Dar ce crezi că sînt – un tîmpit?

— Romantic, răspunse Douglas. Nu tîmpit, ci romantic.

— Crezi că arsurile provin de la o lampă cu ultraviolete?

— N-am auzit ca cineva să doarmă sub o astfel de lampă, sună răspunsul lui Douglas, dar trebuie să fie un început pentru toate. Și încearcă să te gîndești de ce a fost scos becul de la lampa reglabilă de pe birou. Nu era ars.

Patru

Berea devenea pe zi ce trece mai proastă și oricine credea poveștile despre distrugerea culturilor de hamei în timpul luptelor însemna că nu băuse niciodată sortimentele de export vîndute în popotele germane. Cu toate acestea, Douglas mai comandă o halbă și acoperi sandvișul cu brînză, care nu avea nici un gust, cu muștar înainte de a-l mînca. Mai erau cîțiva ofițeri de la Departamentul Crime în localul Scotland Yard-ului din Derby Gate. Era numit "Red Lion" și obișnuiții lui pretindeau, după cîteva pahare, că aici se rezolvaseră mai multe crime decît în toate birourile, laboratoarele și sălile de anchetă luate împreună.

Un vînzător de ziare intră cu *Evening Standard*. Douglas cumpără un exemplar și-l deschise la rubrica de știri de pe pagina a doua.

BĂRBAT MORT ÎNTR-UN APARTAMENT DE LUX DIN WEST END

Ofițerii de poliție de la Scotland Yard au vizitat astăzi un apartament din Shepherd Market, în Mayfair, unde a fost descoperit cadavrul unui bărbat, a cărui identitate nu a fost dezvăluită. Descoperirea a fost făcută de un vecin care aducea zilnic lapte. Se crede că decedatul era un anticar, expert recunoscut în perle. Scotland Yard-ul consideră afacerea drept o crimă, iar investigațiile sînt conduse de "Archer de la Yard", cel care a soluționat îngrozitoarele crime ale "maniacului sexual" din vara trecută.

Modul în care era redactat anunțul indica mîna lui Harry Woods. Acesta știa că Douglas nu putea suferi să fie numit "Archer de la Yard"; în plus, Superintendentul ghici că prima declarație a sergentului despre victimă fusese aceea de "expert în fete"[1], cuvinte rectificate apoi cu mirare prefăcută.

Ploua cînd Douglas părăsi localul. Privind vizavi o văzu pe Sylvia, secretara sa. Era evident că-l aștepta. Douglas lăsă să treacă cîteva autobuze și apoi traversă strada, chiar prin spatele a două mașini purtînd însemnele comandantului suprem, al căror roți îl împroșcară cu apă. Douglas blestemă, dar ploaia cădea din ce în ce mai puternic.

— Bună scumpule, spuse Sylvia fără prea multă pasiune, ceea ce de fapt îi era caracteristic. Douglas o cuprinse cu brațul și ea își ridică fața udă pentru a fi sărutată.

— Am fost neliniștit toată dimineața. În scrisoare spuneai că pleci.

— Trebuie să mă ierți, dragul meu, spuse Sylvia. M-am disprețuit cu însămi de cînd ți-am trimis blestemata aia de scrisoare. Spune-mi că m-ai iertat.

— Ești însărcinată?

— Nu sînt absolut sigură.

— La dracu', Sylvia – în scrisoare ai spus...

— Nu țipa în stradă. Îi puse o mînă pe gură, o mînă foarte rece. Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit?

— După trei zile a trebuit să-ți raportez absența. Femeia care aduce ceaiul a întrebat unde ești. Era imposibil să te acopăr.

— N-am vrut să-ți fac necazuri.

— I-am telefonat mătușii tale din Streatham dar mi-a spus că nu te văzuse de luni de zile.

— Da. Va trebui să trec pe la ea.

(1) Joc de cuvinte cu pronunție apropiată în original: pearls/girls, perle/fete (n.tr.)

— Vrei să fii atentă la ce-ți spun, Sylvia?

— Dă-mi drumul, mă doare mîna. Te ascult.

— Nu cum se cuvine.

— Ba da, așa cum te-am ascultat întotdeauna.

— Mai ai permisul eliberat de SIPO?

— Ce permis?

— Permisul de la Scotland Yard — ai băut sau ce ai?

— Fii sigur că nu am băut. Ei bine, ce-i cu el? Crezi că am de gînd să mă duc pe Petticoat Lane și să vînd nenorocitul ăla de permis celui care dă mai mult? Cine dracu' ar vrea să intre în clădirea aceea oribilă dacă nu ar fi plătit pentru asta?

— Haide să ne plimbăm, spuse Douglas. Nu știi că Guvernul a dispus organizarea de patrule permanente ale jandarmeriei?

— Despre ce vorbești? Zîmbi. Dă-mi un pupic. Nu ești bucuros să mă vezi?

O sărută în grabă.

— Ba da. Să mergem spre Trafalgar Square, vrei?

— Mi-e indiferent.

Trecură de Whitehall, prin fața sentinelelor înarmate care stăteau imobile în fața noilor birouri. Aproape că ajunseseră la Whitehall Theatre cînd observară cordonul de soldați controlînd actele de identitate. Parcate vizavi se aflau trei camioane Bedford, proaspăt vopsite cu însemnele Cartierului General al Grupului de Armată German L (Districtul Londrei): o reproducere grosolană a lui Tower Bridge așezată peste litera gotică L. Soldații erau în ținută de campanie, cu pistoalele automate în bandulieră. Se mișcau repede instalînd bariera cu arici — special pentru a străpunge anvelopele — așa încît numai un sens de circulație să fie utilizabil în fiecare direcție. Mașina de comandă a punctului de control se afla parcată lîngă piciorul statuii lui Carol I. Germanii învățau repede — aici era locul în care Poliția Metropolitană își instala întotdeauna barajele în centrul Londrei. În spatele lor se afla acum o altă barieră — una din soldați.

Sylvia nu păru să se neliniștească, dar sugeră că ar fi mai bine dacă ar coti spre Whitehall și ar merge spre Embankment.

— Nu, replică Douglas. Întotdeauna drumurile laterale se blochează la început.

— Îmi voi prezenta permisul, răspunse Sylvia.

— Te-ai scrîntit de tot? o întrebă Douglas. Clădirea Scotland Yard-ului adăpostește SD-ul, Gestapo-ul și toate celelalte. Poate că nu crezi, dar germanii consideră acel permis ca probabil cea mai importantă bucată de hîrtie ce poate fi dată unui străin. Nu ai raportat că ești bolnavă, însă ai păstrat permisul. Dacă ai fi citit dispozițiile germane pe care le-ai semnat, ai fi știut că acest lucru echivalează cu un furt. Acum numele tău și numărul permisului sînt pe lista persoanelor căutate de Gestapo. Fiecare patrulă de la Land's End[1] la John O'Groats[2] te caută.

— Și ce vrei să fac? Chiar și acum nu se simțea nici un fel de neliniște în vocea ei.

— Stai liniștită. Agenți în civil urmăresc fiecare persoană suspectă.

Opreau orice și pe oricine; mașini de comandament, autobuze supraetajate, chiar și o ambulanță fu reținută pînă ce comandantul patrulei examină actele de identitate ale șoferului și bolnavului. Soldații ignorau ploaia care le făcea căștile lucioase și le uda ținuta de campanie, dar civilii se îngrămădeau la intrarea Teatrului Whitehall, ce le oferea o oarecare protecție. Se prezenta o revistă, "Viena în vizită la Londra", cu fete dezbrăcate ascunzîndu-se printre viori albe.

Douglas apucă brusc mîna Sylviei și înainte ca aceasta să protesteze, scoase din buzunar o pereche de cătușe pe care i le trînti pe încheietura mîinii cu destulă violență, încît s-o doară.

— Ce dracu' faci? urlă Sylvia, dar Douglas o și tîra spre șirul de oameni ce așteptau la barieră. Se auziră cîteva voci nemulțumite în timp ce Superintendentul își făcea loc destul de

(1) Punctul cel mai sudic al Marii Britanii (n.tr.)
(2) Punctul cel mai nordic al Marii Britanii (n.tr.)

dur cu coatele.

— Domnule Comandant! urlă el arogant. Domnule Comandant!

— Ce doriți? întrebă un tînăr Feldwebel plin de coșuri, pe al cărui piept se distingea plăcuța de metal – emblemă a poliției militare de serviciu. Nu era îmbrăcat în ținută de campanie și Douglas ghici că era comandant de pluton. Își flutură permisul eliberat de SIPO prin aer și spuse într-o germană rapidă:

— Wachtmeister![1] Duc această fată la interogatoriu. Iată și permisul meu.

— Unde-s actele ei? întrebă impasibil tînărul.

— Declară că le-a pierdut.

Singura reacție a neamțului fu cea de a lua permisul lui Douglas și de a-l examina cu grijă înainte de a-l privi drept în față pentru a face comparația cu fotografia.

— Haideți odată – mai repede, spuse Douglas acționînd după principiul că nici un polițist militar nu este capabil să facă distincția dintre politețe și culpabilitate. Nu am toată ziua la dispoziție.

— Mi-ai nenorocit încheietura, zise Sylvia. Ia uită-te, ticălosule.

Feldwebel-ul le aruncă pe rînd cîte o privire.

— Următorul, zbieră el.

— Haide, se răsti Douglas și o trase pe Sylvia dincolo de barieră, croindu-și drum printre mașinile ce așteptau la punctul de control. Amîndoi erau foarte uzi și nici unul nu vorbi în timp ce un autobuz de lux intră în Trafalgar Square trecînd pe sub Admiralty Arch[2]. La ferestre se înghesuiau tineri soldați. Din interior se auzea vocea înceată a ghidului vorbind într-o germană școlărească. Tinerii rînjeau auzindu-l. Unul din băieți

(1) Sergent major (n.tr.)
(2) Arcul Amiralității, monument național în memoria reginei Victoria (n.tr.)

îi făcu din mînă Sylviei.

Cîțiva porumbei uzi zburară prin fața lor în vreme ce traversau piața goală și plină de apă.

— Îți dai seama ce ai spus mai adineauri? întrebă Sylvia, în timp ce continua să-și maseze încheietura unde pielea fusese zdrelită.

Tipic pentru o femeie să continue o conversație despre ceva ținînd deja de domeniul trecutului – gîndi Douglas.

— Una din cele mai importante bucăți de hîrtie pe care germanii le-dau unor *străini* – asta-i ceea ce-ai spus mai înainte.

— Termină, Sylvia, spuse Douglas. Privi peste umăr să vadă dacă au ieșit din raza vizuală a patrulei, apoi desfăcu cătușele eliberîndu-i mîna.

— Asta-i ceea ce sîntem, în opinia ta – niște *străini*! Germanii sînt cei care au dreptul de a fi aici – noi sîntem oaspeții nedoriți ce trebuie să se ploconească; a dracului treabă!

— Termină, repetă Douglas. Nu-i plăcea să audă femeile vorbind atît de urît deși, lucrînd la poliție, ar fi trebuit să se obișnuiască pînă acum.

— Ia-ți mîinile de pe mine, gestapovist ticălos. Îl împinse cu latul palmei. Am prieteni care *nu* fac pe ei de frică cînd întîlnesc un friț, dar nu cred că ai înțelege asta, nu-i așa? Nu! Ești prea ocupat făcîndu-le treburile murdare.

— Probabil că ai stat de vorbă cu Harry Woods, zise Douglas într-o încercare zadarnică de a transforma cearta în glumă.

— Ești patetic, zise Sylvia. Știi asta? Ești patetic!

Era o femeie drăguță, dar acum, cu părul ud lipit de cap, cu rujul aproape șters și cu haina de ploaie întotdeauna mult prea scurtă, Douglas o văzu pentru prima dată în adevărata ei înfățișare. Și-o închipui peste zece ani: o zgripțuroaică, cu o voce puternică și un temperament violent. Oricum nu va reuși să conviețuiască în liniște cu Sylvia. Dar atunci cînd ambii ei părinți fuseseră uciși de bombe – cu cîteva zile înainte ca Douglas să-și piardă și el soția, era natural ca unul să caute în celălalt o consolare disperată, disimulată în dragoste.

Ceea ce Douglas considerase odinioară a fi o încredere de sine caracteristică tinereții, o găsi de astă dată mai degrabă un egoism de neînduplecat. Îi trecu prin minte că la mijloc ar fi putut fi un alt bărbat mai tînăr, dar se feri s-o întrebe direct, știind că va răspunde afirmativ doar pentru a-l irita.

— Sylvia, amîndoi sîntem înduioșători — acesta-i adevărul, spuse el.

Stăteau lîngă unul din leii proiectați de Landseer[1], ale căror corpuri din bronz străluceau — negre ca abanosul — în ploaie. Erau singuri efectiv, pentru că acum chiar și cel mai zdravăn dintre soldații germani se retrăsese la adăpost. Sylvia își ținea o mînă în buzunar și cu cealaltă își îndepărta părul de pe frunte. Zîmbi, dar fără nici un fel de veselie — nici măcar o urmă de bunătate sau compasiune.

— Nu fi sarcastic cu Harry Woods, zise ea pe un ton amar. E singurul prieten pe care-l mai ai. Îți dai seama de acest lucru?

— Pe Harry nu-l amesteca în povestea asta, spuse Douglas.

— Realizezi, nu-i așa, că e unul de-ai noștri?

— Ce spui?

— Rezistența, dobitocule! Expresia ce se așternu pe fața lui fu suficientă s-o facă să rîdă. O femeie împingînd un cărucior cu un sac de cărbuni se întoarse pe jumătate pentru a-i privi, înainte de a se îndepărta în grabă.

— Harry?

— Harry Woods, asistentul lui Archer de la Yard, protejatul Gestapo-ului, reprimatorul celor ce luptă contra cuceritorilor. Și totuși, da, într-adevăr, îți spun acum că acest om îndrăznește să lupte contra friților. Se îndreptă spre fîntînă și-și privi fața reflectată în apa puțin adîncă.

— Ai băut.

(1) Cei patru lei culcați, opera lordului Edwin Landseer (1868) încadrează Columna amiralului Horatio Nelson, amplasată în Trafalgar Squre (n.tr.)

— Doar o doză îmbătătoare de libertate.

— Nu lua o doză prea mare, replică Douglas. Era aproape comic s-o vezi într-o astfel de stare sufletească. Să fi fost oare o reacție la teama încercată la punctul de control?

— Ai grijă de prietenul nostru Harry, zise ea cu o voce stridentă, și dă-i asta odată cu toată dragostea mea.

Își scoase mîna din buzunar—și cu ea, și permisul eliberat de SIPO. Înainte ca Douglas să o poată opri, își ridică mîna și îl aruncă cît mai departe posibil în apa fîntînii. Ploaia răpăia atît de tare pe pavaj încît stropii formau un fel de pînză compactă. Sylvia se îndepărtă repede în direcția treptelor ce duceau spre National Gallery.

În apa tulburată de picăturile de ploaie, de-abia puteai vedea permisul încadrat de un chenar roșu scufundîndu-se încet spre fundul acoperit de monedele turiștilor, cutii Agfa și ambalaje de înghețată. Lăsat acolo, putea fi zărit de vreun ofițer superior ce ar fi făcut apoi viața de nesuportat pentru întreg departamentul. Douglas stătu pe gînduri cîteva momente, dar era deja atît de ud încît nu mai avea nici o importanță dacă intra în apă pînă la genunchi.

Cinci

Cînd Douglas se întoarse în acea după amiază la birou, abia avu timp să se spele și să-și schimbe pantofii uzi, că i se înmînă un mesaj din partea generalului Kellerman, dornic să-l vadă la o oră convenabilă. Picase la țanc. Douglas se grăbi să urce la etaj.

— Oh, Superintendent Archer, ce bine că ai putut veni, spuse Kellerman ca și cum Archer ar fi fost un demnitar aflat într-o vizită oficială. Se pare că azi am o zi foarte încărcată. Aghiotantul său personal îi întinse o comunicare sosită pe teleimprimator. Kellerman aruncă o privire pe ea și zise: Tipul de la Berlin, Standartenführer-ul Huth... îți amintești?

— Îmi amintesc tot ce mi-ați spus, domnule.

— Excelent. Ei bine, Standartenführer-ului i s-a rezervat cu prioritate un loc la cursa Berlin-Croydon de după amiază. Bănui că va ajunge pe la cinci. Te-ai putea duce să-l întîmpini?

— Da, domnule, dar mă întreb... Douglas nu știa cum să-i sugereze faptul că un Standartenführer SS de la Biroul Central de Securitate al lui Himmler ar trebui așteptat la aeroport de cineva cu un grad mai mare decît un simplu Superintendent de poliție.

— Standartenführer-ul a cerut să-l întîmpini, spuse Kellerman.

— M-a indicat nominal?

— Vine pentru o anchetă, continuă Kellerman, așa încît am

considerat natural să-i repartizez ca ajutor pe cel mai bun detectiv pe care-l am. De fapt Huth îl ceruse expres pe Archer. Kellerman se opusese cu îndîrjire ordinului care-l punea pe Douglas Archer sub comanda noului venit, însă intervenția personală a lui Himmler pusese capăt discuțiilor.

— Mulțumesc, domnule, spuse Douglas.

Kellerman își scoase ceasul de aur din buzunarul vestei și-l privi.

— Plec chiar acum, continuă Douglas înțelegînd aluzia.

— Te rog. Ia legătura cu aghiotantul meu personal. El se ocupă de pregătirile pentru primirea Standartenführer-ului.

Compania Lufthansa avea trei zboruri zilnice Berlin-Londra, mult mai confortabile decît cursele militare. Standartenführer-ului Dr. Oskar Huth i se rezervase unul din cele cincisprezece locuri ale avionului ce pleca din Berlin la ora prînzului.

Douglas aștepta în clădirea neîncălzită, urmărind o fanfară ce se pregătea pentru sosirea legăturii zilnice cu New York-ul. Germanii aveau singurele avioane capabile de zbor fără escală pe o asemenea distanță și Ministerul Propagandei nu pierdea ocazia să facă o asiduă reclamă.

Plouase pînă tîrziu după amiază, dar în prezent la orizont se zărea o spărtură în norii joși. Avionul de la Berlin se învîrtea în cercuri, în timp ce pilotul se întreba dacă să-și încerce sau nu norocul aterizînd.

După a treia survolare Junkers-ul trimotor coborî brusc și făcu o aterizare perfectă pe pista udă. Fuselajul lustruit manual sclipi în vreme ce avionul se îndrepta încet spre clădirea terminalului.

Douglas se aștepta ca orice bărbat care-și trecea și titlul de doctor după rang să fie un tip ponderat. Dar Huth era doctor în drept și ofițer SS în același timp, după prima impresie pe care și-o făcu englezul. Și văzuse destui tipi de același calibru!

Spre deosebire de Kellerman, noul sosit era în uniformă și

nu dădea semne că ar vrea s-o schimbe cu haine civile. Uniforma lui nu era neagră, obișnuită pentru SS, ci una gri-argintie, cu cizme înalte și pantaloni de călărie. Pe mînecă avea banderola RFSS-ului[1], purtată doar de statul major personal al lui Himmler.

Douglas îl măsură de sus pînă jos. În ciuda uniformei vechi dar proaspăt călcate, bărbatul înalt și slab avea înfățișarea unui manechin de vitrină. În jur de treizeci și cinci de ani, era un individ puternic cu o figură și un pas energic, care veneau în contradicție cu ochii înguști ce-i dădeau aspectul de om pe jumătate adormit. Sub braț purta un baston scurt cu măciulia de argint, iar în mînă o servietă încăpătoare. Nu se îndreptă spre ușa ce făcea legătura cu vama, ci bătu cu bastonul în portiță pînă ce un funcționar în uniforma companiei Lufthansa i-o deschise.

— Archer?

— Da, domnule. Ofițerul îi strînse mîna de formă, ca și cum ar fi știut că orice englez era obișnuit cu așa ceva.

— Ce mai aștepți?

— Aghiotanții... bagajele dumneavoastră...

— Poate vrei să spui puștile de vînătoare, crosele de golf și uneltele de pescuit?! Nu am timp pentru aiureli de acest gen, spuse Huth. Ai mașină?

— Rolls-ul, răspunse Douglas, arătînd cu degetul spre locul unde — văzută prin ușile terminalului — se afla mașina strălucitoare cu însemnele oficiale ale lui Kellerman și cu un șofer în uniforma SS-ului.

— S-a îndurat Kellerman să-ți împrumute Rolls-ul? întrebă Huth în timp ce urcau. Și ce folosește în această după-amiază, caleașca de la ceremonia de încoronare? Accentul lui Huth era perfect, așa cum numai cineva cu părinți sau cu o amantă poliglotă îl poate obține. Amabilitatea sa nu-i putea însă disi-

(1) Reichsfürer SS (n.tr.)

mula ambiția nemăsurată.

Tatăl lui Huth fusese profesor de limbi străine. Familia locuise în Schleswig-Holstein pînă ce, după primul război mondial, noua frontieră a decis ca zona casei lor să devină parte a Danemarcei. Se mutaseră la Berlin, unde Oskar studiase dreptul înainte de a pleca la Oxford pentru specializare, doar cu cîțiva ani înainte ca însuși Douglas să-și facă studiile în acest oraș. În ciuda diferenței de vîrstă, cei doi reușiră să găsească amintiri și cunoștințe comune. În plus, în tinerețe mama lui Douglas fusese guvernantă la Berlin.

— De ce probleme te ocupi acum? întrebă ca din întîmplare Huth privind pe fereastră. Mașina încetini din cauza circulației anevoioase în zona Norwood, unde un șir lung de oameni așteptau în ploaie să-și ridice rația zilnică de pîine. Douglas anticipă o remarcă din partea colonelului, dar acesta nu făcu decît să se aplece înainte cu pumnii încleștați și să bată cu inelul cu sigiliu în geamul șoferului.

— Folosește sirena, tîmpitule, zise el. Crezi că am timp de pierdut?

Se întoarse spre Douglas.

— Ei, bine?

— Două decese marți în Kentish Town. O cădere pe șinele electrice ale metroului. La început am considerat cazul o crimă, dar apoi am conchis că era o dublă sinucidere; bărbatul era un evadat din lagărul de prizonieri de la Brighton. Douglas își frecă obrazul. Un schimb de focuri într-un club de noapte din Leicester Square, sîmbătă noapte. S-a utilizat un pistol mitralieră, aproximativ o sută cincizeci de cartușe. N-au făcut economie băieții—probabil o bandă; proprietarul declară că s-au furat șase mii de lire, dar dacă ne gîndim că nu-și declară niciodată cîștigurile reale ca să plătească un impozit mai mic, suma este probabil dublă: bancnote uzate, cele mai multe mărci de ocupație. Administratorul și casierul au murit, trei clienți răniți și unul încă în spital.

— Ce-i cu asasinarea lui Peter Thomas? întrebă Huth con-

ținuînd să privească pe fereastră la străzile monotone și scăldate de ploaie.

— Dar s-a întîmplat doar azi dimineață, replică Douglas, surprins că Huth era la curent cu această afacere.

Huth aprobă din cap.

— Pînă acum nu am găsit pe nimeni care să fi auzit împușcăturile, iar medicul crede că moartea a survenit pe la trei noaptea. Victima avea acte pe numele Peter Thomas – probabil false. Numele nu este trecut în cartotecile noastre; o posibilă identificare după amprente va mai lua ceva timp. Asupra lui s-a găsit un bilet de tren pentru Bringle Sands, o mică localitate balneară pe coasta Devonului.

Douglas își privi interlocutorul care continua să se uite fix pe fereastră.

— Știu exact unde se află localitatea, replică acesta.

Douglas fu din nou surprins, deoarece el habar n-avusese de existența ei pînă ce nu cercetase o hartă.

— Mai departe, rosti Huth fără a-l privi.

— În apartament am găsit un stoc de provizii provenind din depozitele armatei... nu prea multe, dealtfel. Lucruri ușor de vîndut la bursa neagră: țigări, băuturi, bonuri de benzină. Avem o depoziție scrisă a unui vecin despre vizitele frecvente pe care le făcea în acel apartament un Feldwebel din Luftwaffe. Ne-a furnizat și o descriere, așa încît ajutorul meu s-a dus astăzi după-amiază la Feldgendarmerie. Acum aștept să văd dacă vor prelua ei cazul sau dacă rămîne de competența noastră.

— Cum s-a petrecut crima?

— După toate aparențele, ucigașul a pătruns înăuntru, și-a așteptat victima și...

— Dar nu crezi că așa s-au desfășurat lucrurile, nu-i așa?

Douglas înălță ușor din umeri. Nu era ușor să-l lămurești pe acest ofițer SS de problemele ridicate de un astfel de caz. Pedepsele pentru cele mai mici abateri de la regulamente erau atît de severe, încît chiar oamenii de bună credință preferau să depună mărturii false. Douglas Archer înțelegea aceste lucruri

și — ca mulți alți ofițeri de poliție din Anglia — închidea ochii la delictele minore.

— Probabil o răfuială între speculanți, conchise el, deși instinctul îi spunea că era mult mai mult decît atît.

Huth se întoarse spre el și spuse zîmbind:

— Cred că încep să înțeleg felul în care lucrezi, Superintendent. Probabil o răfuială legată de bursa neagră. Schimbul de focuri de sîmbătă: o bandă. Afacerea de marți: dublă sinucidere. Așa se desfășoară lucrurile la Scotland Yard? Etichetările acestea convenabile sînt de fapt moduri rafinate de clasificare a cazurilor ce ar trebui incluse în marea categorie a celor "nerezolvate". Așa-i?

— Nu eu am folosit cuvîntul, dumneavoastră l-ați folosit, domnule Standartenführer. După părerea mea, cazurile sînt clare, dar sînt implicate cadre ale Wehrmacht-ului. În astfel de situații nu am mînă liberă.

— Foarte plauzibil, spuse Huth.

Douglas așteptă cîteva momente, însă tăcerea prelungindu-se întrebă:

— Nu vreți să vă dezvoltați ideea, domnule?

— N-ai crezut nici un moment că este vorba de o "răfuială între speculanții la bursa neagră", spuse disprețuitor Huth. Pentru că un polițist ca tine cunoaște pe orice nenorocit de pungaș din Londra. Dacă ai fi crezut că afacerea era legată de bursa neagră, ai fi interogat orice speculant cerîndu-i să-ți indice vinovatul, amenințîndu-l cu zece ani de pușcărie. Poți să-mi spui de ce n-ai făcut-o?

— Nu, răspunse Douglas.

— Ce vrei să spui — nu?

— Nu vă pot spune pentru că nu știu nici eu. Probele sînt cele pe care le-am menționat... dar cred că e vorba de mult mai mult. Huth îl privi pe Douglas și-și împinse chipiul pe spate cu vîrful degetului. Era un bărbat chipeș, dar fața îi era lipsită de orice culoare, de parcă și-ar fi petrecut toată viața în birouri prost luminate. Douglas nu avea nici un mijloc de a descoperi

ce se petrece în mintea lui Huth, dar avea sentimentul neplăcut că acesta îi citea gîndurile. Totuși nu-și coborî ochii. După cîteva momente interminabile, Huth întrebă:

— Așadar, ce ai de gînd să faci?

— Dacă Feldgendarmeria îl identifică pe Feldwebel-ul menționat în depoziția vecinului, totul va depinde de Feldgericht der Luftwaffe...

Standartenführer-ul dădu disprețuitor din mînă.

— Un mesaj pe teleimprimator de la Berlin, adresat Comandantului Luftwaffe, a ordonat ca toate documentele legate de acest caz să-ți fie înapoiate.

Douglas găsi afirmația uluitoare. Wehrmacht-ul nu obișnuia să lase pe alții să-și vîre nasul în treburile proprii. SD-ul — serviciul de informații al SS-ului — reușise aproape imposibilul cînd își extinsese jurisdicția nu numai asupra SS-ului, dar și a SA-ului[1] și a Partidului Nazist. Dar nici chiar ei nu încercaseră vreodată să aducă acuzații unui membru al armatei. Doar un singur om putea ordona ca Luftwaffe să renunțe la un caz în favoarea SIPO-ului — și acesta era comandantul suprem al forțelor armate — Adolf Hitler.

Imaginația lui Douglas o luă razna — se întreba dacă crima nu fusese comisă cumva de vreun nazist sus-pus, sau de vreo rudă, prieten sau amantă a unei astfel de persoane.

— Există vreo teorie în legătură cu ucigașul? întrebă el.

— Tot ce ți se cere e să găsești criminalul.

— Dar de ce tocmai această crimă? stărui Douglas.

— Pentru că s-a petrecut, răspunse pe un ton plictisit Huth. Explicația ar trebui să fie de ajuns pentru un englez.

Douglas simțea cum îl cuprinde frica. Nu vroia să continue cercetările într-un caz atît de important, avînd tot timpul alături pe acest sinistru ofițer SS. Dar nu era momentul să-și formuleze obiecțiile. O rază de soare se strecură printre nori și

(1) Sturmbanteilungen — Batalioane de asalt (n.tr.)

lumină străzile lucioase de atîta ploaie. Șoferul puse în funcțiune sirena și acceleră.

Douglas spuse:

— Voi veni să vă iau cu mașina la șapte și jumătate pentru a vă conduce la Hotelul Savoy unde se va desfășura o recepție în cinstea dumneavoastră. Dar pînă a ajunge la reședința rezervată în Brook Street, Mayfair, generalul Kellerman s-a gîndit că poate doriți să vedeți Palatul Buckingham și Parlamentul.

— Generalul Kellerman e un țărănoi, spuse amabil în germană Huth.

— Asta înseamnă că *ați vrea* sau nu să trecem pe lîngă Buckingham Palace?

— Înseamnă, dragul meu Superintendent, că nu am nici cea mai mică intenție de a-mi petrece seara într-o cameră plină de ofițeri și de amantele lor împopoțonate, care între o înghițitură de șampanie și o îmbucătură de somon afumat mă vor informa despre cel mai bun loc de unde mi-aș putea procura un serviciu de porțelan Stafford. Continuă să vorbească în germană, folosind cuvîntul *fressen*, de obicei utilizat pentru a indica modul dc a hrăni animalele.

— Du-mă la biroul meu, zise Huth. Și fă rost de cel mai bun medic legist pentru autopsia lui Peter Thomas diseară. Vreau să asiști și eu. Văzu uimirea zugrăvită pe fața lui Douglas. Curînd te vei obișnui cu metodele mele de lucru.

Un individ se poate obișnui și cu frigurile galbene, gîndi Douglas, dar mulți mor în această încercare.

— Să contramandez așadar recepția?

— Și să-i lipsesc pe Kellerman și prietenii săi de plăcerea unui banchet? Ce fel de coleg ești, Superintendent, un stricăchef?

Rîse. Bătu apoi din nou în geamul despărțitor și strigă șoferului:

— La Scotland Yard.

Șase

Și astfel, în timp ce generalul Kellerman, HSSPf-Great Britain[1], se întreținea cu unele din cele mai importante persoane oficiale din Londra, oaspetele lor de onoare se afla într-o morgă din Baker Street, purtînd un șorț alb de măcelar și urmărindu-l pe Sir John Shields, medicul legist, cum ciopîrțea cadavrul lui Peter Thomas.

Era o clădire mică și sinistră, despărțită de Paddington Street doar de spațiul necesar pentru ca dricurile și ambulanțele să-și descarce conținutul în spatele ușilor de stejar ce împiedicau orice privire curioasă a trecătorilor. Interiorul fusese vopsit de atîtea ori în verde închis și maro, încît acum pereții erau netezi și lucitori, oarecum asemănători cu scările de piatră și cu podeaua lustruită, din lemn. Becurile de mică putere răspîndeau o lumină galbenă, difuză, dar o lampă de alamă cu abajur verde era îndreptată direct spre stomacul nemișcat, ca de ceară, al lui Peter Thomas.

Erau prezenți nouă bărbați: Huth, Sir John Shields și asistentul său, Douglas Archer, un reprezentant al procuraturii, un funcționar, doi muncitori în șorțuri de cauciuc și cizme impermeabile și un maior german de poliție, plin de ifose, sosit în acea zi de la Hamburg. Acesta din urmă lua tot timpul note,

(1) Höherer SS und Polizeifürer – Comandantul suprem al SS-ului și Șeful poliției din Marea Britanie (n.tr.)

cerînd explicații despre comentariul sec al lui Shields. În jurul mesei de marmură era destulă înghesuială, așa încît Douglas cedă cu ușurință un loc în primul rînd. Nu putea suferi spectacolele sîngeroase de acest gen și chiar fără să privească, sunetul bisturiului și al ferăstrăului și gîlgîitul lichidelor îl făcea să vomite.

— Hemoragie, hemoragie, hemoragie! spuse Shields, arătînd cu bisturiul. Toți priviră atent la măruntaiele victimei. Nu-mi place cum arată ficatul, continuă Shields, apucîndu-l, retezîndu-l și apropiindu-l de lumină. Ce crezi, doctore? Vocea-i răsună ca un ecou în morga întunecată.

Asistentul înțepă ficatul și-l privi îndelung printr-o lupă. Shields se aplecă pentru a mirosi cadavrul.

— Explică-te, ceru nerăbdător Huth.

— Atins de o boală, decise doctorul. Foarte interesant. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Mă mir cum mai supraviețuia tipul.

Maiorul german scria de zor în carnețel. Apoi anunță că vrea să privească și el prin lupă.

— Cît mai avea de trăit cu această boală de ficat? întrebă el în germană și așteptă pînă ce fraza fu tradusă de Huth.

— N-aș vrea să mă pronunț, zise Sir John. Cineva poate supraviețui al dracului de mult timp cu un ficat bolnav — ar trebui să-i vezi pe băieții de la clubul meu! Rîse scurt.

— Nu-i nimic hazliu aici, replică Huth. Era bolnav?

— Cu siguranță că da, răspunse Sir John.

— De moarte?

— Nu i-aș fi dat mai mult de cîteva luni, ce spui, doctore?

Aprobarea veni printr-o răsuflare adîncă și o ușoară clătinare a capului.

Huth îl apucă pe maior de după umeri și-l trase într-o parte, la o distanță la care nu se putea auzi nimic, începînd să-i povestească ceva. Sir John o consideră ca pe o lipsă de bunăcuviință și nu făcu nimic să-și ascundă dezaprobarea.

Cînd Huth se întoarse la masa de marmură, îl informă pe

Sir John că toate organele interne vor fi împachetate pentru a fi trimise la Berlin cu avionul de a doua zi.

— Atunci eu nu mai am nici o treabă pe-aici, declară Sir John Shields.

— Nu trebuie să vă simțiți jignit, Sir John, spuse Huth cu o voce plină de farmec, pe care Douglas nu i-o mai auzise niciodată. Nu avem pe nimeni cu experiența și cunoștințele dumneavoastră în Berlin. Sper din toată inima că, împreună cu colegul dumneavoastră, veți continua autopsia așa încît să pot avea rezultatul mîine dimineață.

Sir John respiră adînc și spuse cu acea voce pe care Douglas i-o cunoștea atît de bine din ședințele tribunalelor și pe care o folosea atunci cînd vroia să contracareze teoria vreunui avocat:

— Nici nu poate fi vorba de a continua expertiza cadavrului fără a utiliza laboratorul bine echipat și specializat al unui spital.

Huth dădu din cap dar nu spuse nimic.

Sir John continuă:

— Chiar și în aceste condiții, va fi o muncă de durată. Spitalele din Londra sînt pline pînă la refuz, iar personalul medical este suprasolicitat — nu este nevoie să vă reamintesc din ce cauză.

Huth dădu din cap cu gravitate.

— Bineînțeles că nu. Iată de ce am aranjat ca Spitalul SS-ului — în Hyde Park Corner — să vă pună la dispoziție laboratorul său. Afară așteaptă două mașini și o ambulanță, aveți o legătură telefonică directă și dacă vă trebuie specialiști sau materiale suplimentare e de ajuns doar să mă anunțați.

Sir John îl privi lung pe Huth înainte de a răspunde.

— Mi-ar place să cred, domnule general, că toată această etalare de resurse ale armatei germane este un compliment adus mie personal. Totuși, cred că ea indică mai degrabă interesul dumneavoastră particular în legătură cu acest caz. De aceea aș aprecia dacă ați vorbi mai deschis — spunîndu-mi tot ce știți despre moartea individului.

— Standartenführer, îl corectă Huth. Standartenführer, nu general. Tot ce pot să vă spun, Sir John, este că nu-mi plac misterele, cum nu vă plac nici dumneavoastră, mai cu seamă dacă ele se referă la decese ciudate.

— Epidemie? întrebă Sir John. Boală contagioasă? Virus? Ciumă? Molimă? Ridică vocea. Vreți să spuneți că ați mai văzut pînă acum așa ceva?

— Cîțiva ofițeri din statul meu major au mai văzut cîndva ceva asemănător, admise Huth. Și pentru că tot ați amintit de epidemii și de molime, acum avem de-a face cu ceva atît de îngrozitor încît chiar și Ciuma Neagră[1] pare o simplă bagatelă în comparație cu ea – sau cel puțin așa m-au informat experții mei.

(1) Cumplită epidemie de ciumă bubonică ce a decimat populația Asiei și Europei, ajungînd și în Anglia în 1348 (n.tr.)

Șapte

Trecuse de miezul nopții cînd Huth și Douglas Archer se întoarseră la Scotland Yard. Pentru prima dată Huth fu convins să intre în biroul ce-i fusese rezervat la mezanin. Era o cameră splendidă, cu vedere spre Tamisa și County Hall. Nimic nu era omis pentru ca totul să fie perfect. Generalul Kellerman avusese grijă personal de pregătiri: biroul din lemn de trandafir proaspăt lustruit, covorul curățat, un televizor Telefunken nou-nouț ce aștepta reluarea emisiunilor BBC cu ocazia Crăciunului, barul aprovizionat cu băuturi alese și un serviciu de cristal Waterford. Sigur că-i va place, ce zici? întrebase Kellerman cu acea voce răgușită pe care Harry Woods o putea imita la perfecție. Oricui i-ar place, sunase răspunsul șefului său de stat major.

— Un birou foarte frumos, spuse sarcastic Huth. Un loc perfect pentru a mă ține deoparte de problemele zilnice ale departamentului. Observ că și telefonul este legat la centrala lui Kellerman.

— Nu vă place poziția camerei? se informă Douglas.

— Descotorosește-mă de mobilă și de toate porcăriile astea, ordonă Huth. Seamănă mai mult cu un bordel victorian decît cu un birou. Ce dracu' crede Kellerman, că am de gînd să stau aici și să beau toată ziua pînă va începe emisiunea la televizor?

— Televizorul e prevăzut cu o legătură prin cablu, spuse Douglas. Poate fi folosit pentru transmiterea de date specifice

poliției – fotografiile persoanelor căutate și altele de acest gen.

— Ce-ar fi să-ți fac rost de un post la blestematul acela de Minister al Propagandei? Ți-ar place?

— Dacă mi-ați lăsa timp să mă gîndesc, răspunse Douglas, prefăcîndu-se că ia propunerea în serios.

— Scoate toată mobila de aici. Vreau fișete de metal cu încuietori solide, un birou de metal cu sertare sigure, o lampă de birou puternică, nu drăcia asta nenorocită. Vei sta în biroul alăturat, așa încît adu-ți tot ce dorești acolo. Vreau patru telefoane directe și conectează legăturile aparatelor tale la numerele de aici. Pe coridor instalează o masă și un scaun, așa încît santinela să nu fie nevoită să stea tot timpul în picioare – și apropo, unde dracu' este?

— Cine, domnule, santinela?

— Nu sta acolo țeapăn repetînd orice cuvînt pe care-l spun. Cercetările legate de asasinarea lui Peter Thomas fac parte dintr-o operație denumită în cod "Apocalipsul". Nici un fel de informație – de fapt absolut nimic – nu trece dincolo de pereții acestei camere fără aprobarea mea scrisă, sau fără cea a Reichsführer-ului SS Heinrich Himmler. Clar?

— Absolut, domnule, răspunse Douglas încercînd disperat să ghicească ce se ascunde în spatele acestor ordine.

Huth zîmbi:

— Pe coridor va sta, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, o santinelă SS înarmată. Huth își privi ceasul.

— De fapt, trebuia să fie deja aici, lua-l-ar naiba. Ia legătura telefonic cu comandantul gărzii SS, în Cannon Row. Spune-i să trimită o santinelă și o jumătate de duzină de oameni ca să scoată mobila afară.

— Mă îndoiesc că la această oră din noapte se vor găsi muncitori disponibili, răspunse Douglas.

Huth își dădu capul pe spate și-l privi pe sub pleoapele lăsate. Curînd Douglas avea să învețe că acesta era un semn de primejdie.

— Ce-i asta – o glumă? Un nou fel de provocare?

Douglas ridică din umeri.

— Voi telefona.

— Mă găsești în camera de conferințe numărul 3 împreună cu maiorul Steiger. Spune-i ofițerului SS că toată mobila trebuie să fie scoasă de aici pînă la întoarcerea mea. Să fie instalat și mobilierul nou.

— De unde să iau dulapuri și birouri de metal? întrebă Douglas.

Huth se întoarse cu spatele ca și cum nu merita să răspundă la o astfel de întrebare.

— Folosește-ți inițiativa, Superintendent. Mergi de-a lungul coridorului și unde vezi un birou care-ți trebuie, înșfacă-l!

— Dar mîine dimineață se va isca un tărăboi grozav. Toți vor veni aici pentru a-și lua înapoi obiectele.

— Și vor întîlni o santinelă SS înarmată care nu va permite ca nimic să fie scos din această cameră – din ordinul Reichsführer-ului SS. Inclusiv mobilierul.

— Foarte bine, domnule.

— În servieta mea vei găsi un tub de carton conținînd un mic tablou de Piero della Francesca. Dă-l la înrămat și atîrnă-l pe perete pentru a mai acoperi ceva din tapetul acesta oribil.

— Autentic? întrebă Douglas, care auzise povești uluitoare despre jafurile din Polonia, Franța și Țările de Jos.

— În biroul unui ofițer de poliție, Superintendent Archer? Nu ar fi oportun, ce zici?

Ieși din cameră fără a mai aștepta vreun răspuns.

Douglas telefonă comandantului gărzii SS și-i transmise mesajul lui Huth, adăugînd prietenește că Standartenführer-ul era extrem de grăbit.

Comandantul gărzii fu consternat. Era evident că dispozițiile lui Kellerman privitoare la noul sosit fuseseră luate în serios de forțele de securitate.

Douglas se îndreptă spre fereastră și privi în jos spre Embankment. Din cauza interzicerii circulației pe timpul nopții, puțini civili se aventurau pe străzi – membrii Parlamentului și

muncitorii ce lucrau în schimburi în întreprinderile cu foc continuu și în diverse servicii. Acum nu se vedeau decît cîteva șiruri de mașini oficiale și o patrulă înarmată care-și executa rondul în jurul clădirilor guvernamentale bine luminate. O motocicletă cu ataș se opri la punctul de control dintre Victoria Embankment și Westminster Bridge, apoi acceleră și se pierdu în noapte. De peste drum se auzi clopotul Big Ben-ului. Douglas Archer căscă și apoi se întrebă în sinea sa cum de reușesc oameni ca Huth să reziste fără să doarmă.

Deschise servieta colonelului pentru a scoate reproducerea după Francesca, dar înainte de a avea timp să o deruleze, observă într-un buzunar interior un plic mare sigilat cu ceară roșie și cu însemnele heraldice ale RSHA-ului[1] – teribila organizație a lui Heinrich Himmler. Plicul fusese deja tăiat pe o latură și o hîrtie împăturită era vizibilă înăuntru.

Douglas nu-și putu stăpîni curiozitatea. Trase hîrtia afară și o despături – era o schiță complexă, de mărimea sugativei de pe birou. Era trasată cu tuș negru pe un fel de pergament. Nici chiar germana fluentă a lui Douglas nu-i permise să înțeleagă complet textul, dar recunoscu cîteva simboluri.

Era un triunghi echilateral răsturnat, înscris într-un dublu cerc. Triunghiul conținea două nume în așa fel scrise încît să formeze o cruce – Elohim[2] și Sabaoth[3]. O anchetă încununată de succes prin 1939, legată de o serie de crime ale unor practicanți ai magiei negre, îi permise lui Doulgas să identifice o “pentagramă” magică reprezentînd “zeul războiului, echilibrul forțelor naturii și armonia numerelor”.

---

(1) Reichsicherheitshauptamt – Direcția Generală a Siguranței Reich-ului (n.tr.)

(2) Divinitate plurală în epoca arhaică a mitologiei ebraice, consacrată în special construcției și reconstrucției universului (n.tr.)

(3) Sabaoth – nume biblic tîrziu al lui Dumnezeu înțeles ca divinitate războinică (n.tr.)

O a doua pentagramă reprezenta un cap omenesc cu trei fețe, încoronat cu o tiară și înălțîndu-se dintr-un vas plin cu apă. Mai erau și alte semne legate de simbolul apei. Alături era scris de mînă: Laboratorul Joliot-Curie – Collège de France, Paris. Iar lîngă alt semn al apei se menționa: Compania Norsk Hydro, Rjukan, Norvegia.

Un morman de pămînt, semnele de pică și un diamant străpuns de sabia magică "Deo Duce, comite ferro" formau o emblemă a Marelui Elixir reprezentînd, conform schiței, atotputernicia învățatului; dublele litere runice ale SS-ului erau urmate de cuvintele "RSHA Berlin".

Al treilea simbol era o spirală notată cu "Transformatio", cuprinzînd precizarea: Laboratorul Clarendon, Oxford și cuvintele "Formatio" și "Reformatio", astfel dispuse peste "Transformatio" pentru a forma un triunghi. Dedesubt se menționa "Reactorul german al armatei din Anglia" și era reprezentat un dispozitiv rotitor. Numele Peter Thomas, scris de o altă mînă, apărea trecut în creion ca și cum ar fi fost adăugat în ultimul moment.

Douglas ridică capul auzind cadența cizmelor germane pe mozaicul coridorului. Împături mult prea repede schița pentru a fi sigur că nu se va observa că cineva umblase la ea. Îndesă apoi plicul în buzunarul roșu al servietei și o închise.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse Douglas în timp ce derula reproducerea după Francesca.

— O santinelă și șase oameni, raportă ofițerul SS.

— Standartenführer-ul Huth vrea să scoateți mobila de aici și să o înlocuiți cu mobilierul metalic aflat în birourile de pe acest coridor, explică Douglas.

Ofițerul SS nu păru surprins de ordin. Douglas avu impresia că acest fiu de fermier din Hesse – așa cum îl categorisi el – ar fi sărit și pe fereastră dacă i s-ar fi ordonat. Ofițerul își scoase tunica pentru a lucra împreună cu cei șase flăcăi vînjoși, în timp ce camaradul lor înarmat făcea de pază pe coridor.

Totul era aproape terminat pînă la ora două noaptea cînd sosi Harry Woods. Fusese la recepția de la Savoy și Douglas observă cu oarecare teamă că Harry era puțin cam afumat.

— Sita nouă cerne bine, declară Harry urmărind deplasarea mobilelor. N-am mai văzut așa activitate din noaptea în care a început invazia.

— Știi unde putem înrăma acest tablou? îl întrebă Douglas.

Harry îl luă de o margine și-l privi. Era intitulat "Flagelarea". Douglas îl cunoștea – o piață cu colonade inundată de un soare strălucitor pe un cer albastru. Pe fundal Hristos este biciuit. Trei bărbați splendid îmbrăcați – Contele de Urbino și cei doi sfetnici ai săi – stau cu spatele la scenă și vorbesc liniștiți. În realitate, cei doi sfetnici imortalizați de pictură fuseseră suspectați de complicitate în asasinarea Contelui. Experții discutaseră în contradictoriu timp de secole despre înțelesul ascuns al tabloului. Douglas îl găsea foarte potrivit pentru a împodobi biroul unui emisar dur de la Curtea Bizantină a Reichsführer-ului SS.

— Un pederast ciudat, nu-i așa? zise Harry privind tabloul.

— Ar fi mai bine să ne obișnuim cu el, răspunse Douglas.

— E în camera de conferințe, continuă Harry, împreună cu acel maior pițigăiat de poliție pe care l-am văzut la morgă. Cine-i individul?

— Habar n-am.

— Discută de parcă s-ar apropia sfîrșitul lumii. Harry scoase pachetul de țigări și-l întinse lui Douglas, dar acesta scutură din cap. Erau timpuri cînd nu se mai făcea să accepți o țigară de la un prieten.

— Șefule, despre ce-i vorba? Dumneata înțelegi vorbele astea în doi peri. Ce se întîmplă?

— Credeam că tu ai fi în măsură să-mi spui, Harry. M-am întîlnit astăzi cu Sylvia. Mi-a declarat că ești amestecat în tot ce se întîmplă prin oraș.

Dacă Harry ghicise ce spusese de fapt Sylvia, nu păru impresionat; nu fu surprins nici de faptul că Sylvia sosise pe

neașteptate la Scotland Yard. Douglas se întrebă dacă nu cumva ea se întîlnise și cu Harry.

— Am să-ți spun un lucru, zise Harry. Maiorul ăla pricăjit nu are nimic de-a face cu patologia, medicina sau ceva de genul ăsta. Aș vrea să știu ce căuta la morgă. Crezi că bătrînul Huth l-a luat cu el doar pentru distracție?

— Ai să afli în curînd că noul nostru Standartenführer nu se dă în vînt după așa ceva, replică Douglas.

— Bîntuie destui tipi a naibii de ciudați pe aici. Vreau să spun că am greșit luîndu-l cu noi pe specialistul în radiotelegrafie. Și am să i-o spun și colonelului nostru în față. Am să-i spun că am greșit al dracului de tare. Crezi că n-am s-o fac, dar ai să vezi. Harry se clătină ușor și se îndreptă sprijinindu-se de birou.

— Specialist în radiotelegrafie?

— Ha, făcu Harry cu mulțumirea de sine a cuiva bine amețit. I-am văzut dosarul. Uniforma de polițist e doar de ochii lumii. Am telefonat la Lufthansa și i-am luat numărul de pe declarația de îmbarcare, apoi am urcat la arhive.

— I-ai luat dosarul?

— Doar fișa. Am spus că lucrez pentru Gestapo—așa poți obține orice blestemat de lucru. Știi asta, Douglas?

— Tu *nu lucrezi* pentru Gestapo, îi atrase atenția Archer.

Harry își vîntură mîna prin fața feții de parcă ar fi vrut să înlăture o pată de pe un parbriz murdar.

— Se menționează specialist în radiotelegrafie, doctor în teoria telegrafiei fără fir. Nenorociții ăștia de Huni[1] sînt toți doctori, ai observat?... A studiat la Tübingen. A intrat în poliție doar acum un an, direct de la Universitatea din München.

— Radiotelegrafiștii nu studiază la Tübingen și nu predau la München, replică Douglas.

— Bine, bine, spuse Harry. Nu știu atît de bine nemțește ca tine, dar mă pot descurca într-o fișă. Harry zîmbi viclean și ca

(1) Germani (argou de război începînd din 1914) (n.tr.)

un prestidigitator ce scoate un iepure dintr-un joben, extrase un carton dintr-un buzunar interior. Uite, bătrîne, citește singur.

Douglas îl luă și citi în tăcere.

— Haide, șefule, zîmbește. Nu ai dreptate și o știi.

— Maiorul, zise Douglas vorbind încet ca pentru a aprofunda bine informația, este fizician, specialist în substanțe radioactive. A fost conferențiar în fizică nucleară.

— M-ai dat gata, declară Harry frecîndu-și nasul.

— Arsurile de pe brațele cadavrului, spuse Douglas. Sir John nu le-a menționat aseară. Poate că micuțul maior s-a dus să le examineze.

— Provin de la o lampă cu ultraviolete?

— Nu de la așa ceva. Harry, acele arsuri erau grave, genul de leziuni ale pielii pe care cineva le poate căpăta doar prin expunere la radiațiile radiului sau ale altor substanțe de același fel.

Se auzi o nouă bătaie în ușă. Comandantul gărzii SS raportă că fuseseră instalate și testate cele patru linii telefonice. Nici nu termină bine și sună telefonul direct al lui Huth. Douglas ridică receptorul și spuse:

— Biroul Standartenführer-ului Huth, la aparat Detectivul Superintendent Douglas Archer.

— Ah, Archer, splendid. Generalul Kellerman. Standartenführer-ul e acolo? Douglas se uită la ceas. Era ceva uluitor ca generalul să sune la o astfel de oră, cunoscîndu-se faptul că nu se prea omora seara cu munca.

— Este în camera de conferințe numărul 3, domnule, spuse Douglas.

— Da, am aflat. Urmă o lungă pauză. Din păcate a dat ordin să nu fie deranjat acolo sub nici un motiv. Desigur ordinul nu mă privește și pe mine, dar n-aș vrea să-i fac necazuri centralistului, și în plus, ceva pare să nu fie în regulă cu telefonul de acolo.

Douglas își dădu seama că Huth se folosise iar de numele

lui Himmler și apoi scosese receptorul din furcă, încercînd totuși să salveze aparențele.

— Probabil că legătura nu funcționează, deoarece specialiștii tocmai au schimbat liniile.

— Ce? urlă Kellerman cu un glas strident. Acum, în miezul nopții? Despre ce e vorba? Trecu pe germană și deveni autoritar. Ia ascultă. Cum să schimbe telefoanele în biroul meu? Explică-mi ce s-a întîmplat. Imediat!

— Pur și simplu schimbări de rutină, domnule general, răspunse Douglas. Standartenführer-ul a preferat ca sergentul Woods și cu mine să ne mutăm în biroul secretarului. Acest lucru însemna linii suplimentare pentru noi, dar și unele legături directe cu exteriorul – de obicei nu se schimbă un număr direct în timpul unei anchete. Informatori... alte probleme...

De undeva de lîngă general se auzi un murmur nerăbdător – glasul era feminin și tînăr, și nu semăna cîtuși de puțin cu vocea soției lui Kellerman, care cu o săptămînă înainte luase avionul pentru Breslau să își viziteze mama.

— Oh, rutină, repetă grăbit Kellerman. Atunci e-n regulă. Făcu o pauză acoperind receptorul cu mîna. Apoi continuă: Te-ai întîlnit în această seară cu Standartenführer-ul?

— Da, domnule.

— Ce s-a întîmplat, Superintendent? Trebuie să știi că n-a ajuns deloc la Savoy.

— Standartenführer-ul are o mulțime de treburi urgente nesoluționate, spuse Douglas.

În acel moment Huth intră în birou. Se uită la Harry Woods, rezemat de masă cu ochii închiși. Apoi îl privi pe Douglas și ridică batjocoritor din sprîncene.

La celălalt capăt al telefonului, generalul Kellerman continuă:

— Crezi că trebuie să vin acolo, Superintendent Archer? Sper, totuși, că pot să mă bazez pe un ofițer loial și conștiincios ca tine pentru a face față situației...

Huth se îndreptase spre biroul său și acum stătea cu capul

aplecat spre receptor.

— Sînt sigur că domnul general... Huth încercă să înșface telefonul dar Douglas îl mai ținu o clipă, îndeajuns pentru a spune:

— Standartenführer-ul tocmai a intrat în cameră...

Huth puse mîna pe aparat, își drese glasul și spuse:

— Huth la telefon, generale Kellerman. Ce doriți?

— Sînt atît de mulțumit, dragă Huth, că reușesc în sfîrșit să-ți vorbesc. Vreau să-ți doresc...

Huth îl întrerupse:

— Generale, ești într-o casă confortabilă, într-un pat cald, alături de o femeie drăguță și plină de bunăvoință. Stai acolo și lasă-mă să-mi văd de lucru fără să fiu deranjat.

— Dar pur și simplu centrala nu pare să... Telefonul țăcăni, trîntit în furcă de Huth. Acesta îl privi aspru pe Douglas:

— Cine ți-a permis să discuți despre activitățile desfășurate în acest birou cu un străin?

— Dar era generalul Kellerman...

— Cum de știi cine era? O voce la telefon. Am informații sigure că amicul tău beat, aici prezent — îndreptă un deget spre Harry care mijea din ochi – reușește să imite perfect engleza generalului Kellerman.

Nici un comentariu. Nici vorbă ca Harry să mai aducă în discuție nedorita prezență a micuțului maior la morgă – poate cu altă ocazie.

Huth își aruncă chipiul în cuierul din spatele ușii și se așeză.

— V-am mai spus odată și acum o repet pentru ultima oară. Nu discutați despre ce se petrece în acest birou cu absolut nimeni. În teorie puteți vorbi deschis cu Reichsführer-ul SS, cu Heinrich Himmler. Huth se apleacă înainte și-l lovi în joacă pe Harry cu bastonul.

— Sergent, știi cine este personajul?... Heinrich Himmler?

— Da, mîrîi Harry.

— Da, dar numai în teorie. În practică nu-i veți spune nimic nici lui dacă nu sînt prezent și eu la discuție, cu excepția cazului

cînd sînt mort și v-ați încredințat personal de aceasta. Ați înțeles?

— 'nțeles, spuse Douglas repede, temîndu-se de vreo reacție ostilă din partea subalternului său către neamțul care-și tot flutura bastonul prin aer.

— Orice nerespectare a acestui ordin nu constituie numai o crimă capitală – vezi paragraful 134 din Regulamentul militar emis de Comandantul șef al armatei din Marea Britanie – pentru care pedeapsa este plutonul de execuție, dar și o abatere de la Decretul din 1941 referitor la Puterile extraordinare – emis de Armata germană de ocupație – pentru care pedeapsa este spînzurătoarea în închisoarea Wandsworth.

— Și cu ce ne alegem la început, cu împușcarea sau cu spînzurătoarea? întrebă Douglas.

— Trebuie să lăsăm și juriului ceva să decidă, replică Huth.

Opt

Odinioară cartierul Seven Dials fusese renumit pentru depravare, crimă și violență. În prezent lucrurile se liniștiseră. Douglas Archer cunoștea zona încă de pe vremea cînd era inspector în uniformă, dar pe atunci nici nu-i trecea prin minte că ar fi putut să locuiască vreodată acolo.

Cînd locuința suburbană a lui Archer – situată exact pe direcția de atac a tancurilor germane asupra Londrei – fusese distrusă, doamna Sheenan îi oferise casă și masă lui și băiatului. Soțul ei, polițist pe timp de pace, fusese mobilizat ca rezervist. Făcut prizonier cu un an înainte la Calais, se afla într-un lagăr de lîngă Bremen – data eliberării, necunoscută.

Masa era deja pusă pentru micul dejun cînd Douglas Archer reveni la căsuța din Monmouth Street. Fiul doamnei Sheenan, Bob, și micul Douggie erau pe punctul de a fi îmbrăcați în fața unui foc bun, într-o cameră împodobită cu rufe ude puse la uscat. Douglas recunoscu prosopul vărgat cu care era înfășurat fiul său. Era unul din puținele lucruri pe care reușise să le salveze din ruinele casei din Cheam și brusc îi veniră în minte o serie de amintiri despre zilele fericite, pe care acum însă încerca să le uite.

— Bună, tată! Ai lucrat toată noaptea? Ce-i, o crimă?

— O crimă într-un magazin de antichități, nu-i așa, domnule Archer?

— Exact.

— Ai văzut, ți-am spus eu, spuse tînărul Sheenan. Așa scria și-n ziare.

— Stai liniștit, îl admonestă mama sa încheindu-i haina tricotată de lînă. Douglas o ajută să-l îmbrace pe Douggie, apoi doamna Sheenan întinse mîna după o tigaie. Vă plac ouăle moi, nu-i așa, domnule Archer? Întotdeauna se exprima astfel, puțin prea ceremonios.

— Mi-am terminat porția pe săptămîna asta, doamnă Sheenan, răspunse Douglas. Două la capac duminică dimineață, vă aduceți aminte?

Femeia scoase ouăle cu o lingură încovoiată și le puse în păhărele.

— Vecina mea le-a primit de la o rudă de la țară. Mi-a oferit și mie șase pentru că i-am dat vechiul dumitale pulover gri la deșirat. Deci ouăle trebuie să fie ale dumitale. Fără nici un fel de discuție.

Douglas bănui că întreaga poveste era doar un mod politicos de a-l face să accepte o parte din propria ei rație, totuși începu să mănînce oul. Pe masă se mai afla o farfurie cu pîine, o mică bucățică de margarină pe ambalajul căreia se menționa că reprezintă un semn de prietenie din partea muncitorilor germani. Mai bine ar fi provenit din partea fermierilor, ziceau șmecherii amatori de unt.

— Să presupunem că într-un avion francez care zboară peste Germania s-a petrecut o crimă, ucigașul fiind italian și victima..., Bob se gîndi un moment, ...brazilian.

— Nu vorbi cu gura plină, îl apostrofă mama sa. La radio se auzea un vals de Strauss solicitat de un soldat german staționat în Cardiff. Doamna Sheenan îl închise.

— Sau chinez, continuă Bob.

— Nu-l necăji pe domnul Superintendent. Vezi că încearcă să-și ia micul dejun în liniște.

— În acest caz, avocații ar fi cei care ar trebui să decidă, îi explică Douglas lui Bob. Eu nu sînt decît polițist. Tot ce trebuie să fac e să găsesc făptașul.

— Doamna Sheenan ne va duce sîmbătă la Muzeul de Științe, anunță Douggie.

— Foarte frumos din partea ei. Fii băiat cuminte și ai grijă să faci ce ți se va spune.

— Întotdeauna e cuminte. Și acest lucru este valabil pentru amîndoi; sînt băieți buni. Femeia îl privi pe Douglas. Sînteți obosit.

— Tocmai am prins un fir.

— Doar nu vreți să plecați iar fără să vă odihniți?

— E vorba de o crimă. Trebuie.

— Ți-am spus că-i așa, ți-am spus, ți-am spus! strigă Bob. E o crimă ! Așa ți-am spus!

— Ia liniștește-te, băiete, rosti doamna Sheenan.

— Sînt cu o mașină. Voi trece prin zona școlii cam peste o jumătate de oră. Ce ziceți, vă convine?

— Cu o mașină? V-au promovat?

— Am un șef nou care consideră că oamenii săi trebuie să aibă tot ce e mai bun. Propria sa mașină are radio, așa încît poate transmite mesaje direct la Scotland Yard chiar și cînd circulă pe stradă.

— Ascultați aici, interveni Bob. Se prefăcu că folosește telefonul. Scotland Yard, Bob Sheenan cheamă Scotland Yard-ul. Vă place, domnule Superintendent? Așa se procedează?

— E în cod — de fapt în Morse, explică Douglas. Operatorul trebuie să fie capabil să folosească manipulatorul Morse, dar poate primi și mesaje verbale.

— Ce vor mai inventa oare mîine? întrebă doamna Sheenan.

— Pot să vă văd mașina? E una obișnuită? întrebă Bob.

— Poliția are tot felul de mașini, nu-i așa, tată?

— De toate felurile.

— Putem s-o vedem pe fereastră?

— După ce vă terminați pîinea.

Cu strigăte de bucurie cei doi băieți se îndreptară spre camera din față și ridicînd fereastra priviră în stradă.

— Apa din baie mai este caldă, spuse doamna Sheenan. Numai băieții au folosit-o. Stînjenită, privi într-o parte. Ca mulți alții, considera decăderea socială datorată noului tip de sărăcie mult mai greu de suportat decît lipsurile materiale.

— Mă va face să mă simt ca un nou născut, declară Douglas, deși noile birouri de la Yard dispuneau de băi cu apă fierbinte din abundență.

— Ușa are zăvor, zise femeia. Sînteți sigur că nu veți avea necazuri dacă ne duceți pînă la școală?

— E-n regulă.

— Dispozițiile referitoare la combustibil sînt îngrozitoare. Administratorul depozitului de cărbune din Neal Street a fost condamnat la moarte – cel puțin așa am citit aseară în *Evening News*.

— Nu vor fi probleme.

Ea zîmbi mulțumită.

— Au trecut ani de cînd nu am mai mers cu mașina. La înmormîntarea unchiului Tom. Înainte de război – mi se pare că s-a întîmplat acum un veac, nu-i așa?

Doamna Sheenan se așeză lîngă foc uitîndu-se la flăcări.

— Lemnele aproape că s-au terminat, dar negustorul de ulei îmi va împrumuta cîțiva bușteni pînă ce se vor da noile rații săptămîna viitoare.

Douglas tresări, pentru că mîncarea, ceaiul fierbinte și căldura focului îl făcuseră să închidă ochii și să ațipească.

— Trebuie să vă necăjesc cu ceva, domnule Archer, continuă femeia.

Douglas băgă mîna în buzunar.

— Nu-i vorba de bani. Mă descurc cu ce-mi dați iar cartelele de rație suplimentară mă ajută enorm. Întinse o mînă și simți căldura ceainicului sub învelitoarea tricotată. Băieții au o oră de muzică în plus marțea și joia. Costă doar un șiling pe săptămînă și se pare că le place.

Douglas știa că de fapt ea voise să spună cu totul altceva, dar nu comentă în nici un fel. În schimb, închise din nou ochii.

— Încă un ceai?

— Nu, mulțumesc.

— De fapt e un înlocuitor nemțesc. Se zice că-i făcut pentru a se adăuga în el lămîie. Nu-i prea bun cu lapte, nu-i așa?

Dispăru după șirurile de rufe, atingîndu-le pe fiecare să vadă dacă sînt uscate. Întoarse cîteva pe dos.

— Femeia care locuiește în capătul străzii a văzut un tren sanitar trecînd prin nodul de cale ferată de la Clapham luna trecută. Vagoane ticsite cu răniți — murdari și cu uniformele rupte — și două aparținînd Crucii Roșii, de genul celor folosite pentru transportul brancardelor. Puse cîrligele în gură în timp ce rearanja o pijama. Se mai dau încă lupte?

— Aș avea grijă cui să povestesc astfel de lucruri, doamnă Sheenan.

— Nu-i persoana care să inventeze povești — e o femeie cu bun simț.

— Știu, răspunse Douglas.

— Nu aș fi spus-o unui străin, domnule Archer, dar am simțit întotdeauna că pot vorbi orice cu dumneavoastră.

— În orașe aruncă doar bombe și ucid soldați germani. La țară sînt grupuri mai mari care organizează ambuscade împotriva patrulelor motorizate. Dar mă îndoiesc că vor rezista pînă la primăvară.

— Din cauza frigului?

— Nu pot aprinde focuri din cauza fumului care le-ar descoperi pozițiile. Frunzele se scutură din copaci, deci nu mai există nici un fel de refugiu. Și iarna avioanele de recunoaștere pot observa urmele unui om pe pămînt mult mai bine, iar dacă ninge... Douglas dădu din mîini.

— Bieții băieți, oftă doamna Sheenan. Se spune că e îngrozitor în zona neocupată, deși iarna nici nu a început încă. Nimic nu se mai găsește. Începu să se rotească în jurul lui Douglas și acesta își dădu seama că avea ceva să-i spună. Dar ca orice bun polițist, o lăsă să abordeze ea însăși problema.

— Profesorul de muzică care dă lecțiile — e foarte tînăr, rănit

în război și toate celelalte, așa că nu aș vrea să-mi exprim nemulțumirea. Făcu o pauză, apoi reluă. Dar a început să pună băieților o mulțime de întrebări și știu că nu vă place acest lucru.

Douglas se trezi de-a binelea.

— Întrebări? Ce fel de întrebări?

— Ieri după-amiază la lecția de muzică. Au un patefon și difuzoare și tot ce le mai trebuie și are pe cineva care le manevrează. De aceea este nevoie de șilingul în plus.

Douglas aprobă din cap.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu, domnule Archer. Doug mi-a spus după aceea că profesorul se interesa de dumneavoastră – la ce oră vă întoarceți acasă și altele de acest gen. N-am vrut să-l întreb prea multe pe Douggie, știți cît de susceptibil este, și de la pierderea mamei... uneori îmi vine să plîng gîndindu-mă la el. Zîmbi brusc și clătină din cap.

— Probabil că sînt o bătrînă nătîngă. N-ar fi trebuit să vă plictisesc niciodată cu astfel de lucruri.

— Ba ai făcut foarte bine. Deci ce fel de întrebări?

— Oh, nici chiar așa, nu vă gîndiți la cine știe ce!... Nu e tipul ăla de om. Altfel l-aș simți de la o milă.

— Atunci?

— Cred că vroia să știe dacă vă plac germanii. Se ridică și-și aranjă părul uitîndu-se în oglindă. Vreau ca nici unul din băieți să nu aibă necazuri. Nici dumneata n-ai vrea, știu acest lucru. Dar dacă se întîmplă ceva cu Douggie sau cu dumneata, cum aș mai putea trăi știind că nu v-am avertizat la timp?

— Ești o femeie deosebită, doamnă Sheenan. Aș vrea să am mai mulți ofițeri de poliție ca dumneata. Și acum spune-mi mai multe despre acești doi profesori.

— Doar unul e profesor, celălalt se ocupă doar de aparatură. Cred că au fost ofițeri – amîndoi au fost răniți; unul și-a pierdut o mînă.

— Care din ele?

— Dreapta. Cînta la pian înainte de război. Nu-i ceva îngrozitor? Și cînd te gîndești că nu pare a avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, poate chiar mai puțin.

— Cred că am să fac o baie, doamnă Sheenan. Pregătește-i pe băieți și peste aproximativ cincisprezece minute vă duc la școală.

Femeia scoase hainele de ploaie ale copiilor din șifonier. Una era jerpelită.

— Haina lui Bob a fost furată din vestiar săptămîna trecută, așa încît acum o poartă din nou pe cea veche. Le-am pus în vedere băieților să-și ia hainele cu ei în clasă. Sînt o mulțime de oameni îngrozitori printre noi, domnule Archer, dar probabil că știți mai bine decît oricine acest lucru.

— Și ce spuneai, că individul are o proteză la mînă?

— Nu, săracul de el, pur și simplu nu are mînă.

Nouă

După ce trecu pe la școală, Douglas se întoarse la Scotland Yard și căută un tînăr ofițer de poliție pe nume Jimmy Dunn. Obținu permisiunea de a-l folosi în haine civile. PC-ul[1] Jimmy Dunn de-abia aștepta să intre în rîndurile CID-ului. Îl ajutase pe Douglas și în unele cazuri anterioare.

— Vezi ce poți afla despre acest profesor de muzică, îi spuse Douglas. Politic? Sexual? Un tip invidios pe polițiști? Nu vreau să o fac eu însumi pentru că se pare că mă va recunoaște.

— Lăsați pe mine, domnule, spuse Dunn care nu-și mai găsea locul de nerăbdare.

— S-ar putea să fie vorba doar de un individ capricios, spuse Douglas. Sau să nu fie absolut nimic.

Fericit, Jimmy începu să-și aranjeze biroul. Se mulțumise cu slujba pe care o avea în sectorul administrativ doar pentru motivul că biroul său de la mezanin era aproape de Secția de criminalistică și de sediul detașamentului de poliție motorizat.

— Oh, Jimmy..., zise Douglas în timp ce acesta se pregătea să plece. Există o șansă la un milion ca acest tip cu o singură mînă să fie implicat în asasinarea lui Peter Thomas. Cred că ar fi bine să iei un pistol de la magazie. Am să-ți dau un ordin scris.

— Un pistol?

Douglas se forță să zîmbească.

---

(1) Police Constable – agent de poliție (n.tr.)

— Ia ceva mic, Jimmy, ceva care să poate fi ascuns cu ușurință. Și să nu-l vadă nimeni — folosește-l numai dacă trebuie să te aperi. Niciodată nu sîntem destul de precauți. Sînt prea multe arme în oraș și iese un tărăboi cumplit dacă se pierde vreuna.

În noul birou din cealaltă parte a clădirii Douglas îl găsi pe Harry Woods mințind cu aplomb ca să-i acopere lipsa, căci generalul Kellerman îl căuta încă de la ora nouă dimineața.

De peste tot se auzeau ciocănituri. Berlinul anunțase că — pentru a celebra prietenia dintre Germania nazistă și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste — o săptămînă de Kameradschaft[1] avea să fie sărbătorită în toate regiunile celor două vaste imperii. În Londra, ea urma să înceapă duminica următoare printr-un marș combinat al unor unități ale Armatei Roșii și ale Wehrmacht-ului — cu drapele, muzică și celelalte dichisuri.

Întregul traseu era în curs de pavoazare — o atenție specială acordîndu-se Whitehall-ului și zonei de pînă la Parliament Square. În afară de sute de steaguri, se vedeau și semne heraldice, îmbinări între seceră, ciocan și zvastică, așezate peste o mică Cruce a Sfîntului George[2], cea care înlocuise drapelul britanic în toate ceremoniile oficiale din zona ocupată.

Hitler permisese unităților flotei sovietice să ancoreze la Rosyth, Scapa Flow și Invergordon. Goebbels declarase că întreaga manifestare era un rezultat al legăturilor de prietenie dintre cele două mari popoare, însă cinicii o considerau ca pe o stratagemă a lui Hitler de a-i plasa pe ruși între el și americani.

În ciuda problemelor suplimentare puse în fața Scotland Yard-ului de această săptămînă a prieteniei germano-sovietice, generalul Kellerman nu părea cîtuși de puțin tulburat.

---

(1) Prietenie (n.tr.)

(2) Sf. George — patronul Angliei; crucea este roșie pe fond alb (n.tr.)

Chiar întors de la o conferință la Feld Kommandantur[1] cu o servietă plină de FK-Befehle[2], era capabil să rîdă de felul în care teancurile de ordine referitoare la ceremonie necesitau atenția mărită a unui întreg personal de secretariat.

Numărul sporit de ordine emise de Comandantul militar al Marii Britanii (și de Comandamentul administrației militare ce dirija atît guvernul marionetă englez cît și pe înalții funcționari germani) era un semn al temei crescînde că Săptămîna prieteniei ar fi putut prilejui manifestări violente. Și totuși rivalitatea acerbă – ca să nu spunem ura – ce domnea între generalii armatei germane, organizația SS a lui Himmler și diversele departamente ale poliției, făcuse ca armata să nu ceară sprijinul generalului Kellerman decît în treburi de rutină.

— Ce crezi? îl întrebă Kellerman pe Douglas. Vorbește deschis, Superintendent, știi că poți s-o faci cu mine.

Pe biroul generalului erau întinse ziarele de dimineață. Titluri mari anunțau comunicatele de la Berlin referitoare la Săptămîna prieteniei. Era o oarecare ironie în felul în care ziarul nazist oficial din Londra – *Die Englische Zeitung* – făcea mult mai mult decît să le publice textual într-un chenar împodobit pe prima pagină. Pe de altă parte, *The Daily Worker* dedica patru pagini evenimentului – salutul muncitorilor englezi și fotografii ale oficialităților care urmau să fie prezente la ceremonii. Stalin își redactase deja mesajul, dar cei care-și reaminteau de misiva asemănătoare trimisă lui Hitler după căderea Franței, îl priveau cu circumspecție.

— Vor fi probleme? întrebă Kellerman.

— Din partea cui?

Generalul chicoti.

— Superintendent, regimul are dușmani. Se scărpină în cap ca și cum ar fi vrut să-și reamintească cine erau aceștia. Și nu

(1) Comandantură de campanie (prescurtat FK) (n.tr.)
(2) Ordinele comandanturii de campanie (n.tr.)

toți aparțin statului meu major. Kellerman zîmbi, savurîndu-și gluma. Douglas nu era sigur dacă trebuia sau nu să se alăture acestei crase defăimări a înaltului comandament german. Dădu din cap ca și cum nu ar fi prea înțeles despre ce era vorba.

— Vom avea probleme în plus, continuă Kellerman. Berlinul insistă ca pe întreg traseul să fie aliniați soldați – deci vor rămîne extrem de puțini pentru a patrula pe străzi. Chicoti din nou. Necazurile armatei păreau să-i ridice generalului starea de spirit. Și se preconizează ca unități ale jandarmeriei să fie amplasate la fiecare trei sute de metri. Cum se vor descurca?

— Și poliția metropolitană?

— Rutina obișnuită, cu excepția eliberării permiselor de liberă trecere.

— Adică?

— Rezidenților din zonele mărginașe ale Londrei li se va permite să circule în centrul capitalei în fiecare zi, doar în săptămîna aceea. Secțiile de poliție vor fi obligate să elibereze astfel de permise – îmi pare rău, dar vor trebui să o facă zilnic.

Douglas aprobă din cap. Era ușor de imaginat haosul din secțiile suburbane de poliție. Jumătate din populația Londrei avea rude pe care nu le putea vizita din cauza restricțiilor de circulație.

— S-ar ușura foarte mult munca dacă s-ar elibera permise pentru întreaga săptămînă. Kellerman ridică privirea. Douglas continuă: Doar în caz de necesitate dovedită.

Generalul îl privi îndelung înainte ca pe față să i se aștearnă un zîmbet ușor și de nepătruns.

— Desigur, Superintendent. Numai în caz de... cum ai zis?... necesitate dovedită.

Kellerman apucă un ordin al comandaturii și căută paragraful referitor la eliberarea permiselor.

— Nu văd de ce n-aș introduce acest amendament în ordinul respectiv. Zîmbi din nou. Atît el cît și interlocutorul său știau că se crea o portiță prin care volumul de muncă al polițiștilor de la secții avea să se reducă considerabil.

— Iar permisele vor constitui un suvenir splendid. Am să dau ordin să le concepă un desenator de la secția de propagandă. Multe elemente decorative și doar un minim de cuvinte pe contramarcă.

— Da, domnule, răspunse Douglas, gîndindu-se că acesta era un mijloc de a împiedica Wehrmacht-ul să analizeze taloanele cu de-amănuntul.

— Desigur că nimic din toate acestea nu te va afecta personal, dar țin întotdeauna la părerea ta în astfel de chestiuni.

— Mulțumesc, domnule general.

— Știu că ancheta la care lucrezi împreună cu Standartenführer-ul are o importanță deosebită pentru Reichsführer-ul SS. De aceea am considerat de datoria mea să-ți retrag orice alt caz.

— Foarte grijuliu din partea dumneavoastră.

— Pari obosit, Superintendent. Bănuiesc că te-ai culcat tîrziu astă noapte?

— Nici nu am ajuns în pat, domnule.

— Îngrozitor! Nu pot accepta așa ceva. Nici chiar unui tînăr și excepțional ofițer precum Standartenführer-ul Huth nu i se poate permite să-mi aducă la epuizare subalternii. În special cînd e vorba de unul din cei mai buni din întregul meu stat major.

— Sînteți foarte amabil și generos, domnule general.

Kellerman se îndreptă spre nișa gen foișor din spatele scaunului său.

— Ai văzut? Douglas se apropie și el. Amîndoi priviră spre Westminster Bridge — echipe de muncitori îl vopseau în auriu. Steagurile roșii și cele cu zvastică erau fixate pe un postament înalt de vreo trei metri. Douglas bănui că reprezenta un mijloc de a disimula podul, rîul și șoseaua — probabil pentru a putea plasa în acele locuri unități mobile ale jandarmeriei, cu misiunea de a interveni în orice moment critic.

— Îți place? întrebă Kellerman. Douglas își aminti un citat din clasici despre construcția unui pod aurit pentru dușmani,

dar se feri să-și exprime gîndul cu voce tare.

— Sînt londonez. Îmi place ca lucrurile să rămînă așa cum au fost întotdeauna.

— Iar mie îmi place cînd un ofițer îmi spune în față ce gîndește, zise Kellerman. Vreau să ții minte faptul că dumneata, Superintendent Archer, ești o persoană importantă aici la Scotland Yard. Orice sugestie, orice nemulțumire de-a dumitale va fi analizată cu grijă de cei din eșalonul superior. Kellerman deschise cutia de țigări, dar de data aceasta nu se mai osteni să-i aprindă trabucul. Douglas avu impresia că generalul îl tratează diferit față de întîlnirile lor anterioare.

Kellerman așteptă pînă cînd Douglas își alese, tăie și-și aprinse singur havana, apoi spuse:

— Ai mai multă trecere decît crezi, Superintendent Archer. Berlinul ne-a felicitat pentru numărul mic de cazuri nerezolvate. Și știi că aici ai avut o mare contribuție.

— Numai cînd a fost vorba de omucideri.

— Și cine crezi că se gîndește la altceva? Forțele de poliție și comandanții lor, rînji și-și frecă obrazul trandafiriu, sînt judecați în raport cu numărul de crime rezolvate. Nimeni nu se sinchisește de cazurile cu adevărat importante – fraudă, sabotaj, incendieri, tîlhărie, șantaj. Totul se rezumă la omucideri – singura crimă arareori comisă de criminali. De aceea voi cei din Brigada Criminalistică sînteți al dracului de importanți, și tot de aceea vulpi bătrîne ca mine fac totul ca pentru astfel de cazuri să fie desemnați cei mai buni detectivi.

— Înțeleg, domnule, zise cu îndoială Douglas.

— Ceea ce vreau să te fac să înțelegi, Superintendent, este că te voi sprijini pînă-n pînzele albe. Să ții minte aceasta. Dacă ești mulțumit să lucrezi cu acest individ, Huth, treaba ta. Dar dacă se ivește vreo dificultate, vino și spune-mi, și-i voi repartiza alt ofițer.

— Mulțumesc, domnule. N-am nici un fel de reclamație.

— Nu ești dumneata tipul care să te plîngi, Superintendent. O știu foarte bine. Dar ușa mea este întotdeauna deschisă...

pentru dumneata, cel puțin.

— Mulțumesc, domnule general.

Douglas ieși clătinîndu-se din biroul lui Kellerman, cu capul greu din cauza lipsei de somn, a fumului dulce de havană și a nesfîrșitelor lingușiri.

Harry Woods era îngropat în vrafuri de hîrtii cînd Archer se întoarse în birou. Jandarmeria habar n-avusese că asasinarea lui Thomas ar fi putut intra sub jurisdicția Wehrmacht-ului pînă cînd Harry Woods nu trecuse pe acolo înarmat cu maldărul de tichete de benzină ale Luftwaffe-lui și cu declarația scrisă a Feldwebel-ului despre legăturile cu bursa neagră.

Poliția militară și cea civilă ajungeau de obicei la o înțelegere în astfel de cazuri – ancheta ar fi fost repartizată departamentului cel mai calificat pentru asemenea treburi. Și astfel, i s-ar fi cerut CID-ului metropolitan să dea de urma ucigașului. Însă pe teleimprimator sosise mesajul prioritar de la Oberkommando der Wehrmacht[1], Berlin, care cu o mulțime de Strong Geheim[2], Chef Sache[3] și alte notații de acest gen – ordona ca toate documentele, dosarele și rapoartele să fie înaintate Standartenführer-ului SS Huth la Scotland Yard.

Cine era la curent cu acest ordin știa că orice nerecunoaștere a faptului că poseda vreun document, declarație sau raport referitor la această anchetă, ar fi fost interpretat, în cel mai bun caz, ca o dovadă de lenevie și incompetență, iar în cel mai rău, ca un refuz premeditat de a se supune unei dispoziții provenite de la cel mai înalt eșalon de conducere.

În aceste condiții ar fi fost nerezonabil din partea lui Harry Woods să-i blesteme pe cei care-i trimiteau foi de hîrtie aproape goale, declarații lipsite de orice importanță sau fișe de neînțeles, toate purtînd inscripția "strict secret".

---

(1) Comandamentul suprem al armatei (prescurtat OKW) (n.tr.)
(2) Strict secret (n.tr.)
(3) Numai pentru comandanți (n.tr.)

Douglas îl ajută pe Harry să le clasifice pe cele mai importante. Multe formulare—tipărite în germană—erau ceva nou pentru cei doi. Douglas trimise un funcționar să le aducă ceai și sandvișuri, și lucrară împreună pînă după-amiază, într-o armonie deplină amintind de vremurile de odinioară. Nici un semn de viață de la Huth. Se pomenea de o ședință, dar părerea proprie a lui Harry era că neamțul se afla în pat, dormind.

Pe la două și jumătate telefonă Jimmy Dunn.

— L-am văzut pe tip, domnule, îi spuse el lui Douglas. Desigur că nu l-am abordat, dar s-a întîlnit cu amicul său, profesorul de muzică, astăzi la școală, ca să ia masa. Directorul mi-a spus că urmează să vină după-amiază la ora de muzică. Îl cheamă John Spode.

— Bună treabă, Jimmy, aprecie Douglas.

— Nu-i profesor, are doar o slujbă temporară—una de pe o zi pe alta. I-am luat adresa de la școală, declarînd că vin din partea Ministerului Învățămîntului—deși nu știu dacă m-au crezut sau nu. Apoi am mers să văd unde locuiește—un soi de casă prăpădită în Mafeking Street, Marylebone, nu departe de școală. Ușile nu aveau încuietori ca lumea, administratorul era plecat, așa încît am intrat să dau o raită.

— Și?

— Două camere, baia comună. Destul de bine totuși dacă luăm în considerație starea actuală de lucruri. Domnește o oarecare neglijență, dar am văzut un mic și drăguț birou furniruit și cîteva tablouri pe pereți, care par a fi costat ceva parale. Vreau să zic că nu mă prea pricep la antichități, dar aceste lucruri păreau vechi și într-o foarte bună stare. Și cred că de obicei acesta e un semn că obiectele au o oarecare valoare.

— Tipu-i curat?

— Ei bine, aș zice că da; curat, dar nu cușer.

În argoul unui polițist, expresia însemna că era vorba de un delict care putea fi trecut cu vederea.

— Stai acolo, Jimmy, spuse Douglas. Vin să arunc o privire eu însumi.

Zece

Ultimul etaj al casei fusese incendiat de bombe și Douglas putea vedea prin spațiile goale, geamurile de odinioară, păienjenișul de grinzi înnegrite de fum. Din cauza prețului ridicat al sticlei, ferestrele parterului erau acoperite cu scînduri. Apartamentul suspectului se afla la etajul doi. Jimmy Dunn îi conduse pe scări.

Avusese dreptate cînd etichetase mobila drept valoroasă. Lucrurile depozitate în încăpere erau de ajuns ca să permită cuiva să trăiască liniștit vreo zece ani — selecția lor fusese făcută cu mai multă grijă decît în cazul apartamentului din Shepherd Market.

— Ceva nou despre administrator? întrebă Douglas.

— În fața ușii e o sticlă cu lapte. Se pare că a lipsit toată noaptea — a depășit ora limită de circulație și a rămas să doarmă la cineva.

Douglas dădu aprobator din cap. Încălcarea dispozițiilor germane — care prevedeau permise speciale pentru a rămîne noaptea în altă casă decît cea proprie — era un lucru curent.

— Jimmy, nu ți se pare ceva ciudat pe aici? Sau poate că am îmbătrînit prea devreme!

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Mobilă de valoare în această cameră și o savonieră crăpată în baie; un covor de neprețuit pe jos și cearșafuri murdare pe pat.

— Poate e avar, domnule.

— Avarii nu-și cumpără săpun, zise Douglas. Răspunsul era stupid, dar el știa că aceasta nu era locuința unui zgîrcit. Simți mirosul de naftalină? Douglas se lăsă în patru labe și mirosi covorul. A fost depozitat pe undeva, spuse ridicîndu-se și ștergîndu-și mîinile. Cel puțin așa cred. Douglas începu să scotocească prin sertare, răscolind cîteva cămăși și lenjerie de corp, cele mai multe purtînd eticheta armatei engleze. *Trebuie* să fie ceva mai personal pe aici... cartele de alimente, ordinul de demobilizare, un carnet de pensie sau ceva asemănător.

— O mulțime de oameni poartă cu ei aceste acte, interveni Dunn. Cu atîtea spargeri... Și-i foarte greu să obții duplicate.

— Și totuși atît de multe lucruri de valoare – fără a pune măcar o broască bună? Douglas deschise următorul sertar și începu să-l cerceteze cu grijă. Ah! Ia uită-te aici! Sub ziarul întins pe fundul sertarului, simți un plic. Înăuntru, vreo jumătate de duzină de fotografii. Părinții lui Spode, într-o oarecare grădină suburbană, împreună cu doi copii. Un băiat pe o tricicletă. Un bărbat cu greu se poate despărți de astfel de suveniruri, Jimmy. Chiar atunci cînd ți-e viața în primejdie, ți-e greu să te desparți de familie. Următoarea imagine reprezenta o mireasă și un mire: un instantaneu, puțin neclar.

Douglas privi cu atenție toate fotografiile. Cea mai mare era una de ziar – bine făcută, clară, pe hîrtie lucioasă. Într-un laborator, un grup de oameni în halate albe în jurul unui bărbat în vîrstă. Legenda, pe verso. Un număr și ștampila unei agenții de presă. "Astăzi Profesorul Frick își sărbătorește cea de-a șaptezecea aniversare. Iată-l fotografiat în laborator cu echipa de colaboratori cu care, anul trecut, a obținut acel rezultat științific de prestigiu. Bombardînd uraniul cu neutroni pentru a obține bariu și cripton, el a dovedit valabilitatea teoriilor anterioare despre dezintegrarea nucleului de uraniu."

Nu era exact tipul de material întîlnit în orice jurnal. Se menționa și numele colaboratorilor. Fără nici o semnificație, cu excepția a două: Dr. John Spode și Dr. William Spode.

Douglas întoarse fotografia să studieze fețele bărbaților, ridicate spre soare în acea zi liniștită de altădată.

— Ăsta-i tipul? îl întrebă el pe Dunn.

— Da, domnule, sună răspunsul. Chiar el.

— Dumnezeule! Și cel de lîngă el e mortul din Shepherd Market!

— Să întreb la agenție dacă nu cumva cunosc cine a comandat o copie suplimentară a fotografiei? Doar a fost trimisă la această adresă.

— Merită să încercăm, răspunse Douglas. Făcu din nou înconjurul camerei; nici un fel de urme recente pe pereți, dulapuri sau podea. Nimic ascuns în rezervorul de la toaletă, pe dulapuri doar murdărie și sub covor numai praf.

Douglas privi masa mare de bucătărie ce fusese împinsă într-un colț pentru a face camera mai spațioasă. Pipăi dedesubt pentru a fi sigur că nici un obiect nu se afla acolo prins cu adeziv. Apoi îngenunchie și privi.

— Uită-te și tu, Jimmy!

Ca cele mai multe mese de acest tip, avea un sertar de cuțite, acum mascat prin modul în care masa fusese lipită de perete. Împreună o dădură la o parte.

Sertarul era încăpător. Cîteva linguri, furculițe și un tel rupt, dar cea mai mare parte a spațiului era ocupat de o proteză — una pentru mîna dreaptă, confecționată dintr-un aliaj ușor, nevopsit, o proteză care se desfăcuse în bucăți după ce o piuliță și un bolț se slăbiseră. Douglas știa exact ce parte lipsea și cu dexteritatea unui prestidigitator o scoase din buzunar și o fixă la locul ei.

Dunn scoase un fluierat aprobator.

— Mi-e de ajuns, spuse Douglas. L-am găsit la locul crimei. Mă întreb dacă s-a desfăcut în cursul luptei.

— Împușcarea lui Peter Thomas?

— De acum înainte, Jimmy, putem vorbi de asasinarea lui William Spode. Puse din nou piesa în buzunar și proteza în sertar. Cu această ocazie mai găsi acolo o pungă de hîrtie în

care se afla un vechi dar bine întreținut aparat de fotografiat Leica, împreună cu cîteva accesorii: filtre, teleobiective, inele, un set de patru piciorușe la care fusese atașat printr-un cordon un suport de forma unui cerc.

— Costă ceva obiectele astea, mormăi Douglas. Cei doi puseră lucrurile la loc și traseră masa din nou lîngă perete.

— Aparatele Leica sînt un fel de monedă forte, zise Dunn. Știu pe cineva care și-a investit economiile de-o viață în cîteva duzini.

— Pare o investiție riscantă, opină Douglas.

— Ce să mai spui de banii de hîrtie, replică Dunn. Deci credeți că mortul nu a fost bine identificat?

— Nu vom putea dovedi niciodată că a fost ceva premeditat, răspunse Douglas. Deci, după tine, acest individ Spode este la școală în după-amiaza asta?

— Ar trebui să fie; mergem acolo?

— Să anunț centrala, răspunse Douglas. Cred că noul meu șef va dori să acționeze el însuși.

Prezicerea se dovedi corectă. Ca să folosim cuvintele lui Harry Woods, Standartenführer-ul Huth se arătă a fi “un exemplu tipic de SS-ist împuțit”.

Unsprezece

Școala de pe Beech Road avea același aspect sumbru de închisoare victoriană ca multe alte instituții similare în care-și petreceau copiii zilele. Pe o latură se mărginea cu o biserică pe jumătate părăsită, al cărei cimitir pavat era folosit în parte ca zonă de joacă pentru elevi. Ce loc unde să-ți trimiți copiii să-și irosească cei mai frumoși ani ai tinereții, gîndea Douglas. Bietul Douggie!

Peste drum de școală se găsea o ceainărie. Odinioară fusese un local drăguț, în care se amestecau mirosul țigărilor Woodbine cu al laptelui condensat și al pîinii prăjite. Douglas și-l reamintea de pe vremea cînd era tînăr detectiv—pe atunci tejgheaua de-abia se mai vedca de maldărele de budinci de pîine, tari ca plumbul și negre ca tăciunele. Acum samovarul cu învelișul de alamă, tocit de atîta folosință, era plin doar cu surogat—dar și acesta aproape rece din cauza lipsei de combustibil.

— Avem, ca rezervă, patru plutoane de infanteriști, îi spuse Huth lui Douglas. Vor sta ascunși. Restul oamenilor au înconjurat locul. Douglas se apropie de ușa cafenelei și privi afară. Soldații erau în ținută completă de luptă, cu căști pe cap și grenade la centură. Camioanele așteptau în Lisson Grove; lîngă ele se aflau echipele operative, măsuțe pliante cu mașini de scris portative, cutii pline cu cătușe.

Douglas știa că era în obiceiul germanilor să facă din “apli-

carea legii și a ordinii o demonstrație de forță”, totuși nu se așteptase la așa ceva.

— Trebuia să fiu lăsat singur să acționez, îi spuse el lui Huth.

— Vreau să arăt tuturor că nu glumim, replică acesta. Haide să mergem și să punem mîna pe el!

Traversară strada. Un soldat rîse și Douglas se întoarse pentru a privi grupele de asalt, așteptînd în acea postură degajată caracteristică clipelor premergătoare unei acțiuni. Se întrebă dacă soldații SS ar da ascultare ordinului de a deschide focul împotriva celor aflați în interiorul școlii. Cunoscînd firea copiilor, putea să parieze că în acel moment toți stăteau cu nasurile lipite de geamuri—sau cereau permisiunea s-o facă. Îngrijorat, încercă să deslușească fața fiului său, dar nu reuși.

Pășind în vestibul, fură întîmpinați de un portar aferat. În aer plutea un calm aparent, ca și cum personalului școlii i s-ar fi pus în vedere să ignore complet activitatea militară desfășurată în stradă.

— Cu ce pot să vă ajut, domnilor?

— Cară-te din fața mea! îl repezi Huth. Unde-i directorul, s-a ascuns sub birou?

Douglas îi spuse lui Huth:

— Domnule Standartenführer, acest bărbat este subiectul unei anchete pe care o conduc eu. Sînt nevoit să insist deci ca drepturile sale să nu fie încălcate. Eu voi fi cel care-l va aresta.

Huth zîmbi.

— Nu avem de gînd să-l împușcăm “în timp ce încearcă să evadeze”, dacă la asta te gîndești. Păși înainte, deschise ușile batante prin care dispăruse portarul și urlă înspre coridorul întunecat: Dar haide odată, directore, lua-te-ar dracu’! Întorcîndu-se spre Douglas adăugă: Prea multe întrebări fără răspuns ca să-i periclităm într-un fel sau altul viața.

Directorul sosi într-o viteză ce ar fi făcut cinste și unui atlet.

— Ei bine, ce înseamnă această intruziune? întrebă cu o voce pe care Douglas nu o mai auzise de cînd fusese el însuși elev.

Huth se întoarse să-l privească. Apoi, ridicîndu-și bastonul

cu măciulie de argint, i-l propti în piept.

— Să nu-mi vorbești mie..., articulă el făcînd o pauză lungă în timpul căreia se auzi doar respirația întretăiată a directorului, ... sau ofițerilor mei de poliție pe acest ton... Huth continuă încet, accentuînd cele mai importante cuvinte: ...Dai un exemplu rău... copiilor.

Ochii directorului aproape că ieșiră din orbite și tonul său măsurat și autoritar fu înlocuit brusc de un fel de bolboroseală:

— E vorba de tipul ăla... de Spode? Mai bine nu l-aș fi angajat niciodată. Nu mi-a adus decît necazuri și nu sînt sigur că a fost devotat...

— Unde-i acum? se răsti Huth de pa :ă ar fi vorbit cu un puști.

— Spode?

— Dar cine altul? Crezi că aș fi intrat aici pe neașteptate pentru a te consulta despre locul unde se află Reichsmarschall-ul Göring? – urmă o pauză lungă – ... sau Regele Angliei, Regina și cele două Prințese?

— Nu, în nici un caz. Foarte amuzant, Herr Colonel. Regele... ei bine, ha, ha, ha! Știu că regele este la Castelul Windsor împreună cu toată familia, și că toți sînt bine sănătoși. Am citit respectivul comunicat și m-am încredințat că tot personalul din subordine cunoaște că nu voi tolera dezonorantele zvonuri referitoare la întemnițarea Maiestății Sale în Turnul Londrei.

— Unde-i Spode? întrebă din nou Huth, dîndu-și ușor chipiul pe ceafă ca și cum l-ar fi incomodat.

— Spode? Un zîmbet nervos. Spode? Ei bine, doar știți unde este? La poliție. Un alt zîmbet care se transformă într-o expresie contrariată pe măsură ce urmărea fața lui Huth. F acolo, nu-i așa? Un ofițer de poliție a venit astăzi dimineață și i-a cerut adresa de acasă. Huth ridică din sprîncene și Douglas dădu din cap aprobator. Directorul urmări neliniștit schimbul de priviri, apoi continuă: Desigur că l-am ajutat cum am putut mai bine și să nu vă închipuiți că am îndrăznit să-mi bag nasul în treburile dumneavoastră. Nu o fac niciodată. Înainte de război mi-am

petrecut unele vacanțe prin Germania. Am admirat sistemul – încă o fac, desigur, în special în Germania... sau mai degrabă,... asta nu înseamnă că nu-mi place sistemul din Anglia...

Douglas traversă holul spre locul unde se găsea Dunn.

— Jimmy, mai bine te-ai repezi pînă la el acasă și ai pune mîna pe fotografii, pe proteză și pe celelalte lucruri.

— Controlează-te cînd mi te adresezi, ticălosule, zise Huth. Unde-i acest individ, acest Spode?

— Dar v-am spus, Herr Oberst[1] S-a telefonat de la poliție. I-am permis să-și părăsească clasa și să se ducă acolo.

— Directore, cine a primit telefonul?

— Secretarul. Am trimis imediat după Spode și l-am lăsat să vorbească cu polițistul. Avem doar un singur telefon.

— Cît a trecut de atunci?

Directorul își privi ceasul, îl lovi ușor cu degetul și-l duse la ureche.

— Aproximativ o oră.

Huth se îndreptă spre ușa principală, păși afară și suflă de două ori în fluier. Se auzi un tropot de cizme țintuite și soldații se aliniară în fața lui Huth, cu ofițerul în frunte. Acesta salută.

— Arestați-l pe acest tîmpit și puneți-l într-o celulă separată.

— Vreți să spuneți că telefonul a fost dat de un complice... Oh, Dumnezeule! exclamă directorul. Îl apucă de mînă pe Douglas Archer.

— Individul m-a dus cu preșul. Explică-i. Ești englez, știu că ești... Spune-i că sînt nevinovat!

Douglas se simți cuprins de rușine. Un soldat îndepărtă brațul directorului.

— Atunci, cel puțin lasă-mă să-i telefonez soției, imploră acesta. Prea tîrziu, soldații îl tîrau deja spre ușă. Adresîndu-se ofițerului SS, Huth ordonă:

— Ridicați toți profesorii. Și pe elevii din clasele mai mari.

---

(1) Domnule colonel (n.tr.)

Nu putem fi siguri că nu-s implicați și copiii. În ultimele luni, puștani de cincisprezece ani ne-au omorît destui soldați.

— Am să încerc să aflu unde s-a dus Spode, spuse Douglas.

— E undeva departe. Le cunosc eficiența..

— A cui?

— Teroriști, rosti Huth folosind termenul oficial pentru luptătorii din Rezistență, înarmați sau nu. Nu. Du-te și vezi ce-i cu fiul tău – e aici astăzi, nu-i așa? Du-l acasă. Explică-i totul.

— Ce să-i explic? Douglas nu cunoștea vreun mijloc prin care i-ar fi putut explica fiului său nebunia ce cuprinsese lumea.

— Copiii înțeleg. Nu încerca să-ți asumi toată răspunderea pentru că a rămas fără mamă.

Douglas nu răspunse. Ambii urmăriră soldații ce împingeau un grup de profesori spre curtea școlii. Camioanele erau date cu spatele prin porțile înguste.

— Nu era nevoie de așa ceva, spuse Douglas. Profesorii sînt nevinovați – habar n-au de nimic.

— Chiar dacă aș fi de acord cu tine, acum e tîrziu pentru a mai face ceva, replică Huth.

Peretele rabatabil al unui camion căzu cu un zgomot puternic și primul profesor fu împins înăuntru. Era un om în vîrstă și trebui să fie ajutat de un soldat. Unul din colegii săi scoase un ușor strigăt de încurajare și bătrînul zîmbi sfios. Întotdeauna se întîmpla așa ceva în cazul arestărilor în masă, se gîndi Douglas. Prizonierii se liniștea dacă se aflau lîngă cineva cunoscut. Simțeau că nu li se putea întîmpla nici un fel de necaz. Astfel arestarea devenea o plimbare, un picnic, o ieșire din monotonia cotidianului. Soldații știau acest lucru și-l încurajau, dîndu-și seama că sarcina lor devenea mai ușoară și mai puțin cumplită dacă prizonierii zîmbeau tot drumul pînă la locul de detenție.

— Mai ai vreo veste de la fată? întrebă Huth.

Luat prin surprindere, Douglas rămase fără glas.

— Ești un tîmpit – știu totul despre întîlnirea din Trafalgar Square. Te-a mai contactat?

— M-ai pus sub urmărire – dar nu și pe ea, așa-i?

Huth făcu o grimasă.

— Drept la țintă, prietene. Sprintenă și inteligentă – mult mai deșteaptă decît cel căruia i-a fost încredințată.

— Unul singur?

— Întrebare de adevărat profesionist! Da, ei bine, oamenii mei mai au încă multe de învățat. Nu și-au dat seama că aveau de-a face cu o agentă foarte experimentată.

— Cine? Sylvia?

— Nu ți-ai dat seama nici tu? Da, o fetișcană importantă. Trebuia să o fi băgat la răcoare cînd am avut ocazia – înainte de a simți ceva...

— Și-a dat seama că ceva nu era în regulă?

— Sau i-a spus cineva. Se găsește întotdeauna un binevoitor. Cineva i-a telefonat lui Spode și l-a povățuit să-și ia picioarele la spinare, nu-i așa? Pufni pe nas. N-are nici o importanță, vor încerca din nou pentru că doresc cu disperare să ia legătura cu dumneata, Superintendent.

— Oare?

— Așa cred, uită-te ce riscuri își asumă... probabil că data viitoare nu va fi totuși fata. Ar putea fi oricine. Răspunde afirmativ la orice propunere ce ți-o vor face.

— Propunere?

— Probabil e vorba de o nouă tentativă de a-l elibera pe Rege.

— Din Turnul Londrei?

— Nu-i imposibil. Au încercat la începutul lunii trecute, venind de pe Tamisa, și erau cît pe-aci să reușească.

— Dumnezeule mare! Așa se explicau o serie de lucruri. Cea mai importantă responsabilitate a generalului Kellerman era asigurarea pazei Regelui. Douglas își reamintea acum marea zarvă produsă cu o lună în urmă printre unitățile SS și printre ofițerii superiori din statul major al generalului, supuși unui perdaf strașnic.

— Mai bine ar negocia decît să încerce atacuri teroriste,

declară Huth.

— Credeți așa ceva?

— Nu-i o părere. E mesajul pe care vreau să îl transmiți.

— Iar eu vreau să-mi duc acum băiatul acasă, spuse sec Douglas.

— Ia Mercedesul. O să-i placă motorul supraturat.

— Nu-i cinstit—și în plus o plimbare pe jos îmi va prinde bine. Dar Douglas nu plecă. Rămase pe loc, temîndu-se că elevii ar putea fi brutalizați, sau că acțiunea ar degenera în violență.

Mai era încă de față cînd tînărul Jimmy Dunn traversă în fugă curtea, roșu la față și transpirat.

— Nu mai e nimic acolo, domnule. Proteza a dispărut. La fel și punga de hîrtie, și accesoriile fotografice. Totul.

— Ești sigur?

— Nici nu s-a mai obosit să împingă masa la perete. Trebuie că s-a dus direct acasă în timp ce eu telefonam la Yard.

— Ce coincidență, mormăi acru Douglas.

Tînărul detectiv îl privi o clipă fără să înțeleagă. Apoi întrebă:

— Doar nu credeți că l-a prevenit cineva de la Yard?

— Aș vrea din toată inima să știu aceasta, răspunse Douglas. Ei bine, cel puțin îi lipsește o bucată de proteză, continuă el, pipăind buzunarul cu degetul pentru a se încredința că mai era acolo. Proteza pe care ai văzut-o e modelul obișnuit oferit de Ministerul Apărării răniților de război, nu-i așa?

— Așa părea.

— Dunn, o persoană trebuie să-și declare numele adevărat pentru a o obține. La Minister se face o verificare—nume, grad, număr matricol pentru militari, carnetul de asigurări sociale pentru civili. Fugi acolo și vezi ce poți afla. Dacă face o cerere pentru înlocuirea bucății pierdute, vreau să fiu informat înainte să i se dea vreun răspuns oficial.

— Dar s-ar putea ca tipul să considere o astfel de cerere ca fiind periculoasă, obiectă Dunn.

— *Este* periculoasă, dar avînd absolută nevoie de proteză va face pe dracu-n patru ca s-o repare. În acel moment Douglas își zări fiul și se îndreptă spre el.

Echipele operative își amplasaseră măsuțele pliante și completau formularele oficiale ce trebuiau contrasemnate de ofițerul comandant. Nu numai că oamenii erau legitimați, dar se cercetau dosarele, cărțile și alte acte existente în școală. Pe fețele soldaților se citea plictiseala pentru că știau că operațiunea — ca și multe altele de același gen — nu avea să ducă la descoperirea vreunui lucru deosebit. Era o piesă bine regizată pentru a accentua ideea că orice opoziție față de invadatorii naziști nu aducea decît neplăceri și celor vinovați, și celor nevinovați.

Profesorii îngrămădiți în camioane deveniseră mai gravi acum. Unii încercau să vadă dacă pe stradă se găsea vreun amic sau rudă, dar soldații se purtau grosolan cu orice trecător. Unul din elevii mai mari din cel mai apropiat camion avea lacrimi în ochi. Un profesor îi vorbea, străduindu-se să-l liniștească. Un bărbat cu părul cărunt îi zîmbi și începu să cînte:

"Dacă ești fericit și o știi, bate din palme."

Bătu din palme. Vocea-i tremurătoare, fără vlagă, se auzea distinct în liniștea lăsată în curtea școlii. Imediat i se alătură o a doua voce, intonînd vechiul cîntec al organizației de cercetași:

"Dacă ești fericit și o știi, bate din palme."

Apoi se auziră bătăile unor duzini de palme și încă plîngînd, copilul începu și el să bată din mîini. Soldații se uitară unii la alții, așteptînd ordinul de a întrerupe cîntecul, dar cum acesta nu veni, nu schițară nici o mișcare.

"Dacă ești vesel și o știi, atunci acesta-i felul în care poți să o arăți,
Dacă ești fericit și o știi, bate din palme."

Toți prizonierii băteau din palme.

— Porniți, zbieră Huth.

Motoarele fură ambalate și camioanele ieșiră pe poartă. Întregul convoi cînta — erau vocile unor oameni înspăimîntați dar sfidători și aceasta umplea de bucurie inimile trecătorilor:

"Dacă ești fericit și o știi, bate din picioare,
Dacă ești fericit și o știi, bate din picioare.
Dacă ești fericit și o știi, atunci acesta-i felul în care poți s-o arăți.
Dacă ești fericit și o știi, bate din picioare."

Convoiul se îndepărta înspre Edgware Road, însă se mai auzeau încă bătăile picioarelor pe scîndurile camioanelor. Douglas apucă mîna fiului său și o strînse de parcă ar fi fost singurul lucru pe care-l mai avea pe lume. Pînă acum îi fusese ușor să lucreze cu germanii. La urma urmei nu făcea decît să urmărească criminalii, fapt pentru care nu trebuia să-și facă procese de conștiință. Dar treptat se simțea atras într-un vîrtej adînc și întunecat, mișcîndu-se ca melcul, așa cum se întîmplă de obicei într-un coșmar. Și nu vedea nici un mijloc de scăpare. Conform noilor dispoziții, polițiștilor nu le era permis să-și dea demisia, iar cei care o făceau totuși, se trezeau aproape cerșetori—fără cartele de rație și fără cărți de muncă. Douglas strînse cu putere mîna lui Douggie.

— Mă doare, scînci acesta.

— Iartă-mă, îi spuse tatăl, întrebîndu-se dacă copilul îl judecă cu aceeași imparțialitate nemiloasă cu care oamenii își judecă părinții.

În Marylebone trecură pe lîngă un bărbat care vindea napi prăjiți. Douggie se îndreptă spre tejghea să privească în tigaie și tatăl său îl urmă. Bucățile crocante erau sățioase, calde și neraționalizate și costau doar doi penny punga. Bătrînul puse o bucată în plus pentru Douggie.

— Spune mulțumesc, zise automat Douglas.

— Nu-i nevoie, domnule Archer. Mă bucur că băiatul arată atît de bine.

Douglas fu dezorientat.

— E domnul Samuels, tată, spuse copilul. Ți-l amintești.

Uluit, Douglas își dădu seama că bărbatul fusese proprietarul Restaurantului și Ceainăriei Samuels, un cunoscut local din West End, faimos pentru prăjiturile cu cremă ce se găseau aici înainte de război. În ultimul timp Douglas observase că localul

fusese transformat într-un Soldatenheim, un centru de distracții pentru soldații germani. Iar acum vedea că expropriatul Samuels îmbătrînise brusc, pielea îi devenise ca pergamentul iar ochii i se înfundaseră în orbite.

— Devin atît de distrat, explică Douglas încercînd să-și găsească o scuză pentru faptul că nu-și recunoscuse imediat vechiul cunoscut. Înainte de război mergea acolo regulat împreună cu soția și cu micul Douggie, să servească delicioasele prăjituri cu cremă. Poți să-mi dai și mie o pungă? Par grozave!

Domnul Samuels puse cîteva bucăți într-un ziar și după ce-l împături îl întinse detectivului. Acesta îi întinse o liră.

— Nu am rest, domnule Archer, sînt dezolat.

— O să-mi dai restul data viitoare.

— Nu, spuse Samuels, dar brusc își schimbă gîndul și băgă bancnota în buzunar, prilej cu care Douglas observă steaua galbenă de pe haină.

— Băiatul dumitale mi-a dat întotdeauna bună ziua, continuă Samuels ca și cum alții nu ar fi procedat la fel.

— Totul se va rezolva, domnule Samuels, zise detectivul. Îți promit.

Domnul Samuels zîmbi, însă nu răspunse.

Douglas se grăbi să-și ajungă din urmă băiatul, ce stătea cu nasul lipit de vitrinele magazinului de croitorie al lui Benson. Costul în continuă creștere al hainelor determinase pe mulți meseriași să se lase păgubași de o așa îndeletnicire, dar Benson – cu o fată care rupea puțin germana – prospera, vitrinele-i erau pline de uniforme, cocarde și embleme hitleriste. Douggie luă mîna tatălui său și ambii se îndreptară spre High Street.

— Tăticule, lucrezi pentru Gestapo? întrebă fiul fără nici un fel de introducere.

— Nu. Lucrez la Scotland Yard. Sînt detectiv la Poliția Metropolitană – așa cum am fost întotdeauna. Doar știi asta, Douggie.

— Dar sediul Gestapo-ului este la Scotland Yard, nu se lăsă băiatul.

— În clădirea alăturată – Norman Shaw North – și aproape întreg personalul este german.

— Dar *tu* lucrezi cu Gestapo-ul, îl măguli băiatul.

— Ei bine, cu...

— Uneori, nu-i așa?

— Asta ți s-a spus?

— Așa vorbeau băieții la școală. Îl trase de mînecă. Tată, eu și cîțiva băieți ne întrebăm... Vocea i se stinse.

— Ei, haide odată, Douggie, dă-i drumul. Sîntem prieteni, nu-i așa?

— Poți să-mi faci rost de o insignă a Gestapo-ului?

— Cei de acolo nu au insigne, doar legitimații speciale.

— Atunci poate una din acele banderole SS... sau o insignă de argint a SD-ului?

— Nu cred să pot așa ceva, Douggie.

— Oh, tată! Băiatul păru dezolat. Am pus pariu că o să reușești. Am pariat că dacă vei cere așa ceva colegilor de la Scotland Yard, cineva îți va da una.

— Pentru ce? Ce să faci cu ea?

— Oh, nu știu, răspunse copilul. Toți băieții colecționează astfel de obiecte, dar nici unul nu are o astfel de insignă SS. M-au rugat să-ți cer ție.

Pînă să ajungă la casa doamnei Sheenan, cerul se întunecă și începură să cadă primii stropi de ploaie. Douglas strănută. Se temea să nu facă gripă. Strîngîndu-și bine haina în jurul corpului, se ghemui cu mîinile în buzunare cît mai aproape de focul care de-abia mai ardea; Douggie stătea la masa din bucătărie, făcîndu-și temele și cerîndu-i din cînd în cînd ajutor. După o vreme auzi respirația profundă a acestuia și-și dădu seama că Douglas adormise pe scaun, așa că nu-l mai deranjă.

După cina alcătuită din pește fiert, Douglas îl culcă pe băiat, apoi își turnă sieși și doamnei Sheenan cîte o mică porție de whisky dintr-o sticlă păstrată pentru ocazii deosebite. Luîndu-și paharul și o carte de Agatha Christie, se băgă în pat. Nu citi mai mult de patru pagini însă și căzu într-un somn adînc.

Doisprezece

Douglas Archer își începu ziua dis-de-dimineață și munci din greu. Contactă pe cei mai buni informatori, dar nu după mult timp își dădu seama că legăturile sale cu lumea interlopă nu îi mai erau de nici un folos în acest caz. Cîțiva informatori fuseseră deja arestați iar pe la sfîrșitul dimineții, Douglas știu că cei implicați în această crimă se ținuseră departe de oricine din afară.

După-amiază, Douglas Archer fu unul din puținii englezi prezenți la Caxton Hall. O înaltă oficialitate a Consiliului Suprem de Conducere a Partidului Național Socialist – Reichsleitung der NSDAP – sosise la Londra pentru cumpărături, turism, mîncare și băutură. Apoi se simțise obligat să-și plătească datoriile printr-un discurs de trei ore ținut în fața ofițerilor superiori de poliție și a statului major din SS. Nici chiar vicleanul Huth nu reuși să se eschiveze. Douglas îl urmări căscînd, dînd din cap și aplaudînd de complezență cu mîna-i înmănușată. Era interesant să-l compari cu Kellerman, așezat și el în prezidiu. Generalul era un obișnuit al unor astfel de ocazii, înclinîndu-se și dînd din cap aprobator la fiecare declarație doar pe jumătate adevărată, și scoțînd țipete puternice la auzul fiecărei vechi lozinci. În plus, Kellerman putea să-și mascheze căscatul în zîmbet, iar prin frecarea rădăcinii nasului cu mîna în timp ce capul îi era înclinat în piept, moțăind, părea că meditează profund la cele ce auzea. La sfîrșitul discursului, în

momentul cînd Huth își căuta sub scaun chipiul și bastonul, și se uita în jur pentru a găsi cea mai apropiată ieșire, Kellerman era deja la tribună strîngînd cu putere mîinile și zîmbindu-i oaspetelui. Și tot Kellerman fu acela care – întrerupînd programul dinainte anunțat – improviză la microfon un cuvînt de mulțumire "pentru un discurs îmbibat de adevăratele sentimente național socialiste, clar și fără nici un fel de echivoc". Și de cîte ori nu repetase pînă atunci aceleași cuvinte aproape, dar în contexte complet diferite, în cursul unei zile de lucru.

În timp ce asistența se împrăștia, tot Kellerman fu acela care – continuînd încă să zîmbească tuturor – murmură la urechea lui Douglas:

— Acum poate că n-ai să te mai împăunezi cu cunoștințele tale de germană, ce zici, Superintendent?

Întorcîndu-se la Scotland Yard, Douglas îl găsi pe Harry Woods mîncînd pîine prăjită și bîndu-și ceaiul.

— A telefonat Dunn, zise acesta pe un ton neobișnuit de ceremonios. Era iritat de faptul că la cercetările legate de caz mai participa și un al treilea ofițer.

— Bine.

— Agenția de presă ne-a comunicat că cineva le-a scris cerîndu-le o copie a fotografiei. Asta-i tot ce știu. Plata s-a făcut prin mandat poștal. Nici o modalitate de a-i afla identitatea.

— Rău, zise Douglas.

— N-ar trebui să te duci la aceste discursuri naziste dacă te întorc pe dos. Dunn vrea să verifice toate persoanele din fotografie – fără șanse de succes, după părerea mea, dar cine știe?...

— Mai ai niște ceai?

— Nu știam nimic despre fotografia pe care ai găsit-o în apartamentul profesorului de liceu!

— Ei bine, acuma știi.

— I-am spus lui Dunn să mi-o dea mîine. O să văd ce voi putea face. Nu, nu mai este ceai. Oricum avea un gust oribil.

— Ordinul se revocă. Dacă mai sună Dunn, spune-i să-și

vadă de sarcinile pe care i le-am dat.

— Dunn e doar un puști. Știi că toată treaba ar putea fi periculoasă. Și în plus nu-s sigur că are destulă experiență pentru a se ocupa de un caz atît de complicat.

Douglas se îndreptă spre o masă situată într-un colț. Aici se aflau rezultatele multor ore de analize minuțioase. Ceea ce mai rămăsese din hîrtiile arse din apartamentul din Shepherd Market, fusese adunat cu grijă, bucată cu bucată și pus între lamele de sticlă.

— Harry, fă te rog așa cum ți-am spus. Clar? Douglas privi cu atenție la una din acele bucăți carbonizate de hîrtie. Dar nu distinse nimic.

— Da, domnule! răspunse Harry cu un ton de lingușire batjocoritoare.

— Mi-ajunge pentru astăzi. Unde-i Huth?

— În conferință cu niște agenți ai SD-ului din Norvegia. Ceva în legătură cu o fabrică de apă grea. Are vreun sens pentru tine chestia asta?

Douglas mormăi ceva afirmativ.

Harry Woods continuă:

— Și ce să-i mai spun dacă va dori să știe pe unde umbli?

— Spune-i că habar n-ai, sugeră Douglas cu un zîmbet nedefinit și ieși din cameră.

Treisprezece

Localul Berthei era un bar particular în Old Compton Street, Soho, o cămăruță la etajul al doilea, înghesuită între apartamentul unui fotograf și croitoria bătrînului Charlie Rossi. Lumina zilei de-abia pătrundea prin multitudinea de ghivece pline de flori ce creșteau viguroase, în ciuda chiștoacelor de țigări și a paharelor de alcool turnate la rădăcini de animatoarele prudente și de polițiștii neînduplecați.

Bertha trona la casă, limba ei ascuțită și limbajul vulgar asigurîndu-i respectul cuvenit chiar din partea celui mai bădăran consumator. Localul ei era folosit de nemți ca loc de întîlnire a informatorilor, și adesea se puteau vedea turiști tineri și politicoși stînd liniștiți în colțul din spatele pianului, vorbind foarte puțin, dar ascultînd totul.

În sală erau deja vreo jumătate de duzină de obișnuiți în momentul cînd își făcu apariția Douglas. Toți fuseseră la cursa de la Epsom, unul din puținele hipodromuri din sudul Angliei care supraviețuise luptelor. Discuțiile se purtau în jurul pariurilor cîștigate sau pierdute. Pe tejghea se afla o sticlă de șampanie franțuzească, alta aștepta la rece într-o frapieră plină de gheață. Asistența îl primi cu căldură pe Superintendentul Archer, deși acesta îi băgase la zdup pe vreo doi din ei și le făcuse zile fripte altor patru. "Cinstitul" Roger era și el prezent, un cartofor australian, cu o figură melancolică, care cîștiga o para sigură și constantă la jocul de zaruri, în ciuda faptului că

juca întotdeauna cinstit. De vină erau doar zarurile – cădeau pe cifrele mici, fiind îngreuiate cu puțin plumb. Și mai "cinstite" erau jocurile de noroc ale "teribilului" Jimmy Secker. De obicei, el și ciracii lui pierdeau sume mari, dar partidele ilegale la care jucau erau întrerupte de poliție care confisca cărțile, zarurile și banii – toate corpuri delicte. Și victimele sale erau mulțumite că nu se făcea tămbălău în jurul afacerii.

— Bertha, un pahar pentru vechiul meu amic, Superintendentul Archer de la Yard.

Cuvintele fuseseră rostite de un bărbat, evident liderul grupului. Era îmbrăcat elegant, într-un costum scump cu dungi maro și negre din tweed de Donegal. O batistă de mătase de un galben auriu era etalată ostentativ în buzunarul de sus al hainei. Fața îi era în contradicție cu îmbrăcămintea mult prea îngrijită: era galbenă, cu o tentă ca de ceară, cu ochii mici aruncînd priviri furișe. Nici mustața nu se potrivea cu hainele: era subțire și bine îngrijită – ca cea a unui actor specializat în roluri de gigolo.

— Termină, Arthur, spuse Douglas. Era pe punctul de a-i spune cît de mult detesta apelativul "Archer de la Yard", însă pînă la urmă se decise să tacă din gură.

— N-am vrut să te jignesc, bătrîne, spuse Arthur apucînd paharul întins de barman și mai adăugînd în el o bună cantitate de licoare. Dă-l de dușcă, Superintendente, e șampanie adevărată. Răsuci sticla de pe care picura apa, să-i arate eticheta.

— Te cred, Arthur, zise Douglas. Arthur făcea negoț cu vinuri și țigări de furat, și timpurile erau prielnice unor astfel de oameni.

— Am auzit că ai plecat de la Yard și te ocupi de o anchetă specială pentru friți.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar după cîte știu, mai lucrez încă acolo – cel puțin pentru un timp. Douglas sorbi o înghițitură din pahar. Foarte bună, Arthur.

— Atunci, bea, replică Arthur. Viața-i atît de scurtă.

— Pari să fii bine dispus de cînd te ocupi de spirtoase,

constată Douglas[1].

— Greșești, răspunse Arthur. Eu mă ocup cu tutunul. Scotch Johnny are grijă de spirtoase. Se auzi un hohot general de rîs și chicotitul Berthei. Chiar și Douglas zîmbi.

— Nu cred că dumneata ai aranjat afacerea, Arthur.

— Nu fi pisălog, Superintendente. Toți am avut o zi bună astăzi, și în spiritul legii, nu-i așa băieți?

— În sănătatea voastră, spuse Douglas și-și bău paharul.

— Așa mai merge — parcă ai fi Superintendentul Archer pe care-l cunoșteam odinioară, comentă Arthur. Băură cu toții. Chiar și Bertha își ridică paharul și ducîndu-l la gură își muie buzele în el — așa cum fac cei ce-și duc viața printre aromele sticlelor de băutură.

— Cît ai cîștigat, Arthur? Nu m-am gîndit niciodată că ai putea fi interesat în pariuri la cursele de cai.

— Ai dreptate, Superintendente. Am fost azi pe acolo să mă întîlnesc cu niște vechi amici și să văd niște căluți, dar ceea ce am cîștigat nu mi-a ajuns nici pentru taxi. Arthur bău cu înghițituri rapide, caracteristice pentru cineva care nu-și terminase încă ideea. Maică-mea, săraca, Dumnezeu s-o ierte și s-o păstreze la el, zicea întotdeauna că bunul simț al cailor îi împiedică să facă pariuri pe oameni — înțelegi ce vreau să spun?

— Maică-ta pare să fi avut simțul umorului, comentă politicos Douglas.

— Ai cunoscut-o. Ai cunoscut-o, Superintendente. Aici, la Bertha. Crăciunul anului 1938. Avea o părere excepțională despre dumneata. I-ai oferit un pahar de vin de Porto cu lămîie, și ea ți-a spus că eu eram un muncitor tînăr și cinstit care s-a înhăitat cu cine nu trebuia. Arthur rîse cu atîta poftă încît vărsă o parte din paharul de șampanie pe mîneca lui Douglas. Încă chicotind o șterse cu batista. Scuzele mele, Superintendente.

(1) Joc de cuvinte în original: spirits — băuturi spirtoase, to be in high spirits — a te simți bine, a fi bine dispus (n.tr.)

Încă un pic. Produs original — din Franța.

— Spre deosebire de toată șampania aia franțuzească fabricată în subsolul pe care l-ai închiriat în Fulham.

— Ei și dumneata, Superintendente — nu e drept, ei? Fiecare cu meseria lui. Eu nu te învăț cum să pui laba pe criminali.

— Dacă n-ai cîștigat la curse, atunci ce sărbătorești? Și de unde ai făcut rost de bani?

Arthur observă încă cîteva picături de șampanie pe mîneca lui Douglas. Scoase încă o dată batista de mătase din buzunarul de sus al hainei și le șterse tamponîndu-le ușor.

— Legal, Superintendente, spuse Arthur. Strict legal. Îl cunoști pe Sydney Garin?

— Toată lumea îl cunoaște, veni răspunsul. Micul negustor de artă armean.

— Acum e micul negustor *german* de artă, îl corectă Arthur. Graf[1] von Garin, celebrul expert în arta ariană. Un hohot general. Drept răspuns, Arthur le umplu din nou tuturor paharele cu șampanie. Ei bine, Garin a intrat într-o combinație cu Peter Shetland, care a devenit Duce-de-Ceva de cînd taică-său a murit anul trecut. Bănuiesc că-l știi, Superintendente: Peter Shetland, un tip înalt, slăbănog, obișnuia să bea și la Bertha din cînd în cînd.

— Îl cunosc, răspunse Douglas.

— Peter Shetland — acuma poartă monoclu... Arthur se strîmbă. Se înțelege de minune cu frițiі. Barbarilor le plac titlurile de noblețe! Sydney Garin fiind creierul întregii afaceri și Peter omul de paie, cîștigul e ca și asigurat.

— Din ce?

— Vînd tablouri și comori de artă germanilor — dar le vînd și *în folosul* lor. Cînd vreun nazist de frunte jefuiește o catedrală în Polonia, Garin e cel care se deplasează pînă în Elveția sau pînă la New York acționînd ca intermediar pentru a pune

(1) Conte (n.tr.)

în vînzare obiectele, fără prea multe întrebări din partea curioșilor. Nu le lipsesc mijloacele – lui și partenerului său. Vreau să spun că unele din aceste tablouri se vînd cu sute de mii de lire – iar comisionul lor e pe măsură, poți fi sigur de asta.

— Sînt, răspunse Douglas.

— Marfa e depozitată în reședința de la țară a lui Peter Shetland – lîngă New Market. E grozav de spațioasă – pe acolo a poposit și Elisabeta[1], dar și o mulțime de cîrpaci. Acum friții sînt invitați într-un week-end la o partidă de vînătoare sau de pescuit și pleacă cu mașinile încărcate pînă la refuz.

— Și totuși nu înțeleg cum ai intrat în această combinație, declară Douglas. Și cum de am ajuns să savurez această minunată șampanie.

— Ai clasă, șefule, ți-am mai spus-o vreodată?

— Nu-mi amintesc de așa ceva, Arthur. Parcă mi-aduc vag aminte că țipai la mine din boxa acuzaților cînd ai fost condamnat pentru atacul contra acelui bookmaker; mai spuneai că vei avea grijă...

— Exuberanță înnăscută, spuse cu modestie Arthur. Eram doar un puști pe atunci, Superintendente. Deci, așa cum spuneam, ai clasă. Dacă mi-ai fi paravan – în fața legii – ce-ar mai merge afacerile!

Douglas ignoră tentativa de corupție.

— Deci ai vîndut șampanie lui Sydney Garin?

— Dacă i-am vîndut șampanie! Nu mai puțin de cincizeci de lăzi. Astăzi dă cea mai mare și cea mai blestemată recepție care a avut loc în oraș de astă vară încoace. Du-te diseară în Portman Square și vei rezolva jumătate din crimele nesoluționate din Londra.

— S-ar putea să mă duc. Vei fi acolo?

— Glumești! rosti Arthur. Eu sînt ceea ce ei numesc "negustor". Nici nu m-ar lăsa să intru pe ușa principală, chiar de-ar fi

(1) E vorba de regina Elisabeta I (1558-1603) (n.tr.)

numai pentru a încasa banii ce mi se cuvin pe șampanie.

Spontan Douglas întrebă:

— Și de acolo își procura Peter Thomas antichitățile?

Arthur se îndreptă spre bar, luă un pachet de țigări și se întoarse să continue conversația. Cred că glumești, Superintendente. Nu a existat nici un Peter Thomas, sper că ești conștient de acest lucru! Iar Sydney Garin nu se bagă în astfel de afaceri. Garin și Shetland sînt negustori de primă mînă, ei cumpără și vînd doar piese de muzeu.

— Și Peter Thomas?

— Peter Thomas nu a existat niciodată. Peter Thomas era doar un paravan pentru cei din Rezistență. Ei foloseau magazinul ca un loc de adunat banii, de plătit oamenii și alte chestii de acest gen. Uneori unii bine-intenționați le aduceau antichități pentru a fi vîndute în favoarea unei cauze nobile. Se întoarse și prinse privirea înghețată a Berthei. E-n regulă, Bertha, totul s-a terminat acum, așa că nu mai are importanță dacă aude cîteva lucruri care l-ar putea interesa.

— Așadar, cine-i mortul? întrebă Douglas. Pari să știi totul despre această afacere.

— Știu doar ceea ce aud, admise Arthur. Rîgîi ușor — băuse prea mult. Era cel mai în vîrstă dintre frații Spode; un savant. Înainte de război era implicat în porcăria aia de program legat de dezintegrarea atomului. Un tip inteligent, din cîte mi s-a spus.

— Și lucra în magazinul de antichități?

— Alta acum! exclamă Arthur. Toți savanții au fost înhățați de friți cinci minute după ce au ajuns aici—știi asta doar, Superintendente. Unii au fost trimiși în Germania, alții—ca Spode—lucrează la niște arme secrete pentru Huni, aici în Anglia.

— Spode?

— Un complex german secret undeva în Devon. Am auzit că încearcă să producă un nou gaz de luptă.

— La Bringle Sands?

— S-ar putea, admise Arthur. Haide, bea!

Douglas continuă conversația cu Arthur, dar curînd se lămuri că acesta nu mai știa nimic altceva — iar ceea ce mai știa erau pur și simplu fleacuri fără importanță.

De la telefonul public al barului, Douglas îl sună pe Sydney Garin la reședința din Portman Square.

— Ah, domnule Superintendent Archer, rosti o voce numai lapte și miere. Ce coincidență extraordinară. Chiar în fața mea, pe masă, se află un pachet de ceai de Ceylon, cîntărind o livră, pe care tocmai mă pregăteam să vi-l trimit. Știu cît de mult vă place ceaiul adevărat și n-are nici un rost să-l ofer cuiva care i-ar putea adăuga lapte și zahăr. Vorbea rar, alegîndu-și cu grijă cuvintele.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să vă aduceți aminte de mine, domnule Garin, dar știți cum consider eu acest gen de cadou.

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, domnule Superintendent, continuă Sydney Garin fără a se pierde cu firea. Acesta este un cadou personal de la conducătorul unei delegații indiene care tocmai a sosit la Londra. Mi-a dat cîteva pachete pentru a le oferi celor ce-i apreciază aroma.

— Poate am putea bea o ceașcă împreună, domnule Garin.

— Plăcerea va fi de partea mea, domnule Superintendent.

— Aud că dați o petrecere diseară.

— Ceva modest în comparație cu cele de dinainte de război, dar am avut norocul să mă împiedic de niște lăzi cu băuturi rare acum cîteva zile.

— Tocmai am vorbit cu un individ care transportă așa ceva. Cu Arthur, regele trabucului.

— Ah! Ce amuzant, domnule Superintendent. Da, Arthur, ce tip de treabă. A făcut unul sau două comisioane pentru mine. În timp ce discutau, Douglas distinse o voce vorbind în șoaptă. Recunoscu timbrul modulat cu grijă al lui Peter Shetland care, reușind în cele din urmă să distingă numele "Archer" mîzgîlit pe sugativa de pe birou de Sydney Garin, întrebă:

— Ce dracu ' vrea?

Dar Sydney Garin supravieţuise prea multor situaţii disperate pentru a nu şti cînd să se plece în faţa inevitabilului.

— Ascultă-mă, Douglas, zise el, reuşind să-şi aducă aminte prenumele detectivului, ce-ar fi să treci pe aici diseară şi să vezi cu ochii tăi ce se întîmplă? Vei întîlni nişte oameni minunaţi şi pe cîţiva din superiorii dumitale de la Scotland Yard.

— Pare să fie o adunătură pestriţă, replică Douglas.

— Te vei distra, Douglas, rîse Sydney Garin. Ha, ha. Dar vei putea oare să-ţi faci timp?

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnule Garin, răspunse Douglas, dar da — voi veni. Se pare că aveţi nevoie de cineva care să vă păzească diamantele coroanei.

— Nu poţi lucra douăzeci şi patru de ore pe zi, Superintendente.

— Aş vrea să-i explicaţi acest lucru şefului meu.

— Şi cine-i acesta? întrebă Sydney Garin pregătit pentru a auzi o altă glumă.

— Standartenführer-ul SS Dr. Oskar Huth, veni răspunsul.

— Invitaţii vor începe să sosească pe la opt şi jumătate, spuse sec Garin, orice urmă de veselie pierindu-i brusc din voce. Ţinută de seară, bineînţeles.

— Sau uniformă?

— Sau uniformă, domnule Superintendent. Da, iată încă o glumă bună. Dar acum trebuie să închid, am nişte treburi de rezolvat. *À tout à l'heure.*

— *Arrivederci,* domnule Garin, spuse Douglas.

Paisprezece

În timp ce *Tatler*, *Queen* și alte reviste referitoare la înalta societate prezentau modul în care nobilimea engleză își sărbătorea ziua de naștere sau aniversarea a douăzeci și unu de ani cu gustări cu brînză și bere de casă, o nouă categorie de oameni răsărea din cenușa înfrîngerii. Shetland, aristocratul cu privire dură, și Sydney Garin, armeanul de odinioară, erau reprezentanți tipici ai acestor îmbogățiți peste noapte. La fel și oaspeții lor.

— Bună seara, Douglas, îl salută Garin în momentul cînd detectivul intră în sala mare de recepții.

— Bună seara, domnule Garin. Bună seara, doamnă Garin.

Soția lui Garin – o femeie mică și tăcută cu corsajul plin de diamante și perle, cu un păr bine ondulat – zîmbi de parcă era bucuroasă că a fost remarcată. Lîngă ei se afla și fiul lor, surîzînd continuu fiecărui oaspete nou sosit.

Era de așteptat ca germanii să fie prezenți: generali, amirali și reprezentanți ai administrației civile care, sub ordinele Comandantului suprem, controlau Anglia ocupată. Erau și englezi: membri ai Parlamentului și membri ai guvernului marionetă care învățaseră deja să-și joace rolul în noul superstat nazist care cuprindea cea mai mare parte a Europei. Primul Ministru se scuzase – se adresa la acea oră unui grup de profesori germani.

Mai erau și oficialități de la Whitehall – birocrați cu funcții

importante ale căror departamente funcționau la fel de bine sub drapelul german ca și sub fostele guverne conservatoare sau socialiste. Mai erau prezenți și membri ai aristocrației engleze, dar și confrați din Polonia, Franța și Italia. Nu lipseau nici oamenii de afaceri—cei care-ți puteau procura fără probleme o mie de perechi de cizme de cauciuc sau o sută de kilograme de sîrmă pentru garduri electrificate.

Era ca și cum te-ai fi trezit pe jumătate dintr-un coșmar teribil, gîndi Douglas. Rochiile lungi din mătase fină, brodate de mînă, costumele impecabile de seară ale bărbaților, chelnerii bine îmbrăcați, constituiau un șoc după atmosfera crudă și cinică a înfrîngerii, dominantă dincolo de porțile de fier forjat, aleile bine întreținute și peluzele perfect tunse ce străluceau în lumina lămpilor puternice.

Vocile păreau și ele diferite; răspunsurile prompte și mișcările relaxate în acele camere spațioase, confortabile și bine încălzite, nu semănau deloc cu vocile liniștite și mișcările furișe caracteristice vieții de fiecare zi a englezului. Dar mai mult decît orice, Douglas fu surprins de iluminația feerică din fiecare cameră, ce punea în evidență splendidele ornamente în relief, căminele de marmură și mobila stil Adam[1], candelabrele de cristal și paharele pline de șampanie.

Era o reședință magnifică, adăpostind destule obiecte minunate pentru a fi considerată un adevărat muzeu. Singurul dezavantaj—ca la orice instituție de acest fel—era că toate exponatele erau cumplit de înghesuite, ca și cum s-ar fi aflat într-o absurdă competiție a absolutului.

La capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal, între două sălițe mai mici de recepție, și în spatele ușilor cu două canaturi cu încrustații florale din secolul al XVI-lea, zona era luminată de reflectoare. Aici, pe un piedestal special construit și discret

(1) Stil în arhitectură, decorații interioare și mobilă conceput de Robert și James Adam în secolul al XVIII-lea (n.tr.)

acoperit cu catifea roșie, era etalat un mic diptic flamand din secolul al XV-lea pe care Sydney Garin îl cumpărase la Geneva. Doar o singură seară putea fi admirat de oaspeții lui Garin – a doua zi dimineață lua calea galeriei personale de artă a Reichmarschall-ului Göring de la Karinhall. În schimb, Garin și Shetland acceptaseră opt tablouri "decadente" suprarealiste pe care Göring le confiscase de la niște proprietari ne-arieni.

Mici grupuri de ofițeri germani de rang mijlociu, plini de sine în uniformele lor, dar penibili în încercarea de a se exprima în engleză, erau împrăștiate prin sală. În fața fiecăruia se afla cîte un auto-desemnat purtător de cuvînt ce se comporta ca un ghid adresîndu-se unei turme de turiști în vîrstă. Ici-colo se zăreau ofițeri superiori, bărbați în vîrstă cu păr cărunt tuns scurt, mulți cu monoclu, unii purtînd la vestoanele albe de gală însemnele de aur de amiral, iar alții vipuștile roșii de general la pantaloni. Unii erau însoțiți de translatori personali îmbrăcați în uniforme caracteristice.

Erau prezente și fete. Durdulii, machiate mult prea strident, cu rochii strînse pe bust și adînc decoltate. Oriunde în Londra, fetele ar fi trecut neremarcate, dar în această adunătură pestriță băteau la ochi – ceea ce, de fapt, probabil că și doreau. Învățaseră să încropească cîteva fraze în germană – cu o pronunție perfectă – iar cînd nu mai știau ce să spună, ajungea un surîs sau un hohot de rîs. Peste tot se zîmbea și acolo unde conversația nu reușea să se lege, cuplurile dansau.

Circumspect, așezat sub "Răstignirea" lui Cranach, Douglas îi trecu în revistă pe noii oameni de vază ai Londrei, a căror stea începuse să strălucească în noaptea cînd flash-ul unei agenții germane de știri anunțase cererea lui Churchill de încetare a focului.

Iată un bărbat, posesorul unui modest restaurant din Soho care, în prima săptămînă după încetarea ostilităților, vînduse mai mult de două mii de sticle de șampanie. Într-un colț, acoperită de diamante, se afla o văduvă care doar cu un an în urmă de-abia își ducea zilele ca proprietară a unui hotel de

categoria a treia – Bayswater Hotel. Situat în apropierea unui club rezervat numai pentru ofițerii germani, devenise un loc favorit al întîlnirilor amoroase – de scurtă durată, discreție asigurată – dintre ofițeri și fete, pînă în momentul cînd fusese vîndut unui consorțiu de oameni de afaceri germani pentru suma de aproape un milion de lire.

Toate marile hoteluri promiteau acționarilor dividende mari, dar mai erau și alți beneficiari pentru care nemții deveniseră un fel de Zînă bună într-o pantonimă de Crăciun. Pottinger – un bărbat oacheș cu o barbă și o mustață astfel aranjate încît să-i dea alura de francez – se înglodase pînă peste cap în datorii în perioada cînd preda cursuri de engleză prin corespondență. Acum nu mai știa ce să facă cu bănetul de care dispunea, așa încît era gata să plătească oricui i-ar fi plasat un pont bun despre domeniile profitabile de investiții.

Roșcovanul în cămașă cu jabou, fustanelă și ciorapi, cu un pumnal încrustat înfipt în centură, era proprietarul unei distilerii învechite din Argyll. Contractul său pe termen lung cu ofițerii germani însărcinați cu aprovizionarea trupelor îi fusese suficient pentru a forma o societate internațională și a se îmbogăți peste noapte. Aceeași oficialitate germană care cîștigase masiv de pe urma aranjamentului, îl desemnase pe cumnatul scoțianului achizitor de cai irlandezi și de furaje pe lîngă Comandamentul sudic al armatei germane din Marea Britanie. Acum toată această mulțime magnifică de oameni bine îmbrăcați stăteau veseli la taifas la picioarele chinuitului Hristos.

Douglas se dădu la o parte spre a face loc unui colonel în vîrstă ce se îndrepta spre una din mesele pline de mîncăruri. Era urmat îndeaproape de un tinerel chipeș, îmbrăcat într-un foarte nou costum de seară. Cîțiva piloți de vînătoare din Luftwaffe rîseră; colonelul se înroși dar nu reacționă.

— Ai văzut acea mică și splendidă acuarelă de Turner, Superintendente? Douglas se întoarse să-l salute pe elegantul Peter Shetland. Nu sînt mulți cei care-și dau seama că Turner

a putut picta cu atîta realism. "Rahatul" ăla trecînd pe sub Admiralty Arch e Napoleon. O adevărată piesă de colecționar, mai încape vorbă! Shetland căpătase — de la Sydney Garin — felul tipic de a discuta despre obiecte, ca și cum ar fi fost deja vîndute persoanei care le privea.

— L-am mai văzut, spuse Douglas.

— Ah, ce memorie! exclamă Shetland. A aparținut odinioară Galeriei Tate, dar aveau un spațiu atît de redus... și e o rușine să lași o capodoperă să putrezească în depozite.

— E de vînzare?

— Toate muzeele au trebuit să se descotorosească de o serie de obiecte, zise Shetland dînd din umeri. Dealtfel, cred că e mai bine așa. Piața face prețul!

Douglas se uită la tablou.

Shetland își scărpină nasul subțire și osos.

— Subvențiile de stat au fost reduse aproape la zero, și nu ne putem aștepta ca autoritățile germane să ne finanțeze muzeele, nu-i așa?

— Oh, Dumnezeule mare, bineînțeles că nu, spuse Douglas pe un astfel de ton încît îl determină pe Shetland să-l privească pentru a-și da seama dacă fusese sau nu sarcastic. Douglas Archer avea reputația de a fi o persoană de o ironie usturătoare. Dumneavoastră sînteți agenții pentru astfel de tranzacții?

— E mai ușor și mai practic să cumperi de la muzee. Apoi revindem clienților la momentul potrivit.

— Îmi imaginez că e și mai rentabil, continuă Douglas.

— Nu întotdeauna, spuse degajat Shetland.

— Mă uimiți!

— Chiar gîndiți ca un polițist, exclamă Shetland zîmbind.

— Prefer să gîndesc ca un simplu contabil, replică Douglas. Aruncînd o privire spre celălalt colț al sălii, îl văzu pe Garin prezentîndu-și fiul, pe David — șaptesprezece ani — unui colonel din justiția militară.

Shetland, zîmbind cu gura pînă la urechi, se făcu nevăzut.

— Așa mai zic și eu! Ce bine-i să dai nas în nas cu o

cunoștință cu care te poți înțelege!

Douglas se răsuci brusc. În fața lui stătea, într-o magnifică rochie lungă de mătase gri cu corsajul de dantelă, Barbara Barga.

— Bună seara, domnișoară Barga. Ce surpriză plăcută!

— Ați putea să-mi admirați rochia. E croită de Schiaparelli, la Paris, și m-a costat salariul pe trei luni. Nu e prea greu să faci cuiva un compliment.

— M-a lăsat cu gura căscată!

— Replică promptă, Superintendente. Rîse. Douglas își zise în sinea lui că fata era frumoasă în special cînd rîdea.

Se întoarseră să privească sala unde vreo duzină de cupluri dansau pe o variantă orchestrală a lui “Red River Valley”, axată pe tonalitățile dulci ale saxofoanelor.

— Îmi amintește de anii de școală, spuse ea.

— În America?

— Wisconsin. Prietenul meu era în echipa de fotbal — dar mai avea și cheile de la noul Chevrolet al babacului său. Am avut note bune la examene și singura problemă care mă frămînta era dacă mai urma să fiu sau nu conducătoarea locală a galeriei.

— V-ar place să dansați?

— Putem încerca.

Barbara Barga nu era o dansatoare foarte bună, dar se mișca cu mare ușurință; era veselă și gata să se îndrăgostească.

— Ia te uită, Superintendente, știai că ești un dansator grozav?

— Nu trebuie să crezi tot ce citești despre polițiști. Odinioară dansam destul de des.

— Am auzit despre soția dumitale, Superintendente. Ce lucru îngrozitor! Și mai ai și un băiețel!

— Nu-s singurul peste care s-a abătut nenorocirea. Ai început, așadar, să faci cercetări referitoare la persoana mea? Douglas părea măgulit și nu se sfia să o arate.

— Am spus o nerozie. Trebuia să-mi fi reamintit numele

dumitale și să-mi dau seama că ești supranumit “Archer de la Yard”. A fost doar după... Te deranjează dacă nu ești recunoscut de o ziaristă băgăreață?

— A nu fi recunoscut face parte din meserie.

Ea zîmbi și fredonă în surdină cîteva cuvinte ale cîntecului.

— Ce s-a întîmplat cu fotbalistul de la Universitatea din Wisconsin? se interesă Douglas.

— M-am măritat cu el. Ai mai făcut vreun progres în ancheta privitoare la acel asasinat? Înainte ca Douglas să poată răspunde, tot ea adăugă: Dar ce dracu', doar nu m-ai invitat la dans ca să vorbim despre crime? Sau poate că da?

— Ei bine, eu...

Ea îi astupă gura cu mîna.

— Ei, jupîne, s-ar putea să mă supăr dacă răspunsul e afirmativ – nu crezi?

— Mai sînteți căsătoriți?

— Bine că ai revenit cu picioarele pe pămînt, spuse ea cuibărindu-se mai aproape, așa încît capul îi atingea umărul și el îi putea simți parfumul. Îmi place nespus de mult acest cîntec, știi asta? Nu, nu sînt măritată. Nu mai sînt – de o bună bucată de vreme.

Ea continuă să fredoneze în șurdină aplecîndu-se cît mai aproape de urechea lui: “Nu te depărta niciodată de mine dacă mă iubești / Nu te grăbi să-mi spui adio / Dar amintește-ți de Red River Valley și de fata care te așteaptă.”

Barbara Barga era o femeie extrem de atrăgătoare. În acea seară corpul ei tînăr și mlădios, mintea ageră și zîmbetul cuceritor treziră în Douglas Archer gînduri pe care le crezuse de mult adormite. Părul ei proaspăt șamponat îl gîdila pe față și el o strînse în brațe puțin mai mult decît s-ar fi cuvenit. Ea își întoarse brusc capul și-i zîmbi timid.

— Douglas, zise ea încetișor, nu pleca acasă fără mine, te rog!

— Nu, n-o voi face, replică el și continuară să danseze, dar de data aceasta fără să mai scoată vreun cuvînt.

Dacă Douglas își făcuse iluzia că ar fi putut monopoliza în seara aceea pe una din cele mai frumoase femei prezente la recepție, reveni la realitate imediat ce orchestra încetă să mai cînte. Cîțiva reporteri proaspăt sosiți de la New York o recunoscură și o acaparară în răstimpul în care Douglas se repezise după două pahare de șampanie.

Își făcu drum cu coatele printr-un grup zgomotos de ofițeri ai Armatei Roșii, mirosind bănuitori caviarul, însă turnînd în ei pahar după pahar de Scotch.

— Două pahare cu șampanie! Nu e prea mult, Superintendente? Vocea de bas îi aparținea lui George Mayhew.

— Unul e pentru maică-mea, domnule. Mă așteaptă afară în stradă.

— Cred că am văzut-o. Nu cumva poartă uniformă de Gruppenführer SS?

Douglas încercă să nu guste această glumă deplasată despre înfățișarea de matroană a generalului Kellerman, dar își permise totuși să schițeze un zîmbet în colțul gurii.

— Ce bine că te-am întîlnit, Archer! George Mayhew era un bărbat care îmbina mișcările suple ale unui atlet cu alura unui soldat profesionist. Costumul său de seară avea un stil învechit – ca să nu zicem demodat. Părul îi mai era încă negru și des, pieptănat pe spate, dar mustața era la fel de neîngrijită ca și atunci cînd și-o lăsase pentru prima dată – prin 1914, cu scopul mărturisit de a arăta ca un adevărat comandant de companie ce era. Asta înainte de a purta baretele DSO-ului[1] și ale MC-ului[2].

Între cele două războaie, colonelul George Mayhew deve-

(1) Distinguished Service Order – Ordinul de merit (medalie acordată pentru comportare deosebită pe cîmpul de luptă) (n.tr.)

(2) Military Cross – Crucea militară (medalie acordată începînd cu 1914 ofițerilor, sub gradul de maior, și subofițerilor) (n.tr.)

nise un personaj important în lumea tenebroasă a criminalității și a contra-spionajului. Mayhew era văzut adesea la Whitehall; cadrele Scotland Yard-ului, ale Home Office-ului[1], Foreign Office-ului[2] și cele de la House of Commons[3] îl considerau de-al casei. Jucase nu arareori în echipa de rugby a Poliției Metropolitane și chiar și în prezent nu pierdea nici un meci important, iar vocea lui de bariton intonînd "Old Man River" era de nelipsit la concertele poliției.

— Ce mai face zilele astea Harry Woods? Douglas Archer și George Mayhew datorau legăturile lor cu lumea sportului timpului petrecut de Harry Woods în echipa de rugby.

— Traversează o perioadă dificilă, răspunse Douglas.

— Ca și noi toți, spuse Mayhew frecîndu-și mîinile de parcă i s-ar fi făcut brusc frig. Mayhew avusese întotdeauna o afecțiune deosebită pentru Harry Woods și pentru modul său sincer de a-și exprima gîndurile. Cîntărindu-l din ochi pe Douglas—și în special costumul lui de seară împrumutat—Mayhew încerca să-și dea seama în ce calitate se afla acolo Superintendentul. Doar nu pentru caviar și șampanie; nici cel mai înverșunat adversar al său n-ar fi crezut așa ceva.

— Vîrsta are aici o mare importanță, spuse Archer. La anii lui Harry nu-i ușor să te resemnezi cu ideea că din mijlocul unui Imperiu ai ajuns într-un avanpost al unei colonii ocupate.

— Săracul Harry. Presupun că va demisiona în curînd?

— Nu-i ușor de trăit dintr-o pensie de sergent.

— Situația se va îmbunătăți, zise Mayhew ca și cum ar fi avut un motiv special pentru a fi atît de sigur pe el. Dar asta va depinde numai de noi.

— Și cam cum s-ar putea face?

---

(1) Ministerul de Interne (n.tr.)
(2) Ministerul de Externe (n.tr.)
(3) Camera Comunelor (una din cele două camere ale Parlamentului englez) (n.tr.)

— Chiar vrei să știi, bătrîne?

— Desigur.

— Putem sta de vorbă... mai tîrziu?

— Fără îndoială.

— Aș vrea să întîlnești pe cineva.

Douglas aprobă din cap și se uită să vadă ce făcea Barbara Barga. Colonelul Mayhew îi surprinse privirea și comentă:

— Ai dat lovitura, amice. Domnișoara Barga crede că polițiștii londonezi sînt minunați.

— Adevărat?

— E o tipă a dracului de bine, Archer. Dacă aș fi mai tînăr cu cîțiva ani, ți-aș face concurență. Douglas îl privi cu surprindere. Mayhew crezu că l-a jignit și adăugă în grabă: Nu mi-o lua în nume de rău, n-a fost nimic personal.

— Aștept cu nerăbdare să ne vedem mai tîrziu, domnule.

Pentru Douglas seara trecu mult mai repede decît altele de care i-ar fi plăcut să-și reamintească. Dansă cu Barbara, mîncară homari, căzură de acord că Manet picta mai bine ca Rubens, că șampania ți se urcă la cap și că Londra nu mai era ceea ce fusese altădată.

Bernard Staines—odinioară cîrmaci în echipa de rame a universității—fu cel care-l anunță pe Douglas că Mayhew ar vrea să-l vadă. Staines avea același aspect fizic de pasăre, dar din cauza figurii mai sobre, a umerilor puțin aduși de spate și a ochelarilor, se transformase dintr-o codobatură în bufniță.

— Douglas, nu te-am mai văzut de mult prin Oxford sau prin Cambridge. Bernard, spre deosebire de ceilalți prieteni din vremea studenției, nu-i spunea niciodată Archer.

— Ca să-ți spun adevărul, mă simt cam stingher. Astăzi oamenii doresc să poată merge la cluburile lor, să-și lase părul lung fără să se neliniștească că s-ar ivi prin preajmă vreun polițist.

— Oricine crede că se poate relaxa în acest oraș fără ca vreun polițist să-i asculte conversația, este un nebun, declară Bernard cu aceeași voce slabă și timidă care-i făcuseră pe mulți să-l

contrazică atît la universitate cît și-n sala de consiliu.

— Ai dreptate, Bernard. Și asigură-te că n-ai să uiți vreodată acest lucru. Bernard păru mulțumit de aprobarea prietenului său. Ca și mulți alții, el continua să regrete faptul că nu-și folosise cunoștințele într-un mod mai științific. Detectivul Superintendent Douglas Archer personifica aceste nerealizate ambiții, și deși Douglas n-avea habar, Bernard îl invidia, admirîndu-l în același timp.

Precum cele mai multe reședințe somptuoase construite prin secolul al XVIII-lea, uși mascate și scări înguste asigurau un spațiu ideal de mișcare pentru personalul de serviciu. Un servitor în livrea se dădu la o parte, în vreme ce un altul deschise o ușă bine ascunsă în lambriurile peretelui. Bernard îl conduse pe scări în sus. La etajul al doilea întîlniră un alt servitor, un bărbat înalt, cu fizicul și cu nasul turtit al unui boxer profesionist.

— Mi s-a spus că pe aici va avea loc o partidă de cărți, declară Bernard.

Înainte de a răspunde, bărbatul se uită lung la Bernard apoi la Douglas.

— Da, domnule. Celălalt gentleman a sosit deja. Se dădu la o parte să-i facă loc lui George Mayhew.

— E-n regulă, Jefferson, spuse acesta. Sînt cei pe care-i așteptam.

Toți trei își continuară drumul de-a lungul coridorului întunecos, trecînd pe lîngă o cameră goală de biliard și pe lîngă alte cîteva saloane în care praful se așezase din belșug pe mobile. Douglas era sigur că aceste încăperi fuseseră folosite timp de cîteva decade pentru jocuri de noroc interzise de lege. La capătul coridorului se afla o cameră luminată. Mayhew se îndreptă într-acolo.

O elegantă lampă de aramă, cu abajur de sticlă verde, arunca un con de lumină galbenă pe o măsuță de joc, lăsînd restul încăperii într-o penumbră verzuie, ca de junglă, prin care se ghiceau uriașe ierbivore decapitate. Așezat, cu fața scăldată

în jocul de lumini, se afla Sir Robert Benson. Douglas îl știa doar după reputație — un om influent prin cabinetele White-hall-ului, refractar la orice fel de publicitate dar capabil de a cîștiga orice litigiu fără a-și ridica vocea mai sus de șoaptă. Destul de recent Douglas îi auzise pe mulți mirîndu-se cum de-și suporta impunătorul Sir Robert noua funcție — una de marionetă pe lîngă Comisarul general german pentru Administrație și Justiție, care conducea cele mai vitale departamente ale Home Office-ului. Poate, se gîndi Douglas, misterul va fi dezlegat în seara asta.

— Ce-ați zice de un bridge? întrebă colonelul Mayhew apucînd un pachet de cărți. Un penny punctul?

— N-aș fi crezut niciodată că voi apuca ziua să încep un joc cu un pachet de cărți folosite, declară Sir Robert. Apoi rîse și spuse: Archer, nu mi-aș dori ca altcineva să fie printre noi în această seară. Strînse cu putere mîna detectivului.

— Vă mulțumesc, Sir Robert, răspunse Douglas. Sînt onorat să mă aflu aici.

Tonul său precaut nu le scăpă celorlalți. Adresîndu-se colonelului Mayhew, Douglas continuă:

— Cred că abilitatea mea la bridge ar pune la grea încercare chiar și recunoscuta diplomație a lui Sir Robert. În special dacă s-ar întîmpla să-mi fie partener. Sir Robert, situat vizavi, zîmbi strîmb.

— Atunci whist, zise Mayhew ca și cum ar fi fost o decizie de o importanță capitală.

— Minunat, admise Sir Robert fără entuziasm. N-am mai jucat așa ceva de cînd eram în tranșee.

Bernard Staines bătu cărțile, le dădu lui Douglas să le taie, apoi începu să le împartă. Îi explică detectivului:

— De obicei jucăm pe bani. E mai... Dădu din umeri și zîmbi.

— Mai atractiv, completă Mayhew din locul în care stătea.

— Și mai..., începu Sir Robert.

— Superintendentul a înțeles ideea, interveni Mayhew.

— Desigur, conchise Sir Robert. Douglas aprobă din cap. Înțelesese că dacă aparțineai unei celule de-a Rezistenței și te întîlneai în mod regulat în jurul unei mese de joc pline de bani, puteai să prostești pe cineva că singurul lucru de care te făceai vinovat era jocul ilegal de noroc.

Mayhew se îndreptă spre un bufet unde, de-abia distingîndu-se în penumbră, se afla o tavă cu patru pahare și o carafă de vin. Chelnerul lăsase sticla goală lîngă tavă. Mayhew o apucă și-i privi eticheta înainte de a o pune la loc.

— Sydney ne-a trimis cîteva sticle de Château Lafite 1918. Luînd carafa, turnă vinul cu grijă.

— Politicos din partea lui, declară Bernard. Dar aș fi preferat un pahar de vin de Bordeaux. Mă tem că șampania îmi provoacă indigestie.

— Șampania e pentru tinerei. Bordeaux-ul e singura băutură potrivită pentru vîrsta mea, se pronunță ferm Sir Robert.

Mayhew se întoarse cu fața spre lumină să privească în zare paharul cu vin, apoi declară:

— Sydney Garin e un bărbat de nădejde. Douglas își dădu seama că remarca îi era adresată doar lui, dar nu comentă cîtuși de puțin—și nici colonelul nu-și ridică privirea. Mayhew avea înfățișarea tipică a unui ofițer de carieră—gîtul drept și încordat și mîinile într-o continuă mișcare. Douglas bănuia că Mayhew ar fi continuat să-și țină bărbia sus și degetele în linie cu vipușca pantalonilor chiar dacă ar fi fost beat mort. Astfel de persoane nu se relaxau niciodată.

Dintre toți patru, numai Bernard părea oarecum plămădit dintr-un alt material—avea mișcări încete, o tendință evidentă spre obezitate, mîini albe și un mod ezitant de exprimare. Își scoase ochelarii cu ramă de baga și îi șterse cu batista de mătase din buzunarul de sus al hainei. Mayhew așeză un pahar de vin în fața sa. Bernard clipi din ochi, apoi îi mulțumi cu o simplă mișcare a capului.

Sir Robert gustă vinul.

— Destul de bun, declară el rezervat. Nu era o băutură pe

gustul său, dar se mîndrea că nu avea idei preconcepute în privința unor lucruri, oricare ar fi fost ele. Zîmbi. Genul de zîmbet al cuiva neobișnuit cu astfel de apucături. Fața îi era dură, tăiată parcă în granit, exceptînd poate venele subțiri de pe obraz și nas. Părul îi era gri și destul de lung pentru a se bucla peste urechi și gît. Fruntea era îngustă; sprîncenele stufoase aproape că se contopeau cu părul. Orbitele erau adînci, cu cearcăne negre așa încît uneori ochii păreau să dispară într-o umbră tainică.

Sir Robert Benson avea șaizeci de ani, însă vitalitatea sa îl făcea să arate mult mai tînăr. Se spunea că putea rezista zile întregi fără somn, puterea de muncă rămînîndu-i aceeași. Doar ochii săi mici și albaștri îi trădau spiritul pătrunzător și mintea ascuțită, deoarece mișcările îi erau încete și calculate ca acelea ale unui invalid. Vorbea răgușit de parcă ar fi fost tot timpul răcit.

— George a fost la Harrow împreună cu fratele meu mai tînăr, spuse Sir Robert, adresîndu-se colonelului Mayhew. Din cîte mi s-a spus, erau niște secături... Au organizat un club de pariuri. Vă dați deci seama la ce mă puteam aștepta din partea lor.

— Iar celălalt frate al lui Sir Robert era tot acolo, dar cu Winston, adăugă Mayhew.

— Sir Robert, e adevărat că Winston Churchill a fost executat? întrebă Bernard.

Sir Robert dădu cu gravitate din cap.

— Judecat de Tribunalul militar secret de la cartierul general al Flotilei 1 a Aerului din Berlin. Toți l-am sfătuit pe Winston să nu îmbrace blestemata aceea de uniformă a RAF-ului[1], dar nici n-a vrut să audă. Sir Robert oftă. Și astfel germanii au avut un pretext pentru a-l aduce în fața curții marțiale. Luă cărțile ce zăceau în fața lui și le sortă fără a le

(1) Royal Air Force – Forțele aeriene regale (n.tr.)

vedea cu adevărat. Faptul le-a fost comunicat cîtorva politicieni cu funcții importante, dar execuția nu va fi încă anunțată oficial o bună bucată de vreme. Trînti cărțile pe masă.

— Vreți să spuneți că Churchill este mort? întrebă Bernard.

Sir Robert se scărpină în cap, culese perechea repartizată lui Bernard și le privi și pe acestea. Toți îi observară gestul, însă nimeni nu zise nimic.

— Împușcat! De un pluton de execuție trimis de Luftwaffe, în cazarma Berlin-Lichterfelde. Dispensă specială din partea Führer-ului – adăugă sec Sir Robert. Se spune că Winston a refuzat să fie legat la ochi și a făcut semnul victoriei cu degetele. Vreau să cred că e adevărat. Așeză cărțile lui Bernard după culoare. Ei și acum haideți odată, ce ne împiedică să jucăm? Se uită la ceilalți trei bărbați, apoi la cărțile de pe masă înainte de a-și da seama că se uitase și în acelea ale vecinului. Oh! Nerod mai sînt!

Colonelul Mayhew se întinse și adună toate cărțile, vorbind grăbit pentru a masca stinghereala lui Sir Robert.

— Și tînărul Bernard – aici prezent – este căsătorit cu verișoara soției mele. Norocosul naibii, ce fată frumoasă.

— Am copilărit împreună, spuse Bernard. Familia mea mergea în Scoția în fiecare vară; rubedeniile ei aveau o fermă prin apropiere.

— Din păcate, toți sînt morți acum, adăugă Mayhew. Clădirile sînt lăsate în părăsire iar ogoarele în paragină.

Bernard vorbi din nou:

— Cînd Sir Robert și-a dus campania în linia întîi, înainte de bătălia de la Amiens în 1918, tatăl meu era comandantul companiei pe care o înlocuia.

Armată, familie, școală – fire întrețesute atît de strîns încît legau familiile din înalta societate mult mai bine decît ar fi făcut-o banii sau afacerile. Totalitariștii de stînga sau de dreapta vorbeau în mod curent de credința pe care o împărtășeau în comun. Dar pentru acești oameni – ca și pentru alte mii ca ei – mijloacele erau totul: jocul în echipă era mult mai impor-

tant decît jocul în sine, cu condiția ca partenerii să fie de aceeași categoric socială.

— Și eu am fost cu Douglas la Oxford, spuse Bernard aducînd în discuție persoana prietenului său. Cum te mai invidiam în timp ce îți dădeai deja examenul final, în timp ce eu mă chinuiam la cel de drept civil.

Sir Robert îl privi atît de mult pe Douglas încît acesta începu să se simtă stînjenit.

— Archer, l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Adevărat, domnule? Tatăl lui murise pe cînd era încă un copil. Cînd?

— Am fost buni prieteni, începînd de prin 1916 pînă în momentul cînd a fost ucis. Cînd l-am întîlnit prima dată, avea douăzeci și opt de ani; prea mult pentru a fi considerat un simplu subaltern. O știu, pentru că am fost și eu odată subaltern și aveam cu zece ani mai mult decît tatăl tău. Sir Robert rîse pe un ton sec. Eram cei doi bătrîni excentrici ai batalionului; ceilalți mai tineri trebuiau întotdeauna să se întoarcă și să ne ajute să ne eliberăm din șirurile de sîrme ghimpate, sau să ne încurajeze să stăm jos și să ne odihnim atunci cînd trebuia să ne antrenăm. Tatăl tău era inginer constructor, nu-i așa?

Douglas încuviință din cap.

Sir Robert continuă:

— Trebuia să fi intrat în unitățile de geniu, dar a simțit că nu-și poate dezamăgi vechii camarazi de batalion. Să știi că tatăl tău merita de vreo duzină de ori Victoria Cross[1]. Toți erau conștienți de acest lucru, iar sergentul major al companiei îl diviniza.

— Maică-mea a primit o scrisoare de la sergent. Încă o mai păstrează.

---

(1) Crucea Victoria – cruce malteză de bronz, acordată pentru fapte deosebite de vitejie pe cîmpul de luptă, decorație înființată de Regina Victoria în 1856 (n.tr.)

— Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult, dar totul părea atît de personal... Și nici nu eram sigur că ai fi acceptat să vorbim despre aceste lucruri.

— Vă sînt recunoscător, spuse Douglas.

— Ar fi fost mîndru de tine, continuă Sir Robert. Ți se spune "Archer de la Yard", nu-i așa?

— Mă tem că da, domnule.

— Ei bine, riscurile meseriei. Rezolvînd o crimă sau două nu faci nimănui nici un rău. Ba unii chiar pot să citească despre tine în ziare.

— Sînt sigur că aveți dreptate, declară Douglas.

Mayhew făcu cărțile.

— Vrei să joci, Archer? Ești sigur? Implicația era mult mai subtilă — nu se referea la un simplu joc de cărți.

— Da, vreau.

— Taie, să-ți aflăm partenerul, avansă Mayhew și puse cărțile în fața lui Douglas. Acesta se conformă — doi de pică. Sir Robert luă și el un doi, ceilalți două figuri.

Pentru cîteva momente nu vorbi nimeni, apoi Sir Robert declară:

— Facem pereche. Tonul era același cu care anunțase mai devreme moartea lui Winston Churchill.

Mayhew deschise cu un patru de cupă, Douglas jucă un șapte, Bernard un popă și Sir Robert cîștigă levata cu un as.

— Tare aș fi vrut să studiez dreptul, declară Sir Robert. O diplomă în istorie nu prea ajută cînd încerc să descîlcesc toate aceste regulamente germane. Știi, unul din băieții mei mi-a spus astăzi că membrii Gestapo-ului au imunitate — nu pot fi arestați. Nu-i adevărat, nu-i așa? Nimeni nu răspunse. Trebuie să cunoști aceste lucruri, Archer. Așa-i sau nu?

— Nu, Sir Robert. În conformitate cu legile germane, nimeni nu se poate sustrage arestării.Probabil că se referă la faptul că membrii SS-ului pot fi judecați doar de tribunalele proprii. Dar Gestapo-ul nu face parte din SS.

— Aha, făcu Sir Robert. Trefla era atu și el conduse, ridicînd

din sprîncene cînd dama lui Douglas îi tăie asul. După terminarea treflelor, făcu patru levate în caro. Cîștigă dona cu zece la trei. Îmi pare rău de dama ta, dar trebuia să-i curăț. Să fiu fără milă.

Mayhew continuă ideea în timp ce făcea cărțile.

— Serios? Gestapo-ul *nu* face parte din SS?

— Cîtuși de puțin, spuse Douglas. Gestapo-ul aparține de poliție. Unii agenți ai Gestapo-ului sînt membri ai SS-ului, alții ai Partidului nazist, alții nici ai unuia, nici ai altuia.

— Fă-mă să pricep bine, zise Mayhew aplecîndu-se înainte. SS-ul nu aparține Partidului nazist?

— Din punct de vedere tehnic – da, îi răspunse Douglas. Pe fiecare legitimație SS scrie Schutzstaffel der NSDAP[1], dar în realitate nu este nici o legătură între cele două organizații. Iar SA, Cămășile Brune, se consideră încă și mai independente.

— Așa se explică multe lucruri, declară gînditor Mayhew. Și SD-ul, de care aparține amicul tău Huth?

— Acesta este serviciul secret al naziștilor. Un fel de super elită, singurii care au voie să-și bage nasul peste tot. De fapt fac tot ceea ce doresc.

— Dar nu și în ce privește Wehrmacht-ul, adăugă Bernard.

— Așa-i. Forțele armate germane au propriul lor sistem. Nimeni de la Gestapo, nici chiar de la SD nu poate acționa direct împotriva unui soldat. Douglas dădu jos o treflă de valoare mică.

— Haide odată, îl apostrofă Sir Robert. Doar jucăm cărți. Și cîștigă levata. Îmi pare bine să confirmi toate acestea. Unele cadre ale armatei ne-au ajutat foarte mult. Dacă ar fi luați în colimator de Gestapo, ar trebui să fie mai circumspecți.

Douglas aprobă din cap. Tare ar mai fi vrut să afle în ce calitate fusese ajutat Sir Robert de membri ai armatei germane, dar se feri să pună vreo întrebare.

(1) Trupe de protecție ale Partidului național socialist (n.tr.)

— Și ce hram poartă tipii cu ranguri SS onorifice, sau ofițerii SS angajați în administrația civilă? continuă să-l chestioneze Sir Robert. Avem cîțiva care lucrează la noi. Și ei sînt supuși numai sistemului juridic al SS-ului? Își împinse cutia de țigări de foi spre Douglas care-și alese una și mulțumi înclinîndu-și capul.

— Himmler este personajul cheie în sistemul polițienesc, însă în același timp este conducătorul SS-ului, își continuă expunerea Douglas. Decizia sa importă în astfel de cazuri. Oricum ar fi, personalul auxiliar SS este supus legilor civile obișnuite. Își aprinse trabucul și trase din el înainte de a adăuga: Dar Himmler folosește aceste titluri onorifice pentru a închide gura și a-și mitui oponenții. Unii dintre aceștia sînt cei mai aprigi dușmani ai lui Himmler.

— Dumnezeule, am cîștigat o levată, exclamă Mayhew. Continuă fără nici un fel de pauză: Ce credeți despre acest individ, contra-amiralul Conolly? Întrebarea părea să nu fi fost adresată nimănui în special, dar Douglas înțelese că era o problemă pe care ceilalți o discutaseră de multe ori înainte.

— Un tip dur, după cîte am auzit. Deși prea multe amănunte nu posed. Să pășești pe puntea unui portavion în Halifax, în Noua Scoție și să te autodeclari conducător al "Marii Britanii Libere" indică o îndrăzneală de ți se taie respirația. Douglas făcu o pauză. Toți ceilalți păreau a fi cu totul absorbiți de jocul de cărți, așa încît continuă: În special cînd, așa cum a menționat Serviciul de propagandă german, Conolly nu este decît un căpitan comandor pe listele marinei militare.

Sir Robert trase ultima treflă.

— Cred că celelalte sînt ale noastre. Își etală mîna.

Douglas spuse:

— Mă întreb dacă cineva își mai reamintește de acel ofițer al armatei franceze, de Gaulle, care s-a refugiat la noi în Anglia atunci cînd Franța a capitulat? A făcut oarecum un lucru asemănător, după cîte mai țin minte: s-a autoavansat la gradul de general, declarînd că este purtătorul de cuvînt al întregii Franțe. N-a ieșit nimic bun de aici. Din cîte știu, germanii nu

s-au obosit nici măcar să-l includă pe lista prioritară de arestări.

— Aici greșești și o știi, rosti cu blîndețe Sir Robert. Conolly a acționat în virtutea unor ordine ale Cabinetului de Război. A fost ideea lui Winston, după ce el însuși refuzase să se îmbarce în unul din acele hidroavioane care s-au îndreptat, în ultimul moment, spre Islanda. Iar avansarea lui Conolly la gradul de contra-amiral a fost semnată de însuși Regele. Asta am văzut-o cu ochii mei. Deși serviciile de propagandă ale lui Goebbels au declarat că amicul în cauză s-a adresat Congresului autodenumindu-se conducător al "Marii Britanii Libere", Buletinele Oficiale ale Congresului Statelor Unite înregistrează faptul că el a vorbit ca un împuternicit al națiunii engleze și ca Ministru al Apărării, numit de Cabinet și confirmat de Rege. Iar la sfîrșitul cuvîntării, Conolly a repetat că rămîne un supus loial al Regelui George și al urmașilor săi legali.

— Dar cîți oameni de această parte a Atlanticului știu exact ce a spus? întrebă Douglas. Și care sînt posibilitățile să-i facem cunoscute spusele?

— Nu asta ne interesează în primul rînd, declară Sir Robert. Prima noastră sarcină este de a ne asigura ca poziția Contra-amiralului Conolly în Washington să nu poată fi contestată legal prin Direcția Protocolului din Ministerul de Externe. Săptămîna trecută a trebuit să luptăm din răsputeri ca să împiedicăm ocuparea ambasadei prin forță. Iar germanii folosesc serviciile unora dintre cei mai reputați avocați americani.

Bernard adăugă:

— Problema nu este încă tranșată. Dacă nemții reușesc să ocupe clădirea, va fi o lovitură puternică dată prestigiului lui Conolly la Washington.

— Deci sînteți în legătură cu Conolly? Douglas nu reuși să-și mascheze nota de surpriză din voce.

Nimeni nu-i răspunse. Declinînd oferta uneia din țigările de foi Upmann ale lui Sir Robert, Mayhew își aprinse extrem de tacticos una proprie – o Romeo y Julieta. Bernard! îi fulgeră prin minte detectivului. El trebuie să fie curierul.

Continuară să joace, schimbînd fraze de complezență așa cum se întîmplă cînd partida pare să fie singura preocupare. Doar Sir Robert juca cu ardoarea celui ce detestă înfrîngerea.

— Aproape nimeni nu mai vizitează astăzi Turnul Londrei, aruncă degajat Mayhew, ca și cum ar fi discutat despre numărul de spectatori de la un meci de rugby contra Australiei.

Deci asta era, se gîndi Douglas. Huth avusese dreptate. Se punea la cale eliberarea Regelui din Turn.

— Acolo e încartiruit un detașament special SS, îi informă Superintendentul.

Ochii lui Sir Robert se măriră pentru o fracțiune de secundă. Mayhew își permise un început de zîmbet. Dacă fraza nu însemna un refuz politicos al Superintendentului Archer de a se angrena în plănuita operație, atunci era un avertisment insistent împotriva unei astfel de acțiuni.

— Dacă Regele ar fi liber și ar putea confirma public gradul și funcția lui Conolly, atunci poziția Angliei în lume ar fi schimbată, declară Bernard.

Așa să fie oare, se întrebă în sinea sa Douglas! Era destul de cinic pentru a bănui că tot ce s-ar schimba ar fi poziția lui Conolly și a asociaților săi. Se uită la ceilalți trei bărbați, iritat de tonul lor politicos.

— Doar nu vă gîndiți serios la un asalt al Turnului Londrei, nu-i așa?

Jenați, ceilalți schimbară între ei cîteva priviri. Apoi Mayhew spuse:

— Să nu mi-o luați în nume de rău, Sir Robert, dar în ciuda celor discutate anterior, va trebui să-i explicăm deschis situația Superintendentului Archer.

— Tocmai mă gîndeam și eu la același lucru, replică Sir Robert.

Bernard rămase tăcut. Nu trebuia să le reamintească că era singurul lucru pe care-i sfătuise să îl facă.

— Armata germană ne va ajuta cum va putea mai bine, cu condiția să nu se ajungă la o confruntare armată, continuă

Mayhew.

— Dar de ce? întrebă Douglas.

— Membrii ei consideră că este incompatibil cu onoarea armatei germane ca Regele Angliei să se afle în custodia și sub paza unităților SS.

Sir Robert adăugă:

— Evadarea Regelui ar face ca SS-ul să cadă în dizgrație și ar consolida poziția Comandantului Suprem al armatei staționate în Anglia.

— Nu numai a celui de aici. Repercursiunile s-ar simți și la Berlin. În această problemă avem asigurat și sprijinul Statului Major General al Trupelor de Uscat.

Douglas încuviință din cap. Oricît de absurd ar părea pentru modul de gîndire al unui englez, totul se potrivea cu firea și concepțiile germanilor.

— S-ar putea să vă asigure sprijinul unui aliat mult mai prețios, spuse el. Cred că Standartenführer-ul SS Dr. Oskar Huth ar binecuvînta acțiunea dumneavoastră.

— Huth? se miră Mayhew. Dar de ce?

— Kellerman este ofițerul SS cu gradul cel mai mare din Anglia, pe lîngă faptul că este și șeful poliției. Evadarea Regelui ar duce imediat la înlocuirea sa din funcție. Bănuiesc că Huth îi rîvnește postul, dar cei doi se urăsc cu atîta înverșunare încît ambiția sa ar avea doar o importanță secundară.

— Fir-aș al dracului, exclamă Sir Robert.

— Mie mi se pare normal, declară Mayhew. Dacă un tip ca el s-ar face că nu vede nimic, lucrurile ar fi mult mai ușoare.

— Care-i următoarea mișcare? întrebă Sir Robert. Poți să-l verifici pe Huth?

— Nu fără să menționez niște nume. Cel mai bine ar fi să numiți pe cineva care să acționeze ca intermediar.

— S-ar putea să fie periculos, interveni Mayhew. Dacă ni se întinde o capcană?

— Monumentală idee! comentă Douglas. E posibil să fie și o capcană.

— Voi face eu pe intermediarul, se oferi Bernard. Cred că merită riscul. Ce va trebui să fac?

— Nimic, răspunse Douglas. Pur și simplu trebuie să am pe cineva pe care să-l consider drept purtătorul de cuvînt al tuturor. Dar mai gîndește-te, Bernard. Sir Robert și Colonelul Mayhew ar putea decide că ești prea prețios pentru a-ți risca viața într-un astfel de gambit.

— Asta cam așa e, interveni Sir Robert. Regret, Bernard, dar nu-ți permit. Se lăsă o lungă tăcere; discuția se sfîrșise.

— Ei bine, anunțați-mă cînd ajungeți la o înțelegere, spuse Douglas. Îl voi proteja cum voi putea mai bine.

Mayhew strînse cărțile.

— Cred că asta ar fi tot.

Douglas își privi ceasul.

— Trebuie să plec.

— Doar o clipă, spuse Sir Robert. Acești gentlemeni ne datorează niște bani.

Se schimbară un pumn de penny. Douglas ură noapte bună lui Sir Robert și lui Bernard și se lăsă condus de Mayhew de-a lungul coridorului întunecat. Se opriră în capul scărilor.

— Îți urez noapte bună, Archer. Continuă să stea nemișcat de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva.

— Nu mi-ați cerut să abandonez cercetările referitoare la crima din Shepherd Market, zise Douglas.

Mayhew tresări.

— Ar fi un lucru bun pentru toți cei implicați, replică el.

— Inclusiv pentru mine?

— Pe termen lung, da. Zîmbi. Știi ce vroiam să spun?

— Jumătate din populația Londrei pare a dori să nu rezolv enigma. De ce-ați face dumneavoastră excepție?

Zîmbetul lui Mayhew semăna cu cel al unei măști ieftine de mucava.

— Ei bine, mai gîndește-te, Archer!

— Am și făcut-o, declară Douglas. Bună seara.

Nu-i întinse mîna.

Cincisprezece

Douglas se trezi în mașină alături de Barbara Barga înainte de a schimba un salut de conveniență și a o îmbrățișa circumspect. Femeia nu era beată — nici măcar sub influența alcoolului, cum s-ar fi exprimat cineva cu o politețe englezească — dar era relaxată, comportîndu-se ca o pisică și zîmbind la orice glumă.

— Nu-i așa că a fost o petrecere grozavă?

— Trebuie să capeți gust pentru ele ca să-ți placă cu adevărat.

— Atunci consideră că l-am și căpătat, replică ea. Chiar și cînd eram pe punctul de a pleca, chelnerii mai aduceau încă lăzi cu Moet și cutii de o livră cu icre negre. Au gust tipii!

— E ca și cum ai spune că Al Capone avea stil.

— Dar, scumpule, chiar c-am spus-o. Acum un an, sau chiar mai mult, într-un articol în două părți din *The Saturday Evening Post.* Am identificat doi barosani ce se ocupau odinioară de comercializarea berii în Gary, Indiana — asta vine cam pe undeva pe lîngă Chicago, știi, fostul paradis al huliganilor — ... și ce reportaj a mai ieșit! Și am spus că Al Capone avea stil. Pe Dumnezeul meu că am spus-o. Îl apucă de mînecă pe Douglas cu acel fix de a fi înțeles și crezut al unuia care dăduse pe gît cîteva păhărele în plus.

Douglas privi pe fereastră. Îi displăcea modul în care Garin și Shetland asiguraseră mașini pentru oaspeții lor, dar și faptul

că apelase la cineva sus-pus pentru ca fiecare să fie prevăzută cu inscripția "Serviciu vital" care le permitea să circule nestingherite toată noaptea. Îi displăcea și modul în care trebuia să-și revizuiască opiniile despre Garin și Shetland – colaboraționiști fără rușine și escroci – împăcîndu-se cu ideea că erau respectați și admirați de Mayhew, de Sir Robert și de vechiul său prieten Bernard. Dar cu greu își putea reține indignarea. Iar Barbara Barga ridicînd în slăvi petrecerea, nu-l ajuta cu nimic.

— Nu fi necăjit, spuse ea întinzîndu-i o mînă din locul unde stătea tolănită pe canapeaua moale de piele. Nu-l lăsa pe Al Capone să ne despartă.

— Îmi pare rău. Douglas se întoarse spre ea tocmai în momentul cînd femeia se înclina în față. Se ciocniră.

— Auuu! făcu ea și-și frecă nasul. Contactul fizic brusc și neașteptat redeșteptă în Douglas un amestec de sentimente de disperare, stîngăcie, ardoare și dorință pe care nu le mai încercase din perioada liceului.

Mașina se îndrepta spre Belgravia.

— Nu-i ăsta drumul spre Dorchester, spuse Douglas.

— De ce trebuie să te comporți ca un polițist douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? Am închiriat o mică casă în Belgrave Square. Aparține unui prieten care s-a reîntors în Missouri pentru trei luni și n-a vrut s-o lase goală. Știi că au fost vreo paisprezece spargeri în acele mici grajduri în ultimele trei luni?

— Nu mă fă răspunzător de toate crimele din Londra, zise stingherit Douglas. Așa se întîmplase întotdeauna cînd era tînăr: fetele pe care le dorea cel mai mult erau acelea pe care le jignea și în fața cărora se acoperea de ridicol.

— Te-aș invita sus la un pahar, spuse Barbara, dar ni s-a recomandat să trimitem mașinile înapoi cît mai repede posibil pentru a-i transporta pe ceilalți invitați.

Douglas se întinse peste ea și-i deschise ușa înainte ca șoferul s-o facă.

— Nu-i nici o problemă – nu te deranja, amice! – pot să

telefonez la Yard pentru o mașină. Coborîră împreună.

— O păsărică mi-a șoptit că pentru a dispune de o mașină în acest oraș trebuie să fii cu adevărat cineva important — e un semn de favoare. Își scoase cheile din geantă.

— Toți îmi spun acest lucru, replică Douglas, privind micuța casă tip grajd, cu pereții îmbrăcați în iederă și cu o curte exterioară pietruită. Cu cîțiva ani în urmă astfel de locuințe erau considerate bune doar pentru vizitii și șoferi; astăzi, cînd șoproanele de trăsuri erau transformate în camere de zi, celelalte erau considerate elegante.

Odată intrați, femeia aprinse luminile unele după altele. Douglas admiră tapetul, lambriurile — lucrate cu o pricepere pe cale de dispariție — și mobilierul. Nu era ceva pe gustul său — vase chinezești, uriașe, transformate în lampadare, mochetă albă pe podea și un covor persan pe perete; însă era confortabil.

— Din ce trăiește prietenul tău din Missouri? Are cumva o fumătorie de opiu?

— Ești un mare ticălos! Tonul îi era afabil.

— Ei bine, totul e foarte luxos. Își scoase paltonul.

Barbara nu-și scosese haina, dar își desfăcea gulerul de blană.

— Știi de unde vine denumirea acestor case? întrebă ea și continuă grăbită înainte ca el să-i răpească plăcerea de a-i da o lecție de cultură. De la cuștile pentru șoimi. În zilele de demult aici erau ținuți șoimii regali de vînătoare.

— N-am știut acest amănunt, o asigură el.

Ea zîmbi. Pentru o clipă și-o închipui ca pe o fetiță — zîmbind mîndră la fiecare laudă adusă. O iubea pe acea mică fetiță, cît și pe inteligenta, frumoasa și tînăra femeie în care aceasta se transformase și pentru prima dată îndrăznea să se gîndească că ea i-ar putea împărtăși sentimentele.

Dar nu-și lăsă mintea să hoinărească prea mult asupra subiectului. Se întoarse și începu să cerceteze cărțile de pe raft, încercînd să le citească titlurile pentru a-și scoate orice altă idee

din cap. *Encyclopaedia Britannica*, ediția a XIV-a, patru ghiduri ale Londrei — din care unul cu cotorul rupt — un mare catalog Sears-Roebuck cu mai mult de o duzină de pagini vizibil însemnate, o carte de telefon din Manhattan, un mic atlas, un dicționar de buzunar englez și unul german. O simțea cum îl urmărește, dar nu se întoarse. În schimb se uită la mașina de scris plasată pe o mică măsuță lîngă cămin. Lîngă ea se afla un top pe jumătate folosit de hîrtie de scris, un aparat de fotografiat Rolleiflex, un borcănaș cu cremă de față și o duzină de agrafe de păr. Coșul de gunoi era aproape plin de foi rupte și pe jumătate scrise la mașină.

— Ai nevoie de chibrituri? Se îndreptă spre ea ca s-o ajute.

— Voi ăștia, englezii, sînteți obișnuiți cu frigul, nu-i așa? Acum erau foarte aproape unul de celălalt, chirciți lîngă cămin. Douglas îi putea simți căldura corpului. Ea îl privea încercînd probabil să-și dea seama de ce nu-i era frig, apoi se ridică în picioare și se îndepărtă de el. Nu vine nici un fel de căldură, constată ea.

Își dădu seama că se referea la încălzirea centrală. Zîmbi, deschise robinetul și dădu drumul la gaz. Acesta se aprinse cu un zgomot puternic. Douglas se îndreptă din șale.

— Acasă, în America, nici chiar un muncitor necalificat n-ar accepta așa un mod de încălzire, zise ea dintr-o suflare, și dîndu-se înapoi rămase complet nemișcată. Pentru o clipă Douglas avu intenția s-o cuprindă pe după umeri, însă ea se înfioră și întorcîndu-se, intră în bucătărie dînd de perete ușile batante.

— Ei, mulți necioplițí au mai fost acolo, strigă ea.

— Se mai întîmplă în vreme de război, zise Douglas urmînd-o în bucătărie.

— Toată lumea spune același lucru. Am trecut prin Catalonia și prin Madrid. Crede-mă, la fel e și pe-acolo. Cămăși negre, roșii sau brune, aceiași escroci păduchioși care încearcă să cucerească lumea. Aceiași politicieni hrăpăreți pe care-i poți întîlni de la Chaco pînă la Addis Abeba.

— Da' la multe războaie ai mai luat parte!

— Aveam optsprezece ani cînd ziarul la care lucram m-a trimis să relatez despre luptele din Chaco, în Paraguay. De atunci am mai colindat prin China, Etiopia, Spania; anul trecut am fost în Abbeville tocmai cînd au sosit diviziile blindate germane.

— Ciudată meserie pentru o femeie.

— Nu fi un englez încuiat! Deschise robinetul de apă. Țevile scoaseră un sunet strident în timp ce filtrul de cafea se umplea. Luă o cutie de metal din dulap. Ce zici de o cafea adevărată; ți-ar place, Superintendente?

— Ai asistat la un război la vîrsta de optsprezece ani? Ce a zis taică-tău?

— Era proprietarul ziarului.

Se uită la el și-i zîmbi. El îi susținu privirea, privind-o fix în ochi. Pînă atunci fusese doar perspectiva unui flirt, sau cel mult a unei aventuri. N-ar fi fost prima dată cînd Barbara ar fi influențat o oficialitate oarecare în interesul meseriei sale. Dar iată că acum datele problemei se schimbaseră: începea să-i placă acest atrăgător și viril polițist englez și nu-și mai putea controla pornirile.

Încercă toate stratagemele care-i reușiseră atît de bine în alte ocazii. Își aduse aminte de toți ceilalți nenorociți de amanți străini pe care-i avusese. Se concentră asupra ultimei perioade din căsătoria ei falimentară, suferințele produse de despărțire și amărăciunea provocată de divorț. Fără nici un rost; bărbatul acesta părea diferit.

— Vrei zahăr, Superintendente? Să fi fost oare faptul că ea era mai vulnerabilă, mai singură ca niciodată în acest mizerabil și uitat de Dumnezeu oraș?

— Douglas, zise el. Așa îmi spun toți. E o lipsă de formalitate datorată războiului – cel puțin așa susțin ziarele. Deschise cutia neîncepută de cafea și degetele li se atinseră în momentul cînd i-o puse în mînă. Barbara fu scuturată de un fior.

— Nu mai spune, Douglas deci? De fapt cred că-mi place

mai mult decît "Superintendente"! Răsturnă cafeaua în filtru, închise capacul și-l puse pe foc. Îi simțea privirile îndreptate asupra ei. Spuse dintr-o suflare: Sper că acum n-ai de gînd să mă iei la tăbăcit întrebîndu-mă de unde am făcut rost de cafea, nu-i așa?

— Sînt informat că Ambasada americană asigură un fel de cartelă pentru cetățenii ei care trăiesc aici.

— Glumeam. Într-adevăr, am făcut rost de ea de la Ambasadă. Își făcu de lucru cu o tavă cu ceșcuțe, farfurioare, lingurițe de argint și zaharniță. Deschise apoi o cutie cu lapte și-i răsturnă conținutul în cana de smîntînă. Adu sticla de brandy și paharele, îi ceru ea în timp ce ridica tava. Iarna petrecută în Londra mă va da gata dacă nu găsesc vreun mijloc să mă încălzesc cît de cît.

— Poate reușesc să-ți fiu de vreun folos.

Trecură în camera de zi. Pe vremuri constituise partea centrală a grajdului, lipit de impunătoarea clădire de care aparținea. Zidăria originală fusese căptușită cu lemn, peste care fuseseră plasate covoare albe, dar nici măcar așa nu se realizase o protecție eficientă împotriva frigului. Barbara așeză tava cît mai aproape posibil de cămin. Apoi aduse cîteva perne de pe canapea și le trînti pe jos. Se așezară amîndoi în apropierea focului. Douglas turnă brandy în pahare. Abia apucă să-și moaie buzele cînd o văzu pe Barbara dîndu-și de dușcă paharul.

— Să nu mă înțelegi greșit, explică ea, dar sînt pe punctul de a îngheța. Pentru a-i demonstra cele spuse, îi lipi de față o mînă rece. Douglas se întinse și stinse lampa de pe birou. Ei, așa mai merge, comentă ea cu un oarecare sarcasm în voce. Cît de mult, probabil că nu știa nici măcar ea. Camera era acum luminată doar de licărirea roșie a focului, singurele sunete fiind cele făcute de aerul ce scăpa prin conducta de gaz. Douglas o cuprinse în brațe. O să dea cafeaua în foc, zise ea încercînd să se ridice.

— Am oprit gazul.

— Și eu ți-am oferit ultima mea rezervă de cafea. Încercă să mai spună ceva dar cuvintele se pierdură în sărutarea și în îmbrățișarea care urmă. Rămaseră tăcuți și nemișcați o bună bucată de vreme. Era atît de bătător la ochi? spuse ea în cele din urmă. Undeva, în subconștientul ei, mai era încă aprins un mic semnal de alarmă.

— Nu rosti nici un cuvînt!

— Povața unui polițai! Mă las în voia valurilor, ce zici?

Se sărutară din nou și se instalară mai bine pe perne. Intensa lumină roșie a focului făcea ca pielea lor să capete culoarea metalului topit. Părul ei era ciufulit și ochii îi erau închiși. Douglas începu să-i descheie micii nasturi de la corsaj.

— Să n-o rupi. S-ar putea să nu mai pot cumpăra cît voi trăi o altă rochie de la Paris.

Din bucătărie se auzi zgomotul cafelei care dădea în foc dar nici unul nu-l luă în seamă – cu condiția să-l fi auzit.

Şaisprezece

Douglas fu deşteptat de sirena unei patrule motorizate germane ce trecea în mare viteză spre Knightsbridge. Se uită la ceas: patru fără un sfert dimineaţa. Lîngă el dormea Barbara; cît despre haine, nu se vedea nici una. Dormitorul era luminat de lumina focului cu gaz. Mişcările sale o treziră.

— Doar n-ai să pleci, şopti ea somnoroasă.

— Trebuie.

— Să te duci acasă?

— N-am de gînd să mă duc la birou, dacă la asta te gîndeşti.

— Nu fi urîcios, zise ea mîngîindu-l uşor cu vîrful degetelor. Încerc doar să aflu dacă mai e altcineva între noi. Voia să-l îmbrăţişeze şi să-l păstreze lîngă ea, dar nu-şi puse în aplicare intenţia.

— O altă femeie? Nici să nu te gîndeşti!

— Siguranţa cu care mi-o declari înseamnă întotdeauna sfîrşitul poveştilor de dragoste.

— Exact.

— Sărută-mă.

Douglas o făcu — blînd. Apoi se desprinse din braţele ei, se ridică şi trecu în camera alăturată. Îşi culese hainele de unde le lăsase şi se îmbrăcă la lumina focului. Urmărindu-l ea îi spuse:

— Aş vrea să mai stai un pic, aşa încît să-ţi pot pregăti un mic dejun bun. Vrei nişte cafea? Probabil că afară e un ger de

crapă pietrele.

— Stai unde ești; încearcă să mai dormi.

— Vrei un brici și toate celelalte?

— Un brici adevărat?

— Nu te uita așa la mine. Aparține proprietarului apartamentului. Îl găsești în dulăpiorul din baie, pe raftul de sus.

Douglas se aplecă și o sărută din nou.

— Îmi pare rău. Cînd ne mai vedem?

Se temuse cumplit că n-o să-i pună această întrebare.

— Aș putea să-ți cunosc băiatul? I-ar place să meargă la grădina zoologică? Eu sînt nebună după ea.

— Și lui îi place. Lasă-mi o zi sau două ca să aranjez lucrurile. E mult de cînd nu mi s-a mai întîmplat așa ceva.

Se gîndi că ea ar putea rîde de el, dar Barbara nu făcu decît să încuviințeze din cap.

— Douglas, începu ea. Bărbații cu care ai vorbit aseară, Sir Robert Benson, colonelul Mayhew și Staines...

— Da... ce-i cu ei?

— Nu-i refuza. Spune-le că da, spune-le că te vei hotărî săptămîna viitoare sau cînd vrei tu, dar nu-i refuza.

— De ce? Făcu un pas înapoi înspre dormitor să o vadă mai bine. Barbara își întorsese capul și stătea nemișcată. De ce? Cearșaful era mototolit în jurul gîtului ca și cum ar fi fost un guler de pe vremea Elisabetei, iar lungi șuvițe de păr aruncau umbre pe pielea asemănătoare cu marmura. Cine sînt acești oameni? Ce legături ai tu cu ei?

— Mi-au spus să mă duc în magazinul lui Peter Thomas și să te întreb dacă n-ai găsit cumva o rolă de film.

— Și ai făcut așa cum ți-au spus?

— Nu chiar. Mi-au mai spus să trec și pe la morgă și să identific cadavrul ca fiind al lui Peter Thomas.

— Ar fi fost un delict serios, spuse Douglas.

— Dar mi-am dat seama că nu era prea ușor să tratez cu tine așa încît am bătut în retragere. Dealtfel nu le datoram nimic.

— Altceva mai ai să-mi spui?

— Încă un lucru numai, un prieten, reporter la *Daily News*, acreditat pe lîngă Casa Albă, mi-a spus că Bernard Staines s-a întîlnit cu președintele de trei ori luna trecută. Una din întîlniri a avut loc pe iahtul prezidențial și a durat aproape două ore.

— Cu Președintele Roosevelt?

— Doar nu cu cel al rețelei magazinelor Macy. Indivizii ăștia pun la cale ceva important, Douglas. De aceea-ți spun, nu te întoarce acolo să refuzi propunerea.

Douglas mîrîi.

— Te vor ucide.

Lui Douglas nu-i venea să-și creadă urechilor. Dar timpurile ieșiseră din făgașul lor obișnuit așa încît era imprudent să nu iei în seamă fie și cele mai năstrușnice idei.

— Vorbești serios?

Ea se răsuci în pat să-l privească.

— Douglas, sînt reporter de război. Am văzut mii de oameni ca aceștia pretutindeni în lume. Dacă ar fi să aleagă între viața ta și o șansă ca guvernul american să-l recunoască oficial pe Conolly, crezi că s-ar gîndi de două ori la ce au de făcut?

— Regina – e și ea în Turn? o întrebă Douglas pe femeia din fața lui, care părea să fie la curent cu toate lucrurile esențiale.

— Regina și cele două Prințese sînt în Noua Zeelandă, ca persoane particulare. N-au nici un fel de importanță politică.

Nu atîta timp cît Regele va fi în viață, se gîndi Douglas, dar se feri s-o spună cu voce tare.

— Pot să dau un telefon pentru o mașină?

— Ca la tine acasă, dragă, răspunse ea cuibărindu-se mai bine printre perne.

— Barbara...

Ea ridică din nou privirea. El era pe punctul de a-i spune "Te iubesc", dar amintindu-și de cîte ori rostise aceleași cuvinte în fața Sylviei, renunță. Va lăsa să mai treacă cîteva zile pînă cînd...

— Lui Douggie și mie – amîndurora ne plac grădinile zoologice.

Douglas formă Whitehall 1212 și ceru să vorbească cu ofițerul de serviciu pe serviciul criminalistic. După ce-și dădu numele, urmară o serie de declicuri și apoi o pauză lungă. În cele din urmă se auzi vocea lui Huth:

— Ai nevoie de o mașină – unde ești?

La naiba! Nu putea să nu-i pomenească de fată, dar nici să-l mintă deliberat.

— La capătul lui Belgrave Square, zise Douglas dîndu-i o adresă pe undeva prin apropiere.

— Prostule! replică Huth fără a se supăra. De ce crezi că autorizăm folosirea mașinilor pentru petreceri de felul celei de aseară?

Era limpede că șoferii raportaseră care din oaspeți se întorseseră acasă, care stătuseră după ora de întrerupere a circulației, probabil și remarcile celor care, prea îmbibați de băutură, își dăduseră drumul la gură.

— Ești cu fata, nu-i așa? întrebă Huth.

— Da, domnule. Se aștepta ca Huth să facă vreo remarcă dar acesta nu făcu nici un fel de comentariu.

— Stai acolo. Trimit pe cineva să te aducă la mine.

— La Yard?

Huth puse telefonul în furcă fără a-i răspunde.

Douglas se rase în grabă fără a o trezi pe Barbara. Chiar și cînd se pregăti să coboare scările, ea continua să doarmă – semn că avea conștiința împăcată.

Era o motocicletă BMW mare, cu un ataș în formă de zepelin și cu o osie suplimentară care cupla roțile din spate. Cu așa un vehicul se putea urca un munte. Avea plăci de înmatriculare ale SS-ului și însemnele Cartierului general SS din Londra. Douglas se urcă în ataș și-i făcu semn șoferului. Apoi trebui să se țină cu nădejde de afetul mitralierei în timp ce goneau ca din pușcă din Grosvenor Place, făcînd un zgomot capabil să trezească jumătate din Londra.

Era o ceață tipică — verzuie, plină de funingine — dar șoferul nu încetini cîtuși de puțin. O patrulă a jandarmeriei trecea prin fața Gării Victoria fără a acorda vreo atenție motocicletei SS. Pe măsură ce se apropiau de Tamisa, ceața devenea tot mai deasă — și mai urît mirositoare. După Vauxhall Bridge, motocicleta o luă la dreapta, pe o stradă cu case pipernicite și cu ziduri înalte de cărămidă pe care se lăfăiau afișe ce solicitau voluntari pentru fabricile din Germania, anunțau dispoziții pentru raționalizarea alimentelor și preamăreau plănuita Săptămînă a prieteniei sovieto-germane.

Odată ajunși pe malul dinspre sud al rîului, motocicleta parcă lîngă un complex oficial ce părea ridicat în grabă — de fapt o parte a unei străzi înconjurate cu baraje de sîrmă ghimpată păzite de santinele — în fața unei clădiri mici și urîte, pe nume Brunswick House, Southern Railway. Ceața era mult mai deasă în această zonă deschisă, întinsă pînă la antrepozitele și hambarele situate pe malul rîului. Dinspre Pool[1] se puteau auzi zgomotele de pe vasele care se pregăteau să ridice ancora odată cu fluxul — în aproximativ jumătate de oră.

În fața clădirii, rigide ca niște statui și nepăsătoare la ceața ce-i înconjura, stăteau două santinele SS în ținută de ceremonie — mănuși și centiroane albe. Șoferul îl duse pe Douglas pînă la ușa complexului, unde adresîndu-se caporalului de gardă îl anunță:

— Superintendentul Archer care e așteptat de Standartenführer-ul Huth.

Un ofițer SS mai în vîrstă examină permisul lui Douglas apoi îi spuse într-o engleză excelentă:

— Va trebui să mergeți pînă la capătul stației de triaj. Ar fi mai bine să vă păstrați mijlocul de transport cu care ați venit. Vă dau un soldat ca să vă conducă pînă acolo.

Nu multe vehicule ar fi reușit să ajungă la destinație trecînd

(1) Partea Tamisei de sub London Bridge (n.tr.)

peste șinele de cale ferată și peste traversele de lemn pe jumătate îngropate în pămînt. Douglas nu mai fusese niciodată aici — Nine Elms, unul din cele mai mari triaje de mărfuri din Europa. Era ceva dezolant, terenul presărat cu sfărîmături ce dansau parcă în lumina farurilor, roți de tren ruginite, lăzi distruse, macazuri cu aspect de lance, vagoane părăsite. Pe unele linii treceau vagoane pline cu mărfuri, clănțănind din toate încheieturile ca niște monștri ascunși în ceața întunecată.

În fața lor se iviră brusc proiectoarele puternice și o linie de santinele încotoșmănate în mantale lungi de piele, folosite de obicei de trupele dislocate în țările nordice. Cabina unui cantonier fusese transformată în post de gardă. La barieră permisul lui Douglas fu cercetat cu atenție înainte ca sosirea sa să fie anunțată telefonic mai departe. Ultimii două sute de metri îi parcurse cu escortă înarmată. Traversară liniile și trecură pe sub manșoanele de racordare ale unui marfar. În fața lui se vedeau un șir dreptunghiular de lumini galbene pierzîndu-se în ceață: un tren, destinația sa.

Trecură pe lîngă un vagon de pasageri din care se auzea zgomotul instalației de aer condiționat și o melodie de Franz Lehar; un miros de ceapă prăjită se răspîndea încet în jur.

Trenul se distingea clar acum — foarte lung, cu acoperișurile vagoanelor plate pe care erau amplasate mitraliere grele în poziție de tragere.

— Ce-i cu trenul acesta? îl întrebă Douglas pe SS-istul care-l însoțea.

— Am ajuns aproape. Vă rog să nu fumați, se mulțumi acesta să răspundă.

Urcară într-un vagon, dar nu într-unul obișnuit. Totul era proiectat cu gust și finisat în oțel cromat și piele. Scaunele și mesele erau astfel construite încît se puteau strînge în timpul mersului, vagonul transformîndu-se într-un post de observație. Douglas se așeză pe o canapea moale de piele.

Așteptarea dură două sau trei minute; la celălalt capăt al vagonului se deschise o ușă și Huth își vîrî capul înăuntru.

Văzîndu-l pe Douglas făcu un semn și dispăru. Dar chiar înainte ca ușa să se fi închis complet, Superintendentul văzu în spatele lui un bărbat într-o cămașă cu mîneci scurte. Capul îi era întors iar părul tuns atît de scurt încît aproape că i se vedea țeasta. Făcînd o mișcare spre Huth pentru a-i spune ceva, bărbatul se regăsi direct în raza vizuală a englezului și acesta se trezi holbîndu-se la fața rotundă, mustața scurtă și pince-nez-ul Reichsführer-ului SS Heinrich Himmler.

Trecură încă cinci minute pînă ce Huth ieși din sala de conferințe. Douglas fu uluit de înfățișarea sa. Bărbatul înalt cu figură de prinț italian, cu uniforma impecabilă se transformase acum într-un individ doborît de oboseală, cu ochii încercănați și roșii de nesomn. Uniforma îi era boțită și pătată, iar haina de piele ce-i atîrna pe umăr era sfîșiată și la fel de murdară de noroi ca și cizmele pe care le purta.

Huth nu era singur. Era însoțit de un bărbat în uniformă de Gruppenführer SS, cu reverele hainei îmbrăcate în argint — onoruri rezervate doar celor din super-elita SS-ului. Douglas îl recunoscu imediat: Profesorul Springer. În anturajul lui Himmler, o adunătură de bătăuși de stradă, birocrați ambițioși, avocați veroși și ex-polițiști, Profesorul Maximilian Springer era singurul universitar. Dar ca atîția alți germani, Springer își însușise fără efort modul de comportare al unui general prusac. Era înalt și slăbănog, cu o față osoasă și cu spatele drept. Odată ieșit din sala de conferințe a Reichsführer-ului, Springer își smulse ochelarii de pe nas și-i vîrî în buzunar. Soldații nu purtau ochelari.

— Cine-i ăsta? întrebă Springer.

— Asistentul meu, răspunse Huth. Puteți vorbi nestingherit de față cu el.

Springer desfăcu hîrtiile pe care le avea în mînă. Printre ele — aceeași schiță pe care Douglas o văzuse în servieta lui Huth. Se distingeau clar atît simbolurile apei și ale focului cît și sabia magică.

— Ați auzit vreodată de bomba atomică? se adresă Springer

lui Douglas.

— Înainte de război... în niște articole de ziar, dar nimeni nu prea le-a luat în seamă.

Springer încuviință din cap și se întoarse. Numai înșirînd niște gogorițe referitoare la Magia Neagră putea să trezească interesul Reichsführer-ului SS. Chiar și acum foarte puțini erau dispuși să creadă estimările sale despre pierderile cauzate de o explozie atomică, dar și mai puțini erau în stare să urmărească raționamentul care-l condusese la această concluzie. Douglas stătu retras într-un colț în timp ce Springer vorbea cu Huth.

Curînd deveni evident că toate cunoștințele Standartenführer-ului se limitau doar la niște teorii citite în grabă și aplicate la problemele zilnice. Dar chiar și acestea depășeau vocabularul fluentei germane pe care o vorbea Douglas, așa încît nu înțelese aproape nimic. Singurul lucru de care devenise sigur acum era felul în care cei doi își asiguraseră concursul astrologului personal al lui Himmler. Cu ajutorul unei diagrame magice, ei îl convinseseră pe Reichsführer-ul SS că o explozie atomică era o parte a unui destin prestabilit, un mijloc prin care Himmler și Führer-ul său aveau să-i conducă pe germani la cucerirea întregii lumi. Dar Springer și Huth nu-și făceau iluzii asupra eficacității Magiei Negre – ei erau preocupați de aspectele mai practice legate de viitorul lor.

— Știm cît de departe au ajuns specialiștii armatei cu cercetările lor? îl întrebă Springer pe Huth.

— Reactorul trebuie să fi funcționat, răspunse acesta. Probabil că s-a supraîncălzit și reacția n-a mai putut fi controlată. E singurul mod în care se pot explica arsurile de pe corpul lui Spode.

— Armata a știut să-și păstreze bine secretele, continuă Springer. Trebuie să fi capturat documentația englezilor mai mult sau mai puțin intactă.

— Sper să descoperim dacă arsurile lui Spode provin de la uraniu sau de la plutoniu, zise Huth.

— Nu de la plutoniu, spuse savantul. Dacă ar fi ajuns atît de

departe cu cercetările, n-ar fi reușit niciodată să pună sub control reacția.

— Acest ofițer de poliție anchetează asasinarea lui Spode. Springer se întoarse să-l privească pe Douglas, ca și cum l-ar fi remarcat pentru prima dată.

— Știți ce-i aceea radioactivitate?

— Nu, domnule, răspunse Douglas hotărît să nu spună vreo tîmpenie în fața acestui bărbat.

— E o emisie de radiații din partea unor nuclee atomice instabile – particule alfa, nucleoni, raze gama, electroni și așa mai departe. Pot fi fatale unui om – noi o numim boala de radiații, îl informă Springer.

— Ar produce arsuri ale pielii, asemănătoare cu cele date de soare?

— Da, spuse Huth, anticipîndu-i următoarea întrebare. Din această cauză era pe moarte doctorul Spode.

— E infecțioasă sau contagioasă?

— Nu, răspunse Huth.

— Nu știm încă, îl contrazise Springer uitîndu-se încruntat la el. Dar, neprotejată, orice substanță radioactivă poate ucide un număr nelimitat de oameni.

— Să percheziționez casa din Shepherd Market? întrebă neliniștit Douglas.

— Deja am făcut-o. Nu-i nimic acolo. Am lăsat la fața locului o echipă specială cu aparatură de detectare – ziua și noaptea.

Springer aprobă din cap.

— Și acum trebuie să mă întorc la Reichsführer. Făcu sul diagrama. Sînt mulțumit că și-a dat seama că acesta poate însemna sfîrșitul nostru, al tuturora.

Douglas se întrebă dacă se referea la distrugerea întregii omeniri sau numai a carierei politice a stăpînului său și a clicii acestuia. Springer își pocni călcîiele și-și înclină țeapăn capul înainte de a reintra în sala de conferințe.

— Ultima dispoziție, îi comunică furios Huth detectivului,

este ca toți ofițerii superiori să-și lase adresele sau numerele de telefon, indiferent că-i zi sau noapte.

— Am înțeles.

— Ziua și noaptea, repetă Huth ca și cum ar fi avut chef să provoace o ceartă. Brusc se liniști și-l bătu pe umăr pe Douglas. Să ieșim de aici. Am să-ți dau o lecție pe care n-ai s-o uiți vreodată. Deschise ușa vagonului și coborî scările. De undeva din depărtare se auzi șuieratul unei locomotive, urmată de un șir lung de sunete metalice în timp ce un tren de marfă se puse în mișcare.

Ajungînd la motocicletă, Huth îl împinse jos fără nici o vorbă pe șofer. Trecîndu-i cizma peste șa, porni motorul. Dacă era conștient de pericolul de a parcurge străzile întunecoase în uniformă germană, nu o arătă cîtuși de puțin.

Începură o călătorie cumplită și dătătoare de fiori prin ceață, Huth cramponîndu-se de ghidon ca o vrăjitoare de mătură. Își fixase bine căciula pe cap și-și pusese o pereche de ochelari de motociclist scoși din buzunarul hainei de piele. Mizeria adunată pe fața sa coincidea cu forma ochelarilor și cu nasul coroiat. Părea să fi uitat de prezența lui Douglas în ataș. Era mînat de o furie, de o forță motrice ce-i înzecea puterile mult peste posibilitățile sale fizice.

Douglas nu avea să uite niciodată acea călătorie cu o viteză nebună prin ceața rău mirositoare a Londrei, o ceață revelată de farurile puternice, o ceață care uneori îi orbea cu o reflecție verzuie, alteori le deschidea coridoare spectrale terminate în mizerabile străduțe cenușii. Un singur sunet îi întovărăși tot timpul: zgomotul asurzitor al motorului. Neprotejați și neprevăzuți cu amortizoare, cei patru cilindri ai motorului mugeau și scrîșneau pe străzile înguste ale zonei sudice a capitalei, exprimîndu-și parcă și ei, în felul lor, furia și disprețul ce-l încerca pe Huth.

În acea seară Douglas fu îngrijorat pentru integritatea psihică a lui Huth. Ca un apucat, acesta se apleca pe ghidon, fără să privească nici în stînga nici în dreapta, mulțumindu-se doar

să urle în întuneric:

— O să-ți arăt ceva! Mai așteaptă! Ai să vezi de ce sînt în stare prietenii tăi! Deși vîntul îi deforma cuvintele, Douglas sfîrși prin a le înțelege, deoarece de prea multe ori le repetase Huth în accesele sale de mînie.

Depășiră suburbiile din partea de sud a rîului — pustii, cu excepția patrulelor. După Clapham întîlniră din ce în ce mai des urmele luptelor de stradă. Pîlniile de obuze și grămezile de moloz erau marcate doar prin simple benzi galbene de hîrtie ce atîrnau de țărușe cioplite în grabă.

La jumătatea arterei ce ducea la Wimbledon — un colț ce se dovedise un amplasament ideal pentru o ambuscadă — se odihnea carcasa înnegrită a unui Panzer IV, un monument închinat unui tînăr necunoscut care, cu o sticlă de bere Worthington plină cu benzină luată de la o stație service din apropiere și cu o cutie de chibrituri Swan Vesta, intrase în legendă dar și în cîntecele fredonate în surdină cînd nu se vedea nici un neamț prin preajmă.

Ajunseră la Motspur Park înainte ca Douglas să-și dea seama că se îndreptau spre Cheam Village, locul în care odinioară trăise atît de fericit, înghesuit între parcuri, terenuri de golf, stadioane și sanatorii psihiatrice. Pentru cei mai mulți oameni era doar punctul unde șoseaua cotea spre Sutton, șerpuind printre case moderne dar urîte ca aspect. Strada pe care locuise Douglas era mărginită de cabane acoperite cu șindrilă, construite cu mult timp înainte ca dispozițiile oficiale să interzică astfel de locuințe, prăzi ușoare pentru incendii. De aceea și suferiseră atîtea distrugeri în cursul luptelor de stradă în care fusese angrenată Divizia 29 de infanterie motorizată. În Sycamore Road infanteria folosise aruncătoare de grenade fumigene, drept pentru care distrugerile le depășiseră pe cele datorate de nu mai puțin de cinci atacuri ale avioanelor Stuka.

Afetul mitralierei plasat pe ataș îl lovi pe Douglas în falcă în momentul cînd Huth roti brusc — în plină viteză — ghidonul pentru a se îndrepta spre ceea ce mai rămăsese din vechea casă

a Superintendentului, în prezent niște ruine calcinate pe care ploile din ultimele luni nu reușiseră să le spele ca lumea. Coborînd din motocicletă, Douglas simți mirosul inconfundabil al războiului: un amestec de deșeuri organice, funingine, praf de cărămidă, pămînt impregnat de apele stătute deversate de rețelele distruse de canalizare. Miresmele încă mai persistau cu toate că orice rămășiță organică dispăruse. Trăgînd pe nas aerul rău mirositor, Douglas fu recunoscător pentru că el aliena acest loc, atenuîndu-i memoriile, așa cum se întîmplă cu un vis într-un somn intermitent.

— E vorba de Jill?

Huth își șterse fața murdară cu muchia palmei.

— Ce-ai spus?

— Soția mea. E ceva în legătură cu ea?

— Nu, replică scurt Huth. Douglas îi urmări privirea pînă la locul unde erau parcate un camion militar german, o ambulanță și alte cîteva mașini, undeva prin fosta grădină a vecinului. Dar nimeni nu mai putea distinge acum unde începea sau unde se termina o proprietate. Din locul unde stătea, Douglas zărea ceea ce mai rămăsese din șirul apropiat de case făcute una cu pămîntul de focul unei baterii britanice în timpul distrugerii unui cuib de tunuri germane de calibrul 8,8. Încă se mai puteau vedea țevile lor, răsucite sub unghiuri imposibile.

Aici, la intrarea în Surrey, ceața se ridicase, dar luna era încă acoperită de nori joși, așa încît forma ei neclară se modifica încontinuu, dispărînd uneori aproape complet, pentru a lăsa în întuneric împrejurimile pustiite.

Huth se răsuci ca să urle la cîțiva tehnicieni ce instalau un cablu electric.

— Aduceți-mi o scară! Repede! Da' mișcați-vă odată! Vocea era poruncitoare și soldații își dublară eforturile. Încă doi SS-iști veniră în fugă ducînd o bobină pe un țăruș de metal. În spatele lor se desfășura cablul ducînd la un generator mobil lîngă care se agitau alți specialiști.

— Vino după mine, ordonă Huth și fără să mai aștepte

scara, începu să urce o grămadă de moloz. Douglas îl urmă îndeaproape, cățărîndu-se peste bîrnele șubrezite și stîrnind un nor de cenușă și mortar. Huth tuși și înjură în momentul cînd catarama centironului, agățîndu-se într-o sîrmă ruginită, se rupse. Sprijinindu-se cu vîrful cizmei într-o grămadă de cărămizi și în tapetul cu ursuleți ce acoperea un perete a aceea ce fusese odinioară camera fiului lui Douglas, se săltă cu oarecare efort pînă la balustrada aproape intactă a etajului superior. Respira din greu așa încît nu făcu nici o încercare de a-l ajuta pe detectiv, dar se dădu totuși la o parte ca acesta să pună și el piciorul pe îngusta balustradă. Greutatea celor doi făcu ca grinda să cedeze și Douglas de-abia avu timp să-l apuce pe neamț de braț. Se auzi zgomotul bucăților de lemn căzînd undeva printre sfărîmăturile de sub ei. Dacă se aștepta ca Huth să-i mulțumească pentru că-l salvase de la o fractură de picior sau una de craniu, speranțele sale nu se împliniră. Tot ceea ce obținu fu un zîmbet înghețat ce dură doar o clipă — necesară pentru a-și scoate batista din buzunar și a strănuta zgomotos în ea.

— Ați pățit ceva, domnule Standartenführer? se auzi o voce venind din întunericul de dedesubt.

— Doar un mic început de răceală, replică acesta. Sunetul nasului suflat se contopi cu un rîs ușor de undeva de jos. Strecoară-te aici.

Douglas îl urmă, în timp ce Huth dispărea prin ceea ce mai rămăsese dintr-un dulap de rufe. Boilerul, acum o masă informă, se balansa în camera de dedesubt. În această parte din față a casei, bîrnele podelei, intacte încă, mai susțineau enormul pat de alamă, darul de nuntă al părinților lui Jill.

— Aruncă odată cablul! urlă Huth. Imediat cineva îi azvîrli un colac de sîrmă. Cu o mișcare expertă, îl înfășură și-i atașă un bec. Lua-v-ar naiba, dați drumul la curent, țipă el văzînd că nu se întîmplă nimic.

— Imediat, Herr Standartenführer, imediat, se auzi o voce anonimă încercînd să mai cîștige cîteva secunde printr-un răs-

puns conciliant.

Ochii lui Douglas se obișnuiseră cu penumbra ce domnea în fostul său dormitor. Distinse patul, rama îndoită peste putință de a fi reparată, arcurile devenite un amestec de sîrme ruginite. Și totuși vreun hoț îl rîvnise pentru că masivul obiect fusese răsucit pe o parte, ridicat și rezemat de locul în care existase odată o fereastră cu vedere spre micile grădini de pe Sycamore Road. Norii mînați de vînt se risipiseră aproape, așa încît luna începu să răspîndească o lumină mai puternică. Și Douglas o văzu... Mai era cineva cu ei. Dar neluîndu-le în seamă vocile, persoana zăcea răsturnată – cu mîinile și cu picioarele larg desfăcute – peste pat, într-o poziție ce sfida orice lege a echilibrului.

— Lumină! urlă încă o dată Huth. Lumină, ce dracu' faceți acolo! Douglas se obișnuise deja cu acest stil de exprimare. Se auziră niște murmure în germană, zgomote, un strigăt urmat de înjurături în momentul cînd generatorul dădu un rateu.

Uluit, Douglas făcu un mic pas înainte. Sub el se zăreau lanternele soldaților. Schelăria casei trosni și vîntul începu să miște firele de telefon ce treceau peste bîrnele carbonizate ale acoperișului. Cu un huruit asurzitor generatorul porni, dar luminile nu se aprinseră, nici lampa din mîna lui Huth, nici reflectoarele pe care tehnicienii le instalaseră în curte.

— Ți-a spus cineva vreodată că germanii sînt un popor eficient? se interesă Huth.

— Totul e o chestiune de prioritate, răspunse Douglas, chiar în momentul cînd reflectoarele se aprinseră despicînd bezna nopții ca niște bisturie de oțel. Orbit Archer închise ochii și se întoarse cu spatele înainte de a-și putea ațînti privirea asupra patului și a ocupantului său. Acesta era îmbrăcat doar în lenjeria de corp pătată de sînge, mîinile îi erau legate de cadrul metalic, capul aplecat pe piept, fața însîngerată: ca un Hristos, ceea ce probabil fusese și intenția celor care-l torturaseră.

— Jimmy Dunn! exclamă Douglas.

— Doar ai mai văzut asemenea morți pînă acum, Superin-

tendent!

— Săracul Jimmy!

— Vreo însărcinare din partea dumitale?

— Cerceta unele aspecte ale crimei de care ne ocupăm.

Huth se întinse și folosindu-se de un băț, împinse bucata de carton prinsă cu sîrmă pe pieptul mortului. "Am fost un cîine de vînătoare englez în solda vînătorilor germani", suna inscripția respectivă.

— Bietul Jimmy! Deci Harry Woods avusese dreptate. *Era* prea periculos pentru un tînăr și neexperimentat polițist, iar acum Douglas purta întreaga responsabilitate a acestei morți.

— Galanții patrioți englezi! spuse Huth. Ești mîndru de ei? Douglas se întoarse cu spatele. Oh, nu, n-ai s-o faci! replică Huth încercînd să-l facă să privească din nou cadavrul scăldat în lumină pe care se distingeau clar tăieturile și arsurile ce marcaseră ultimele ore de viață ale tînărului agent de poliție. Cei doi se luptară cîteva clipe pe maldărele de gunoi, apoi Douglas îl împinse violent pe neamț, smulgîndu-i un geamăt de durere și începu să coboare printre ruine.

În spatele său venea Huth.

— Deci, în cele din urmă, o licărire de emoție! Credeam că n-am s-o mai văd niciodată.

— Jimmy era un bun polițist, zise Douglas.

— Și ăsta-i cel mai important lucru, după opinia dumitale?

— Eu l-am trimis.

— Iar prietenii tăi din Rezistență l-au ucis. Huth se împiedică dar își regăsi echilibrul. Și dumneata m-ai împins, pe *mine*, adăugă el.

— Pe aici, pe undeva – dedesubt se află soția mea, spuse Douglas încercînd să-și explice ieșirea necontrolată, dar tonul nu-i era nici pe departe unul de scuză.

— Știu, știu, făcu Huth.

— Cînd s-a întîmplat?

Huth sări de pe ultima grămadă de moloz.

— O patrulă a armatei l-a găsit acolo la orele 22:47. În

intervalul dintre fiecare rond trec două ore... auzi, patru le la ore regulate! Idioții ăștia de soldați nu vor învăța niciodată cum să procedeze cu partizanii.

Se îndreptară împreună spre vehicule.

— A fost doar un avertisment că intenționează să te omoare, rosti încet Huth. Îți dai seama de acest lucru, nu-i așa?

— Poate că da.

Ajuns lîngă mașini, Huth se adresă unui tînăr ofițer SS ce aștepta în poziție de drepți, ca un robot, orice comandă ce s-ar fi năzărit superiorului său.

— Fotograful să urce sus. Vreau ca tot acest tablou grotesc să dispară de aici înainte de a se face ziuă. Apoi adresîndu-se lui Douglas, îi spuse: Mai bine te-ai duce acasă să te schimbi de hainele acestea ridicole. Detectivul își reaminti brusc că era încă în haine de seară.

— Ia o mașină, adăugă Huth. Fața îi era trasă și nebărbierită. Își scărpină nasul și încercă să strănute, dar nu reuși. Sînt aproape frînt de oboseală, recunoscu el într-un acces extrem de rar de slăbiciune.

— Îl aduceți jos pe Jimmy?

— Du-te acasă. Acela nu-i "Jimmy", e doar un leș. Urmărind privirea lui Douglas, adăugă: Am evacuat toate casele pînă la gară. Nici unul din foștii tăi vecini nu a văzut nimic.

Huth avea un talent pervers de a descoperi modul în care funcționa mintea detectivului. Ceea ce-l făcea pe acesta să se disprețuiască pe sine. De ce i-ar fi păsat lui Douglas dacă vecinii ar fi văzut ceea ce pățise Jimmy, sau de ce ar fi trebuit el să se simtă vinovat de toate cele întîmplate? Și totuși se simțea.

— Nu te-a abordat încă nici o iscoadă? Nu ți-a pus nimeni niște întrebări subtile despre felul în care te simți lucrînd pentru Huni?

— Nu! spuse hotărît Douglas. Un răspuns pozitiv i-ar fi fost de ajuns lui Huth pentru a pune sub urmărire fiecare invitat la petrecerea lui Garin, și pînă la urmă s-ar fi aflat despre întîlnirea clandestină. Nu, repetă el, de data aceasta mai puțin

categoric.

— Ciudat. Huth se smîrcîi și-și șterse nasul cu o batistă colorată. Foarte ciudat, continuă el adresîndu-se batistei. Mă așteptam ca cineva să-ți dea tîrcoale pînă acum.

— Mă întorc acasă. Poate că mă așteaptă vreun porumbel călător.

— Păstrează-ți glumele pentru Harry Woods. Doar sergenții *trebuie* să rîdă la glumele superiorilor. Neamțul își suflă nasul. Amice, ăștia sînt oameni periculoși. Nu încerca să mizezi pe discordia dintre adversari.

Douglas deschise ușa Volkswagen-ului.

— Știi vreun remediu pentru sinuzita mea? îl întrebă brusc Huth.

Douglas fu surprins, dar răspunse totuși:

— Ce-ați zice de un inhalant?

— Am deja prea multe pe cap! Du-l acasă, ordonă el șoferului.*

Vîntul împrăștiase norii și noaptea redevenise senină. Cînd ajunseră în centrul Londrei, zorile înscriau deja dungi roșii pe cer. Douglas închise cu grijă portiera mașinii pentru a nu trezi toată casa, dar doamna Sheenan îl auzise deja.

— Dumneata ești, domnule Archer?

Urcă scările în vîrfurile picioarelor. Peste tot se simțea un miros de lemne proaspăt tăiate și de petrol lampant. Se obișnuise cu el: era un semn de bun venit acasă.

— Îmi pare rău că te-am trezit, doamnă Sheenan.

— Tocmai îmi beam ceaiul. Vreți o ceașcă? De cînd îi avea în gazdă pe cei doi, ea dormea în camera din față situată deasupra prăvăliei. Acum Douglas o găsi așezată pe pat, cu o vestă groasă de lînă înfășurată strîns în jurul corpului.

— Ceștile și farfurioarele sînt în dulap. Cu doi copii în casă, doamna Sheenan își mutase în această odăiță toate obiectele care-i aminteau de trecut: două statuete din porțelan reprezentînd doi cățeì, un tablou în sepia, un ceainic ciobit de

Stafford, ceasul de buzunar gravat cu numele tatălui ei și cu urările de sănătate ale patronului acestuia după 25 de ani de serviciu, două fotografii ușor colorate ale soțului ei și toate cele patru cărți poștale primite din lagărul de prizonieri unde acesta era închis.

Îi turnă ceai lui Douglas.

— Plouă?

— Nu. S-a ridicat și ceața. Sorbi din ceașcă. E bun!

— Am adăugat o linguriță de ceai adevărat la surogatul obișnuit. Întotdeauna mă trezesc pe la patru și nu mai dorm cu adevărat după aceea.

— Nu prea arăți bine, doamnă Sheenan; ai grijă, bîntuie gripa prin oraș.

Femeia observă costumul de seară de sub haina de ploaie dar nu făcu nici un comentariu.

— Domnule Archer, credeți că-l voi mai vedea vreodată pe Tom? Amestecă lichidul din ceașcă cu o atenție și o grijă inutilă. Băiatul mă tot întreabă și nu-mi trece prin cap ce i-aș putea spune.

Îl privi și Douglas își dădu seama că plînsese. Știa că nu mai are nici un fel de rude în viață și toată responsabilitatea pentru creșterea copilului cădea pe umerii ei.

— Tom se va întoarce, doamnă Sheenan.

— Avem vești de la el o dată la două sau trei luni. Chiar și atunci tot ce are voie să trimită e o carte poștală prin care ne anunță că e sănătos.

— Tot e mai bine decît o scrisoare lungă în care să spună că-i bolnav.

Cu un oarecare efort, ea zîmbi.

— Aveți dreptate.

— În armistițiul încheiat nu se menționează vreo dată, dar germanii au promis să elibereze prizonierii cît mai repede posibil.

— Ce le pasă nemților? zise ea cu amărăciune în glas. Ei s-au întors de luni de zile la mamele și nevestele lor. Ce-i interesează

pe ei soarta flăcăilor noștri? Îi folosesc ca mînă de lucru ieftină. Ce le-ar putea da în schimb guvernul nostru?

Douglas nu fu în stare să găsească vreo fisură în raționamentul ei. În ultimul timp germanii promiseseră că un prizonier de război va fi eliberat în schimbul a zece muncitori care se vor oferi voluntari să lucreze în fabricile lor. Pentru Tom însemna o așteptare chinuitoare.

— Nu-ți lăsa băiatul să vadă că ești nefericită, doamnă Sheenan. S-ar putea să-l afecteze mult mai mult decît lipsa de acasă a tatălui său.

— La școală au un nou profesor care le-a spus că Churchill, și toți soldații englezi, sînt criminali. Băiatul a venit acasă și m-a întrebat de ce.

— Am să stau de vorbă cu el și am să-i spun că tatăl său este un om minunat.

— Li s-a spus să anunțe orice afirmație pe care o fac părinții împotriva propagandei oficiale.

— Germanii au lansat o mulțime de idei primejdioase.

— Fiul meu are o considerație deosebită pentru dumneata, domnule Archer.

Douglas își termină ceaiul și se ridică.

— Nu știu ce ne-am face fără dumneata. Și nu mă refer numai la cartele și la bani.

Detectivul păru stînjenit.

— Oh, am uitat să vă spun despre pachet, continuă repede doamna Sheenan.

— Ce pachet?

— Pe etichetă e menționat ca provenind de la Scotland Yard. M-am gîndit că poate l-a trimis sergentul Woods. Știu că-l iubește pe Douggie ca un tată.

— Un pachet pentru dumneata? întrebă Douglas.

— Nu, pentru Douggie. Pentru Douglas Archer Junior, cum s-ar spune în filmele americane la modă. Observă frica ce se așternea pe chipul său. L-am pus în camera dumitale. N-am făcut nimic rău, nu-i așa?

— Nu, nu, nu, zise repede Douglas. Am să mă uit eu la el. Dar scările le urcă în fugă.

Douglas cercetă cu mare atenție pachetul. Eticheta Cartierului general și ștampila Scotland Yard-ului păreau autentice, iar numele și adresa păreau să fi fost dactilografiate la noile mașini Adler instalate de germani în toate birourile. Taxa poștală fusese plătită, dar nu cu timbre obișnuite ci cu mărcile speciale ce francau orice corespondență oficială germană.

Cîntărindu-l în mînă, Douglas decise că era prea ușor pentru a conține o bombă. Dealtfel era mult prea obosit pentru a mai lua precauțiile obișnuite, așa încît tăie sfoara și ambalajul cu briceagul. Înăuntru se afla o mașină de curse în miniatură, produsă de fabrica de jucării Schuco din Nüremberg. Era extraordinar de bine reprodusă, cu schimbător de viteze și diferențial, cu volan și cu o capotă care se ridica permițînd expunerea întregului motor. O carte de vizită însoțea cadoul – cu scrisul său înflorit, generalul Kellerman nota: "Lui Douglas Archer, un brav băiat, cu ocazia zilei sale de naștere. Cu nețărmurită dragoste, Fritz Kellerman."

Douglas știu dintr-o dată că fiul său va adora mașinuța și va prețui și mai mult autograful generalului. Totuși ceva îl neliniștea. Puse jucăria din nou în cutie și refăcu ambalajul. Pînă la ziua de naștere a băiatului său mai erau trei săptămîni; timp îndeajuns ca lumea să-și schimbe cu totul înfățișarea.

Şaptesprezece

Douglas de-abia adormise cînd un gînd referitor la Jimmy Dunn îl făcu să se trezească brusc. Ce se întîmplase cu fotografia din plicul cenușiu de la care plecaseră cercetările tînărului polițist? Complet lucid se ridică în capul oaselor. Oare unde aș ascunde eu un plic ce fusese adresat deja cuiva? Un excelent loc îl reprezenta cea mai apropiată cutie poștală. Șansa era infimă, dar știa că nu va avea liniște pînă nu o va cerceta. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era mult prea tîrziu pentru a o intercepta la biroul de sortare a corespondenței. Trebuia să fi fost deja pe drum.

Strada pe care trăise tînărul Spode, Mafeking Road, avea ceva respingător în ea. Succesele militare ale englezilor de la începutul acelui secol, urmate de pompoasa lor sărbătorire, nu avuseseră nici un fel de ecou pe acolo – în afară de numele ce se păstrase pînă astăzi[1].

Nici urmă de poartă. Fusese scoasă în cursul uneia din acele colecte de deșeuri de metal din ultimele luni. În ruinele unei case învecinate cineva plantase varză, dar deja buruienile năpădiseră toată zona. Neputînd găsi soneria, Douglas bătu cu putere în scîndura aplicată peste fereastra de la intrare. De abia după cinci minute căpătă un răspuns; un bărbat gras, nebărbie-

(1) Referire la orașul Mafeking din Africa de Sud, asediat de buri și eliberat de englezi în mai 1900 (n.tr.)

rit, într-un maiou murdar și niște pantaloni de catifea reiată, deschise ușa. Căscă, își ridică bretelele și mormăi:

— Daaa? Ce-i?

— Am mai fost aici, spuse Douglas. Profesorul de la etaj, Spode.

— Ce mai e acum?

— Trebuie să intru în casă.

— Mai bine mi-ați spune despre ce-i vorba, insistă grăsanul fără a se mișca nici măcar cu un centimetru.

Douglas își propti o mînă în burta individului și-l împinse. Degetele aproape că-i dispărură în carnea fleșcăită înainte ca omul să se miște din loc.

— Nu-ți bate capul tău frumos cu astfel de treburi, somnorilă. Dispari și du-te din nou la culcare.

— Sînt treaz de ore întregi, replică grăsanul. Douglas trecu pe lîngă el, merse de-a lungul coridorului și deschise ușa călduțului și bine luminatului cuibușor din care ieșise tipul. Mirosea a corpuri nespălate și a varză. Privi în jur. Bufetul cuprindea o adunătură pestriță de farfurii, cești și farfurioare, facturi neachitate, cîteva tablete de aspirină, un pocal de cristal în care se aflau rămășițele unui ceas de buzunar sfărîmat, un deschizător de conserve și o legiune întreagă de muște moarte. Pe raftul de sus se afla un calendar pătat de muște, reprezentînd muntele Snowdon și menționînd luna, octombrie 1937. În colțul camerei era un pat nefăcut, fără cearșafuri și cu o pernă colorată ce se învecina cu o revistă de benzi desenate — *Dandy*. Pe un scaun în apropierea patului se găsea o tavă cu rămășițele unui mic dejun copios, urme de ouă și slănină. Curățenie și ordine era doar pe o mică măsuță — creioane și stilouri frumos aranjate lîngă o foaie de sugativă albastră. În spatele telefonului se afla o cutie și un dosar cu o etichetă: Donații — Mafeking Street 1941. Și totuși ceea ce domina camera era focul viu din cămin. Rar se puteau vedea în acele zile atît de mulți cărbuni!

— Teribil de frig dimineața asta, ce ziceți, domnule sergent?

— Superintendent. Detectivul Superintendent Archer, Scot-

land Yard. Din difuzorul radioului se auzea semnalul emisiunii de interviuri "Astă seară în oraș". Douglas închise aparatul.

Grăsanul rîgîi și-și adună toate forțele pentru a-și freca energic brațele goale înainte de a verifica încă o dată dacă ușa era bine închisă – ce să-i faci, era curent pe coridor!

— Domnule Superintendent... de fapt asta și vroiam să spun: domnule Superintendent.

— A fost cineva să cerceteze camera de la etaj? se interesă Douglas în timp ce încerca să vadă dacă poșta sosise deja. Pentru că individul era un "dulău de pază". Germanii folosiseră organizația de apărare antiaeriană civilă pentru a-și asigura colaborarea unor persoane care distribuiau cupoane suplimentare de hrană, poșta provenită din lagărele de prizonieri, ajutoare pentru perioada de iarnă și alte lucruri pentru cei nevoiași. În schimbul înlesnirilor de care se bucurau, acești "dulăi" trebuiau să supravegheze orice "element anti-social". Interceptarea corespondenței unui vecin putea intra foarte bine în sfera lor de activitate.

— Bine-nțeles că nu. Camera-i sigilată așa cum a lăsat-o poliția.

— Nu fă pe prostu' cu mine, îl repezi Douglas deschizînd dosarul cu "Donații". E vorba de o crimă.

— Doar nu credeți că l-aș proteja pe micul ticălos, făcu indignat grăsanul. Douglas îl privi. Nu-și putea imagina cum ar fi putut acesta să protejeze pe cineva. Nenorocitul de aristocrat! continuă bărbatul. Dîndu-se mare prin împrejurimi, cu accentul său grotesc și ordonîndu-mi toată ziulica să arunc gunoiul. Individul îl urmă pe Douglas prin cameră. Epoca aristocraților a trecut, nu mai au ce căuta aici, nu sub acest regim, nu-i așa?

— Rîgîind, pîrțîind și mîncînd două sau trei ouă și jumătate de duzină de feliuțe de slănină la micul dejun!... O mulțime de aristocrați ar vrea să știe unde să găsească atîta lux!

— Ei și dumneata acuma. Într-o dărăpănătură ca asta trebuie să încerci să-ți scoți umezeala din oase.

— Poșta a sosit?

Grăsanul trase un sertar și consultă un ceas deșteptător.

— Trebuie să pice dintr-un moment în altul, domnule Superintendent, zise el cu o urmă de sarcasm în voce.

Douglas se apropie de sertar și frunzări cărțile poștale și scrisorile nepredate. Erau adresate altor persoane.

— Colecționez timbre, explică bărbatul. Vecinii mi le dau. Se îndreptă spre un dulap. Ați fi amator de ceva pentru a vă mai încălzi puțin, domnule Superintendent?

— Ce anume, o haină de vizon?

Un chicotit.

— Sînteți precaut. Bărbatul scoase o sticlă de rom, o desfăcu zgomotos și turnă o oarecare cantitate în ceaiul pe care se pregătea să-l bea dintr-o ceașcă cu emblema Hotelului Savoy. Hotărînd că răspunsul lui Douglas constituia un refuz ferm, puse la loc sticla și se așeză cu un oftat adînc.

Peste cîteva minute se auzi cum cineva umblă la cutia de scrisori. "Dulăul" încercă să se ridice dar Douglas îl împinse din nou în fotoliul moale cu un bobîrnac puternic în umăr.

— Ai făcut destul efort fizic pentru astăzi. Îți aduc eu corespondența. Ieșind din cameră detectivul înhăță cheia de la apartamentul lui Spode ce stătea atîrnată la locul ei pe panou.

Ideea lui Douglas se dovedi justă. Ultimul gest al lui Jimmy înainte de a fi fost răpit fusese de a pune la cutie un plic mare ce purta indicația "Conține fotografii — a nu se îndoi". Superintendentul îl luă și urcă la etaj. În camera în care el și Jimmy găsiseră proteza în sertarul mesei, Douglas rămase un moment nemișcat înainte de a rupe plicul.

Înăuntru era fotografia Profesorului Frick și a colaboratorilor săi, dar și o scrisoare scrisă cu creionul pe spatele unui formular galben deschis referitor la rațiile suplimentare de săpun destinate muncitorilor din ramurile vitale ale industriei. Astfel de formulare se găseau cu sutele la orice oficiu poștal — o eroare a vreunui imbecil de șef ce răspundea de distribuția hîrtiei în Londra.

Domnule Sergent Woods,

Avînd în vedere că de mîine urmează să continuați cercetările pe care le-am început eu, m-am gîndit că e folositor să vă comunic bibliotecile și arhivele pe care le-am vizitat în legătură cu adresele curente ale savanților care au lucrat odinioară cu regretatul Profesor Frick. Precum se vede din lista alăturată, n-am pierdut timpul de pomană. Dar alții mi-au luat-o înainte reușind să distrugă toate documentele referitoare la cercetările profesorului. Cu toate eforturile făcute, nu am reușit să găsesc nici măcar o singură lucrare scrisă de el. Mai mult decît atît, orice hîrtie care cuprindea o cît de mică referire la profesorul nostru a dispărut.

Crezînd că ar fi putut exista vreo dispoziție oficială în acest sens, am verificat arhivele Scotland Yard-ului, Gestapo-ului și SS-ului, dar mi s-a spus că operele Profesorului Frick nu au fost interzise, confiscate sau cenzurate, și că nu există nici un ordin expres referitor la persoana sau familia sa. V-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați spune dacă am făcut vreo greșeală în cercetările mele de pînă acum. Și poate că-mi veți comunica și mie – după ce veți afla – care este misterul dispariției tuturor acestor documente.

Apropo, spuneți-i, vă rog, Detectivului Superintendent Archer că am aflat proveniența piesei pentru proteză. Un individ pe nume Spode a fixat o întîlnire în acest sens la Little Wittenham Depot – Lagărul de internare – Berkshire, pe data de 17 noiembrie, orele 15.30.

Al dumneavoastră,
James Dunn

Să fi fost oare, se întrebă ulterior Douglas, un presentiment, o simplă curiozitate sau nevoia de mai multă lumină care îl împinse să se apropie de fereastră pentru a mai citi încă o dată biletul? Peste drum se afla o căruță în care un bărbat tocmai încărca un fotoliu; terminîndu-și treaba se urcă și el în vehicol, al cărui coviltir îl împiedica să fie văzut de Douglas. La vreo

cincizeci de iarzi mai încolo, doi bicicliști se opriseră și stăteau de vorbă. Începuse să plouă; pete întunecate se zăreau deja pe caldarîm. Bărbații își încheiară strîns hainele.

Douglas își deschise servieta și vîrî înăuntru scrisoarea și fotografia. După o clipă le scoase iar. Citi biletul pentru a treia oară. În întreaga sa carieră avusese un respect deosebit pentru probele descoperite în cursul unei anchete, dar de data aceasta totul se schimbase. Cu remușcări în suflet rupse scrisoarea și lista ce o însoțea.

Se întoarse la fereastră. Acum nu mai era nimeni în căruță; frîiele fuseseră legate de un stîlp de felinar. Calul aștepta liniștit, indiferent la ploaia ce cădea de sus. Douglas își închise servieta și începu să coboare scările. Nu se întîlni cu nimeni, se lovi doar de niște bucăți de mobilă care fuseseră dezmembrate pentru a fi puse pe foc. Apăsă pe întrerupătorul din hol dar lumina nu se aprinse. Așteptă cîteva clipe ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul din jur. O geană de lumină se strecura pe sub ușa "dulăului"; tot de acolo venea și o muzică lentă: orchestra lui Harry Roy cînta "somebody loves me, I wonder who"[1]. Brusc volumul se schimbă și se auzi o voce:

— Nu te opri, copoiule! Era cea a unei persoane ce stătea complet nemișcată pe covorul din fața ușii, cu spatele rezemat de aceasta.

— Cine dracu' ești? întrebă Douglas.

— Un Colt calibrul 45 îndreptat spre burta dumitale, polițistule! Nu te opri! Accentul părea cel al unui bărbat din vest, probabil din Devon. Și singurii care foloseau apelativul "polițist" erau cei care doreau să apară ca membri respectabili ai claselor de mijloc. Foarte încet, Douglas mai coborî o treaptă. Bărbatul făcu un pas înainte. Mai erau încă trei scări cînd brusc Douglas îi azvîrli servieta în față și făcu un salt înainte. Se auzi un gîfîit și sunetul înăbușit al unui pistol cu amortizor,

(1) Cineva mă iubește, oare cine-o fi (n.tr.)

urmat de un zăngănit de geamuri în momentul cînd glonțul trecu prin fereastra în formă de evantai a ușii din spate. Dar era prea tîrziu. Douglas nu era într-o condiție fizică prea bună, dar ca atîția oameni care neglijau gimnastica zilnică, era masiv. Forța săriturii îl proiectă pe adversarul său înapoi și acesta se izbi de ușă cu atîta forță încît aproape o scoase din balamale:

— Auuuu! fu singurul sunet pe care reuși să-l scoată individul în timp ce Douglas îi mai aplică o scurtă în stomac, urmată imediat de o lovitură de picior care-i azvîrli pistolul din mînă. Douglas îl ridică și-l îndreptă asupra bărbatului din fața sa. Coltul 45 cu uriașul său amortizor improvizat era la fel de mare ca o espingolă[1] și de două ori mai prost echilibrat. Cu o armă mai ușoară celălalt ar fi avut o șansă excelentă ca să-l lichideze.

— Ridică-te! spuse Douglas. Ia să-ți văd fața la lumină. Detectivul făcu un pas înapoi. Dacă tipul de pe podea nu ar fi fost atît de amețit, poate că un gest al său l-ar fi prevenit pe Douglas. Brusc se trezi înlănțuit pe la spate de cineva cu mușchi de oțel. Încercă să se elibereze dar nici măcar nu reuși să întoarcă capul. O pată de lumină se ivi brusc pe peretele murdar cînd o ușă se deschise în spatele său și muzica lui Harry Roy deveni asurzitoare.

— Cine dracu' trage aici? Era vocea grăsanului.

— Gorilo, întoarce-te în cușca ta, spuse o voce foarte apropiată de urechea lui Douglas. Nu durează mai mult de un minut.

Detectivul fu învăluit de un miros dulceag în timp ce o cîrpă udă îi era aplicată pe față; ochii începură să-l usture. Simțind că se sufocă, deschise gura, dar nu reuși decît să inhaleze mai bine acel miros pătrunzător. Încercă să întoarcă capul într-o parte dar strînsoarea era prea puternică. Lumina începu să se estompeze și Douglas simți cum se prăbușește într-un hău fără fund.

(1) Armă de foc din bronz, cu țeava scurtă și răsfrîntă, montată pe un pivot (n.tr.)

Cînd își recăpătă cunoștința, lîngă el se afla Harry Woods. De undeva se auzi o voce:

— Nu mai avem nevoie de ambulanță, își revine.

Fața lui Harry deveni uriașă.

— Cum te simți?

— Ca un tîmpit, răspunse Douglas și închise din nou ochii.

— Am mașină. Crezi că reușești să te scoli dacă te ajut?

— Unde mi-e servieta?

Harry clătină din cap.

— Am căutat-o; bănuiam că o ai la tine... trebuie să o fi luat cu ei.

— Supraveghetorul?

— Evaporat!

— Hai să mergem, zise Douglas. Îl privi pe Harry și se întrebă dacă nu reușise cu adevărat să-i găsească servieta – și, cel mai important, fotografia Profesorului Frick care se afla înăuntru. Douglas îl privi fix pe adjunctul său, acuzîndu-l în gînd de toate cele întîmplate, dar acesta îi susținu liniștit privirea.

— Îți cheltuiești energia în mod inutil. Toată lumea devine neatentă cînd e obosită. Ascultă-mi sfatul: stai în pat și dormi douăzeci și patru de ore.

— Vreau să merg la birou.

— Te rog, Douglas, spuse Woods. Rar i se adresa superiorului său pe numele de botez. Nu-ți vreau răul. Trebuie să te odihnești.

Indiferent cît de mult ar fi fost implicat Harry Woods în activitatea unuia sau altuia dintre grupurile ce făceau parte din Rezistență, Douglas nu putea să neglijeze devotamentul și loialitatea pe care Sergentul i-o arătase întotdeauna, la început în copilărie și apoi din perioada cînd devenise Superintendent. Harry îi fusese ca un tată. Disensiunile dintre ei se adînciseră, dar prietenia se păstrase.

— Harry, trebuie să mă întorc la Yard. Dar nu voi sta mult și promit să mă culc devreme.

— Ar fi mai bine, spuse Harry cu o asprime prefăcută.

Optsprezece

Se făcuse după-amiază cînd generalul Kellerman se interesă dacă Douglas se refăcuse îndeajuns ca să ia parte la o mică "discuție amicală". Superintendentul intră în bine-cunoscutul birou pentru a-l găsi pe neamț în acea stare euforică de după masa de prînz, pe care Harry o numise eufemistic "supra-înviorare".

Garderoba lui Kellerman – în stil englezesc – se îmbogățise simțitor în ultimul timp. În prezent era îmbrăcat cu un costum în spic la un singur rînd, vestă, cămașă crem de bumbac, papion și ghete. Era genul de haine pe care orice străin și-l închipuia purtat de un conferențiar de la Universitatea Oxford, iar aluzia era limpede.

Pe o măsuță rezemată de un perete se afla o tavă de argint cu o cafetieră mare, de unde se ridicau aromele unei cafele veritabile. Mai erau două cești de porțelan de Limoges, două farfurioare și alte cîteva "accesorii". Kellerman nu se grăbi cu preparatul cafelei; adăugă o cantitate apreciabilă de frișcă peste care presără praf de ciocolată.

— Ah, Viena, oftă el amintindu-și că Douglas o prefera fără adaosuri. Atît de demodată, învechită, atît de decadentă... și totuși rămîne orașul cel mai fermecător din lume. Din punct de vedere spiritual voi rămîne întotdeauna vienez.

— Într-adevăr? remarcă politicos Douglas sorbind cu nesaț cafeaua neagră. Toți austriecii pe care-i întîlnise în Londra

găseau cu cale să se autoconsidere germani. Poate numai cei ce purtau mica insignă de aur – semn distinctiv pentru primii o sută de mii de membri ai Partidului nazist – cum ar fi Kellerman și al căror accent era neîndoios münchenez își permiteau să se amuze autobotezîndu-se vienezi.

— Da, într-adevăr Viena este un oraș aparte. Chiar vorbind englezește, Kellerman utiliza acel ușor accent nazalizat care l-ar fi determinat pe un adevărat austriac să se prăpădească de rîs. Ai o vînătaie, spuse el brusc. Și-a schimbat deja culoarea. Ticăloșii de gangsteri! Sigur nu vrei să treci pe la Spitalul St. George din Hyde Park Corner? Din considerație pentru sentimentele subordonatului său nu-i dădu titulatura actuală: Spitalul trupelor SS.

— Am luat cîteva aspirine din trusa de prim ajutor de la secția de poliție din Cannon Row. Douglas bău încă o gură de cafea. Și vă mulțumesc pentru cadoul pe care l-ați trimis fiului meu. Am să i-l dau de ziua sa. Cu siguranță că o să vă scrie cîteva cuvinte.

— Toți băieții adoră mașinile și m-am gîndit că era mai potrivită decît vreo jucărie militară.

— Grijuliu din partea dumneavoastră, domnule general!

— Ești pescar amator, Superintendent?

— Nu, domnule.

— Păcat. După părerea mea, e cea mai bună distracție pentru un ofițer de poliție. Pescuitul îl învață pe om ce e răbdarea, dar și multe altele despre semenii săi. Traversă camera pentru a bate cu degetul într-un acvariu de sticlă unde se afla un păstrăv apreciabil ca dimensiune. Eu l-am prins!

— Nu mai spuneți! făcu Douglas, deși Kellerman îi mai arătase nefericita creatură de vreo zece ori, iar împrejurările în care fusese capturată erau înscrise cu litere aurii pe acvariu.

— Pe de altă parte, Standartenführer-ul Huth, reluă Kellerman întorcîndu-se la biroul său dar rămînînd în picioare, este un campion de schi. Generalul ridică cafetiera și-i zîmbi lui Douglas. Dîndu-și seama că se aștepta o reacție din partea sa,

acesta răspunse calm:

— N-am știut acest lucru, domnule.

— A luat parte la Jocurile Olimpice din 1936 de la Garmisch, spuse Kellerman – incapabil, în ciuda animozităților dintre cei doi, să-și stăpînească un oarecare sentiment de mîndrie în voce. Probele de coborîre și slalom uriaș. N-a cîștigat nici o medalie, dar e totuși o cinste să participi la o astfel de competiție, ce zici?

— Într-adevăr, replică Douglas. Începea să-l doară capul: efectul întîrziat al eterului cu care fusese drogat.

— Sportul pe care-l practică un om îți spune multe despre personalitatea lui. Kellerman zîmbi. Standartenführer-ul Huth e întotdeauna grăbit. Eu, nu. Înțelegi ce vreau să spun, Superintendent?

— Desigur, domnule.

— Mai servește-te cu niște cafea, îl invită Kellerman și i-o turnă el însuși în ceașcă. Apropiindu-se, Douglas simți aroma bomboanelor de mentă pe care generalul le sugea ca să îndepărteze mirosul de tutun.

În curte, fanfarele unite ale Corpurilor de armată aparținînd Districtului Londrei își începuseră repetițiile în vederea ceremoniilor prilejuite de Săptămîna prieteniei. Douglas recunoscu "Petersburg March", pe care odinioară numai Brigada 2 de Infanterie de gardă îl folosea la diverse sărbători, dar pe care berlinezii îl cîntau cu versuri deșuchiate.

— Sigur nu vrei frișcă?

Douglas clătină din cap. Kellerman închise bine geamul, dar muzica tot se auzea.

— Reichsführer-ul SS m-a întrebat despre mersul anchetei referitoare la crima din Shepherd Market. I-am spus că nu prea sînt la curent cu faptele... ca să-ți spun adevărul, m-am simțit ca un dobitoc. Generalul se juca mestecînd cu lingurița zahărul colorat din pocal.

— Nimic interesant de semnalat, răspunse Douglas.

— N-am înțeles de ce te-ai întors acolo astăzi dimineață.

Douglas sorbi din cafea pentru a nu se pripi cu răspunsul.

Huth îl avertizase să țină cercetările secrete, dar fără nici un fel de instrucțiuni scrise de la cineva mai mare în grad decît cei doi nemți, Douglas continua să-l considere pe generalul Kellerman ca pe superiorul său direct.

— Unul din ofițerii mei, lucrînd în civil...

— Cel care a fost omorît noaptea trecută?

— Da, domnule. Jimmy Dunn m-a ajutat mult. Am găsit o fotografie în apartamentul suspectului; îi reprezenta pe cei ce lucraseră sub conducerea Profesorului Frick înainte de război. L-am trimis să facă cercetări în legătură cu acei oameni. Bănuiesc că Dunn și-a dat seama că era urmărit și a avut doar timpul să pună la cutie o scrisoare, pe adresa Mafeking Street, știind că în cazul unei astfel de anchete ea va ajunge la mine, la Scotland Yard.

— Dar totuși te-ai dus personal după ea?

— Da, domnule.

— Nu ți se pare ciudat că acești agenți ai Rezistenței, și astfel de grupuri au întotdeauna mijloacele de a fura corespondența pe drum, nu numai că au trebuit să se deplaseze pînă acolo, dar au ajuns și prea tîrziu pentru a-l intercepta pe poștaș?

— Supraveghetorul trebuie să le fi telefonat. A dispărut odată cu cei care m-au atacat.

— Deci ai pierdut fotografia Profesorului Frick și a colaboratorilor săi?

— Da, domnule.

— Nu trebuie să fii surprins cît de multe știu, Superintendente. Ofițerul dumitale a dat telefoane referitoare la cunoscutul savant la arhivele Scotland Yard-ului, Gestapo-ului și SS-ului. Era normal ca să fiu anunțat.

— Desigur. Muzica de afară încetase. O mică pauză și apoi se auziră acordurile cunoscutului "Tannenbaum, O Tannenbaum"? Sau poate erau acelea ale "Steagului roșu"? se gîndi Douglas. Ce bine că muzica era aceeași!

— Profesorul Frick este mort – în cursul luptelor de anul trecut. Echipa sa făcea unele cercetări speciale pentru Reich.

— Cercetări speciale?

— Oh, aceasta nu înseamnă că ți se va cere să renunți la anchetă. Pur și simplu înseamnă că nu trebuie să te mai preocupe cei care au lucrat cu Profesorul Frick. Kellerman luă o linguriță de frișcă. Ordinul vine de la Führer în persoană. Nici chiar Reichsführer-ul însuși nu poate să-l contramandeze. Sper că m-am făcut înțeles, nu-i așa, Superintendent?

— Nici că se putea mai bine, domnule.

— Ești un băiat bun! exclamă Kellerman împingînd la o parte cana cu frișcă ca și cum nu ar mai fi avut nevoie de ea. Își ridică privirea, zîmbi radios și-și dădu brusc capul pe spate ca să-și aranjeze o șuviță de păr alb căzută în ochi. Știam eu că n-am să vorbesc la pereți în ceea ce te privește.

— Expresia se referă la orbul care nu poate vedea lumina[1], replică Douglas.

— Glumeț ca întotdeauna, Superintendent, spuse generalul Kellerman.

Un soare palid își trimitea razele deasupra Londrei. Douglas se opri pe culoar și privi pe fereastră în stradă. Fanfarele unite mărșăluiau în uniformele lor magnifice, lumina reflectîndu-se în multitudinea de instrumente de alamă. Abili, germanii își foloseau muzica militară ca să inspire frică și să potolească popoarele cucerite ale Europei. În momentul cînd Douglas intră în biroul său, de afară se auzeau acordurile melodiei "Greensleeves".

Ușa de la biroul lui Huth era deschisă și Douglas îl putu vedea pe Harry Woods frunzărind prin hîrtiile oficiale îngrămădite pe biroul Standartenführer-ului.

— Ce dracu' faci? întrebă Douglas în timp ce se așeza la propriul său birou și începea să-și sorteze corespondența.

— Sincronizare perfectă, domnule.

---

(1) Joc de cuvinte intraductibil în original (n.tr.)

— Încep să-mi dau seama că-mi spui “domnule” numai cînd ești pe cale de a intra într-o belea.

Harry rînji. În ciuda stratului gros de briantină, părul tuns scurt nu vroia să stea la locul lui, fapt care-i conferea proprietarului un aspect oarecum comic.

— Uită-te la asta, zise el vînturînd o copie la indigo, de culoare roz, a unui raport dactilografiat. Nu înțeleg tot ce scrie aici, dar am prins esențialul. Douglas intră în biroul lui Huth dar nu luă foaia de hîrtie. Citește-o, repetă Harry. Te vei prăpădi de rîs. Haide odată! Machiavelli al nostru nu se va întoarce înainte de cinci minute sau cam așa ceva; i-am cronometrat timpul pe care-l petrece la toaletă.

Douglas apucă raportul.

DOSAR PERSONAL

RAPORT CONFIDENŢIAL. SECRET
Det. Suptd. Douglas ARCHER

1. Într-un moment cînd puţini ofiţeri ai Poliţiei Metropolitane au studii universitare sau competenţă profesională, sus-numitul a demonstrat cît de mult contează o astfel de pregătire, în ciuda opoziţiei existente în majoritatea serviciilor poliţiei de a promova direct pe post de Inspector astfel de cadre.

2. Dificultatea oricărui absolvent al Academiei de Poliţie din Hendon de a cere transferul în cadrul CID-ului trebuie să fie infirmată de aptitudinea pe care o dovedeşte Det. Suptd. D. Archer în cercetările criminalistice.

3. Douglas Archer este fiul unui inginer constructor – cu nu prea mari succese în carieră – care a fost ucis pe frontul de vest. Mama sa este fiica unui cunoscut şofer de curse. A studiat ca extern la un liceu de mîna a doua, a urmat apoi dreptul la Universitatea Oxford înainte de a intra la Academia de Poliţie din Hendon. Educaţia sa strictă şi-a pus puternic amprenta pe personalitatea sa

conservatoare, lipsită de simţul umorului, ce s-a dedicat în întregime metodelor anevoioase, ineficiente şi învechite care mai dăinuie încă în sistemul poliţienesc englez.

4. Deşi este creditat cu o mare putere de intuiţie, o explicaţie mai raţională a carierei sale remarcabile în poliţie ar putea fi studiul amănunţit pe care l-a consacrat metodelor ştiinţifice ale teoreticienilor practicii judiciare, în care putem include şi pe marele nostru înaintaş, Dr. Hans Gross. Metodele sale exacte, zilele întregi pe care le consacră anchetelor indică o personalitate nervoasă, obsedată de necesitatea arestării criminalilor. Din acest motiv - dar şi din altele - categoria de clasificare a acestui ofiţer este schimbată din Ba în Aa.

5. Mai trebuie adăugat atît faptul că acest ofiţer este unul dintre cei mai populari şi respectaţi din toate cadrele Poliţiei Metropolitane, dar şi acela că - în contradicţie cu datele acestui raport - colegii săi englezi îl consideră un om de spirit şi un povestitor remarcabil.

Semnat, Fritz Kellerman, Gruppenführer,
(Höherer SS und Polizeiführer)

— Ce zici? Parcă ai fi trecut pe o listă pentru o funcție de stat major la Hendon. Era mai mult o critică a Academiei de la Hendon decît o laudă adusă partenerului său.

— Sînt eu cu adevărat conservator și fără simțul umorului?

— Erai așa cum trebuia pînă în momentul cînd au venit bastarzii ăștia. Cu hunii suflîndu-ți în ceafă, toți ne pierdem simțul umorului. Harry luă raportul și-l băgă din nou în dosar. Și uită-te și la acesta.

— Nu mai vreau să mai văd nici unul, răspunse Douglas. Afară orchestra cînta “D'ye ken John Peel”[1].

(1) Îl știi pe John Peel — cîntec popular scoțian (n.tr.)

— Ticăloșilor ăstora de friți le place să-și vîre nasul în toate, nu-i așa? declară Harry. Douglas se încruntă dar Harry rînji la el și continuă: Adică vroiam să spun “vizitatorilor noștri germani”. Consideră probabil că intonînd vechi melodii populare englezești ne gîdilă amorul propriu și ne face să-i îndrăgim.

Harry făcu un gest grosolan.

— Mulți gîndesc ca tine, îi spuse Douglas, dar își păstrează ideile pentru ei.

— Aș prefera să n-o facă, replică cu amărăciune Harry. Se apropie mai mult de superiorul său. N-ai vrea să te întîlnești cu cîțiva din prietenii mei?... te vor interesa, pot pune pariu.

Douglas dorea să se destăinuie vechiului său prieten, să-i povestească despre întîlnirea cu Mayhew, despre faptul că intrase deja în contact cu cîteva grupuri anti-naziste. Avusese întotdeauna încredere în Woods încă de cînd era copil. Îi ceruse sfatul în legătură cu orice hotărîre pe care o luase în decursul carierei sale de polițist; îl anunțase pe Harry despre intenția de a se căsători, încă înainte de a vorbi cu propria lui mamă. Cînd Jill rămăsese însărcinată, în drum spre casa părinților ei trecuseră pe la Harry să-i anunțe vestea cea bună.

Dar de data aceasta nu i se confesă.

— Harry, tu ai fost întotdeauna o persoană sociabilă. Odinioară frecventai Rugby și Boxing Club. Apoi ai devenit secretar la Clubul Colecționarilor de timbre...

— Se numea Societatea filatelică, îl corectă afectat Harry.

— Ți-a plăcut întotdeauna să te întîlnești cu prietenii, să stai la taclale și...

— Să bei, asta voiai să spui, nu-i așa?

Douglas ridică mîna într-un gest de respect.

— De aceea ești un bun copoi. Și un bun partener. Întotdeauna ai făcut munca cea mai grea, filajele, ai ascultat toate fleacurile pe care alții ți le debitau, ai sporovăit cu răufăcătorii și ai înregistrat în memorie tot ce credeai că poate fi folositor. Eu nu sînt tipul acesta de om — eu sînt întruchiparea legii.

— Vorbește cu prietenii mei, Doug. *Te rog*, vorbește cu ei.

— Harry, nu mă ajuți de loc. Am venit astăzi aici ca să încerc să te determin să rupi legăturile cu ei. Și în loc de asta, tu încerci să mă atragi și pe mine în combinațiile tale.

— Te rog, Doug. Era doar o șoaptă, dar venea din inimă și numai cu mare dificultate reuși Archer să facă ceea ce știa el că era logic și cu bun simț. Clătină din cap.

De pe coridor se auzi tropăitul greu al cizmelor pe mozaic și bătaia din călcîie a santinelei înarmate, însoțită de un ușor “Heil Hitler”. Ușa se deschise și intră Huth. Purta o jachetă de piele neagră tip Luftwaffe și pantaloni ofițerești. Din uniforma sa obișnuită nu mai păstrase decît cămașa și cravata.

— Cunoașteți vreunul din voi un croitor? Am nevoie de o nouă uniformă. Nu păru să observe faptul că cei doi subordonați se sprijineau de propriul său birou.

— E un tip în Lambeth Road, răspunse Harry, pregătit pentru astfel de întrebări. Confecționează uniforme germane. Are foarte multe comenzi de la confrații din Savile Row. Lucrează foarte bine – material de primă clasă.

— Nu mă duc la un concurs de frumusețe. O face repede? Am nevoie de ea pînă mîine seară.

— Îi dau un telefon, șefule. Huth nu reacționă de fel la acest apelativ și Douglas bănui că această formă de adresare devenise obișnuită, Woods nereușind încă să-și însușească sistemul complex al gradelor SS.

— Harry, spuse amabil Huth, vrei să trimiți asta la laboratorul fotografic și să ceri trei duzini de copii și negativul? Le vreau într-o oră. E vorba de persoane “date în urmărire”. Îi dădu sergentului aceeași fotografie a Profesorului Frick ce-i fusese furată lui Douglas. Ai grijă să treci fiecare persoană fotografiată pe lista de arestări prioritare și ad-o s-o semnez.

— Generalul Kellerman e singura persoană autorizată să semneze lista, protestă Harry.

— Nu mai este, îl informă Huth. Douglas schimbă o privire cu Harry care ridică din sprîncene.

După ce Woods plecă și Archer se așeză la biroul său, Huth se apropie de el și proptindu-se de marginea ferestrei constată:

— Sergentul Woods muncește din greu.

— E cel mai bun copoi din toată clădirea.

— N-ar ajuta la nimic dacă n-ai fi dumneata aici ca să-l acoperi.

— Ce vreți să spuneți, întrebă Douglas fără a se întrerupe din lucru.

— Sergentul Woods e un obstacol în calea dumitale – unul periculos. Cît crezi că ai să mai fii capabil să-l ferești de inevitabil?

— Cît credeți? îi întoarse Douglas întrebarea cu un calm de care nu se știuse capabil.

— Nu pentru mult timp. Douglas ridică privirea la timp pentru a surprinde unul din acele zîmbete sardonice ale neamțului. Nu pentru mult timp.

— Trebuie doar să semnați, spuse Archer. Răsuci formularul așa încît să poată fi citit de Huth, dar acesta scoase un pix de aur din buzunarul de la cămașă și semnă după ce aruncă doar o privire fugară pe hîrtie.

— Nu vreți s-o citiți?

— E un raport de la Kellerman în care se menționează că una sau alta din conferințele sale se va ține pe viitor marțea, în loc de altă zi a săptămînii. O mulțime de decizii se vor lua în aceste marți. Am dreptate, Superintendent Archer?

Huth scoase din buzunar un pachet de Player și-și aprinse o țigară cu abilitatea degajată a unui cowboy. Inhală și scoase fumul pe nări.

— Toate acestea deoarece eu nu pot fi prezent la ședințe marțea. Generalului îi este frică de remarcile pe care le-aș putea face în decursul acelor drăgălașe adunări. Huth băgă pachetul în buzunar fără a-i oferi și detectivului. Generalul Kellerman e afectat de faptul că cineva i-ar putea sufla frumușica funcție pe care o are la Londra. Sînt măgulit să observ că eu par a fi principalul candidat, nu crezi?

— Curat măgulitor, domnule!

— Ești un cretin, nu-i așa, Archer?

— Foarte mulți și-au exprimat aceeași părere în ultimul timp, domnule.

Huth se întoarse și privi pe fereastră. Telefonul de pe biroul lui Douglas sună. Era linia directă.

— Detectivul Superintendent Archer? Colonelul Mayhew.

Îngrijorat, acesta îi aruncă o privire neamțului dar acesta nu acordă nici o atenție apelului telefonic.

— Da? răspunse precaut polițistul.

— Mi s-a spus că-i vei face o vizită domnișoarei Barga în această seară.

— Da, zise încet Douglas, întrebîndu-se dacă operatorul de la centrală înregistra convorbirea.

— Atunci ne vedem acolo... pe la nouă?

— Foarte bine. Douglas puse receptorul în furcă fără a zice “la revedere”. Se uită la Huth dar Standartenführer-ul continua să privească fix pe fereastră.

— Să înțeleg că ați ordonat arestarea tuturor persoanelor care apar în fotografie?

— Exact, răspunse Huth fără a se întoarce.

— Pentru asasinarea doctorului Spode?

— Pentru a fi anchetați în legătură cu această crimă.

— Există motive să credem că a fost asasinat de fratele său mai tînăr. Cu siguranță acesta a fost în apartament în acea zi.

— Prefer să nu am idei preconcepute, replică Huth. Vreau ca toți să fie arestați.

— Dar dacă aș găsi pe vreunul din colaboratorii Profesorului Frick, vreți să-l arestez și să-l întreb ce știe despre crimă? Douglas era exasperat de reticențele neamțului.

— Nu-l vei găsi pe Profesorul Frick și mă îndoiesc că vei pune mîna pe cineva din echipa lui.

— De ce nu?

Huth se întoarse încet și-l privi pe Douglas.

— Pentru că toți sînt sub protecția armatei germane.

— Dar afișele cu "persoanele date în urmărire" pe care i-ați ordonat lui Harry să le pregătească...?

— O stratagemă, să-i forțez pe idioții ăia din armată să ne dezvăluie locul unde sînt... poate chiar să ne lase să-i vedem.

— Înțeleg, zise Douglas, deși de fapt nu pricepuse nimic. Oare nu remarcase Huth biletul de tren pentru Bringle Sands din buzunarul mortului? Harry Woods trebuia să-l fi distrus. În prezent Douglas nu mai avea nici o îndoială: foștii colaboratori ai Profesorului Frick lucrau pentru armata germană într-un loc în apropiere de Bringle Sands, acolo de unde venise defunctul Spode.

Huth spuse:

— Găsește locul unde armata i-a ascuns pe savanții din echipa lui Frick și eu îi voi asigura lui Harry Woods o imunitate pe care n-ar îndrăzni nimeni s-o încalce. Trase din țigară, continuînd să-l privească fix pe detectiv. În Berlin aveam în solda mea un homosexual. Unele dintre remarcile sale te-ar fi făcut chiar și pe dumneata să roșești.

— Mă înroșesc foarte ușor, replică Douglas.

Huth nu-l asculta. Ochii săi cenușii de oțel parcă-l străpungeau pe Archer.

— Știi ce-am făcut? Continuă, fără nici o pauză: I-am lăsat instrucțiuni să acționeze ca agent provocator. Huth rîse scurt. Acoperire perfectă. De atunci nu i-a mai fost frică de nimeni.

— Și de cine trebuie să-i fie frică lui Harry?

— Bineînțeles că nu de bătrînul cu părul alb, de Fritz Kellerman. Acesta e un gentleman prusac de modă veche. Huth rîse, se ridică, își îmbrăcă haina și luă bucata de hîrtie pe care Harry Woods notase numele și adresa croitorului din Lambeth Road. Ajungînd la ușă, se întoarse și întrebă:

— Ai de gînd să mi-l găsești pe tînărul Spode?

— Așa cred.

— Mai avem foarte puțin timp la dispoziție, spuse Huth și ieși din cameră.

Nouăsprezece

Lui Douglas îi fu dificil să nu se simtă mîndru de sine însuși în momentul cînd își observă urmăritorul. Era exact tipul de individ pe care l-ar fi utilizat Huth. Avea vreo douăzeci de ani, poate ceva mai puțin, bine legat, cu o față roșcovană ce păstra încă urmele de acnee ale adolescenței. Îmbrăcat cu o haină legată cu un centiron, o șapcă de tweed, des folosită de profesori și pescari, purta o umbrelă strînsă neglijent și un ghid al străzilor pe care-l tot consulta ori de cîte ori Douglas se oprea pe undeva.

În Haymarket Douglas sări într-un autobuz. Era aglomerat dar oamenii îi făcură loc. Privi în spate: tinerelul își făcea loc cu coatele printre funcționarii ce se îndreptau spre casele lor, întinzîndu-și lung gîtul pentru a nu-l pierde din vedere pe Douglas. Ajuns în Picadilly Circus nu-și mai zări urmăritorul. La jumătatea lui Regent Street, detectivul coborî din autobuz și se îndreptă spre Soho.

Era prea devreme ca să treacă pe la barul Berthei. Douglas urcă un un etaj mai sus și-i înapoie costumul de seară lui Charlie Rossi. Acesta bombăni ceva observînd urmele de pe stofă, dar fu îmbunat cu cîteva țigări. Bine curățat și călcat – cum nu prea fusese niciodată – îl aștepta pe detectiv propriul său costum. Douglas își amintea de timpurile cînd magazinul lui Rossi era cunoscut pentru hîrtiile de ambalat din mătase cu dungi albe și negre, duzinele de ace cu gămălie și cutiile pe ale

căror panglici era imprimat numele proprietarului. De data aceasta, bătrînul îi înfășurase costumul în ziare, permițîndu-și să folosească numai două pagini.

Douglas insistă să plătească pentru închirierea costumului. Drept compensație, Rossi scoase de sub tejghea o sticlă cu vin de Marsala și două pahare. În comparație cu ceilalți mici comercianți, Rossi era un tip norocos. Ca italian, se bucura de statutul special de aliat al germanilor. Dar după cum declara el însuși, cu o expresie serioasă dar cu ochii scăpărători, englezii nu-l internaseră în vreun lagăr la începutul războiului, ceea ce dusese la ruina sa. De fapt, ambii știau că Charlie fusese celebru pentru glumele sale îndreptate contra lui Mussolini — și aceasta vreme de mai bine de o decadă.

Spre amurg, Douglas își făcu apariția pe străzile aglomerate din Soho. În ciuda restricțiilor de folosire a electricității, mai erau aprinse încă o mulțime de reclame luminoase, iar grupuri de germani în tot soiul de uniforme își cheltuiau banii pe tot felul de atracții ieftine. La capătul lui Old Compton Street, o patrulă a Feldgendarmerie-i aparținînd de secția de poliție din West End Central instalase un post de control. Subofițerul îl recunoscu pe Douglas și-i făcu semn să treacă înaintea a doi ofițeri tanchiști în uniforme negre și a prietenelor acestora. Aceștia protestară, dar Feldwebel-ul le spuse că Douglas făcea parte din SIPO, afirmație prin care le închise imediat gura.

Douglas grăbi pasul, îndreptîndu-se spre sud pe lîngă ruinele teatrului Palace, pline acum de bălării și de flori sălbatice ce păreau să se hrănească cu praf de cordită. Ajuns în Charing Cross Road, se opri în fața unui anticariat. Atunci îl observă din nou. Cu siguranță că Huth îi pusese pe urme un agent experimentat. Douglas se întrebă dacă totul era legat de apelul telefonic al Colonelului Mayhew, deși neamțul păruse să nu-l bage în seamă. Superintendentul se opri să dea un penny bătrînului flașnetar din colțul străzii, prilej cu care privi în jur. Individul se oprise să-și consulte harta.

Iritat, Douglas decise să-l piardă pe drum, o dată pentru

totdeauna. Se mișcă cu repeziciune prin înghesuială, strecurîndu-se pe lîngă pereții clădirilor așa încît ajuns la intrarea dinspre Leicester Square a metroului, putu să coboare liniștit scările, evitîndu-i pe cei care intrau sau ieșeau. Ajuns la nivelul inferior, începu să alerge prin holul principal, trecu pe lîngă casele de bilete și chioșcurile ce etalau o oarecare diversitate de mărfuri. Arătîndu-și permisul, trecu pe lîngă controlorul de bilete. Se grăbi, aproape alergînd pe scara rulantă, și se îndreptă spre peronul pe care urma să sosească garnitura pentru Picadilly.

Era mare aglomerație, și Douglas și-l imagină pe tinerel stînd la coadă la bilete sau certîndu-se cu controlorul de la barieră. Dar nu încercă să se bazeze pe astfel de lucruri – croindu-și drum printre oameni, se urcă în primul tren care sosi. Un funcționar fu nevoit să-i împingă pe ultimii pasageri, ușile automate se închiseră și vagoanele se puseră în mișcare.

La următoarea stație, Picadilly Circus, Douglas așteptă pînă cînd ușile erau pe punctul de a se închide înainte de a coborî pe peron. Traversă apoi spre linia venind dinspre partea de nord a capitalei, așteptă pînă cînd primul tren își revărsă pasagerii, apoi se amestecă printre ei îndreptîndu-se spre ieșire.

Era deja în apropierea scării rulante cînd își văzu din nou urmăritorul. Acesta renunțase la ideea de a trece neobservat și nu își mai băgă nasul în hartă în momentul cînd Douglas se uită peste umăr. Detectivul păși pe scară și așteptă liniștit ca aceasta să-l transporte pînă sus. Ambii bărbați aveau nevoie de un moment de liniște să-și adune forțele, ambii – părînd a se ignora reciproc – priveau fix reclamele ce defilau prin fața ochilor lor, aspirînd cu nesaț aerul cald și stătut.

Disputa începea să devină un război al nervilor, fiecare încercînd să se convingă că nimic altceva nu avea importanță. În starea sa de surescitare și oboseală, Douglas sfîrși prin a crede că urma să devină bătaia de joc a întregii Poliții Metropolitane dacă nu ar fi reușit să se debaraseze de această "coadă". Se întoarse pentru a-și cîntări din priviri adversarul.

Garniturile circulînd pe linia Picadilly mergeau pînă departe spre periferia orașului, zonă în care scările rulante te lăsau uneori la jumătatea drumului. Individul se juca cu mînerul umbrelei și nu-și ridică privirea.. Poate că era un semn bun – dacă se gîndea că Douglas renunțase la ideea de a-l dribla pe parcurs, un ultim vicleșug din partea detectivului ar fi putut avea sorți de izbîndă.

Ajungînd sus, Superintendentul își flutură permisul prin fața controlorului, dar în loc să se îndrepte spre ieșire, se întoarse să pășească pe scările ce coborau. Curînd cei doi se aflau față în față, dar mergînd spre direcții diferite. Fața bărbatului se strîmbă de furie. Înfingîndu-și umbrela în centură, începu să urce scările rulante două cîte două. Prinzîndu-se cu o mînă de stîlpul electric, se roti cu tot corpul pînă ce reuși să pună un picior pe balustrada scării pe care cobora Douglas. Pentru o clipă păru să-și piardă echilibrul, dar cu agilitatea și forța unui atlet și printr-o mișcare bruscă se apucă cu mîna liberă de balustradă. Umbrela, prost prinsă în curea, căzu cu zgomot pe scări, urmată de proprietarul ei. Se auzi țipătul unei femei.

Bărbatul ateriză greoi, cu genunchii îndoiți și cu corpul aplecat în față ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina sau a vomita. O mișcare scurtă și Douglas văzu lama strălucitoare de oțel ascunsă în bățul de bambus. Fulgerător, individul se aruncă înainte, fandînd cu furia disperată a unui asasin. Brațele îi erau larg desfăcute, lama era îndreptată în sus, ținută strîns în pumn. Se aplecă, descriind o curbă care ar fi trebuit să se oprească în inima lui Douglas Archer dacă groaza nu l-ar fi făcut pe acesta să se clatine pe marginea scării. Oțelul străpunse epoletul de pe haina de ploaie a detectivului și o dîră de sînge îi țîșni din ureche.

O femeie începu să țipe fără a se mai opri, în timp ce o altă voce cerea ajutorul poliției. Bărbatul se pregătea deja pentru o a doua lovitură. Fața îi era atît de apropiată încît Douglas îi simțea respirația caldă și-i vedea ochii dilatați fixați asupra

pieptului său în timp ce-și calcula lovitura în inimă. Experiența și antrenamentul îi spuneau să stea liniștit, folosind doar minimul de forță pe care legea îl permitea în cazurile de autoapărare. Dar instinctul îl împingea la luptă.

Atacă. Auzi țipătul de durere al adversarului și-și simți pumnul luînd contact cu fața acestuia. Totuși nu reuși să-i oprească coborîrea. Individul se prăbuși cu toată greutatea peste Douglas și un moment lumea din jur crezu că ambii se vor rostogoli pe jos. Apoi Archer apucă balustrada ca să-și recapete echilibrul. Țintuit de rama de fier de forța de inerție, Douglas dădu din picioare, atingîndu-l pe tip cu vîrful pantofului în genunchi; se auzi un urlet prelung de durere.

Dar atacatorul continua să înainteze. Genunchii i se muiară și cu brațele întinse, plonjă cu capul înainte pe trepte producînd un sunet îngrozitor. Bătu aerul disperat cu mîinile și cu picioarele, dar de-acum nimic nu-l mai putea opri. Se rostogoli ca un bolovan pe scara aparent fără de sfîrșit. În momentul cînd atinse planșeul de beton, păru să se dezintegreze, pantofii, șapca, umbrela și harta zburîndu-i în diferite direcții, centura și haina desfăcîndu-i-se și înfășurîndu-se în jurul capului.

Se adunase deja un grup de oameni. Sosi și poliția feroviară. Omul era mort – fractură de craniu; fața îi era aproape desfigurată. Douglas îi percheziționă buzunarele. În jachetă, într-un buzunar special confecționat, se afla un vraf subțire de manifeste ale Rezistenței, reduse în prezent la o grămadă informă de hîrtie. Portmoneul conținea mai mult de două sute de lire în bancnote de cinci și un permis falsificat de circulație pe timpul nopții care nu ar fi putut înșela nici pe cel mai miop comandant de patrulă.

Douglas așteptă pînă ce cadavrul fu ridicat, apoi avu o mică conversație cu ofițerul de serviciu de la Scotland Yard pentru a fi sigur că un raport va fi înaintat imediat Standartenführerului Huth. Superintendentul refuză propunerea de a merge la spital pentru a fi supus unui examen medical și a fi pansat la gît și la ureche. Era deja în întîrziere la întîlnirea cu Barbara Barga.

Douăzeci

Pe cînd eram un tînăr inspector subdivizionar, mă găseam adesea în mijlocul vreunei încăierări cu bețivii, sîmbătă noaptea. Dar de data aceasta, totul a fost diferit. N-am visat niciodată cum ar fi să întîlnesc un tînăr puternic și dîrz care să se repeadă la mine cu un cuțit cu intenția de a mă omorî. Douglas se lăsă pe spate în cel mai bun fotoliu și sorbi din supa fierbinte.

Barbara Barga spuse:

— Nu crezi că ar putea avea vreo legătură cu Standartenführer-ul Huth?

— Ca să mă ucidă Huth nu trebuie să se complice într-atît. Acum că este împuternicit să semneze mandatele de arestare, mă poate arunca direct într-un lagăr de concentrare de unde să nu mai ies niciodată.

Femeia se înfioră.

— Să-l fi trimis oare numai să te sperie?

— Huth inspiră și așa frică, replică Douglas. Nu are nevoie de un tip care să agite pumnale. Barbara înconjură scaunul pe la spate și se aplecă să-l sărute.

— Dragul de tine! Mai vrei puțină supă?

— Nu, mulțumesc. Mă simt bine acum.

— Cred totuși că un Scotch ți-ar prinde bine, zise ea luînd o felie de pîine și furculița de prăjit. Ești încă în șoc.

Douglas îi luă pîinea și furculița din mînă și se apleca înainte

pentru a le ține aproape de flăcările șîsîitoare ale focului. Mîna îi tremura.

— În Anglia, bărbatul prăjește pîinea. Era felul lui de a face cunoscut că nu-i plăcea să fie tratat ca un invalid.

— Și își bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Era felul ei de a-i arăta că a înțeles.

— Asta-i părerea ta despre englezi?

— Despre unii din ei... oamenii sînt deprimați și nervoși, nu-i așa, Douglas? Această lipsă de încredere în sine îi face nesinceri și nesiguri. Vru să mai spună ceva, dar se opri neștiind dacă l-a jignit sau nu.

— Întotdeauna am fost așa, replică Douglas neluîndu-i în serios vorbele. Dar dacă așa ne consideri, de ce-ți riști viața cu... Nu mai era nevoie să menționeze numele lui Mayhew, Benson sau Staines.

— Oh, Dumnezeule, ce discret mai ești. Cu tine alături, o doamnă n-are de ce să se teamă pentru reputația ei, nu-i așa, Doug?

Pîinea începu să se ardă. Douglas o întoarse pe cealaltă parte, apoi întrebă:

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

— Să zicem că nu pot să suport un englez "îndoit din mijloc".

Douglas își dădu seama că motivele erau altele însă nu insistă. La radio se transmitea muzică de dans – în direct de la Savoy Hotel. Cînta Carrol Gibbon. Cîteva minute ascultară în liniște "Anything Goes".

Untul era deschis la culoare și neuniform amestecat, dar era de casă și delicios la gust. Brusc femeia spuse:

— Nu sînt amestecată direct. Dar avînd o rubrică permanentă în ziar, sînt folositoare lui Mayhew și celorlalți... și, Doug, din punctul meu de vedere, nici un ziarist n-ar refuza o astfel de ocazie.

— Cum i-ai contactat? Și de ce ar avea ei încredere în tine?

— Fostul meu soț lucrează la Departamentul de Stat în Washington.

Oh, deci *asta* era, se gîndi Douglas, fostul soț!

— Îi ajută pe cei din anturajul contra-amiralului Conolly...

— Care sînt șansele acestuia?

— Conolly e... era pe punctul de a face o remarcă insolentă, dar își dădu seama că Douglas avea să pună mare preț pe răspunsul ei. Nu prea bune. Congresului îi displac conducătorii militari, au văzut prea mulți în America de Sud. Dacă în Washington ar fi fost Churchill, sau chiar lordul Halifax sau oricare tip de care-ar fi auzit înainte... Făcu o pauză pentru a urmări reacția englezului. Acesta aprobă din cap. Colonelul Mayhew crede că eliberarea Regelui ar merita orice risc.

— Așa mi-a spus și mie. Dar tu ai fost aceea care m-ai avertizat în legătură cu Mayhew și cu ceilalți complici ai săi.

— Și încă o mai fac, spuse ea și întinzîndu-se îi apucă mîna. Cînd Mayhew a declarat că va risca orice, s-a referit la faptul că va pune în primejdie viața oricăror oameni asemeni ție ca să-și atingă scopul.

— Nu-ți place Mayhew?

— Seamănă prea mult cu fostul meu soț. Douglas aprecie ambele afirmații.

Colonelul Mayhew sosi la nouă și un sfert.

— Bună seara, Archer, zise el intrînd în micuța cameră de zi și-și scutură picăturile de ploaie de pe paltonul de stofă de Melton. De cînd cu interzicerea circulației pe timpul nopții, un gentleman ca mine nu prea are unde să-și petreacă seara; toate cluburile închid devreme.

Barbara și Douglas zîmbiră politicos. Ambii știau că Mayhew nu era genul de bărbat care să-și facă veacul în cluburile exclusiviste.

— Ce-ai pățit la gît?

— Un puștan a încercat să mă înțepe cu cuțitul în această seară.

— Dumnezeule, făcu Mayhew. Și după cum arată rana, aproape că a reușit să te curețe. Cine era?

— Bănuiesc că unul din băieții dumneavoastră.

— Eu nu am *băieți*, replică rece Mayhew. Ai un tirbușon? continuă el ridicînd înspre lumină sticla de vin pe care o scosese din buzunarul paltonului.

Barbara avea deja unul în mînă.

— Practică, ca orice americancă. Cu dexteritatea unui chelner, îndepărtă foița de staniol, șterse dopul și-l scoase fără a zgîlțîi măcar sticla. Nu am băieți, repetă el, cercetînd sticla să vadă dacă vinul se tulburase. Și nici ucigași cu simbrie.

— Avea un buzunar plin cu astfel de porcării, zise Douglas întinzîndu-i un manifest.

Mayhew îl apucă de un colț, examinîndu-l cu un vădit dezgust. Ce-s petele acestea? întrebă el, înapoindu-l detectivului.

— Sînge, tipul e cît se poate de mort.

Mayhew manevrase manifestul cu aceeași delicatețe cu care ținea acum sticla din care turna vinul de Bordeaux.

— Oamenii vor să facă ceva, zise Barbara, chiar dacă împrăștie doar hîrtiuțe cu sloganuri ca cel de față. Vor să arate cît de mult îi urăsc pe germani.

— Vezi? Americanii ăștia! Impetuoși, nerăbdători, atît de plini de energie. Colonelul întinse un pahar Barbarei și altul lui Douglas.

— În sănătatea dumneavoastră! zise detectivul și toți băură vinul adus de Mayhew.

— Meseria mea e rezolvarea crimelor. Oamenii au dreptul să fie protejați împotriva asasinatelor, furturilor și violenței. Trebuie oare să le spun victimelor unor astfel de fapte că nu-mi place să lucrez sub ordinele germanilor? Își pipăi gîtul: era sensibil și pulsa.

— Ține-ți firea, bătrîne. Nimeni nu critică poliția așa cum nimeni nu se plînge că pompierii sînt neloiali pentru că sting incendiile sub regimul german.

— Aș fi vrut ca cineva să-i fi explicat aceasta puștiului care s-a repezit la mine astă seară.

— Ești un caz aparte. Mayhew își puse jos paharul și ri-

dicîndu-și mîinile deasupra focului începu să și le frece cu vigoare. Toată publicitatea cu "Archer de la Yard"... desigur că n-ai făcut nimic ca s-o încurajezi. Zîmbi scurt ca un star de film fotoreporterilor. Dar întotdeauna oamenii de seamă sînt ținta atacurilor. Nici unul din coriștii, dansatorii sau cîntăreții care dau spectacole speciale pentru Wehrmacht la Palladium nu au primit scrisori de amenințare, însă Maurice Chevalier și alți cîțiva ca el, da!

Barbara întinse paharul gol și Mayhew îl umplu.

— Colonele, conversația e pur teoretică. Lucrul cel mai urgent este să faceți ceva ca pe viitor Douglas să nu mai fie atacat de vreun membru al Rezistenței.

— Și ce-ați vrea să fac, scumpă doamnă? Să trîmbițez în toate părțile că de acum înainte Douglas Archer este un membru cu drepturi depline al Rezistenței?

— Sfinte Sisoie, Colonele! Ai de gînd să-l lași drept țintă pentru orice țicnit căruia nu-i place mutra lui?

— Voi face tot ceea ce dumneata și Superintendentul doriți. Dar cred că după cîteva minute bune de gîndire, veți accepta ideea că este mult mai periculos să fii considerat un membru al Rezistenței decît... Nu-și mai continuă fraza.

— Barbara, colonelul Mayhew are dreptate. Va trebui doar să fiu mai atent.

— E lucrul cel mai bun care probabil ni s-a întîmplat vreodată, continuă Mayhew. Din cîte mi-ai relatat, nimeni n-ar crede că e o afacere aranjată dinainte. Își muie buzele în pahar. De acum germanii te vor considera drept unul din cei mai siguri oameni pe care-i au.

— Și dacă viitorul atentat la viața mea *va avea succes*, germanii îmi vor ridica o statuie. Foarte drăguț ceea ce spui, domnule colonel.

Mayhew zîmbi, fermecător, și în ciuda propriei sale voințe, Douglas se trezi și el surîzînd.

— Așa-i mai bine, continuă celălalt. Cînd Regele va fi liber și va face o declarație referitoare la adevăratul statut legal al

contra-amiralului Conolly, totul va începe să se lămurească.

— Și unde va pleca Regele? întrebă Barbara.

— Mulți oameni vor fi dezamăgiți. Bănuiesc că o parte din canadieni îl vor aștepta în Ottawa. Dar din punct de vedere politic, rolul său va fi mult mai eficace în Washington, D.C. Pe de altă parte, s-ar putea ca Maiestatea Sa să dorească să meargă în Bahamas să-și întîlnească fratele – sau chiar în Insulele Bermude.

— Să bem în cinstea acelei zile, declară Barbara.

— Și pentru reportajul exclusiv al Barbarei Barga, adăugă Mayhew atent să nu treacă niciodată cu vederea interesul legitim al fiecărui participant la vreo discuție.

— Nu prea cred în el. Ar fi totuși vreo posibilitate?

— Am avut unele contacte cu un individ pe nume Georg von Ruff, un general-maior din statul major al amiralului Canaris, șeful Abwehr-ului – serviciul de informații al armatei; o fi el un general neamț, dar are convingeri anti-naziste. A lăsat să se înțeleagă că ar exista chiar și un plan în pregătire pentru a-l asasina pe Hitler.

— Și l-ați crezut? se interesă Douglas.

— Da. Aceștia sînt bărbați dintr-o bucată, provenind din familii germane de modă veche, soldați de carieră din vechea școală. Nu-i pot înghiți nici pe naziști și nici pe brutele din SS.

— Există disensiuni serioase între armata de ocupație și SS, fu de acord Douglas.

— Și noi trebuie să le speculăm. Dar mulțumesc providenței divine că trebuie să tratez cu prusacii, nu cu cuțitarii de la SS.

— Dar vor face ei oare ceva cu adevărat? interveni Barbara. Sau sînt doar vorbe-n vînt?

— Există aici și o doză de egoism, continuă Mayhew. Armata se opune din răsputeri ideii că în curînd Marea Britanie va fi condusă de un Reichkommisar și nu de un Comandant suprem. Armata vrea ca ea să dețină puterea aici și cred că acest lucru este în interesul nostru. Orice acțiune care știrbește – oricît de puțin – prestigiul lui Kellerman și al SS-ului, favo-

rizează armata.

— Eliberarea Regelui ar fi o lovitură grea dată SS-ului, zise Douglas. Kellerman ar fi probabil înlocuit.

— Fapt ce i-ar conveni de minune lui Huth; parcă așa ai spus?

— Exact. Dar rămîne de văzut cît de mult va fi dispus să ne ajute. Iar dacă Huth va fi informat de operația noastră, s-ar putea să ne trădeze.

— Superintendentul Archer a promis că ne va ajuta strecurîndu-i unele zvonuri și urmărindu-i reacțiile.

— O voi face.

— Doug, fii prudent, îl rugă Barbara. Acesta îi apucă mîna și i-o strînse pentru a o liniști.

Colonelul se ridică.

— Ei bine, ăsta-i următorul nostru pas, Archer. Depinde numai de tine cum o vei scoate la capăt. Se privi în oglinda frumos înrămată de deasupra căminului. Nu forța totuși, e prea riscant. Doar o aluzie e de ajuns. Mayhew se încruntă la propria-i imagine reflectată și trase de ambele capete ale papionului să-l îndrepte. Simpson, îl știi, în Picadilly, mai are un mic stoc de lenjerie groasă de iarnă: din lînă, rămasă încă dinainte de război. Mi-am luat cîteva articole ieri. Va fi o iarnă teribilă.

— Nu-mi va fi rece în scaunul în care stau, replică Douglas.

Celălalt zîmbi.

— Ei bine, noapte bună. Dă-mi telefon cînd vei avea un răspuns. Nu trebuie să-ți spun ce se va întîmpla dacă ceva va fi înțeles greșit.

— Nu, nu-i cazul.

— În regulă. Și... bătrîne, stai cît mai departe de revistele la modă cel puțin pentru o săptămînă sau două. Douglas dădu din cap. Știa că lui Mayhew îi plăcea să aibă întotdeauna ultimul cuvînt.

Douăzeci și unu

Norii se împrăștiaseră. Aerul era rece. Douglas luase micul dejun cu băieții și cu doamna Sheenan înainte de a pleca spre Little Wittenham – Lagărul de internare, Berkshire.

Douglas reușise să obțină una din mașinile brigăzii mobile în vederea călătoriei de-a lungul Tamisei spre Wallingford. Era un Railton Special și, odată ieșit la drum deschis, detectivul apăsă cu nădejde pe accelerator, depășind nouăzeci de mile pe oră. Ajunse la destinație cu mult înainte de amiază.

Era un loc ideal pentru un lagăr de prizonieri: o parte dintr-o fermă, așezată într-o meandră a Tamisei și învecinată cu drumul ce trecea prin cele două sate Wittenham. Dinspre vest se ridicau cu repeziciune nori negri prevestitori de ploaie. Înspre est, profilate pe cerul încă senin, se vedeau fortificațiile preistorice de pe Sinodum Hills.

Pe o distanță de o milă pătrată se întindeau barăcile de lemn familiare oricărui soldat britanic, dar de data aceasta erau înconjurate cu garduri înalte de sîrmă ghimpată ce despărțeau lagărul propriu-zis atît de zona în care se fabricau protezele cît și de gheretele de lîngă Day's Lock, acolo unde răniții veneau să le încerce.

Biroul comandantului era în perimetrul de maximă siguranță – o veche casă din satul numit Long Wittenham. Douglas avu parte de o primire de un formalism exagerat; nimeni nu încercă să-și ascundă ostilitatea, iar comandantul, după o scur-

tă înclinare a capului, îl lăsă în grija unui subaltern.

Căpitanul de artilerie era un bărbat tînăr, înalt și slab, cu o față palidă; părul îi era blond și des așa încît sprîncenele îi erau aproape invizibile, ochii îi erau adînciți în orbite și încercănați, buzele îi erau palide și lipsite de sînge. Și totuși înfățișarea nu era aceea a unui om care trăise o viață libertină; avea mai degrabă aspectul bolnăvicios și sensibil al unui model coborît de pe pînzele pictorilor pre-rafaeliți[1].

— După dumneavoastră, spuse ofițerul deschizîndu-i cu exagerată politețe ușa lui Douglas.

Tînărul căpitan era nervos – stăpînit de acea nervozitate excesivă caracteristică unor gazde ambițioase aflate în fața unor oaspeți importanți. Era din Cologne, dar accentul și modul său afectat de exprimare era în totală contradicție cu restul cadrelor regimentului de pușcași ca și ai diviziei 35 de infanterie din care făcea parte și a cărei bază de operațiuni se afla la Karlsruhe. În ciuda faptului că era un neadaptat social, era un foarte bun ofițer de carieră ce lucrase în Ministerul de Război din Berlin și în statul major al diviziei. Era unul din puținii ofițeri specialiști în noile tunuri autopropulsate pe șenile. Și ajunsese aghiotant într-un lagăr de prizonieri! Degradant! Faptul îl rîcîia atît de mult încît nu se sfii să i-l spună și lui Douglas.

Totul era monoton: pietrele vopsite în alb marcînd fiecare cărare, frînghiile care delimitau curtea exterioară a corpului de gardă, extinctoarele bine lustruite și aranjate la milimetru conform tipicului existent în orice armată. Trecînd de șirul de barăci, Douglas observă plăcuțe indicatoare ce îndreptau vizi-

(1) Grupare formată în 1848 de șapte artiști plastici – printre care W. H. Hunt, J. E. Millais, D. G. Rossetti, Ed. B. Jones – care-și revendicau principiile estetice din școala italiană anterioară lui Rafael, caracterizată prin simplitatea expresiei și atenția acordată detaliului (n.tr.)

tatorii spre biroul comandantului gărzii, și notă faptul că nu era un lagăr obișnuit, ci unul unde germanii închiseseră ofițerii britanici și aliați peste gradul de general de brigadă.

— Le dăm de lucru, explică tînărul căpitan. Sînt aduși aici în fiecare zi ca să confecționeze și să repare protezele necesare răniților.

— Lucrează și ofițerii prizonieri de război?

— Vă referiți la cei protejați de Convenția de la Geneva? Își aranjă eșarfa cenușie de mătase și-și îndreptă gulerul de la mantaua groasă. La început a fost o problemă, dar au rezolvat-o cei de la juridică. Generalii britanici au fost trecuți în rezervă. Din punct de vedere tehnic, ei sînt acum civili aflați în stare de detenție.

— Atunci ar trebui să se afle în custodia poliției civile.

— Aici e șmecheria. Așteaptă, în stare de arest, să fie judecați pentru ce au făcut în perioada în care făceau parte din cadrele armatei. De aceea sînt ținuți în acest lagăr militar.

— Foarte inteligent.

— Și nici nu vor fi deferiți curții marțiale, continuă căpitanul. Conform uzanțelor legilor internaționale, un prizonier de război are aceleași drepturi de a fi judecat ca și un soldat de grad egal din armata care l-a capturat. Și în armata germană acest lucru înseamnă că trebuie să fie judecat de ofițeri de același grad. Vă puteți imagina așa ceva? Pentru oricare din acești indivizi ar trebui constituit un tribunal format numai din generali ai armatei germane! Chicoti numai la gîndul unei astfel de absurdități.

Mergeau în pas vioi. Vîntul biciuia cu furie copacii și le lipea hainele de corp. Ajunseră la barieră și la gardul de sîrmă ghimpată. Santinelele salutară și căpitanul se îndreptă în grabă spre primul atelier, invitîndu-l pe Douglas să-l urmeze.

— E o muncă ușoară. Li se asigură hrană și un pat unde să doarmă. Mulți civili n-au nici măcar așa ceva.

— Așa credeți dumneavoastră, domnule căpitan? întrebă Douglas.

Atelierul nu era încălzit. Prizonierii mai în vîrstă lucrau la bancuri servindu-se de unelte simple—prese manuale, burghie, ciocane—pentru a confecționa proteze. Zgomotul era infernal. Nici unul nu acordă vreo atenție vizitatorilor.

— Vreți să vedeți ce fac? întrebă ofițerul ridicînd vocea pentru a se face înțeles.

Douglas clătină din cap. Dar văzînd un profil pe care-l recunoscu imediat din ziare și din jurnalele de actualități ale ultimelor zile de luptă se răzgîndi.

— Aș vrea să stau de vorbă cu acel om.

Căpitanul îl apucă de mînă pe bărbatul indicat de Douglas.

— Tu! se răsti el. Nume, gradul deținut, număr în lagăr!

Bătrînul luă poziția de drepți, degetele bine întinse, bărbia în piept, ca și cum ar fi fost un recrut la o școală militară prusacă.

— Am înțeles, domnule căpitan, spuse el răspicat fără a ridica ochii. Wentworth, general maior, numărul 4583.

— Dumneavoastră ați comandat Forța W? întrebă Douglas.

— Da, eu sînt acela, recunoscu bătrînul. Se întîmplase spre sfîrșitul războiului, cînd brigada sa mobilă luase poziție de-a lungul rîului Colne. Blindatele germane încercaseră să învăluie din flanc Colchester-ul și să distrugă fortificațiile atacînd dinspre mare. În acel moment rezultatul războiului era evident pentru toți, dar rezistența înverșunată a trupelor lui Wentworth a permis unei întregi flotile să părăsească în liniște portul Harwich. Se spunea că la bordul unor vase se aflau Churchill și Regele în persoană. Unii mai credeau încă acele zvonuri, necunoscînd adevărul gol-goluț.

— Ați luptat bine, domnule general, declară Douglas.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac!

— Mai mult decît atît. Ați creat o pagină nemuritoare de istorie.

Ceva tresări la viață în întreaga înfățișare a bătrînului. Ochii îi scînteiară și-l privi fix pe Douglas ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă Churchill și Regele scăpaseră. Apoi dădu din cap

și-și întoarse privirea de parcă brusc ar fi devenit interesat de metalul pe care-l lustruia. Douglas fu satisfăcut că bătrînul fusese atît de impresionat. Ciocăniturile aproape că încetaseră și era liniște în atelier. Poate că discuția s-ar fi oprit la acest stadiu, dar nimeni nu se mișcă.

— Am fost și eu acolo, interveni căpitanul. Comandam o baterie de tunuri autopropulsate de atac — singurele din acea zonă.

— Vă deplasați dinspre Londra. Era aproximativ cinci după amiaza, spuse Wentworth. Comandantul artileriei diviziei a venit să-mi raporteze că focul bateriilor sale nu era eficace deoarece erați într-o continuă mișcare.

— Fusesem trimis în sprijinul batalionului de tancuri ca să atac zona de fortificații de la sud de Colchester. Pierderile noastre nu aveau nici o importanță — sau cel puțin așa ni se comunicase.

— În momentul cînd ați ajuns, totul era aproape terminat, continuă generalul. Am fost surprins să constat că băieții mei au putut rezista atît de mult. Erau trupe bune, trebuie s-o recunoașteți. O pală de vînt lovi cu putere în geamuri și uși, producînd destul zgomot pentru ca bătrînul să-și ridice îngrijorat privirea. În acea seară pe la orele șapte, le-am ordonat tunarilor să distrugă închizătoarele. Fiecare comandant de subunitate a primit dispoziția să acționeze cum crede el mai bine de cuviință. Deja infanteria încercuită pe insula Mersea era pe punctul să ridice steagurile albe. Iar marina raportase că tunurile dumneavoastră de calibru greu deschiseseră focul asupra portului Harwich.

— Vreți să transmiteți ceva cuiva de afară? îl întrebă Douglas pe bătrîn. Se uită la căpitan, așteptîndu-se ca acesta să protesteze, dar neamțul se îndepărtă fără să mai acorde vreo atenție generalului.

— Soției mele. Spuneți-i că m-ați văzut, că sînt bine și optimist. Încet își desfăcu nasturii cămășii militare și scoase o bucată de hîrtie cu adresa și numărul ei de telefon. Era ca și

cum purtase cu el acel crîmpei mototolit luni și luni de zile, sperînd că, odată și odată, cineva i-ar face o astfel de ofertă.

Douglas luă hîrtia și-l urmă pe neamțul ce se îndrepta deja spre ușă. Întoarse capul să-l privească pe Wentworth care stătea nemișcat înfruntîndu-și camarazii de captivitate pe ale căror fețe se citea mirarea, disprețul, ura sau gelozia.

— De ce tocmai el? De ce Wentworth? întrebă căpitanul.

Douglas scoase din buzunarul de sus al hainei permisul său eliberat de SD, cu semnătura de neconfundat a însuși Reichsführer-ului SS. Era un scris curios, în zig-zag, ce semăna — tulburător de mult — cu runele SS. Douglas ridică permisul pînă în dreptul ochilor căpitanului. Acesta zîmbi forțat și aprobă din cap. Problema Wentworth fusese definitiv închisă.

— Tot mai vreți să mergeți la atelierul de unde se eliberează acele obiecte?

— De asta mă aflu aici.

Afară frigul se întețise. Trecură pe lîngă șiruri de barăci identice; doar numerele erau diferite. Dealurile din depărtare fuseseră înghițite de ceață, iar cerul era traversat de nori negri, de culoarea fumului de cărbune emanat de locomotive. În momentul cînd ajunseră la destinație, patru gherete unite între ele, începu să picure.

Cea mai lungă era împărțită în două de o tejghea în spatele căreia o duzină de bărbați în vîrstă îmbrăcați în halate cafenii manevrau documente, unelte și piese de schimb. În fața tejghelei se aflau răniții, în ordinea în care le fusese stabilită întîlnirea.

— Cine-s cei care-și primesc aici protezele?

— Foștii combatanți britanici, indiferent de grad, care locuiesc în zona de sud-est, răspunse căpitanul. Vocea îi era tăioasă și oficială. Entuziasmul cu care-și descrisese participarea la lupta de la Colchester se evaporase de mult.

— Sau care trăiau acolo în momentul înregistrării cererii?

— Corect, replică căpitanul.

— Ce documente le sînt necesare pentru a fi admiși înăuntru?

— Nimeni nu trece nici măcar de poarta exterioară fără un act prin care să dovedească că a fost demobilizat din armata britanică fără obligativitatea muncii forțate, și de o adeverință specificînd că nu este căutat pentru crime de război. Mai are nevoie și de o legitimație ținută la zi unde să se specifice că se află în evidența poliției din localitatea în care își are domiciliul. Și, desigur, trebuie să prezinte cartea poștală ce i-a fost trimisă pentru confirmarea întîlnirii respective.

— Mi se pare corect, zise Douglas.

— *Este* corect. Își netezi gulerul în locul în care ar fi trebuit să se afle Crucea de Fier dacă această decorație i-ar fi fost vreodată acordată.

— Ceea ce mi-ați spus e pură teorie, continuă Douglas. Care a fost ultima dată cînd cineva a intrat fără nici un fel de document?

Căpitanul făcu o strîmbătură și dădu din cap.

— Vreți să alertez santinelele?

— E ultimul lucru pe care l-aș dori. Vreau ca omul meu să intre înăuntru. Douglas se întoarse și privi de-a lungul tejghelei. Acum vă rog arătați-mi unde păstrați articulația cotului și pivoții.

— Ce-i asta? O glumă?

— Cînd glumesc, mișc din urechi.

— Înlocuirile se fac la capătul cel mai îndepărtat al tejghelei. Pe acolo e o ușă ce comunică cu un atelier în care se montează și se ajustează protezele necesitînd numai mici reparații. Amîndoi se întoarseră să urmărească un tînăr cu un picior nou-nouț și strălucitor. Era evident că-l purta pentru prima dată. Probabil că se gîndise că era suficient să-l aplice bine ca s-o și ia la fugă spre casă. Dezamăgirea i se putea citi clar pe față. Un bătrîn într-un halat cafeniu îl sprijinea cu un braț înlănțuit în jurul corpului lui subțire, preluîndu-i aproape întreaga greutate.

— Întotdeauna e dificil la început, spuse el blînd. Fruntea băiatului era îmbrobonită de sudoare.

— Lasă-mă-n pace! ceru tînărul încet dar hotărît. Lasă-mă singur!

— Nimeni n-a reușit de prima dată! Vocea bătrînului era amplă și dulce, însă autoritară. Era tot ce putea face pentru a suporta greutatea rănitului; buzele îi erau albe din cauza efortului.

— Eu voi reuși, insistă băiatul cu o voce la fel de slăbită ca și corpul din care provenea.

— Ai să cazi, flăcăule!

Pînă la barele orizontale era doar o mică distanță și mîna tînărului se și întinsese după ele. Bătrînul nu-i dădu drumul.

— Lasă-mă! Vocea băiatului era mai puternică și mai ascuțită. Se zbătu să se elibereze. Nu mai ești un blestemat de general. Ia mîna de pe mine, dobitoc bătrîn!

Acesta înțepeni brusc, se opri și-i dădu drumul dar mîna-i rămase în aer ca și cum ar fi fost țintuită de un fir invizibil. Băiatul se clătină aplecîndu-se înainte, mușcîndu-și buzele și bătînd aerul cu brațele. În primul moment păru că va reuși dar înainte de a putea apuca bara, proteza metalică se răsuci și el se prăbuși cu o trosnitură puternică care aproape că-i tăie răsuflarea. O clipă rămase nemișcat și fără de viață, apoi corpul începu să-i tremure în timp ce izbucnea într-un plîns cu sughițuri.

Bătrînul aștepta, urmărindu-l, fără a mai da nici o atenție celorlalți din jur. Apoi îngenunchind cu grijă, ca orice om în vîrstă, șopti:

— Haide să mai încercăm o dată, ce zici?

Băiatul nu răspunse. Fața îi era ascunsă în mîini dar capul i se mișca aproape imperceptibil. Bătrînul îi ciufuli părul cu un gest dojenitor dar și afectuos.

— Piesele separate sînt aici, spuse căpitanul.

Erau stive întregi – aproape pînă în tavan, așezate meticulos fie în tăvițe, fie în cutii de tablă cositorită, fiecare cu o etichetă descriind pe scurt respectivul articol.

Douglas identifică imediat cutia de care avea nevoie. Mută

scara cu trepte și se urcă pînă la raftul cel mai de sus. Piesa aflată înăuntru era la fel cu cea găsită în apartamentul din Shepherd Market. Nu era o componentă cu prea mare căutare și de aceea probabil că în cutie se afla doar una singură. Și o etichetă: Robert John Spode, urgent. Uitîndu-se mai atent, Douglas văzu că nu era perfect identică. Armătura tubulară care-i dăduse atîta rezistență și greutate celeilalte nu mai era prezentă în această versiune simplificată și mult mai ușoară. O puse în buzunar. Se uită în jos la căpitan dar fața acestuia era inexpresivă.

— Ați terminat? întrebă acesta. Dacă nu ajungem la masă la ora unu fix, vom fi nevoiți să mîncăm împreună cu ofițerii de serviciu la popota trupei — și nu cred că veți uita curînd un astfel de prînz.

— Nu mănînc. Sper să arestez pe cineva, zise Douglas coborînd treptele.

— Nu aici, replică tăios căpitanul.

— Cum adică?

— Ați spus că vreți să stați de vorbă cu un civil — nimic rău în asta. Numai că teritoriul acesta este al armatei; poliția civilă, nici măcar SS-ul nu au nici o putere aici. Chiar și autoritatea lui Heinrich Himmler ne lasă reci. Ordinele noastre provin de la OKH[1] din Berlin via Comandantul suprem al armatei de ocupație și Kommandantur. Nu veți aresta pe nimeni în incinta acestui complex.

— Cercetez o crimă. Armata britanică întotdeauna a permis poliției să...

— Nu mă interesează istoria antică. Dacă cineva trebuie arestat, acest lucru îl va face armata germană. Dar va trebui să-mi puneți la dispoziție toate documentele necesare, inclusiv autorizația de a-l lua în custodie pe prizonier.

(1) Oberkommando des Heeres – Înaltul comandament al armatei (n.tr.)

— Atunci voi aștepta dincolo de poartă și-l voi aresta *în afara* perimetrului aflat sub jurisdicția armatei.

— Excelent, rosti căpitanul. Fața îi era calmă dar vocea acră. Dar dacă sînteți înarmat și se produce un schimb de focuri, santinelele vor primi ordinul de a lua orice precauție necesară pentru a proteja atît propria lor viață, cea a ofițerilor și deținuților, cît și integritatea instalațiilor. Și acest lucru ar însemna și mai multe schimburi de focuri. Responsabilitatea va fi a dumneavoastră, și în plus voi considera o arestare efectuată atît de aproape de gardul ce împrejmuiește zona noastră ca pe un act de provocare. Raportul meu va menționa acest lucru.

— Sînt în poliție de cînd dumneata erai în școală. N-am avut niciodată nevoie de o armă ca să arestez pe cineva și cu siguranță că nu voi avea nevoie de una nici astăzi.

Căpitanul aprobă din cap și se uită din nou la ceas să verifice cît timp mai rămăsese pînă la ora prînzului.

— De ce nu vă instalați în gheretа santinelei? spuse el pe un ton conciliator. Vă veți vedea omul urcînd dinspre Clifton Hampden – oricine se îndreaptă spre această poartă trebuie să urmeze acel drum – și-l veți putea înșfăca cu mult înainte de a ajunge aici.

— Foarte bine, acceptă Douglas și ieșiră împreună, îndreptîndu-se spre respectiva gheretă.

— Vă deranjează dacă mă duc să-mi iau prînzul? Am pierdut masa de astăzi dimineață.

— Doar n-ați dormit mai mult decît de obicei? îl întrebă Douglas cu o urmă de sarcasm în voce.

— Am fost la biserică, spuse arogant neamțul. Vă trimit o tavă în gheretă. Doriți ceva în mod special?

— Pe vremuri da, dar acum am uitat cum se cheamă.

— Cotletul de porc este bun întotdeauna.

— Sînteți foarte amabil, replică Douglas.

Tînărul căpitan își atinse cozorocul într-un salut în bătaie de joc. Ochii îi erau reci și neprietenoși.

— Îi ajut întotdeauna cu plăcere pe domnii din Sicherheits-

polizei, declară el deschizînd ușa gheretei și făcîndu-i semn lui Douglas să intre înăuntru. Era o construcție de lemn, cu ferestre pe toate părțile — ca un post de manevră feroviar — ce ocupa mijlocul drumului de țară. Într-o parte se afla o mică tejghea și o fereastră glisantă prin care vizitatorii își prezentau actele.

Era cald înăuntru; aerul mirosea a gaz lampant și a țigări stinse în grabă. Unul din cei trei oameni stătea la fereastră privind fix la drumeagul ce se ramifica de la șoseaua ce ducea spre Oxford, ceilalți doi ședeau la o masă încercînd să repare o aripă deteriorată a unui model uriaș de aeroplan. Soldații luară poziția de drepți.

— Acesta este Superintendentul Archer de la Scotland Yard. Va rămîne în această gheretă o oră sau două, dar nu va face nimic care să contravină ordinelor pe care le aveți, nu-i așa, domnule?

— Bineînțeles că nu, răspunse detectivul.

Căpitanul odată plecat, soldații se relaxară și-i oferiră lui Douglas un scaun lîngă sobă. Acesta se așeză în așa fel încît să vadă drumeagul pe toată lungimea lui. După cîteva minute santinela de la tejghea își aprinse o țigară în timp ce ceilalți își văzură mai departe de treabă cu lemn de plută și clei urît mirositor.

Supravegherea se dovedi obositoare și Douglas fu bucuros cînd o ordonanță în halat alb îi aduse o tavă pe care se aflau niște cotlete de porc cu varză, salată verde, brînză Limburger, pîine neagră și o ceașcă cu bulion.

Mai mînca încă, la trei și un sfert, cînd se întoarse căpitanul.

— Nimic, nimic? Îi lăsă pe soldați în poziție de drepți în timp ce-și trăgea un scaun în fața lui Douglas. Cît îl mai așteptați?

— Va veni în curînd. Ofițerul se lăsă să cadă pe scaun.

Nori negri acoperiseră deja cerul și se pornise o ploaie măruntă. Căpitanul își descheie mantaua udă, își întinse picioarele încălțate în cizme și oftă mulțumit ca după o masă copioasă.

— Îmi aduc aminte timpurile cînd aveam în grijă opt sute de prizonieri—de la Harwich pînă-n Germania. Era noapte... era normal ca să încerce să evadeze, doar toți aveau neveste și familii în Anglia. Unii își puteau zări chiar propriile case—făceau parte dintr-un regiment recrutat de prin partea locului. Știam că trebuia să fiu vigilent. La transportul precedent, ofițerul comandant fusese trimis în fața curții marțiale pentru că doi prizonieri dispăruseră pe drum. Căpitanul păru să nu observe că cei trei soldați stăteau tot în poziție de drepți. Deși fuseseră aduse probe evidente că cei doi dispăruți se înecaseră, ofițerul a fost retrogradat—ghinion, ce să-i faci.

— Curat ghinion, repetă Douglas dar sarcasmul din voce trecu neremarcat.

— Soldații din regimentele scoțiene erau cei mai duri, și erau două astfel de companii pe acel vas. Nu prea le plăcea ideea de a fi trimiși într-un lagăr de prizonieri...

Ceva neobișnuit în tonul și comportarea căpitanului i se păru ciudat lui Douglas. Îl văzu aruncînd cîteva priviri piezișe. Detectivul se ridică să privească prin fereastra din spatele său. La nici treizeci de iarzi[1] se afla un bărbat îmbrăcat în obișnuita haină cafenie a prizonierilor cărînd o cutie mare de carton, dar ținînd-o în așa fel încît din ghereta santinelei nu i se putea desluși fața.

Douglas se îndreptă spre ușă. Căpitanul îl urmărea:

— O clipă, strigă el. Dar celălalt deja o deschisese. Cutia îl împiedică pe bărbatul care o purta să-l vadă pe Douglas care se apropia în grabă călcînd pe iarba udă de ploaie. Douglas băgă mîna în buzunarul din spate. Nu trage, altfel deschid focul, urlă ofițerul german gîndindu-se că englezul vroia să scoată un pistol.

Dar deja Douglas apucase brațul bărbatului. Mîna se ivi din buzunar împreună cu o pereche de cătușe pe care le trînti peste

(1) Unitate de lungime (0,914 m) (n.tr.)

încheietura lui Spode înainte chiar de a apuca cutia de carton. Brațul drept al hainei de bumbac se balansa liber în vînt.

— O.K., rosti Spode, O.K. și lăsă să cadă cutia cu o bufnitură surdă.

Douglas privi peste umăr spre căpitanul ce stătea lîngă gheretă, ținînd în mînă o pușcă înșfăcată din rastel. Douglas nu-și putea da seama dacă pentru a-l împușca pe el sau pe Spode, sau pentru a apăra teritoriul sacru al lagărului german de prizonieri de la Little Wittenham. Douglas îi zîmbi și-și trecu cealaltă jumătate a perechii de cătușe peste propria-i încheietură.

— Spode, ești arestat.

— Pentru ce?

— Crimă. Sînt de la Scotland Yard și e de datoria mea să te previn că orice vei spune poate fi folosit împotriva dumitale.

— Oh, pentru crimă, făcu trist Spode.

Douglas dădu cu piciorul în cutia de carton care rostogolindu-se, dădu la iveală piesele protezei. Superintendentul le ridică aplecîndu-se cu stîngăcie din cauza prizonierului de care era acum legat. Căpitanul se apropie de ei.

— Și ce spuneați despre arestarea cuiva pe un teritoriu aparținînd armatei, domnule căpitan?

Acesta se uita la cătușe și la prizonier, apoi din nou la Douglas.

— Și ce mai dorești acum? Ropote de aplauze?

Detectivul îl păcălise pe neamț. Singurul lucru pe care acesta îl mai putea face pentru a împiedica transportarea arestatului la Londra era reținerea lui Douglas. Dar nu avea cum să știe dacă cheile de la cătușele automate se aflau în buzunarul polițistului, iar percheziționarea acestuia însemna atacarea unei persoane oficiale, acțiune pe care nici căpitanul nu și-o putea permite.

— Am nevoie de o cameră pentru interogatoriu, spuse Douglas.

— Desigur, dar tocmai mă întrebam cum veți conduce

mașina, îi răspunse căpitanul. Zîmbi. Haideți să facem un compromis, sugeră el. Voi fi prezent la primul interogatoriu. Dacă mă convingeți că aveți dovezi ca să vă susțineți acuzația, vă voi pune la dispoziție o mașină și o escortă înarmată pînă la Londra.

— Foarte bine, răspunse Superintendentul. Prizonierul nu dădu vreun semn că ar fi înțeles germana pe care o vorbeau cei doi, dar în momentul cînd toți se puseră în mișcare, părea să știe încotro se îndreptau. Trecură prin atelierul din care se eliberau protezele și printre șirurile de rafturi pline cu piese. Douglas observă că acea cutie în care fuseseră pivoții se mai afla încă pe tejghea, așa cum o lăsase, dar că cineva desfăcuse eșantionul care atîrnase în exteriorul acesteia. Desigur, totul fusese pus la punct în vederea sosirii lui Spode. Uneori, se gîndi Douglas, resursele concetățenilor săi erau de admirat.

Căpitanul se îndreptă spre una din barăcile de lemn îmbibat cu creozet. Nu se schimbaseră prea multe de cînd fuseseră folosite de cadrele RAF-ului: aceleași treizeci de paturi metalice, cincisprezece dulăpioare, două mese simple de lemn, patru scaune, o sobă și o cutie de metal pentru cocs. Exista totuși o deosebire: înainte de armistițiu nimeni dintre foștii ocupanți nu ar fi lustruit linoleumul pentru a-l face să strălucească ca o oglindă, nu ar fi poleit soba de metal, nu ar fi frecat masa de lemn pînă ce aerul ar fi mirosit a scîndură proaspăt geluită, și nu ar fi împăturit cuverturile cu atîta pedanterie.

Deasupra fiecărui pat se afla o mică ramă de lemn conținînd o bucată de hîrtie cu numele unui general britanic. Căpitanul se îndreptă spre camera de la extremitatea barăcii care odinioară fusese biroul utilizat de NCO-ul[1] comandant. Douglas observă că sub stratul de vopsea se mai puteau distinge vag numele unui caporal RAF, acum uitat de mult. În acel loc atîrna o ramă de alamă cu o carte de vizită pe care era notat

(1) Non-Commissioned Officer – subofițer (n.tr.)

cu litere gotice: Dieter Scheck, Unterfeldwebel[1], 34 Füsilier-Rgt[2].

— Scheck este unul din oamenii mei, explică căpitanul. Fost artilerist. E acasă în permisie, așa încît îi putem folosi camera. Le deschise ușa.

Era o simplă cămăruță, dar soldatul își dăduse toată osteneala să o facă confortabilă. Pe perete atîrna un crucifix – fără îndoială german, cu un Hristos colțuros și încordat; deasupra patului metalic se afla o reproducere colorată a "Madonei cu copilul" a lui Giotto. Douglas aruncă o privire spre raftul de cărți: o biografie a lui Wagner, o traducere din Wordsworth[3], o Biblie, cîteva romane polițiste și cîteva cărți despre șah. Pe noptieră se afla o cutie cu piese de șah, un carton îndoit, cîteva scrisori cu ștampila poștei de campanie și o notă de plată cu adresa unui negustor de pînzeturi din Oxford.

— Vă convine?

Era prea mică, dar Douglas acceptă fără să protesteze.

— Rămîneți și dumneavoastră? îl întrebă el pe căpitan sperînd că acesta se răzgîndise între timp.

— Desigur, sună răspunsul. Douglas răsuci cheia în broască și o puse în buzunar.

— Sînteți înarmat, domnule căpitan?

— Nu. De ce?

Douglas vroia pur și simplu să știe dacă se afla vreo armă în cameră, dar ridică din umeri fără a răspunde. Nu-i plăcea niciodată să dea explicații. Nici chiar lui Harry. Descuie cătușele lui Spode.

— Să nu faci ceva necugetat, flăcăule, povățui el.

Prizonierul zîmbi. Avea o față de copil, genul de bărbat care la treizeci de ani arată ca la șaisprezece. Nu era arătos ca un

(1) Caporal (n.tr.)
(2) Regiment de pușcași (n.tr.)
(3) William Wordsworth (1770-1850) – poet romantic englez

actor de cinema, nu avea prezență de spirit, nici voce groasă și nici trăsături caracteristice. Și totuși avea maniera și calmul inocent al unui puști, o calitate greu de trecut cu vederea.

— Te numești Spode și ești fratele lui...

— Nu-i nevoie să pierdem timpul cu așa ceva. Zîmbi. Pot să..., zise el și-și scoase haina de bumbac; era destul de dificil cu o singură mînă, dar reuși pînă la urmă. Udă, așa cum era, o puse pe spătarul scaunului. Îmbrăcămintea era veche dar de bună calitate și Douglas observă că mîna îi era albă și moale, exact ca a unui copil. Spuneți-mi cum ați dat de mine? Tonul nu-i era tînguitor, amar sau acuzator. Puțini erau arestații care se comportau atît de liniștit ca acesta.

— Pivotul de la proteză. L-am găsit în apartamentul din Shepherd Market, alunecase sub scaun.

— Știam că era riscant să vin astăzi aici, dar e al dracului de greu să mă descurc fără ea.

— Ghinion, admise Douglas.

— Așa-i, recunoscu arestatul, consolat parcă de remarcă. Bănuiam că putea să fi căzut în apartament, dar era o șansă la un milion.

— Una la un milion. Lucrezi aici în lagăr, nu-i așa?

— Actele mele de demobilizare sînt în regulă! Și nu trebuie să prestez muncă forțată în Germania – aceea e doar pentru bărbații sănătoși între optsprezece și patruzeci de ani. Vă așteptați să vin pe acel drum, așa-i? Aproape că reușisem să trec, ce ziceți?

— Foarte aproape de țintă.

— V-am lăsat cu buzele umflate la școala de la Beech Road?

— Eu am fost cel neglijent, recunoscu Douglas.

— Aveam nevoie doar de un prilej de a sta de vorbă cu dumneavoastră. Băiatul dumneavoastră – ce simpatic e! L-am întrebat cînd vă pot găsi acasă ca să trec pe acolo.

— Să te predai?

— Se spune că sînteți un om cumsecade. Întotdeauna l-ați prins pe făptaș – așa menționează ziarele, eh? Se pare că aveau

dreptate. Spode zîmbi.

— Ți-ai ucis fratele?

— Da, am făcut-o. Acum nu mai zîmbea.

— De ce?

— Are cineva dintre dumneavoastră vreo țigară?

— Da, răspunse Douglas, dar căpitanul de artilerie scosese deja din buzunar un portțigaret masiv din acelea pe care mamele le fac cadou fiilor aflați sub arme, sperînd că le va proteja inima de gloanțe.

— De ce nu încercați amîndoi cîte una de-a mea? sugeră căpitanul. Ce marcă preferați, domnule Superintendent? Am franțuzești, turcești, americane.

Douglas îl urmări o clipă fără a-i răspunde. Apoi recunoscu:

— E mult de cînd n-am mai fumat una franțuzească. Căpitanul îl servi cu una și i-o aprinse înainte de a-l întreba:

— Îi permiteți prizonierului să fumeze?

— Desigur.

Spode stătea pe un scăunaș cu spatele aproape lipit de ușă. Ofițerul german îi întinse tabachera.

— Turcești în stînga... aici sînt cele franțuzești, întotdeauna cu tutunul risipit... americane în dreapta.

— Mulțumesc, spuse Spode. Căpitanul aprinse și țigara acestuia. După ce inhală un nor de fum albastru cu miros dulceag, prizonierul continuă: Mi-am iubit fratele... mai mult decît altceva pe lume. Privi pe fereastră spre soarele roșu în jurul căruia se învîrteau furioși nori de ploaie. Dorea ca eu să devin muzician. Se opri ca și cum această afirmație i-ar fi fost suficientă lui Douglas pentru a înțelege de ce-l iubea atît.

— Tatăl meu nu avea încredere în mine. Mă iubea, dar nu avea încredere nici în mine, nici în Dumnezeu, nici în orice altceva. Privea țigara ca și cum gîndurile i-ar fi hoinărit pe alte meleaguri. Îl regret pe tata; Dumnezeu să-l ierte. Preocupat parcă de ceva, duse țigara la gură cu un gest delicat și trase adînc din ea.

— Deci de ce ți-ai ucis fratele? Tonul lui Douglas era brutal,

așa cum și intenționase de fapt.

Spode nu se lăsă provocat atît de ușor. Fuma și zîmbea.

— Am făcut-o. Nu-i de ajuns? N-ați dori cumva și o mărturisire semnată?

— Ba da, admise Douglas.

Spode folosi singura hîrtie disponibilă – o scrisoare de pe masă. Scoase un creion din buzunar și mîzgîli neîndemînatic ceva pe ea.

— Mi-am ucis fratele. Semnă și trecu hîrtia căpitanului. Semnați ca martor, domnule căpitan, vă rog!

Acesta își trecu numele, gradul, numărul matricol și data, apoi dădu hîrtia lui Douglas.

— Mulțumesc, zise acesta, dar totuși vreau să știu de ce ai făcut-o?

— Parcă sînteți coborît direct din paginile unui vechi roman polițist, comentă Spode. Un detectiv trebuie să caute mijloacele, motivul și prilejul. Nu asta se învață în școlile speciale ale poliției?

— Nu, îl corectă Douglas. Așa ceva se menționează doar în cărți.

— Aceasta-i cea mai bună țigară pe care am fumat-o în viața mea. A dumneavoastră e tot atît de bună, domnule Superintendent? Cred că nu au țigări la închisoare. Cuvintele nu se doreau a fi o provocare. Era doar un băiat simplu, niciodată nesincer sau intrigant. Douglas simțea că înțelege de ce atîția oameni încercau să-l protejeze pentru ceea ce făcuse.

— Ai fost în armată? îl întrebă Douglas.

— Fratele meu și cu mine am lucrat într-un laborator. Dar cînd au apărut tancurile germane am încercat să incendiez unul cu o sticlă de benzină – li se spune cocteiluri Molotov. Părea simplu cînd ne-a explicat instructorul, dar cel pe care l-am confecționat eu a refuzat să se aprindă. Ați luat și dumneavoastră parte la lupte?

— Nu, răspunse polițistul. Primii germani pe care i-am văzut erau cei dintr-o fanfară militară ce trecea pe Oxford Street, și

mi s-a spus că Londra fusese declarată, în cursul nopții anterioare, oraș deschis. Douglas nu intenționase să se disculpe în vreun fel, dar arestarea unui bărbat ce-și pierduse o mînă înfruntînd un tanc fără nici o armă se dovedea a fi dificilă.

— N-ați pierdut mai nimic, declară Spode. Totul se sfîrșise înainte chiar de a fi început. Numai un zăpăcit de nebun încearcă să blocheze coroana de lanț pentru antrenarea șenilei unui Mark IV cu un levier pentru pneuri. A trecut peste mine fără ca tanchistul să-și fi dat măcar seama – și mi-a luat și mîna. Oftă și zîmbi. Dacă ați fi fost acolo, n-ați fi putut schimba nimic, credeți-mă, domnule Superintendent.

— Și totuși... începu Douglas.

— Ceea ce doriți e o mărturisire, sau o dezlegare de păcate? Zîmbi.

Căpitanul își scoase chipiul și-i șterse banda de piele. Chelea prematur și părul moale și lins nu-l ajuta cîtuși de puțin pentru a-și acoperi pielea galbenă de pe craniu. Fără chipiu părea îmbătrînit cu douăzeci de ani, deoarece ochii nu erau aceia ai unui tînăr. Camera nu era prielnică pentru un interogatoriu adevărat, se gîndi Douglas. Spode nu părea să ia în serios faptul că fusese arestat.

— Fratele dumitale prezenta urme de radiații. Știi despre ce vorbesc, nu-i așa?

— Bineînțeles că știu; doar sînt fizician.

— Ai lucrat cu el?

— Am făcut parte din echipa Profesorului Frick.

— Unde?

— Într-un laborator.

— Nu fă pe prostu' cu mine, băiete. Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să-mi spui.

— Ce sînt radiațiile? întrebă căpitanul.

— Un fel de emisie a unor nuclee atomice instabile, răspunse Douglas. Pot fi fatale.

— Era prima dată cînd ne certam cu adevărat. Fratele meu avusese întotdeauna grijă de mine. Mă ajuta la teme, mă scotea

din mîinile însoțitorilor proctorilor, primea pedepse în locul meu. Îl admiram și-l iubeam... nu ne-am certat niciodată pînă cînd am început să lucrăm la acest blestemat de experiment cu bomba atomică. N-am vrut niciodată să iau parte la așa ceva. I-am spus că va însemna pieirea noastră, și așa a și fost.

— Moartea i s-a tras de la un glonț, replică Douglas.

Spode reflectă preț de o clipă apoi dădu din cap aprobator.

— Aveți la dumneavoastră pivotul pentru cot?

Douglas băgă mîna în buzunar și-l scoase. Îl arătă lui Spode care-l cercetă de parcă nu l-ar fi văzut niciodată pînă atunci.

— Acesta e cel pe care l-ați găsit în apartament?

— Desigur. Spode trata componenta din aliaj ca și cum ar fi fost o adevărată minunăție a tehnicii. Faptul nu-l surprinse pe detectiv, pentru că văzuse o mulțime de alți vinovați procedînd la fel cu proba materială ce-i costase viața. Doar după ce băgă piesa din nou în buzunar, simți diferența de greutate între acesta și cea care se afla în celălalt buzunar, își dădu seama că-i arătase modelul mai ușor, cel fără armătura tubulară. Dar nu vedea nici un motiv să-i comunice prizonierului acest fapt. În acel moment părea fără importanță.

— Am ajuns acolo devreme. Știam că lăsa întotdeauna cheia sub preșul de la intrare. Am pătruns înăuntru și l-am așteptat.

— Cu un pistol?

— El avea un pistol, domnule Superintendent. Îl cumpărase într-o crîșmă de lîngă gara Euston. Cu trei lire. Se făcuse întuneric în cameră și o rafală de ploaie lovi brusc geamul. Lumina slabă ce răzbătea prin fereastra îngustă cădea direct asupra crucifixului de deasupra mesei.

— De ce?

— Suferea foarte mult. Studiase și medicina — în afară de fizică. Știa că-i terminat.

— Vrei să spui că a fost o sinucidere?

— E greu de explicat. Amîndoi cunoșteam riscurile. Odată începută experiența, fluxul de neutroni crește și înainte ca să mai poți face ceva, se ajunge la o reacție în lanț.

— Dar v-ați certat? insistă polițistul.

— Nu avusese nici un fel de ecran de protecție, pe cînd eu unul da. Spode își făcu semnul crucii. Ne-am certat deoarece eram îngrijorat pentru el, pentru el și pentru sufletul lui.

Căpitanul își puse chipiul pe cap.

— Se poate numi așa ceva crimă, domnule Superintendent?

— Crimă este uciderea cuiva cu premeditare – exprimată sau implicată.

— Deci nu-i vorba de crimă în acest caz?

— Acest lucru îl vor decide jurații. Haide, băiete. Ia-ți haina și să mergem. Douglas se ridică și privi pe fereastră. Plouă.

— Eleazar, spuse Spode. A ales moartea ca să-și salveze compatrioții[1].

— Cine-i Eleazar? întrebă Douglas. În timp ce se întoarse spre Spode, văzu că acesta îngenunchează pentru a se ruga. Stînjenit, așteptă cîteva clipe. Rugăciunea era doar o șoaptă, prizonierul ținîndu-și mîna apropiată de față. Apoi brusc se prăbuși lîngă genunchii detectivului, se rostogoli într-o parte și rămase cu fața în jos.

Douglas se aplecă și-l apucă de guler, băgîndu-i degetele în gură. Simți mirosul de migdale amare.

— Cianură. S-a otrăvit! Răsturnă corpul și căută cu privirea niște apă să-i spele gura. Chemați un doctor. Să aducă un tonic cardiac. Poate îl putem salva.

Căpitanul ridică receptorul telefonului.

— S-a terminat, zise el calm. Am văzut efectele acestor capsule de cianură atunci cînd au fost arestați criminalii de război în prima zi a armistițiului. Bătu nerăbdător în furcă. Haide odată, dar haide!

Corpul fără vlagă al lui Spode nu avu nici o reacție la încercările disperate ale lui Douglas de a-l face să vomite. Ochii

(1) Referire la fratele mai mic al lui Iehuda Macabeul, mort eroic în luptele cu sirienii în toamna anului 163 î.e.n. (n.tr.)

îi erau sticloși, pulsul nu se mai simțea.

Căpitanul puse în furcă telefonul fără a primi vreun răspuns.

— Blestemații de telefoniști. Acum că războiul s-a terminat, nimic nu mai merge ca lumea în armată. Nu se gîndesc decît cum să se întoarcă mai repede în civilie.

— Bietul băiat, rosti Douglas închizîndu-i ochii.

— Nu sînteți catolic, nu-i așa?

— Nu. Nu aparțin nici unei religii.

— Deci nu puteți înțelege, declară căpitanul.

— Ce-ar fi să mă puneți la încercare?

Căpitanul îl privi gînditor apoi se uită la cadavrul lui Spode.

— Toma d'Aquino[1] consideră că sinuciderea este un păcat deoarece este o ofensă adusă societății. Luîndu-și propria viață un om privează societatea de ceva care-i aparține de drept. Teologia modernă își extinde compasiunea asupra acelora care-și dau viața pentru binele tuturor... medicii care-și riscă deliberat viețile în timpul epidemiilor, preoții care riscă persecuțiile unor conducători de state fără frică de Dumnezeu. Și mai sînt și fecioarele care preferă să se sinucidă decît să fie violate. Toți aceștia sînt venerați ca martiri.

— Eleazar. L-am auzit rostind acest nume.

— A ales moartea ca să-și salveze compatrioții. Da, prin sinucidere nu se pierde totul. Esența și frumusețea jurămîntului este și trebuie să rămînă întotdeauna împăcarea. Și dacă avem dragoste de semeni în noi pentru a crede că înainte de moarte ne vom căi, oricui i s-ar putea acorda liniștea spirituală.

— Dar?

— Și-a ucis fratele. Un catolic nu ar dori să trăiască mult timp cu o astfel de crimă pe conștiință.

— Trebuia să-l fi percheziționat.

— Și ce vă pasă acum? Aveți mărturisirea semnată așa încît puteți închide dosarul, nu-i așa?

(1) Teolog și filozof medieval (1225-1274) (n.tr.)

Douăzeci și doi

Ar trebui să dau ordin să te împuște pentru ceea ce ai făcut, îi spuse Huth de îndată ce activă aparatul special contra interceptării convorbirilor.

Douglas nu răspunse nimic.

— Pleci de capul tău, fără să lași un număr de telefon în caz de urgență, și fără să-mi spui ce ai de gînd nici mie dar nici sergentului Woods. Apoi pătrunzi prin forță într-un complex al armatei... Huth se opri de parcă nu-și mai găsea cuvintele. Ticăloșii ăia de la armată de-abia așteaptă să ne prindă pe picior greșit, iar dumneata le-ai dat un prilej perfect pentru o reclamație bine întemeiată. Îți dai seama că mi-am petrecut ultimele zece minute cerîndu-i scuze unui nenorocit de colonel?... Te urăsc, Archer. De ce dracu' nu spui nimic? Ai rămas cu gura căscată, sau ce?

— Am mărturisirea sa semnată.

— Cretinule! O mie de oameni sînt angajați în această anchetă. Cercetările se desfășoară pe un teritoriu cuprins între uzina de apă grea din Norvegia și Laboratorul Curie din Paris. Crezi că mă interesează o mărturisire mîzgîlită pe un petic de hîrtie despre o crimă împuțită? Și ucigașul mai e și mort!

— Mi-ați zis să-l găsesc pe criminal. Ei bine, l-am găsit. Iar ceilalți nouă sute nouăzeci și nouă de oameni de care tot îmi pomeniți, n-au putut s-o facă. Pe deasupra, am și o mărturisire scrisă. Ce naiba mai vreți?

O tăcere scurtă, apoi Huth spuse:

— Oh! Așa-i mai bine. Nu credeam că ai curajul. Nu te-am auzit pînă acum ridicînd tonul.

— De acum știind că vă place, am să țip tot timpul.

— Ascultă-mă bine, Archer. Ai dat toată ancheta peste cap. Nu voiam cadavrul lui Spode. Voiam să știu mai multe despre el: cît de multe lucruri cunoștea, ce făcea, cu cine vorbea la telefon. I-aș fi interceptat corespondența pentru a afla mai multe despre banda asta de proscriși. Înainte ca Douglas să poată replica ceva, Huth continuă: A scos-o din buzunar sau o ținea în gură... capsula cu cianură, unde o ținea?

— Ce importanță mai are?

— Am să-ți spun eu ce importanță are, se răsti Huth cu o mînie reînăscută. Dacă a scos-o din buzunar, am nevoie de ofițeri mai eficienți. Dacă indivizii ăștia au reușit să-și implanteze capsulele în dinți, atunci va trebui să revizuim tehnicile de arestare. În acest caz. ordinele trebuie să fie pe teleimprimatoare înainte de mîine dimineață.

— Din buzunar. Și-a făcut cruce și a început să se roage. Putea să și-o fi băgat atunci în gură.

— Și ai stat acolo și l-ai privit senin, cap pătrat ce ești?

— Da.

— Și neghiobul ăla de căpitan a făcut același lucru?

— Da, recunoscu Douglas.

— Și nici unul din voi nu l-a văzut înghițind capsula?

— Nu.

— Există vreo șansă ca acest ofițer să i-o fi strecurat?

— Nu, domnule. Nici vorbă de așa ceva.

— Nu mă plictisi cu răspunsurile de genul "nu, domnule, desigur că nu". Le-am auzit de atîtea ori încît... Am ordonat să se verifice dosarele din Berlin ale Gestapo-ului în timp ce vorbeam la telefon. Tocmai a sosit răspunsul prin teleimprimator. Acest căpitan Hesse e catolic. Știai acest lucru?

— N-am discutat teologie.

— Preferam să o fi făcut. Și Spode era catolic. Știai?

— Acum am motive să cred așa ceva.

— Nu fi sarcastic cînd vorbești cu mine, Archer. Nu-mi place. Ți-am pus o întrebare simplă și vreau un răspuns la fel de simplu. Din momentul cînd l-ai arestat pe Spode, a existat chiar și cea mai mică șansă ca acest blestemat de căpitan să-i fi strecurat ceva, orice?

— Nici cea mai infimă, domnule.

Douglas auzi foșnetul hîrtiilor pe care le frunzărea Huth. În cele din urmă acesta spuse:

— Pentru moment nu fă nici un raport scris, nici măcar notițe. Vom rediscuta împreună cele întîmplate. Dacă o greșim și de această dată, Superintendent Archer, te vei trezi la Dachau. Știi ce este acolo?

— Am auzit niște zvonuri.

— Crede-mă, toate sînt adevărate. În voce i se simțea o notă de neliniște. S-ar putea ca Reichsführer-ul SS să-mi ceară un raport în legătură cu Spode. Vreau să fiu sigur că totul corespunde realității, așa încît voi face eu însumi o ciornă diseară.

— Foarte bine.

Urmă o altă pauză lungă.

— Archer, recunosc că ai făcut o treabă bună în ceea ce privește aspectul pur detectivist.

— Mulțumesc, domnule, spuse Douglas dar Huth terminase deja convorbirea. Superintendentul rămase nemișcat o bună bucată de vreme în biroul pe care i-l pusese la dispoziție căpitanul. Era cel al ofițerului însărcinat cu transporturile. Armata germană depindea încă aproape în totalitate de tracțiunea animală, așa încît de la fereastra biroului Douglas putea vedea șirurile de grajduri din prefabricate și simțea mirosul emanat de grămezile de bălegar din curte. Se întunecase, dar detectivul nu părea să ia în seamă faptul. Privi pe geam. Lumina lămpilor de deasupra ușilor barăcilor se reflecta în bălțile negre ce luceau sub vîntul rece. Era o liniște de moarte. Lui Douglas aproape nu-i venea să creadă că sute de prizonieri — deținuți, cum îi numeau germanii — dar și cea mai mare parte

a supravicțuitorilor regimentului 34 de pușcași, însărcinați cu paza, erau găzduiți în acest vast complex.

Aprinse lampa de pe birou și frunzări alene prin teancurile de ziare și reviste, exemplare expediate prin poștă ale unor gazete din Stuttgart și ultimul număr din *Signal*, pe a cărui copertă se afla o fotografie de format mare a generalului Fritz Kellerman, stînd în picioare sub o plăcuță indicatoare: "Spre Scotland Yard". Legenda menționa: "Pe urmele lui Sherlock Holmes. Un general de poliție german conduce celebrul Scotland Yard din Londra."

Douglas deschise revista. Reportajul era intercalat printre trei pagini duble pline de fotografii, cea mai mare prezentîndu-l în prim plan pe însuși Archer, studiind împreună cu Kellerman un articol din *Angler's Times* – al cărui titlu bineînțeles că nu se vedea, retușat fiind. "Generalul Kellerman dînd ordine faimosului Archer de la Yard, tînărul maestru detectiv al Angliei, supranumit «Sherlock Holmes al anilor o mie nouă sute patruzeci». Ca și mulți alți polițiști londonezi el folosește cu pricepere metodele științifice moderne de luptă contra criminalității, introduse de noul comandant german. Superintendentul Archer, ca și colegii săi, se înțeleg bine cu generalul lor pe care în secret îl numesc «Tată»."

Mai erau încă multe fraze la fel de stupide. Lui Douglas îi îngheță sîngele în vine la gîndul că prietenii săi ar putea crede cu adevărat toate aceste absurdități. Acum înțelegea remarca stranie a lui Mayhew cu privire la revistele de modă. Bineînțeles că da! Acest articol trebuia să fi provocat atentatul la viața sa din stația de metrou din Piccadilly. Închise revista și-o acoperi cu mîinile ca și cum ar fi vrut să-i disimuleze conținutul. Lua-l-ar dracu' pe Kellerman! Totul era din cauza disensiunilor cu Huth și cu SD-ul. S-ar putea să fi fost un pas important spre funcția de Reichskommissar, dacă asta era ce urmărea Kellerman. Dar Douglas era prins la mijloc în această luptă pentru putere, iar viața îi era în primejdie.

Lua-i-ar naiba pe toți, gîndi Superintendentul. La naiba cu

Scotland Yard-ul și cu Harry Woods, cu Mayhew și cu cei de teapa lui. Toți erau hrăpăreți. Chiar și Harry părea să-și urmeze dorința adolescentină de a deveni erou. Și blestemat să fie acel căpitan de artilerie care-l numise pe Douglas "gestapovist". Poate că ar fi fost mai bine să nu fi încercat să-i scoată din cap lui Huth ideea referitoare la capsula de cianură și cu această ocazie ar fi aflat pe propria lui piele cum decurge un interogatoriu al Gestapo-ului.

În momentul acela Douglas își dădu seama de ceva ce existase pînă atunci doar în subconștientul său: căpitanul îi *furnizase* otrava lui Spode. Trebuia să fi fost disimulată în țigară. Alesese una pentru detectiv și i-o dăduse cu propria lui mînă, apoi îi oferise prizonierului tabachera. Douglas își reaminti remarca despre tutunul care se scutura; oare lovise capătul țigării să-i arate capsula aflată acolo? Căpitanul era omul potrivit pentru a avea la îndemînă astfel de "fleacuri" mortale. Recunoscuse chiar că le întîlnise cu ocazia unor arestări în primele zile după încetarea luptelor. Un ofițer ce comanda echipele de arestare nu se putea să nu fi ajuns în posesia unor capsule nefolosite!

Totul se lega. Remarcile referitoare la slujba sa proveneau din nervozitatea datorată sosirii neașteptate a unui ofițer din SIPO. Căpitanul se oferise să-l însoțească și apoi încercase să împiedice arestarea, pretextînd jurisdicția armatei asupra complexului. Poate că el însuși îi făcuse rost lui Spode, un conspirator, de permisul ce-i îngăduise accesul în lagăr pe poarta principală.

Și desigur căpitanul fusese acela care desfăcuse pivotul de pe cutie să i-l dea ulterior lui Spode. Tot el îl plasase pe Douglas în poziția aceea din ghereta santinelei și se așezase în fața lui pentru a-i bloca vizibilitatea, în timp ce fizicianul se apropia nu dinspre drumeagul public, ci din interiorul lagărului. Prînzul prelungit și comportarea ulterioară de om puțin afumat, nu fusese decît o stratagemă; probabil că-și petrecuse timpul scotocind tot lagărul pentru a-l găsi pe Spode. Nereușind, se întorsese în gheretă să-l țină de vorbă pe polițist și să-i distragă

atenția la momentul precis cînd trebuia să apară suspectul. Chiar și faptul că-i lăsase atîta timp pe soldați în poziție de drepți nu fusese o pură întîmplare, ci o acțiune premeditată, menită să le reducă capacitatea de reacție. Iar în momentul cînd se făcuse arestarea, căpitanul pusese mîna pe o pușcă. Intenționase oare să-și ucidă confratele conspirator înainte ca acesta să vorbească?

Remarcile sale cinice despre Convenția de la Geneva și felul dur în care-l tratase pe Wentworth fuseseră doar acțiuni deliberate ca să îndepărteze suspiciunile. Nu același lucru s-ar fi putut spune despre convorbirea referitoare la credință. Camera caporalului catolic fusese aleasă cu bună știință ca loc de interogatoriu, pentru ca prezența crucifixului să constituie o ultimă mîngîiere pentru Spode. Iar concepțiile teologice despre sinucidere și crimă nu fuseseră numai ale tînărului fizician, dar și în acela al însuși căpitanului — de aceea vocea îi era marcată de un accent de agonie: ofițerul păcătuise de moarte!

Douglas se îndreptă spre fereastră. Clădirea era șubredă și se puteau simți vibrațiile produse de bătăile din copite ale cailor neliniștiți din grajduri. Curtea era udă, dar ploaia încetase. Cîteva stele se zăreau printre norii răzleți. De-abia acum cînd, pentru prima dată în viață, începea să-și piardă credința în meseria pe care o făcea, înțelegea tortura sufletească religioasă a oamenilor.

Se auzi motorul unui vehicul greu trecînd prin curte de cealaltă parte a grajdurilor. Era în afara razei sale vizuale, dar Douglas își privi ceasul și calculă că era timpul ca ambulanța să fi sosit de la Londra.

În biroul de transport auto erau doi bărbați. Unul era un funcționar cu aspect anemic, cu coșuri, dar cu un zîmbet plăcut. Celălalt era un mecanic, un tip solid de vreo șaizeci de ani, cu o mustață stufoasă și ochelari cu ramă metalică. Nu sosise încă nici o ambulanță. Douglas se așeză lîngă ei și-i întrebă dacă le place în Anglia; ei se interesară unde învățase să vorbească atît de corect germana.

— Deci dumneavoastră ați condus acel Railton, zise solidul Oberfeldwebel[1]. Asta zic și eu mașină. Nu ca rablele pe care le avem aici. Arătă cu un deget pătat de nicotină spre șirurile de camioane vechi Opel Blitz, Austin-uri rechiziționate și noile modele militare VW[2] pe care era trecută emblema diviziei, un pește. Cea mai mare parte a trupei fusese recrutată din zona Schwarzwald[3], iar accentul bărbatului avea nuanța acelor cîntece vesele des auzite în satele respectivei regiuni.

Detectivul privi în jur. Pe perete atîrnau obișnuitele planșete pentru hîrtii, iar deasupra un ordin semnat de ofițerul comandant menționînd lista cadrelor care aveau dreptul la o mașină pentru transportul personal.

— V-am mai văzut undeva, spuse brusc bărbatul mai în vîrstă.

— N-aș crede, replică Douglas preocupat să citească lista mașinilor.

— Nu uit niciodată o figură, nu-i așa, Walter? Nu, așa ceva nu uit niciodată.

— E renumit prin asta, remarcă slugarnic funcționarul. Nu uită niciodată vreo față.

— Sînteți polițist... asta-i! Zîmbi larg. De la Scotland Yard. Îmi amintesc că v-am văzut într-o fotografie în timp ce făceam plinul la mașină. Un minut... nu, nu-mi spuneți, îmi vine imediat în minte...

Camaradul său îi zîmbi lui Douglas, ca un comerciant ce încearcă să vîndă o jucărie mecanică.

— Archer de la Yard. Sînteți Archer de la Yard. Unde Dumnezeu am citit despre dumneavoastră, acum recent...

Douglas nu-l ajută să-și reamintească.

Oberfeldwebel-ul clătină din cap, emoționat la paroxism.

---

(1) Plutonier major (n.tr.)
(2) Volkswagen (n.tr.)
(3) Pădurea neagră (n.tr.)

— Sînteți detectivul care a rezolvat cazurile de otrăvire de la Bethnal Green și l-a arestat pe "Spintecătorul din Rottingdean" înainte de război.

Douglas nu comentă deloc, nu ar mai fi avut nici o importanță pentru cel din fața sa.

— Archer de la Yard! Ei bine, să mă ia dracu'! Sînt pasionat de crimele misterioase, atît în literatură cît și în viața de toate zilele. Acasă, în Forbach, am o cameră întreagă plină cu cărți, reviste și tăieturi din ziare. Își scoase bereta soioasă și se scărpină în cap.

— Citeam despre dumneavoastră recent... foarte recent... Desigur că auzisem despre dumneavoastră cu mult înainte: sînteți celebru... dar am citit ceva, acum cîteva zile... Unde oare, Walter?

— În *Signal*, Herr Oberfeldwebel.

— Binecînțeles, zise bătrînul, lovindu-și palma cu un pumn uriaș. Prima dată cînd am auzit despre dumneavoastră a fost cu ocazia anchetei din Camden Town. Soțul care și-a omorît nevasta cu scoici sau pești comestibili alterați, ce erau oare?... crabi, și aproape că reușise să scape. Bună intuiție ați avut! Trebuie să fi fost prin 1938.

— Decembrie 1937. Și nu se întîmpla în Camden Town ci în Great Yarmouth.

— Oh, da, Great Yarmouth; și ați aflat de la sora victimei că aceasta era alergică la astfel de vietăți. Se dădu înapoi să-l vadă mai bine pe detectiv. Îl măsură din cap pînă-n picioare și clătină iar din cap.

— Cine ar fi crezut că o să apuc ziua în care să stau de vorbă cu Archer de la Yard. Doriți o cafea?

— Mulțumesc, cu plăcere.

Bătrînul își scoase ochelarii și-i introduse într-un toc de piele înainte de a-i pune în buzunarul salopetei negre.

— Walter, adu trei cafele. Spune-i Feldwebel-ului că-i pentru mine și că vreau cafea adevărată, nu porcăria aia de erzat. Și o ceașcă cu frișcă, dacă mai dorește să-i mai repar vreodată

blestemata aia de motocicletă.

— Ambulanța trebuie să sosească dintr-un moment în altul, zise Douglas.

— Se vor opri să bea o cafea pe drum. Sînt SS-iști, nu? Tipii ăștia știu cum să-și poarte de grijă, iar Feldgendarmeria nu îndrăznește să-i deranjeze. Își privi ceasul de buzunar. Din cîte am auzit, vin să ridice un cadavru. Ar fi trebuit să deduc cînd mi s-a spus că sînteți împreună cu căpitanul Hesse.

— Ce să deduceți?

— Ceea ce era logic. Veniți de la Scotland Yard și vă petreceți întreaga ziulică cu un ofițer al Abwehr-ului.

— Căpitanul Hesse face parte din Abwehr?

— Nu trebuie să vă prefaceți față de mine. Rîse. Nu voi spune nimănui. Și, oricum, zeci de oameni știu acest lucru.

Douglas îl privi lung încercînd să-și dea seama ce dorea să spună. Abwehr-ul era acel departament al serviciului de informații și contrainformații al armatei ce se ocupa cu serviciile secrete ale altor state.

— Ce face un ofițer al Abwehr-ului în acest lagăr?

— Știți mai bine decît mine. Căpitanul—de fapt e doar locotenent, dar cei din Abwehr folosesc orice uniformă le place—vine și pleacă ori de cîte ori dorește. Mașina aia frumoasă de acolo, fără semne distinctive după cum se vede, e pentru folosința sa exclusivă. În acel moment Walter apăru cu o mică tavă și cu două căni.

— Tocmai vorbeam despre căpitanul Hesse; îi povesteam Superintendentului Archer ce băiat de viață este.

Walter zîmbi și înregistră pretenția Oberfeldwebel-ului de a fi în relații amicale cu polițistul. Turnă trei cești de cafea și toți băură în liniște.

— Soția și fiul nu vor crede niciodată cînd le voi scrie, zise Oberfeldwebel-ul. Ambii urmăresc marile procese criminale. La viitoarea excursie la Londra, am să fotografiez casa din Pimlico unde s-au găsit resturile acelei fete—crimele cu cuțitul de pîine, vă aduceți aminte, nu? Săltă capacul unei căni și inhală

aroma cafelei fierbinți.

— Oh, Walter, să nu uit. Căpitanul Hesse a telefonat chiar înainte de a sosi oaspetele nostru. Va veni să ia mașina la noapte, pe la doisprezece. Ai grijă ca rezervorul să fie plin și actele să fie pregătite. Știi doar că nu-i place să aștepte. Își puse din nou ochelarii să studieze lista vehiculelor ce trebuiau pregătite pentru a doua zi.

— Deci, domnule Superintendent, așteptați pînă vine ambulanța? Își răsuci vîrful mustății.

— Nu, replică Douglas luînd o hotărîre bruscă. Dispozițiile pentru transportul corpului au fost deja date. Iau mașina și voi încerca să ajung devreme la Londra, să dorm și eu ca lumea măcar o noapte.

Oberfeldwebel-ul îl conduse la locul unde îi fusese parcat automobilul. Conversația se axă de astă dată în jurul vitezei pe care o putea atinge Railton-ul. În timp ce Douglas se urcă înăuntru, celălalt mîngîie afectuos caroseria.

— Știu cum să facă mașini bune, declară el.

Ușor, în aerul rece al nopții, se auzea de departe sunet de muzică. Bătrînul îl văzu pe Douglas ciulindu-și urechile.

— Corul. Corul Cartierului general al diviziei. Copii! Au fost chemați sub arme după încetarea luptelor. Nu știu cum e războiul. Uitați-vă la bubosul de Walter — turist, nu soldat.

— Și cei de-o vîrstă cu el cîntă în cor? Melodia se auzea mai bine acum: "Silent Night, Holy Night", cîntată de vreo douăzeci de voci bărbătești, tinere și viguroase.

— Se va da o mare serbare pentru copiii localnicilor cu ocazia Crăciunului. M-a surprins cîți bani au reușit să adune. Însă pînă atunci mai sînt cîteva săptămîni bune. Vor veni din ce în ce mai mulți recruți. Noi, cei bătrîni, vom pleca acasă. Curînd luptele vor fi complet uitate.

— Poate, zise Douglas.

— Nu de noi, cei care am luat parte la ele, dar nu vom mai fi prin preajmă să vorbim despre așa ceva, ce părere aveți?

Detectivul mări turația motorului.

— Foarte bună cafeaua.

Bătrînul se aplecă spre el.

— De cîte ori veți dori să vă reparați mașina, veniți și mă căutați, domnule Superintendent. Se bătu ușor peste nas, indicînd că era vorba de o chestiune confidențială.

— Mulțumesc și noapte bună. Douglas se îndreptă spre bariera ce închidea parcul de mașini. În timp ce aștepta ca aceasta să se ridice, tînărul funcționar apăru din birou agitînd un obiect, ceva care în lumina slabă părea un pistol de calibru mare. Îi împinse țeava prin fereastră, îndreptînd-o drept spre capul polițistului. Observînd mișcarea bruscă, o santinelă din turnul de pază îndreptă spre ei un reflector, orbindu-i.

— Ce s-a întîmplat? articulă nervos Douglas.

— Vreți să-mi dați un autograf? Ceea ce semăna cu țeava unui pistol, era de fapt un exemplar strîns răsucit al revistei *Signal*. Cu o mînă tremurătoare, Douglas își mîzgîli semnătura pe colțul coperții.

— Mulțumesc și mult succes în vînarea criminalilor, îi ură neamțul cu un ton care trăda o pregătire anterioară.

— Bună seara, răspunse polițistul în timp ce bariera se ridica. Douglas trecu de Barley Mow și de îngustul pod dinspre Clifton Hampden—singurul drum permis după căderea serii cînd toate celelalte porți ale lagărului erau închise. La pod era un punct de control al armatei. Odată trecut de el, Superintendentul găsi o cale de acces spre sat nefolosită, parcă acolo mașina, stinse luminile și se pregăti să aștepte trecerea căpitanului Hesse în mașina sa decapotabilă, cu patru uși și fără semne distinctive.

Nu dură mult. Căpitanul luă dreapta la intersecția în formă de T de după pod, apoi se angajă pe șoseaua spre Londra prin Shillingford și Wallingford.

Luna era în descreștere, iar cerul prea înnorat pentru a permite o vizibilitate bună. Douglas nu era expert în astfel de urmăriri, dar nu-i fu greu să se țină după Horch-ul neamțului. Circulau doar convoaie oficiale: căruțe ale armatei, cîteva

camioane cu însemnele aviației militare germane, cîțiva curieri pe motociclete, un autobuz cu civili îndreptîndu-se spre case după ieșirea din schimb. Douglas reuși să treacă neobservat.

Trecură fără a fi opriți prin cîteva puncte de control. Căpitanul Hesse părea să cunoască bine Londra. După Shepherd's Bush și Holland Road, se angajă într-un labirint de străduțe. Douglas încetini pentru a nu fi remarcat în acele locuri pustii. Dar Hesse nu dădea semne de suspiciune. Se îndrepta spre Vauxhall Bridge Road și spre sărăcăcioasele hoteluri și pensiuni de lîngă gara Victoria. După cîte își amintea Douglas, acea zonă nu fusese niciodată prea salubră, dar după sosirea germanilor devenise una din cele mai notorii din întreaga Europă. Nu numai femeile îi atrăgeau aici pe soldați – în definitiv bordelurile oficiale ale Wehrmacht-ului erau mai curate, mai ieftine și mai ademenitoare pentru toți, exceptîndu-i pe cei perverși – ci și comerțul. Aici se putea cumpăra orice: bărbați, femei, copii, heroină cu kilogramul, pistoale P.38 noi-nouțe, încă învelite în ambalajele pline de unsoare, acte false, uneori chiar și autentice. În ciuda patrulelor și a pedepselor severe, soldații continuau să frecventeze zona ca și cum, în absența unui cîmp de luptă, aveau nevoie de o alternativă la fel de riscantă.

Hesse își parcă mașina în ruinele a ceea ce fusese odată Victoria Palace Music Hall. Părinții lui Douglas îl duseseră odată acolo pe cînd era copil. Buruieni și flori înalte crescuseră în fosa orchestrei, iar un șir de scaune se înclinau periculos dinspre zona lojei oficiale. Superintendentul așteptă pînă ce căpitanul reapăru dintre umbrele dărîmăturilor și traversă strada, la început spre curtea interioară a gării Victoria, unde portrete enorme ale lui Hitler și Stalin și steaguri uriașe se unduiau în vîntul rece. Douglas nu se clinti din locul său pînă ce o patrulă a Feldgendarmeriei nu-l depăși trecînd pe Victoria Street. Lunga sa manta cu guler de blană, chipiul moale lăsat într-o parte, mănușile negre de piele și mersul hotărît, îl identificau fără greș drept ofițer german.

Douglas îl lăsă să se îndepărteze de Vauxhall Bridge Road

luminată de țipătoarele neoane ale pensiunilor, hotelurilor și cafenelelor deschise toată noaptea. Un bărbat într-un palton de tweed țîșni spre căpitan dintr-un gang, dar dîndu-și seama că nu era omul care să-i cumpere pozele pornografice scoase din buzunar, făcu stînga-mprejur. Hesse grăbi pasul și-și ridică gulerul de blană pentru a-și ascunde fața.

Era clar că mai fusese aici deoarece nu se uită nici la stînga, nici la dreapta și nici nu-și ridică ochii spre firma pictată de un amator, pe care se menționa "Hotel Lübeck". Cîteva cioburi de un verde închis – probabil de la vreo sticlă – se zăreau printre crăpăturile linoleumului murdar. Scîndurile trosniră cînd Douglas îl urmă înăuntru, dar căpitanul nu întoarse capul în vreme ce urca scările. Întinse mîna după comutator și-l găsi, fără greș, în întuneric. Un bec chior se aprinse la primul etaj.

— Ei bine, amice, ce pot face pentru dumneata? Un tip palid, într-o haină de ploaie bine strînsă pe mijloc, ieși parcă din pămînt barîndu-i drumul detectivului.

— Mă duc pînă sus, spuse moale acesta să nu atragă atenția cuiva.

— Totu-i particular. Hotel particular, toate camerele-s ocupate, accesu-i permis numai oaspeților și personalului de serviciu. Îi puse o mînă în piept, moment în care Douglas – deși recunoscut pentru răbdarea și tactul său – simți o dorință irezistibilă de a-l pocni pe individ. Dar n-o făcu.

— Un ofițer german tocmai a urcat, spuse el.

— Cunosc, prietene, spuse bărbatul cu tonul unui bătăuș. Dar, dumneata, regret, vei rămîne aici.

— Sînt șoferul căpitanului. A uitat să-mi spună la ce oră să revin după el.

Ochii alunecoși ai tipului în haină de ploaie cercetară atent hainele lui Douglas, apoi se fixară pe fața acestuia.

— Ești șoferul? făcu el neîncrezător.

— Da. Detectivul se baza pe legătura firească dintre cerberii hotelurilor și șoferii care le aduceau clienți.

— Grăbește-te, spuse omul în silă. Superintendentul trecu

pe lîngă el și ajunse la primul etaj tocmai la țanc pentru a desluși pașii căpitanului trecînd dincolo de etajul al doilea. Se aprinse altă lumină.

Hesse aproape că ajunsese la etajul următor cînd o ușă se deschise brusc și se ivi un soldat. Era un bărbat uriaș, roșu la față de prea multă băutură; cascheta îi stătea strîmb și, în timp ce-și încheia nasturii de la pantaloni, cînta "Ich hatt' einen Kameraden"[1]. Observîndu-l pe căpitan urcînd scările, soldatul se îndreptă și încercă să-și încheie nasturii de la tunică. Hesse dădu să treacă pe lîngă el dar celălalt întinse o mînă barîndu-i calea și se aplecă spre el. Avea acel aer de superioritate tipic bărbaților de statura sa și jovialitatea familiară a bețivilor.

— Pari un soi bun, căpitane. Putea să vadă tunica lui Hesse și însemnele gradului de pe guler. Soldatul își păstră echilibrul apucîndu-se de balustradă. Mai sus, nu-i așa? Hesse încercă să treacă pe lîngă el, fără să reușească. Bine... Fetele ofițerilor sînt la etajul de sus, eh?! Chiar mă miram de ce nu-l lasă pe un sărac de Feldgrauen[2] să urce pînă acolo.

— Te rog, lasă-mă să trec.

— Am fost rănit la Dover, căpitane, spuse mîndru soldatul. Am debarcat cu primul val de asalt. Uită-te la asta! Se bătu cu mîna peste decorația ce-i atîrna de buzunarul de la piept. N-o să vezi multe din astea prin împrejurimi. S-au acordat numai celor din primul val. Și nu mai sînt mulți în viață, căpitane.

— Lasă-mă să trec, spuse Hesse, impacientat.

— N-are nici un rost să mă ameninți cu blestemata aia de Feldgendarmerie, declară bețivul pronunțînd cuvîntul cu o grijă exagerată. Bătu cu palma în pieptul ofițerului. Pentru că toți sîntem niște păcătoși aici. Am dreptate, căpitane, nu-i așa că am dreptate?

Hesse îl împinse cu blîndețe și se strecură pe lîngă el.

(1) Am avut un prieten (n.tr.)
(2) Soldat simplu (n.tr.)

Soldatul se întoarse spre a-l vedea cum urcă următorul rînd de trepte. Ridică vocea.

— Toți sîntem păcătoși aici, căpitane. Am dreptate, ce zici? Neobținînd nici un răspuns, se agăță de balustradă și începu să pășească cu grijă pe scara abruptă. Rîgîi zgomotos și începu să zbiere: "Icht hatt'einen Kameraden..."

Douglas se făcu mic în umbra palierului în timp ce bărbatul ajunse la același etaj cu el. Se auzi un sunet înăbușit și totul se cufundă în beznă. Cîntecul se întrerupse brusc.

— N-am mai rămas mulți în viață din cei care am debarcat cu primul val, căpitane, spuse neamțul încet și trist, în timp ce-și continua drumul, trezit parcă de amintirile acelor zile.

Superintendentul se grăbi pe scări și avu timp să-l audă pe ofițer sunînd la o ușă undeva la ultimul etaj. De două ori scurt, de două ori lung. Sunetul se auzi puternic în acel labirint murdar. După o lungă pauză, zăvoarele bine unse ale ușii fură trase și Hesse fu admis înăuntru fără o vorbă. O dungă de lumină galbenă se strecură pe palier și se auziră cizmele ștergîndu-se pe un preș. Apoi ușa se închise.

Douglas urcă scările pînă ce ochii îi ajunseră la același nivel cu podeaua ultimului etaj. Ușa prin care intrase Hesse era veche, cu vopseaua albastră înnegrită și scorojită de timp. Un număr de alamă – 4a – fusese prins neglijent de ea.

Un alt sunet înăbușit și întreaga scară fu cufundată în întuneric. Douglas se apropie de ușă și ascultă. Muzică. Judy Garland cînta "When You Wish Upon a Star". Sunetul părea să vină de la alt etaj. Douglas apăsă pe sonerie repetînd semnalul lui Hesse. Avea totuși senzația că este supravegheat de cineva pe care nu-l putea vedea.

Zăvoarele se dădură în lături și ușa se deschise încet. Douglas făcu un pas înapoi, neștiind la ce să se aștepte. Sursa de lumină se găsea în spatele bărbatului care-i deschisese. Purta o manta de piele cenușie a armatei germane, iar mîna dreaptă o ținea în buzunar.

Detectivul clipi din cauza becului puternic din hol.

— Aș vrea să vorbesc cu căpitanul Hesse, spuse el repede ca să cîștige timp.

— Superintendent Archer! Cel mai bine ar fi să intri. Vocea era a colonelului Mayhew. Își mușca buza cu un gest de îngrijorare. Cum dracu' de ai găsit acest loc?

Apartamentul era mic și sărăcăcios: trei camere și o bucătărie. Aspectul obișnuit al unei camere de bordel, trei fete la lucru, o femeie în vîrstă care deschidea ușa clienților, făcea curat după ei și prepara nenumărate cești de ceai. Cel puțin așa trebuia să fi arătat pînă mai recent.

În prezent paturile fuseseră sprijinite de perete iar bideul emailat fusese vîrît după dulap. Dosare erau îngrămădite pe jos. Din mobila originală mai rămăseseră doar perdelele — acestea fuseseră întotdeauna frumoase în astfel de camere.

Căpitanul Hesse stătea lîngă radiatorul electric. Mai era încă îmbrăcat cu mantaua cu guler de blană și nu-și scosese nici mănușile. Își mișcă capul imperceptibil să-l vadă pe Douglas, dar nu se întoarse să-l privească în față. În schimb, îl scutură un frison și se apropie mai mult de foc.

— E-n regulă, Hans, spuse Mayhew. E unul din oamenii mei. Hesse încuviință din cap ca și cum acest lucru nu ar fi făcut decît să-i amîne soarta.

— Ce te-a adus aici? întrebă Mayhew cu o voce neutră.

— Căpitanul Hesse. Îl urmăresc de la lagărul din Wittenham.

— Mi-a telefonat. Știu totul despre ce s-a întîmplat acolo.

— Și?

— Mai devreme sau mai tîrziu ai fi fost pus în temă.

Ușa camerei vecine se deschise și un maior în uniforma Feldgendarmeriei anunță:

— Hesse. Poți să vii acum.

Căpitanul luă poziția de drepți, pocni din călcîie și-l urmă pe maior, care închise ușa după el.

Singur cu colonelul Mayhew, Douglas se îndreptă spre foc să-și încălzească mîinile, dîndu-i astfel răgaz celuilalt să decidă

ce urma să spună.

— Toți aparțin Abwehr-ului. Tratăm cu ei de cîteva luni.

— Tratați?

— Ne vor ajuta să-l eliberăm pe Rege. Armata germană consideră că onoarea ei este înjosită de situația actuală. Întotdeauna au fost de părere că Regele trebuie să fie păzit de unități ale armatei, nu de cele ale SS-ului.

— Mi se pare lipsit de importanță, rosti cu îndoială Douglas.

— Nu și pentru *ei*. Comandamentul suprem din Berlin a autorizat în secret Abwehr-ul să ne ajute în această acțiune. Ei vor înscena întreaga operațiune, cu condiția ca noi să-i acoperim după aceea.

Superintendentul îl privi fix pe Mayhew încercînd să citească gîndurile acestui bărbat viclean și imprevizibil.

— Domnule colonel, nu-mi spuneți întregul adevăr.

Mayhew își încreți buzele ca și cum ar fi gustat o lămîie extrem de acră.

— Germanii au preluat Centrul de cercetări experimentale de la Bringle Sands, în Devon. Speră să producă o bombă atomică. Acolo a căpătat doctorul Spode arsurile pe care le-ai văzut. Spode a furat cîteva din cele mai importante documente, însumînd ani și ani de calcule matematice.

— Hîrtiile arse în apartamentul din Shepherd Market?

— Da. Fratele său mai tînăr, John, l-a convins că trebuie să-i împiedice pe germani să realizeze o astfel de armă. Mayhew se aplecă și el spre radiator.

— Huth încearcă să reconstituie rămășițele arse, dar pe ele nu scrie nimic.

— Unii germani consideră că întregul proiect nu-i decît o pierdere de bani. Alții, Huth și Springer printre ei, au înțeles că dacă reușește, acest fantastic experiment ar putea însemna dominația militară a întregii lumi. Toți oamenii și organizațiile care iau parte la un astfel de proiect vor deveni extrem de importanți în cadrul întregului sistem. Mayhew își frecă vioi mîinile. Era un tic nervos și îi zîmbi lui Douglas ca și cum ar fi

recunoscut că-l neliniștește ceva, un lucru despre care nu putea vorbi.

— Dar dacă documentele sînt distruse, va mai respecta armata angajamentul luat referitor la eliberarea Regelui?

Mayhew îl apucă de mînă pe detectiv, strîngîndu-l cu putere.

— Sîntem aproape siguri că există o serie de duplicate ale documentelor, Superintendent Archer. William Spode era prea grijuliu pentru a încredința munca de o viață cuiva fără să își ia măsuri de precauție.

— Credeți așa ceva?

Mayhew se uită peste umăr la ușa pe care intrase Hesse.

— Amîndoi credem, Archer, spuse el cu un ton conspirativ. Ai grijă să le spui asta. Dacă nu speră în recuperarea acelor hîrtii, atunci nu mai există nici o șansă să-l mai vedem pe Rege în viață.

De-abia își terminase Mayhew cuvintele cînd ușa se deschise iarăși. Maiorul anunță:

— Domnul general vă va primi pe amîndoi.

Camera fusese bine frecată cu peria și curățată, dar tapetul floral pătat, scîndurile deformate ale podelei și becurile fără abajur confereau un aspect de sărăcie lucie întregului ansamblu. În centrul camerei, o jumătate de duzină de scaune erau dispuse în jurul unei mese frumos lustruite, pe care se aflau patru blocuri de hîrtie de scris, o cană cu creioane bine ascuțite și cîteva hărți făcute sul.

Maiorul care-i introdusese în cameră își reluă locul la masă. Lîngă el se mai aflau doi bărbați în uniformă de căpitani de infanterie și unul înalt, în vîrstă, cu părul alb, într-un costum civil cenușiu. Ochelarii cu rame de aur și mustața sa îngrijită se potriveau perfect cu gulerul tare în formă de aripă și cu papionul de culoarea aurului. Douglas îl recunoscu pe generalul maior Georg von Ruff ale cărui echipe de șoc puseseră mîna pe rezervoarele de benzină și pe echipamentul portului Portsmouth înainte ca soldații din comandourile marinei să le fi distrus. Pentru această acțiune primise imediat Crucea de

Cavaler. Fuma dintr-un țigaret de fildeș și se juca cu o tabacheră aflată în fața sa pe masă.

Căpitanul Hesse, tot în manta, era așezat la o oarecare depărtare de ceilalți.

— Deci și tînărul Spode este mort? se interesă maiorul, un bărbat de vîrstă mijlocie, cu ochelari cu ramă de baga și cu obicciul de a bate darabana pe masă cu vîrful creionului.

— Așa mi s-a spus, răspunse Mayhew. Se ținea drept ca și cum ar fi fost într-o curte cu juri. Tuturor părea să le fie frică de von Ruff — tuturor, cu excepția lui Douglas Archer.

— Și ofițerul dumitale de poliție l-a urmărit pe căpitanul Hesse pînă aici?

— Da, l-am urmărit pînă aici, interveni Douglas iritat de felul în care prezența sa era ignorată.

— Mă voi adresa dumneavoastră mai tîrziu, spuse maiorul.

Douglas făcu un pas înainte, apucă un scaun și se așeză neinvitat.

— Și acum, ascultați-mă, domnule maior, rosti cu o voce calmă. Și anunțați-l și pe generalul dumneavoastră să facă la fel pentru că mi se pare că nu poate să vorbească singur. N-am intenția să stau cu brațele încrucișate în timp ce discutați despre mine. Dacă vreți să cooperez, va trebui să mă rugați frumos, deoarece sînt o persoană greu de mulțumit.

Generalul își întoarse bățos capul și-l privi pe Douglas fără a-și schimba mina inexpresivă. Apoi aprinse o nouă țigară de la mucul celeilalte.

Maiorul bătu cu creionul în masă și rosti calm:

— Aveți manierele insolente ale unui revoluționar, dar nu vă vor ajuta cu nimic. E nevoie să vă reamintesc că poziția dumneavoastră...

Douglas se întinse peste masă suficient de mult pentru a atinge mîna maiorului cu vîrful degetului. Acesta se înfioră.

— Nu, zise detectivul. Să vă reamintesc *eu* poziția *dumneavoastră*. Sînt polițist și anchetez o crimă. Am motive să cred că domnul căpitan Hesse este implicat și l-am urmărit pînă aici

pentru a-i pune o serie de întrebări. Îi privi pe cei din jurul mesei, unul cîte unul. Și-l găsesc în niște circumstanțe pe care le pot descrie drept extrem de ciudate. Dacă cineva trebuie să dea explicații, atunci dumneavoastră trebuie s-o faceți.

— V-ați angajat într-un joc periculos, domnule Superintendent, spuse maiorul.

— Nu chiar atît de periculos ca acela pe care-l jucați dumneavoastră. Douglas simți cum îl cuprinde frica și-și dădu seama că tonul vocii i se ascuțise, iar corzile vocale îi erau strînse de un spasm nervos. Chiar vă imaginați că veți fi sprijiniți de Comandantul suprem al armatei dislocate în Marea Britanie sau de Berlin dacă îmi înaintez raportul referitor la moartea tînărului Spode?

— Încă n-ați ieșit din această cameră, declară maiorul. Ochii generalului se îngustară ca și cum ar fi suferit din cauza amenințării brutale..

— Mașina mea este echipată cu radio-telefon. Nu m-aș fi aventurat într-o zonă atît de deocheată ca aceasta, în timpul nopții, fără să-mi fi luat precauțiile necesare.

— Ce le-ați spus?

— Nimic care să nu poată fi retractat, replică Douglas. Urmă o lungă tăcere. Archer își încleștă pumnii și simți cum sudoarea îi năpădea palmele. În tot acest răstimp, Mayhew rămăsese tăcut, gata să se ralieze celui mai puternic.

Generalul von Ruff se înclină în față ca și cum ar fi fost pe punctul să împărtășească cuiva un secret. Vocea îi era șuierătoare, ca cea a unui fumător înrăit.

— Ați putea să ne ajutați să recuperăm documentele doctorului Spode, domnule Superintendent?

— Cred că da, domnule general.

— Avem nevoie de garanții, interveni maiorul, bătînd cu creionul în masă înainte de a începe să scrie ceva pe o foaie.

— Desigur, acceptă polițistul.

— Căpitanul Hesse nu trebuie să fie pomenit în raportul pe care-l veți înainta superiorilor.

— Va fi menționat doar ca martor la moartea lui Spode. E un lucru pe care nu-l mai pot schimba.

Generalul ridică încet ochii spre locul unde stătea Mayhew, cu o mînă în buzunar și cu un zîmbet imobil pe buze. Era o poză artificială și Douglas ghici că era la fel de înspăimîntat.

— Aș vrea să știu ce măsuri veți lua pentru transportul Maiestății Sale, întrebă generalul, cu o voce ce trăda o oarecare venerație față de monarhul întemnițat. Onoarea noastră ne cere ca securitatea sa să fie asigurată pînă la capăt.

— Va fi urcat într-un avion care va decola de pe unul din aerodromurile dezafectate, spuse Mayhew. Unul din ofițerii dumneavoastră ni-l va indica pe cel mai potrivit pentru o astfel de acțiune.

— Veți merge și dumneavoastră?

— N-am primit încă nici un fel de ordin în acest sens.

Era genul de răspuns pe care generalul îl înțelegea și aproba întru totul. Îl privi pe Douglas cu speranța că va distinge pe fața acestuia aceeași dorință de a se supune ordinelor, dar n-o văzu. Detectivul scoase o batistă și-și șterse nasul. Generalul privi într-o parte și scoase un vălătuc de fum pe nări.

— Nu mai avem ce discuta, zise el, concediindu-i pe toți cu un semn din cap și ridicîndu-se în picioare. Ofițerii luară brusc poziția de drepți și rămaseră nemișcați pînă ce superiorul le ură noapte bună. Apoi unul din căpitani îl ajută pe general să-și îmbrace paltonul. Douglas rămase așezat și von Ruff nu-i acordă nici o atenție, ieșind din cameră fără a mai rosti vreun cuvînt. Numai după ce șeful părăsi încăperea, ofițerii se mai muiară puțin. Maiorul își descheie gulerul, oftînd ușurat, nemaiinteresîndu-se cîtuși de puțin de persoana polițistului.

Urcîndu-se în mașina lui Douglas, Mayhew își dădu frîu liber nervilor acumulați:

— Bastard nebun ce ești! Te cunosc de atîția ani dar n-am crezut niciodată că te poți purta ca un descreierat, așa cum ai dovedit astă seară. În tonul său nu se simțea nici invidia și nici admirația.

— Într-adevăr! Nu-i păsa cîtuși de puțin de părerea lui Mayhew. Douglas Archer se schimbase total iar acum își savura noua personalitate.

— Generalul von Ruff este șeful Abwehr-ului din Marea Britanie. Înțelegi ce înseamnă aceasta?

— Nu mă interesează ce înseamnă. M-am săturat să fiu luat în șuturi de acești nemți.

— Foarte impresionant, replică Mayhew pe un ton ce sugera mai degrabă reproș decît respect. Și cum se presupune că voi descurca eu această încurcătură?

— Ce încurcătură?

— I-ai convins pe Huni că ai cu adevărat însemnările acelui fizician atomist. Ceea ce ne asigură doar cîteva zile de liniște; curînd vor dori cîteva pagini, ca probă. Ce dracu' o să fac atunci?

— Locuiți tot în Upper Brook? întrebă Douglas dînd colțul.

— Da.

— Un avion, decolînd de pe un aeroport dezafectat... Ideea era doar pentru urechile Hunilor, sau chiar credeți cu adevărat că ar fi cea mai bună metodă de a-l scoate pe Rege din țară?

— Ai alta mai bună?

— Dacă ceea ce mi-ați spus despre Franklin Roosevelt e adevărat, atunci e suficient să-l ducem pînă la Ambasada americană. L-ar putea scoate împreună cu poșta diplomatică. Am văzut destule containere – chiar și pentru transport feroviar – cu sigiliul diplomatic pe ele.

— Premiu pentru ingeniozitate, remarcă Mayhew pe un ton condescendent. Numai că ambasadorul Statelor Unite acreditat la Londra este domnul Joseph Kennedy. Trebuie să-ți reamintesc ce-a declarat săptămîna trecută în fața industriașilor germani? Nu e un prieten al Angliei și mai mult ca sigur nu e monarhist.

Douglas mîrîi ceva nedeslușit.

— Ești naiv în politică, Archer. Îți poți imagina ce s-ar întîmpla cu Roosevelt – din punct de vedere politic – dacă s-ar

afla că l-a ajutat pe Rege să scape din Marea Britanie?

— Atunci să folosim documente falsificate care să-i convingă pe germani că e vorba de un transport diplomatic, sugeră detectivul.

— Și mai rău, replică Mayhew. "Evadarea familiei regale" va fi menționată în toate cărțile de istorie scrise de acum înainte. Vrei să se spună că am reușit să-l scoatem pe Rege din țară doar falsificînd semnătura unui străin? Clătină din cap pentru a-și îndepărta din minte ideea. Și din aceleași motive nu putem ridiculiza pe Maiestatea Sa îmbrăcîndu-l în valet sau transformîndu-l într-un oarecare funcționăraș german.

— Ar fi mai bine dacă manualele de istorie ar menționa că a murit eurajos?

— Nu fi obraznic, Archer, spuse Mayhew cu o voce liniștită, însă mult mai amenințătoare prin sinceritate. Spune-mi doar cum trebuie s-o scot la capăt cu povestea fermecată pe care le-ai servit-o... ce le spun legat de documente?

Douglas apăsă pe accelerator și trecură în trombă pe Park Lane îndreptîndu-se spre nord, pe lîngă ruinele bombardatului Dorchester Hotel. Douglas nu-i răspunse înainte de a ajunge în fața casei elegante unde locuia Mayhew.

— Nu va trebui să rezolvați nici o încurcătură, domnule colonel. Am hîrtiile cu calculele respective; problema este doar de a decide dacă amicii noștri nemți trebuie să pună mîna pe ele ori nu.

Mayhew coborîse deja din mașină dar se aplecă spre polițist:

— Unde? articulă el, incapabil să-și disimuleze surpriza și curiozitatea pe care în alte circumstanțe le-ar fi considerat de prost gust. Unde sînt hîrtiile?

Douglas se aplecă să închidă portiera. Apăsă apoi pe accelerator, turînd motorul de cîteva ori.

— În buzunarul de la vestă, declară el zîmbind și se îndepărtă în viteză. În retrovizor îl văzu pe colonel uitîndu-se fix în urma lui cu atîta uimire întipărită pe față, încît izbucni singur în rîs cu o plăcere copilărească.

Douăzeci și trei

A doua zi dimineață cei doi băieți observară o oarecare schimbare în dispoziția lui Douglas, deși nici unul nu realiza cît de profundă și permanentă avea ea să fie. Superintendentul ieșise din starea de deprimare care-l copleșise atît de puternic din momentul sosirii nemților. Se frămîntase cumplit încercînd să împace meseria sa de polițist cu aparatul represiv, aducător de moarte, al administrației naziste. Acum știa ce avea de făcut. Și se simțea fericit într-un fel pe care nu-l mai încercase de la moartea soției sale.

La micul dejun, Bob și Douggie răspunseră bucuroși la glumele și șicanele detectivului, iar doamna Sheenan își aduse aminte de o rimă prostească referitoare la cimpoi. În loc de clătite – modul obișnuit de a prepara ultimul ou din rație – ea puse pe masă un mic borcan de miere de casă trimis de verișoara ei de la țară.

Deja ziua devenise astfel memorabilă.

Douglas se îndreptă spre Soho, oprindu-se pentru început în Moor Street. Odinioară Peter Piper avusese un splendid birou la cîteva blocuri mai spre vest, într-o casă în stil georgian în Mayfair. Pe atunci "Pip" era un tînăr și strălucit regizor al cinematografiei britanice.

Poate că un observator neatent sau un turist n-ar fi văzut o mare diferență între aceste case din cărămidă neagră și cele din Mayfair, dar odată intrat înăuntru, totul devenea clar. Exista o

singură conductă de apă, introdusă printr-un colț al îngustei scări, și o singură canalizare, la toaleta din micuța curte interioară.

În prezent Pip dormea pe un pat pliant în camera obscură situată la ultimul etaj. Pe cealaltă parte a palierului mai avea încă o încăpere ce-i servea drept birou, cameră de primire și studio. Pe perete se aflau duzini de fotografii lucioase, unele deja cu colțurile îndoite.

— Sînt în camera obscură. Cine-i?

— Doug Archer. Se auzi sunetul apei care curgea și detectivul ghici că Pip se spăla în grabă pe față după ce fusese deșteptat din somn de clopoțelul de la ușa exterioară. În timp ce-l aștepta pe fotograf, se uită la fotografiile staurilor de altădată, jucîndu-se în același timp cu pivotul găsit în apartamentul din Shepherd Market. Așa cum descoperise noaptea trecută—oprind mașina dincolo de raza vizuală a colonelului Mayhew—armătura interioară era de fapt un container conținînd o casetă metalică cu un film de 35 mm; conținea treizeci și șase de poziții.

— Doug! Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, bătrîne! Nu erau prea mulți comercianți în Soho care să i se adreseze lui Douglas atît de familiar, dar cei doi se cunoșteau de cînd Pip conducea un Rolls-Royce argintiu, ținea unele din cele mai reușite petreceri din Londra și putea să le facă rost prietenilor de bilete la cele mai somptuoase premiere de gală.

— Poți să-mi developezi un film, Pip?

— Dar ce-i, bătrîne, laboratoarele de la Yard sînt în grevă?

— Cam așa ceva.

Dîndu-și seama că pusese o întrebare deplasată, Pip o drese în mare viteză.

— Ce zici de un ceai cu chifle prăjite? Din camera alăturată se auzi brusc o melodie de jazz, făcînd pereții să vibreze.

— Poate cînd vin să iau pozele.

— În regulă. Vor fi gata după-amiază pe la patru jumătate. Vreo instrucțiune specială? Sub-expuse, supra-expuse? Gra-

nulație fină? Grupate, cinci sau șase?

— Singura instrucțiune e să-ți ții gura.

Pip dădu din cap. Era mic de statură, îmbrăcat îngrijit într-un costum prea mic pentru el și cu o cămașă ce-l strîngea la gît, fapt pentru care își tot băga mîna după guler să-l mai lărgească puțin. Părul era vopsit în negru și îmbibat de ulei al cărui miros îl acoperea pe acela al fixativului utilizat în baia de developare, dar și pe acela de whisky.

— Mut ca peștele, bătrîne. Chiar dacă Harry Woods ar veni să-i fac portretul, nu aș menționa faptul că te-am văzut în ultimul timp. Pip rîse scurt. Excelentă glumă – cea cu Harry lăsîndu-se fotografiat!

— Ai înțeles perfect.

— Am fost spion, zise Pip.

— Ce-ai zis? întrebă Douglas brusc alarmat.

— Fotografia la care te uitai... e Conrad Veidt[1] în "I Was A Spy". Bine făcut. Filmat în Studiourile Gaumont din Lime Grove... sau poate în Studiourile Gainsborough din Islington? Drept să-ți spun, Doug, mă cam lasă memoria.

În camera alăturată cîntăreții de jazz, repetînd propria lor versiune a cîntecului "South of the Border"[2], zguduiau întreaga clădire cu instrumentele. Douglas întrebă mirat:

— Cum de mai ești teafăr după atîta zgomot?

— Trăiește și lasă-i și pe alții s-o facă, replică Pip. Își îndreptă cravata și-și aranjă părul – un tic al unui tip care încearcă să-și infirme reputația de bețiv notoriu. Vrei să fac și copii prin contact?

— Nu, numai filmul.

— Mi-a părut rău cînd am auzit de soția ta, Doug.

---

(1) Actor și regizor german de film (1893-1943), și-a părăsit țara în 1933 plecînd în Anglia, apoi în America; filmul menționat a fost turnat în 1933 în regia lui Victor Saville (n.tr.)

(2) La sud de graniță (n.tr.)

— N-a fost singura, Pip. Cel puțin băiatul a scăpat.

— E bine că gîndești așa. Sigur nu vrei o ceașcă de ceai? Nu durează mai mult de un minut și luna asta am făcut rost de niște ceai bun.

Douglas își privi ceasul.

— Nu, trebuie să plec ca să ajung la Highgate pe la zece jumătate.

— Ceremonia Săptămînii prieteniei sovieto-germane?

— Nu am putut să mă eschivez, zise Douglas cerîndu-i parcă scuze.

— Ei bine, cel puțin acum știm cum stăm. Între bastarzii ăștia de roșii și ticăloșii de naziști – pe cine să alegi?

— Fără nici o îndoială că ai dreptate, fu de acord Douglas.

— Am auzit că transportă osemintele lui Karl Marx, e adevărat? Călătorie sprîncenată!

Douglas atinse mîna prietenului său: un gest de afecțiune dar și un avertisment de a-și ține gura. În acel moment se auziră pași pe scări. Ușa se deschise și intră un soldat german. Într-o engleză stricată ceru să fie fotografiat.

— Stați acolo, zise Pip. Aprinse niște reflectoare puternice și Douglas clipi din ochi, orbit. Mișcați-vă umărul puțin mai înainte. Soldatul se răsuci pe taburet, așa încît tresele nou nouțe de Stabsgefreiter să iasă perfect în evidență.

Reflectoarele declanșară ceva în mintea lui Douglas. Desigur, becul de la lampa de birou din apartamentul din Shepherd Market! Fratele mai tînăr trebuie să fi folosit un bliț ca să fotografieze hîrtiile cu calculele matematice ce fuseseră apoi arse în cămin. Acum Douglas era sigur.

— Ne vedem mai tîrziu, Pip, spuse el. Acesta își scoase părul ciufulit de sub pînza care acoperea aparatul.

— Te aștept, Doug. Se întoarse spre clientul său. Uitați-vă la Tallulah Bankhead[1], domnule caporal, și ridicați puțin bărbia.

(1) Actriță americană de teatru și film (1903-1968) (n.tr.)

Douăzeci și patru

Cimitirul Highgate semăna cu un platou pe care tocmai se turna un film de groază. Năpădit de arbuști și copaci negricioși, înecat în buruieni, cărările sale înguste erau mărginite de pietre funerare străvechi, mucegăite și pline de mușchi. Nici chiar eforturile supraomenești ale unui pluton de geniști nu reușiseră să împrăștie sentimentul că acolo se derula un remake după Frankenstein.

Și totuși încercaseră. Pentru că pe el urma să se desfășoare ultimul act al manifestărilor Săptămînii prieteniei sovieto-germane – simultan cu ceremoniile ținute la Moscova și Berlin – exhumarea, din acest pămînt viermănos și înnegrit de fum situat în nordul Londrei, a osemintelor lui Karl Marx.

Fanfara corpului L de armată stătea îngrămădită sub copaci. Nu se reușise plasarea întregii delegații sovietice în imediata vecinătate a mormîntului, cîtorva sute dintre membrii ei fiindu-le rezervate locuri într-o tribună pe Highgate Hill.

Lîngă mormînt se aflau cele mai importante personalități. Ministrul de externe von Ribbentrop, într-o splendidă uniformă, se întreținea amical cu omologul său sovietic, Molotov, sosit de la Moscova special pentru această ocazie. Dr. Josef Goebbels – pentru care această săptămînă de evenimente larg comentate pe plan internațional reprezenta un triumf personal – schimbă cîteva vorbe cu ceilalți doi demnitari și-i prezentă lui Molotov o mistrie de argint ce avea să fie folosită cînd noul

bloc de marmură, cu simbolurile împletite ale nazismului și comunismului și cu o lungă declarație de prietenie, avea să fie amplasat peste mormîntul gol.

Etajele superioare ale spitalului din Dartmouth Park Hill asigurau personalului și pacienților o perfectă vizibilitate a străzii pe care se vedea un afet german tras de cai negri a căror coamă lucioasă sclipea în vreme ce loveau nerăbdători pămîntul cu copitele. Surugiii reușiră să-i calmeze iar escorta de cavaleriști își strînse rîndurile. Bătu ora unsprezece. Comandantul gărzii de onoare, un colonel din Regimentul 5 cavalerie, aproape că pierdu controlul asupra frumosului său cal murg în clipa cînd motocicliștii, cu căștile de oțel strălucind în soarele hibernal, își porniră motoarele.

Fanfara intona o melodie solemnă, în timp ce soseau ultimii oaspeți: Primul Ministru marionetă al Marii Britanii însoțit de proaspăt numitul guvernator german al Băncii Angliei. În spatele lor, Douglas îl recunoscu pe Gruppenführer-ul SS, Profesorul Max Springer, membru al SD-ului. Șeful lui Huth, ofițerul SS cu cel mai înalt grad la această ceremonie, era reprezentantul personal al lui Himmler.

Șase ciocli, reprezentînd armata, marina, aviația, SS-ul, partidul nazist și SA-ul, așteptau să preia rămășițele pămîntești ale lui Karl Marx, într-o primă etapă a drumului lor pînă în Piața Roșie. Locul fusese deja pregătit în Mausoleul lui Lenin; aici osemintele urmau să fie depuse cu ocazia aniversării Revoluției din Octombrie de săptămîna viitoare.

Douglas nu avea o vizibilitate prea bună. Stătea lîngă Kellerman pe partea dinspre spital a mormîntului. Fanfara continua să cînte o muzică ostășească solemnă. Kellerman tocmai făcuse o remarcă banală și Douglas întorsese capul să răspundă cînd suflul exploziei îl lovi drept în față. Văzu pămîntul din jurul gropii erupînd într-un nor compact de noroi și fum, apoi acesta îl acoperi, doborîndu-l la pămînt și umplîndu-i gura cu țărînă.

Încercînd să se ridice în picioare îl observă pe Kellerman pe jumătate îngropat sub o masivă lespede funerară. Buzele i se

mișcau fără zgomot. În jur nu se auzea nici un sunet, nici măcar cel produs de ofițerul care se chinuia să se degajeze din faldurile însîngerate ale unui drapel. Rupse fîșia de steag înfășurată pe ceea ce în urmă cu cîteva clipe fusese un braț, acum doar un ciot de unde țîșnea sîngele. Bărbatul se clătină într-o parte și-n alta ca un bețiv apoi, golit de sînge, se prăbuși la pămînt.

Brusc zgomotul deveni atît de puternic încît pătrunse chiar și prin timpanele aproape distruse ale lui Archer: un amestec de gemete de agonie și frică ale răniților, de clacsoane și de sirene ale ambulanțelor încercînd să răzbată printre caii înnebuniți ai cortegiului funerar. Murgul arab al colonelului o luă la goană. Călărețul rămase în șa, dar după cîteva salturi peste cîteva morminte, calul trecu pe sub un șir de copaci ale căror crengi îl izbiră în plin pe ofițer, frîngîndu-i coloana vertebrală.

Aproape de poarta dinspre Retcar Street, cîțiva orchestranți încercau să-și scoată camarazii morți și răniți dintre sfărîmăturile instrumentelor și ale tobelor rupte în două. Peste tot se vedeau cadavre și pentru a accentua și mai mult macabra scenă, osemintele fuseseră azvîrlite din coșciugele lor și împrăștiate peste pietrele acoperite cu iarbă, ca și cum ar fi răspuns la sunetul cornului anunțînd judecata de apoi.

Generalul Kellerman scăpase doar cu o ruptură de ligament. Douglas îl ajută să ajungă pînă la doi sanitari SS care-l urcară într-o ambulanță. Cu o remarcabilă previziune, Kellerman ordonase pentru acea zi prezența la festivitate a unui astfel de vehicol și a unei echipe de medici de la Spitalul SS. Ordinele fuseseră stricte: orice cadru SS – indiferent de grad și de gravitatea rănilor – avea prioritate la îngrijire. Și iată că cel dintîi căruia i se acorda primul ajutor era însuși Kellerman!

Ceremoniile săptămînii fuseseră organizate de statul major al Grupului I. de armată (Districtul Londra) fără a ține seama de Militärverwaltungschef[1], de guvernul englez marionetă, de

(1) Șeful administrației militare (n.tr.)

Kellerman sau de unitățile sale de poliție. Cele mai bune locuri fuseseră atribuite ofițerilor superiori din armată și granguriloŕ veniți de la Moscova. Așa se explică de ce ei fuseseră decimați pe capete împreună cu garda de onoare, membrii fanfarei și ai corului pregătit să intoneze noile versuri ale cîntecului "Horst Wessel"[1].

Suflul ucigător al exploziei atinsese în plin echipa de filmare a companiei de propagandă aflată pe acoperișul special consolidat al carului lor de reportaj, Steyr-A. Mișcîndu-se încet înainte, cu motorul V-8 răcit cu aer puternic ambalat, echipa lua imagini de prim plan ale inscripției de pe monument înainte de începerea ceremoniei. Bomba explodase în momentul cînd ei se îndepărtau deja, însă violența ei distrusese complet masiva mașină, împrăștiind părți ale corpurilor dezmembrate pînă în Waterlow Park. Protejați de car, celebritățile – Goebbels, Molotov, von Ribbentrop – nu suferiseră decît "neajunsuri" mici – două timpane sparte, o gleznă răsucită și cîteva pete pe haine.

Standartenführer-ul Huth se așezase, ca de obicei, cît mai aproape de ieșire. În momentul exploziei se afla lîngă poarta dinspre Swains Lane. După spusele ofițerului de lîngă el, nici măcar nu clipise cînd suflul îl lovise. Harry Woods înflori relatarea adăugînd că Huth își astupase calm urechile cu degetele cu treizeci de secunde *înainte*. Gluma făcu înconjurul birourilor Scotland Yard-ului. Chiar și Kellerman rîse cînd o auzi, deși era defăimătoare și extrem de periculoasă. Cu toate acestea, atît Huth cît și Kellerman își ascundeau cu greu satisfacția pe care o simțiseră la o atît de publică demonstrație a incapacității serviciilor de securitate ale armatei.

Și totuși acestea reacționaseră prompt. La cincisprezece minute după explozie fu convocată o conferință la înalt nivel în

(1) Imnul Partidului național-socialist. Horst Wessel a fost textierul acestui cîntec (n.tr.)

centrul mobil de comandă ce trebuia să asigure controlul de siguranță pe întregul traseu al cortegiului funerar. Adjunctul comandantului grupului de armată discuta cu un colonel din Feldgendarmerie, cu un ofițer din GFP încă în haine civile și cu doi specialiști – unul din ei ușor rănit – în problemele de securitate militară de pe lîngă serviciul administrativ. Doi ofițeri ai Abwehr-ului erau deja prezenți, iar alții continuau să sosească. Autobuzul de șase tone era parcat în fața unei tribune în stil gotic unde, păziți acum de santinele înarmate, soldații, repetîndu-și în gînd depozițiile, își așteptau rîndul la ancheta ce inevitabil trebuia să se termine prin rostogolirea unor capete în țărînă.

Huth se uită la uriașul Befehlskraftwagen[1] – zece roți, produs de uzinele Krupp – și la cei dinăuntru, niște siluete vagi în spatele geamurilor înghețate. Îi zîmbi lui Douglas și-și scutură de pe tunică o parte din mizeria și praful depus pe toți și pe toate. Își privi apoi mîna murdară:

— Să plecăm de aici, zise el evident dezgustat. Vreau să-mi curăț părul de rămășițele pămîntești ale lui Karl Marx.

În jurul lor echipele medicale aplicau comprese, opreau hemoragii, ridicau răniții pe tărgi și rupeau uniforme pentru a pansa răni. Peste tot numai gemete și urlete. Un amiral care stătuse lîngă Douglas în momentul explozici primea ultima împărtășanie de la un preot militar german.

— Nu ești de părere că explozia s-a produs chiar din mormînt?

— Nici o îndoială în această privință.

— Probabil că au operat noaptea trecută. L-au scos pe bătrînul Karl din frumoasa sa haină de lemn și l-au îmbuibat cu explozibil. Huth adulmecă și se strîmbă. Corpurile dezgropate și mormîntul răvășit al cimitirului răspîndeau un miros greu.

(1) Autovehicul de comandă (n.tr.)

— Pun pariu că armata n-a instalat aici santinele. Se îndreptă spre poartă croindu-și drum cu coatele prin mulțime. Trecu pe lîngă un muzicant rănit care aștepta liniștit cu o mînă ridicată, în timp ce strîngea un cordon în jurul brațului să oprească sîngele ce țîșnea din venă. Tunica îi era complet pătată și Huth se feri să nu se murdărească și el. Apoi, parcă rușinat de comportarea sa, spuse:

— Du-te și caută o ambulanță. Ai să-ți pierzi brațul dacă stai așa fără să faci nimic.

— Mi s-a ordonat să aștept aici, spuse tînărul.

Huth dădu din umeri. Cu conștiința împăcată, își continuă drumul ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Ascuns după căsuța paznicului se afla vehiculul său preferat, "Krad-ul"[1] său, marca BMW. Fără îndoială că sperase să o șteargă de la ceremonie înainte ca ea să se sfîrșească. SS-istul în uniformă care îl păzea șterse cu mîneca pulberea fină așternută pe ea înainte ca Standartenführer-ul să se urce înăuntru.

Problemele pe care Huth le avea cu sinusul se agravaseră din cauza prafului și vegetației aruncate în aer de explozie. Ochii îi curgeau și-și suflă nasul cu zgomot.

— Știi pe cineva pe nume George Mayhew? întrebă el, ștergîndu-și din nou nasul.

— Colonelul Mayhew? Toți polițiștii din Londra îl cunosc. A fost cel mai bun demi-meleu pe care l-a avut vreodată echipa de rugbi a poliției.

Huth îl privi fix, încercînd să-și dea seama dacă era un răspuns evaziv sau nu.

— Și toți polițiștii s-au întîlnit cu el săptămîna trecută?

— Foarte probabil. Eu l-am întîlnit cu siguranță.

— Îl știi bine? Își duse o mînă la frunte. Ai avut vreodată probleme cu sinusul, Superintendent?

— Din fericire, nu! Vreau să spun, da, îl cunosc bine pe

(1) Prescurtare de la Kraftrad: motocicletă (n.tr.)

Mayhew, dar nu sufăr de sinus.

— Uneori nu-s sigur că știi ce vorbești. Huth scoase cîteva hîrtii din buzunar și răsfoindu-le îi întinse o mică fotografie. Îl recunoști cumva pe Mayhew?

Imaginea era proastă, dar dacă Douglas ar fi fost conștient atît de problemele puse de un lung teleobiectiv, necesitatea unei expuneri adecvate fără nici un fel de influență dăunătoare din partea acesteia, cît și curajul tehnicianului care ținuse negativul în baia de developare de două ori mai mult decît de obicei, ar fi considerat-o ca fiind una foarte bună.

— S-ar putea să fie colonelul Mayhew, admise Douglas. Bărbatul care se uită drept la obiectiv este generalul maior Georg von Ruff, nu-i așa?

— A observat mașina în care se afla omul meu. E un porc bătrîn și extrem de suspicios. Al treilea e profesorul Frick.

Huth avea un simț ascuțit al percepției pe care i l-ar fi invidiat orice comic ce-și etala talentele într-un local de noapte.

— Profesorul Frick! exclamă Douglas cu o surpriză nedisimulată. Dar credeam că a murit de mult – în luptele de anul trecut?

— Atunci înseamnă că s-a întors din mormînt, declară Huth. Ce crezi că ar putea avea în comun acești trei oameni – exceptînd dorința lor vădită de a nu se lăsa fotografiați?

— Explozibilul atomic?

— Trebuia să te faci detectiv! Dar sînt sigur că te poți gîndi și la altceva.

— Oare?

— Generalul von Ruff este ofițerul cu gradul cel mai mare din Abwehr aflat actualmente în Anglia. În spatele lui, undeva în umbră, se găsește un colonel din Heereswaffenamt[1]. E clar că amîndoi l-au abordat pe bătrînul Frick în speranța că acesta va încerca să realizeze o superbombă pentru armată. Dar ce

(1) Direcția de aprovizionare a armatei (n.tr.)

rol joacă colonelul Mayhew în această afacere?

— Habar n-am.

— Tratează o afacere, asta face, răspunse Huth.

Cei doi bărbați se priviră îndelung. În cele din urmă Douglas rupse tăcerea:

— Credeți că Mayhew le vinde date referitoare la cercetările științifice de ultimă oră?

— Îmi pun capul dacă nu le vinde copii indigo ale calculelor arse în apartamentul din Shepherd Market.

— Pentru bani?

— Ce dorește colonelul Mayhew mai mult decît orice pe lumea aceasta? Haide, ești englez, știi răspunsul!

— Eliberarea Regelui?

Huth îl bătu pe umăr cu un zîmbet sardonic. Apoi porni motorul motocicletei.

— Ce vreți să fac? urlă Douglas pentru a acoperi zgomotul.

— Transmite-i lui Mayhew că vreau acele calcule.

— Și în legătură cu cealaltă problemă?

— Care?

Douglas se uită peste umăr. Huth micșoră turația motorului pînă cînd zgomotul deveni asemănător cu cel al unor tobe.

— Regele, spuse detectivul.

Huth luă fotografia din mîna lui Douglas și o introduse printre plicurile, hîrtiile și rapoartele pe care le scosese din buzunar. Căută o clipă și găsi un formular mic galben deschis, împăturit în două. Fără să-l desfacă, Huth îl mai îndoi o dată așa încît îl strecură cu ușurință în buzunarul de sus al hainei Superintendentului. Apoi zîmbi fără haz:

— Archer, uită-te la cele întîmplate aici, spuse el ridicîndu-se în rezemătoarele de picioare ale motocicletei pentru a vedea mai bine haosul și măcelul din jur. Ivanii ne vor socoti vinovați. Mîine vei vedea această scenă pe prima pagină a *Pravdei.*

Douglas se întoarse să-i urmărească privirea. Cei mai mulți morți și răniți zăceau în jurul înălțimii unde se aflase mormîntul. Poziția privilegiată a oaspeților ruși de la începutul

ceremoniei îi expusese la cel mai mare pericol. Demnitarii comuniști de elită fuseseră însoțiți de soții, fiice și amante — înregistrate ca secretare. Acum rochiile de mătase cumpărate din Bond Street și costumele de lînă procurate în Savile Row erau rupte și însîngerate, iar mulți dintre rușii răstigniți peste fragmentele de marmură împrăștiate pretutindeni nu aveau să se mai ridice niciodată de jos.

Dar imaginile nu aveau să apară în nici un ziar de a doua zi. Nici în *Pravda* sau în *Völkischer Beobachter*, nici în *Times*, *Tribune* sau în oricare alt ziar sau revistă. La intrarea dinspre Swains Lane și pe străzile, în parcul și în curtea spitalului învecinat unități ale Feldgendarmeriei verificau toate aparatele și percheziționau pe oricine prezenta un permis eliberat pentru presă. La poartă creștea grămada de filme pe 35 mm scoase din aparate de fotografiat sau de filmat — folosite sau nu; așa cum tremurau și se desfășurau în soarele glacial semănau cu un grup de vipere încolăcindu-se în cuibul lor.

Un ofițer SS se grăbi spre ei, adresîndu-se lui Huth.

— Veniți repede. E vorba de Gruppenführer-ul Springer.

Lăsat singur, Douglas scoase din buzunar formularul galben. Deja îl recunoscuse ca fiind unul din noile mandate de arestare. Mai puțin laconic decît un simplu extras din tabelul de arestări prioritare, avea notat pe el doar numele și adresa lui George Mayhew și motivul reținerii: Schutzhaft (Detenție preventivă) — un cod ce indica faptul că bărbații, femeile și copiii respectivi trebuiau să dispară și să nu mai fie văzuți niciodată. Iar felul în care Huth autentificase ordinul, cu o iscălitură lăbărțată și indescifrabilă în creion, indica o cruzime insolentă. Douglas vîrî hîrtia în portofel. Se auzi un țipăt ascuțit. Se întoarse și văzu o grupă de geniști ridicînd o dală de piatră de pe corpul unui bărbat care tocmai își dădea sufletul gemînd prelung.

Douglas străbătu în grabă Waterlow Park și descoperi un telefon public în Highgate Hill. Îi răspunse valetul colonelului Mayhew, un polițist pensionat care cîștigase de două ori con-

secutiv titlul de cel mai bun boxer de categoria grea și fusese cît pe ce să-l cîștige și pe al treilea. După cîteva secunde Mayhew ridică receptorul.

— Aici Detectivul Superintendent Archer, spuse Douglas pe un ton oficial, și dețin un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

— Poți vorbi deschis?

— Sînt într-o cabină telefonică. Standartenführer-ul Huth tocmai mi-a înmînat formularul. L-a semnat el însuși. Nici un fel de acuzație, doar o detenție preventivă.

— Și acum?

— Circulația e atît de anevoioasă...

— Am ascultat comunicatul oficial la buletinul de știri. Germanii probabil că regretă deja faptul că au permis postului BBC să transmită în direct... Foarte bine, nu vei putea ajunge aici mai devreme de o jumătate de oră.

— Cam așa ceva.

— Mulțumesc, Archer. Să văd dacă pot să aranjez ceva. Oricum, te contactez la apartamentul fetei.

Douglas avu impresia că Mayhew nu înțelesese pericolul în care se afla. Poate că totuși credea toată propaganda aceea oficială după care un lagăr oficial consta într-un pat tare, un duș rece și un program dur de exerciții fizice. Dacă așa stăteau lucrurile, surpriza ce-l aștepta urma să fie teribilă.

— Domnule colonel, s-ar putea să mai fie și alte mandate despre care nu știu nimic. Sau anumite dispoziții referitoare la familia dumneavoastră.

Mayhew rămase imperturbabil.

— Da, am înțeles perfect. De fapt nu-i o surpriză. Totuși îți mulțumesc, Archer.

— La revedere, domnule colonel, zise Douglas și agăță receptorul.

Vizita Superintendentului la frumoasa locuință a colonelului Mayhew din Grosvenor Square, colț cu strada Upper Brook,

Mayfair, fu un fel de formalitate. Valetul avea toate răspunsurile pregătite așa cum dealtfel era și de așteptat din partea cuiva ce-și petrecuse cea mai mare parte din viață în serviciul comandat. Îl conduse pe Douglas prin toate încăperile, deschizîndu-i chiar și dulapurile.

— Te rog să-mi telefonezi imediat ce se va întoarce colonelul Mayhew, îi puse în vedere detectivul.

— Așa voi face, domnule Superintendent, îl asigură valetul. Ambii bărbați zîmbiră și Douglas își luă rămas bun.

De-abia după ce se întoarse în atelierul lui Pip Piper și privi negativele, Archer fu sigur că teoriile sale erau corecte. Cadru cu cadru, prin fața ochilor i se derulau sute de calcule, notații și însemnări. Pip rămase deoparte în timp ce Archer le examina.

— Ce crezi despre calitatea lor?

— Puțin supra-expuse, dar nu-i așa de grav. Nu va fi nici o problemă să le poți citi. Vrei o lupă?

Douglas o luă și studie cu atenție negativele. Cifrele și cuvintele se distingeau clar.

— Nu-mi spun nimic, declară el.

— Nu-mi cere mie părerea, răspunse Pip. N-am fost niciodată prea bun la socoteli.

— Slavă Domnului că și-a terminat repetițiile orchestra aceea de jazz. De ce dracu' nu se gîndește Huth că ar putea exista niște clișee, se întrebă în gînd detectivul. Neamțul continua să caute niște copii la indigo — suficiente ca să intre fără probleme într-o servietă. Brusc, Douglas își dădu seama că specialiștii lui Huth nu găsiseră nici o urmă care să le sugereze posibilitatea utilizării unui aparat de fotografiat. Singurul indiciu existent în apartamentul din Shepherd Market fusese poziția lămpii de pe masă și becul scos din ea, pe care însă Douglas îl pusese la loc. Tînărul Spode trebuie să fi luat cu el dispozitivul special folosit, iar aparatul Leica și accesoriile lui fuseseră îndepărtate cu bună știință din camera acestuia.

Începuse din nou să plouă. Douglas privea fix pe fereastră

la acoperișurile arcuite și coșurile dărăpănate. Vîntul bătea destul de tare pentru a trimite cîte o pală de fum în fereastra, și așa mică, a încăperii. Se simțea mirosul de funingine și ochii lui Douglas începură să lăcrimeze.

— Te simți bine? îl întrebă Pip.

— Da. Gînditor, Superintendentul pipăi cu degetul pivotul de la proteză pe care-l avea în buzunar. Evident acesta fusese modificat ca să permită existența unei ascunzători secrete. Tînărul Spode fusese un fel de curier. Spațiul era destul de mare pentru introducerea unei casete cu film de 35 de mm, dar în acest scop filetul dispozitivului de fixare fusese scurtat cu un sfert de inci. Astfel se micșorase rezistența ansamblului iar efortul suplimentar din timpul operației de fotografiere, întoarcerea pagină cu pagină a materialului, dusese la desprinderea lui. Întotdeauna trebuie să existe vreo greșeală pe undeva!

— Pip, un aparat Leica și patru piciorușe metalice subțiri...

— Un dispozitiv de fotografiat. Cel mai simplu pentru o asemenea operație. Piciorușele se înșurubează pe un inel solid care se strînge în jurul monturii obiectivului. În acest fel aparatul este ținut exact la distanța potrivită față de obiectul de fotografiat... numai că focalizarea devine extrem de dificilă la distanțe atît de mici.

Douglas se aplecă înainte și atinse brațul prietenului său ca să-i întrerupă explicațiile.

— Dacă ai vedea acest dispozitiv, ți-ai da seama dacă a fost destinat pentru o astfel de operație? Ar mai putea să fie folosit și în alte scopuri?

— Nu, nici el nici accesoriile sale, fie ele obiective sau altceva.

— Înțeleg, spuse Douglas întorcîndu-se din nou spre fereastră. Ceainicul electric fierbea. Pip pregăti ceaiul într-o mică cană emailată cu roșu. Era tare, cel mai tare pe care-l băuse detectivul în ultima vreme.

— Sigur te simți bine?

— De ce mă-ntrebi? vru să știe Douglas continuînd să

privească fix ploaia care bătea în plăcile ude de ardezie. Era o senzație ciudată de izolare să te afli în acest apartament de unde nu se vedea decît cerul și vîrfurile acoperișurilor de la casele vecinilor. I-ar fi plăcut să locuiască aici; ar fi avut o șansă să-și mai liniștească nervii. Poate că vechiul său prieten Pip era mai norocos decît credea.

— Ei bine, e vorba de o problemă pe care nu vrei să o discuți cu altcineva, deci nu-i ceva legat de activitatea ta de polițist. Te știu prea bine ca să pot crede că te-ai vîrît în ceva necurat, afaceri, speculă... Deci mai rămîne un singur lucru.

— Și care ar fi acesta? Douglas ținea strîns în mînă ceașca să-și încălzească palmele. Dorea ca tatăl său să mai fi fost în viață. Imaginea lui îi venise brusc în minte, fără nici un motiv, așa cum se întîmplase și în alte momente de criză din existența sa. Încercă să nu se mai gîndească la acest lucru dar nu reuși.

— Lucrezi împotriva ticăloșilor de friți, rosti încet Pip.

— Urît mai miroase ceața, declară Archer. Oamenii ard prea mult lemn și prea multe vechituri pentru a se încălzi. De aici provin miasmele.

— Te referi probabil la tutun. Îmi amintesc de timpurile în care doar bărbații fumau. Acum pufăie și țîncii și babele, în ciuda prețurilor fantastice la care au ajuns țigările.

— E un fel de consolare. Cei săraci, uzi și înghețați pînă-n măduva oaselor găsesc o mîngîiere în tabac. Tot ce-și mai putea aminti despre tatăl său, un bărbat mătăhălos cu un rîs vesel, erau hainele care miroseau întotdeauna a tutun de pipă.

— Dar și friții fac la fel. Fiecare ticălos de-ăsta are cîte o țigară a naibii de mare în gură.

— Soldații sînt aspru pedepsiți pentru beție, replică Douglas. Era genul de conversație purtată de nenumărate ori înainte, și care-i permitea, în timp ce-și exprima opiniile, să se gîndească la altceva; în cazul de față, la negativele filmului.

— E adevărat, nu-i așa? Lucrezi contra lor? Douglas nu răspunse. Își întinse lung gîtul să vadă mai bine în stradă unde un cărbunar își înclina cu grijă sacul, ca bucățile de huilă să cadă

direct în gura deschisă a pivniţei. În ciuda ploii, omul şi sacul dispărură curînd în spatele unui nor negru. Douglas continuă să privească.

Pip spuse:

— Faci cum vrei, dar să ştii că secretele *tale* sînt înmormîntate totdeauna cu mine.

Superintendentul clătină din cap.

— Nici un secret nu e sigur, indiferent de persoană. Continua să-şi frămînte mintea cu problema care-l interesa. Putea să înţeleagă ignoranţa lui Huth. Dacă însă Hesse şi cei din Abwehr intraseră în posesia aparatului tînărului Spode, a dispozitivului de fotografiat şi a teleobiectivelor, de ce nu-şi dăduseră seama că documentele fuseseră copiate pe clişee? De ce-i mai cereau documentele lui Mayhew? Cel mai bine e să ştii cît mai puţin, Pip. În cazul cel mai rău, spune-le că ai developat un film pentru mine. Eu pot să inventez mai uşor nişte scuze sau minciuni.

— N-am decît să spun că am fost beat!

Şi brusc în mintea lui Douglas se făcu lumină! Cei din Abwehr erau la fel de rafinaţi şi nesinceri ca şi ceilalţi. *Ştiau* despre negative şi de aceea mai tratau încă cu Mayhew, dar ţinînd faptul secret puteau verifica, într-o oarecare măsură, buna credinţă a celeilalte părţi. Continuau să dialogheze cu Mayhew sau cu oricare alt reprezentant al adversarului, însă aşteptau ca cineva să rostească cuvintele magice "negativ pe 35 mm". Douglas sorbi cu nesaţ ceaiul fierbinte, apoi rulă filmul în casetă şi-l băgă în buzunar.

— Încet, vezi că-l zgîrîi, obiectă prietenul său.

— Nu intenţionez să-l prezint la expoziţia Societăţii Regale de Fotografie, replică Douglas parafrazînd o mai veche remarcă de-a lui Pip. Bău ultimele picături din ceaşcă şi o puse pe marginea ferestrei.

— Mulţumesc pentru tot, bătrîne. Jos în stradă, cărbunarul ţinea în mînă capacul greu de fontă în timp ce împingea cu piciorul în pivniţa întunecată ultimele bucăţi de pe caldarîm.

Douăzeci și cinci

Londonezii au numit-o “noaptea autobuzelor”, dar de fapt arestările în masă ale persoanelor suspecte și raziile continuaseră fără încetare două nopți și aproape trei zile. Postere imense și anunțuri pe cîte o pagină de ziar cereau populației să se prezinte de bună voie la poliție pentru verificarea unor acte. Mulți nu se mai întorseseră, reținuți în detenție preventivă.

Arestații din zona de vest a Londrei erau duși pe Wembley, cei din zona de est erau îngrămădiți în Earls Court Exhibition Hall și în Albert Hall. Chiriașii imensului bloc cu vedere spre rîu din Dolphin Square fuseseră evacuați, după o notificare de doar două ore, pentru ca apartamentele lor să fie transformate în sute de camere de interogatorii simultane.

În acest scop fuseseră aduși anchetatori din toate colțurile Marii Britanii. În afară de profesioniștii din Geheime Feldpolizei, SD, Gestapo și Abwehr, erau folosite și persoane a căror singură calificare era aceea de a avea oarecare cunoștințe de engleză: chelneri din clubul ofițerilor de pe lîngă Luftwaffe, doi capelani, un flautist din orchestra simfonică a armatei germane (districtul Londra), șapte telefoniști și un dentist al marinei.

— Doamnă Sheenan, ar fi mai bine să-i țineți pe băieți acasă astăzi, o sfătuise Douglas la micul dejun din dimineața imediat următoare exploziei din cimitir. Femeia îi pusese o altă felie de pîine prăjită în farfurie și dăduse din cap pentru a-i arăta că-l auzise. Pîinea era veche, dar acoperită cu grăsimea scursă din

carnea pusă la fript, devenea un lux pentru acele vremuri. Douglas aşteptă să vadă dacă ajungea la fiecare înainte de a muşca din felia-i proprie.

Doamna Sheenan le mai turnă cîte o ceaşcă de ceai.

— Aţi auzit camioanele noaptea trecută? Trebuie să fi arestat pe cîţiva din vecinii de vizavi. Ce zgomot făceau! Am crezut că aveau de gînd să spargă uşa!

— E cea mai masivă campanie de arestări de care am auzit vreodată. S-ar putea să fie şi cea mai mare din toată istoria modernă, declară Douglas. Femeia ridică ochii în timp ce bărbatul adăugă cu stîngăcie:

— Să nu crezi că-i admir pentru asta. Era pur şi simplu o constatare. Mii de oameni vor fi reţinuţi. Dumnezeu ştie cîţi din ei vor rămîne în închisorile germane.

— Nu-mi pot da seama cum îi va ajuta să-i descopere pe cei care au pus bomba în cimitir.

Douglas fu de acord cu ideea, însă nu încercă s-o dezvolte mai departe. Conchise totuşi:

— Dacă s-ar întîmpla ca dumneata şi băieţii să vă aflaţi pe o anumită stradă la un moment nepotrivit, aţi putea fi cu uşurinţă ridicaţi din întîmplare, şi cine ştie unde aţi putea ajunge.

— Probabil în Germania, completă doamna Sheenan. Mîncaţi-vă pîinea, băieţi, şi beţi-vă ceaiul. Nimic nu trebuie irosit.

— Într-adevăr – în Germania, repetă Douglas. Acolo unde ajunsese şi bărbatul ei.

— Dumneavoastră îi arestaţi? întrebă fiul doamnei Sheenan.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa domnului Archer? îl apostrofă mama sa. Şi ţi-am mai spus de cîteva ori să nu vorbeşti cu gura plină! Îl plesni uşor peste mînă. Fără forţă, dar venind din partea unei persoane atît de calme şi reţinute, gestul îi uimi pe toţi. Băiatul se chirci în scaun, strîngîndu-şi genunchii la piept în timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe obraji.

— Slavă cerului, acţiunea n-are nimic de-a face cu CID-ul, răspunse Douglas bucuros că avea o şansă de a-şi descărca sufletul. Luă o gură de ceai. Aş putea să vă dau un fel de permis

de circulație, doamnă Sheenan. N-ar fi ceva oficial, dar fiind pe o hîrtie cu antetul Scotland Yard-ului ar putea ajuta la ceva.Femeia clătină din cap. Douglas ghici că se gîndise deja la o astfel de posibilitate. Femeia se aplecă spre fiul ei și-l sărută.

— Bea-ți ceaiul, dragul meu. I-am adăugat ultima linguriță de zahăr așa încît, pînă la rația de săptămîna viitoare... Se întoarse spre Douglas și-i spuse pe un ton politicos:

— La ce mi-ar folosi o bucată de hîrtie? Cînd voi avea nevoie de ea, va fi probabil prea tîrziu... și dacă ne gîndim că ar putea-o găsi cineva? Probabil că ar crede că sînt... Se opri. Fusese pe punctul de a spune “informatoare”, dar se corectă ...că am legături cu germanii.

— Da, desigur, replică bățos Douglas.

— Oh, n-am vrut să vă jignesc, domnule Archer. Sînteți polițist. Trebuie să aveți de-a face cu ei. Ce-am face dacă n-am avea propria noastră poliție? Mereu am fost de această părere.

Superintendentul își dădu seama de faptul că o spunea ca pe un fel de scuză pentru propria ei liniște sufletească – la urma urmei avea un chiriaș care lucra pentru Huni! Douglas puse deoparte șervetul și se ridică.

— Amînă-ți, te rog, cumpărăturile cît mai mult cu putință – pîinea și laptele ți le aduce acasă, nu-i așa? Pînă spre sfîrșitul săptămînii lucrurile se vor mai liniști un pic. Pur și simplu nu vor mai avea loc unde să țină prizonierii.

Doamna Sheenan aprobă din cap, bucuroasă că el nu se supărase pe ea pentru lipsa ei de tact. Dintr-un sertar al dulapului scoase un pulover împletit, nou, en-coeur, cu culorile clubului de crichet al poliției. Era învelit într-o hîrtie de mătase de dinainte de război.

— E rece afară. Se pare că a început deja iarna.

Îi întinse puloverul lui Douglas, dar acesta ezită înainte de a-l accepta. Știa că-l împletise pentru soțul ei – un bun jucător la serviciu într-o echipă din alte timpuri.

— Poșta refuză pachetele cu haine sau îmbrăcăminte, îi explică ea. O nouă dispoziție, pachetele sînt deschise și contro-

late. Desfăcu ambalajul și ridică puloverul alb înspre lumină. Era mîndră de felul în care-l tricotase.

— Amîndoi vrem ca să-l porți dumneata, domnule Archer, zise ea uitîndu-se la fiul ei. Îl poți înapoia oricînd dacă tatăl său se va întoarce acasă.

— Mă îmbrac chiar acum cu el. Mulțumesc, spuse Douglas.

— Nu te-am considerat niciodată un tip pe care-l pasionează crichetul, remarcă sarcastic Huth în momentul cînd Superintendentul intră în birou. Camera era întunecată, cerul dimineții avea culoarea bronzului folosit odinioară la tunuri iar prin ferestrele bine ferecate de-abia dacă se strecura o geană de lumină. Huth era în uniformă, jacheta cenușie era trîntită pe spătarul scaunului, iar cămașa cafenie boțită era descheiată la gît. Era neras și Douglas ghici că-și petrecuse aici jumătate din noapte. În fața sa se afla o sticlă goală de Scotch, iar aerul era îmbîcsit de atîta fum de țigară.

— Nu poți să închizi odată nenorocita aia de ușă?

Douglas se conformă.

— Toarnă-ți un pahar. Era ca și cum pierduse noțiunea timpului.

— Mulțumesc, nu acum.

— E un ordin!

— Sticla-i goală.

— Dar dulapu-i plin...

Douglas nu-l văzuse niciodată pe Huth într-o astfel de dispoziție și nici nu se gîndise că ar fi avut vreodată ocazia. Scoase o nouă sticlă dintr-o cutie de carton cu mențiunea "Special pentru Wehrmacht", o destupă și turnă o măsură într-un pahar mare pe care neamțul îl făcuse să apară dintr-un sertar.

— Apă? se interesă acesta și împinse o carafă peste masă, cu destulă neglijență ca să stropească hîrtiile împrăștiate peste tot. Huth ridică una, un telex, și lăsă apa să se scurgă de pe ea cu acea atenție copilărească pe care orice bețiv o acordă lucrurilor înconjurătoare. Lista morților, explică el, se tot mărește...

— Explozia?

Huth flutură hîrtia udă plină de șiruri de nume dactilografiate la un rînd.

— Exact, explozia! Dezgroapă-l pe bătrînul Karl, obișnuit să stea jumătate de secol în pămîntul bogat în fosfați din nord-vestul Londrei... și nu trebuie să te mai miri că-ți aruncă porcării în ochi – am dreptate sau nu?

Douglas nu-i răspunse fiind preocupat să citească cîte ceva din lista pe care neamțul i-o flutura sub nas. Telexul provenea de la Spitalul SS-ului din Hyde Park Corner.

Springer, Prof. Max. Gruppenführer SS. Nr. 4099 STAB RFSS[1]. Decedat în urma rănilor 02.33.

— Ei bine, continuă să se curețe, comentă Standartenführer-ul.

— Și profesorul Springer a fost ucis acolo?

— Am pierdut un bun prieten, Superintendent. Se întinse după sticlă și-și turnă un alt pahar în care adăugă un pic de apă – cu o grijă exagerată, de efect mai degrabă pe vreo scenă de teatru, nu în acel birou.

— Chiar unul bun?

— Era prietenul meu la curtea Regelui Heinrich, declară Huth. Reichsführer-ul SS i-a dat mînă liberă să găsească mijlocul prin care SS-ul să poată prelua de la armată experiențele nucleare. Standartenführer-ul își încleștă pumnii. Puterea pe care o aveam depindea de Springer. I-am fixat un loc în spate, lîngă cei din comandamentul marinei, dar nebunu' naibii s-a hotărît să se apropie de mormînt ca să vadă mai bine. Și i-a căzut în cap o bucată marmură.

— Cercetările deci s-ar putea să se oprească? se interesă Douglas, sorbind din whisky dar de fapt bînd extrem de puțin.

— Nici o șansă de așa ceva, mulțumesc lui Dumnezeu, declară Huth, continuînd să-și examineze cu atenție ținuta.

(1) Stab Reischfürer SS – Statul Major al Reichfürer-ului SS (n.tr.)

Pantalonii erau murdari de noroi iar la un genunchi se vedea o ruptură. Douglas se gîndi că fusese unul din cei ce-l scoseseră pe Springer de sub sfărîmături.

— Îl cunoșteați de mult pe profesorul Springer?

— Archer, aș putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri – unele pe care nu le-ai crede niciodată. Am fost împreună cu el în acel sfîrșit de săptămînă cînd i-am executat pe liderii cămășilor brune[1]. L-am întîlnit la aeroportul Templehof la aterizarea avionului special care-l aducea pe Karl Ernst de la Bremen. Fusese arestat de Springer într-un hotel în dimineața aceea. Ernst era secundul lui Röhm la comanda SA-ului, deputat în Reichstag și consilier de stat, dar s-a lăsat reținut fără nici un fel de împotrivire. Huth sorbi din whisky. Era mai relaxat dar își încrețea ușor fruntea ca și cum ar fi făcut un efort pentru a-și reaminti evenimentele "puciului". Zîmbi. Cei din SA nu știau ce li se întîmplă. Nu-și imaginau că s-ar fi putut ca însuși Führer-ul să ne ordone să-i executăm. Ernst era un reprezentant tipic. Credea că era vorba de o rebeliune împotriva acestuia. Chiar înainte ca plutonul de execuție să-l ciuruiască, și-a îndreptat umerii și a urlat "Heil Hitler!" apoi soldații au tras și l-au împușcat. Huth își acoperi fața cu mîinile respirînd încet și ritmic așa cum făceau mulți astmatici. Drăguț, nu-i așa?

—Nu prea.

— Atunci am învățat ceva, continuă cu amărăciune Standartenführer-ul. L-am văzut murind pe prostul acela și m-am jurat să nu mai ascult niciodată frazele sforăitoare ale politicienilor.

— Și ați reușit?

— Archer, semăn eu cu un idealist?

Douglas clătină din cap dar nu răspunse pentru a nu întrerupe apetitul verbal al neamțului. Mai cunoscuse și alți tipi de același fel. Îi auzise recunoscînd săvîrșirea unor crime înfiorătoare, și ca Huth, toți vorbeau ciudat de detașați.

(1) Referire la evenimentele din 30 iunie – 1 iulie 1934 (n.tr.)

— Era ușor de prevăzut că naziștii vor avea cîștig de cauză. Erau singurii cu mintea limpede și extrem de deciși. Dar și ordonați. Îmi plac cîștigătorii. Și lui taică-meu îi plăceau. Era un ticălos fără scrupule – Dumnezeule, cît de mult îl mai urăsc, chiar și astăzi. Singurul lucru cu care-i puteam cîștiga afecțiunea era să fiu mereu primul din clasă; și am făcut totul pentru asta. Archer, naziștii sînt cîștigătorii, așa încît să nu fii tentat să lucrezi contra lor.

Douglas încuviință din cap.

— Săptămîna viitoare voi fi la Berlin. Voi vorbi cu Reichsführer-ul SS, poate cu însuși Führer-ul. Vor trebui să-mi dea funcția pe care o avea Springer pentru că nu este nimeni altul care să posede toate informațiile, își ciocăni fruntea cu degetul; poate voi obține și gradul lui Springer. Să ne veselim! Zilele lui Kellerman sînt numărate. Ne vom descotorosi de el înainte de sfîrșitul lunii viitoare. Atunci să-l văd – la etajul de sus – stînd pe un scaun și răspunzînd unor întrebări pertinente despre contul său bancar din Elveția și despre mita pe care o ia de la constructorii care ridică noile închisori.

Uimirea se așternu pe fața lui Douglas.

— Dosarul său e gros. De ce crezi că e atît de interesat să prindă ocazia să-mi scotocească prin hîrtii? Nu pentru că ar fi nerăbdător să preia conducerea programului de cercetări nucleare, ci pentru că vrea să-și salveze pielea. Bău o gură de apă. Archer, vrei să rămîi și să lucrezi cu mine?

— În statul dumneavoastră major?

— Nu sînt prea mulți cei din anturajul personal al lui Springer pe care aș vrea să-i păstrez. Dacă rămîi cu mine, poți ajunge pînă în vîrful piramidei. Îți obțin cetățenia germană și te introduc imediat în rîndurile SD-ului – nu vor mai fi bonuri de raționalizare, restricții de călătorie sau controale financiare. Îl privi întrebător pe Superintendent.

— Credeam că vă plac doar învingătorii, replică acesta.

Zîmbi subțire.

— Nu și ca asistent personal.

Propunerea putea să fi fost bine intenționată. Dar în ce măsură era o încercare stîngace de lingușire, tipic teutonică, sau ceva plănuit cu grijă, Douglas nu-și putea da încă seama.

Huth se ridică și se îndreptă spre fereastră.

— N-ai vorbit ieri cu Mayhew? spuse el fără să se întoarcă.

— Îl voi găsi, replică detectivul.

Huth stătea în contra luminii și Douglas observă mișcarea nervoasă a degetelor ce aveau parcă intenția de a se debarasa de orice urmă de murdărie, clei sau amintire lipită de ele.

— Mayhew e o persoană educată, un om cult și rezonabil, spuse atît pentru sine Huth cît și pentru interlocutorul său.

— Desigur, fu de acord celălalt.

— Nu cred că are vreun motiv personal de ceartă cu mine, ce zici? Ce urmărește? Prestigiul și respectul celor din jur? Toți oamenii normali sînt împinși din spate de așa ceva. Am putea ajunge la o înțelegere tacită între noi, iar rezultatul ei va fi favorabil amîndurora, făcîndu-ne să ne atingem țelul propus. Poți să-i transmiți acest mesaj din partea mea?

Propunerea era de un cinism care-ți tăia respirația, chiar după criteriile personale ale lui Huth.

— Și ce garanții să îi ofer?

— Doar acea scuză excelentă că acționezi la ordin. Și prietene, fii mulțumit cu așa ceva.

— Voi ține legătura cu dumneavoastră, răspunse Douglas, dar nu în calitate de informator. Chiar înainte de a sfîrși, își dădu seama că auzise așa ceva de nenumărate ori înainte – de la oameni pe care-i folosise și pe care apoi îi dispreţuise.

Se auzi o ciocănitură în ușă. Huth zbieră:

— Intră!

Apăru un bătrîn om de serviciu cu o găleată de cărbune și se apucă să aprindă focul în cămin. Huth îl concedie pe Douglas cu un gest din cap. Acesta se ridică în picioare și mulțumi providenței că Standartenführer-ul nu era unul din acei ofițeri care obișnuiau să spună "Heil Hitler" la sfîrșitul oricărei întrevederi. Ar fi fost mult prea mult decît ar fi putut îndura

Superintendentul – mai ales de față cu celălalt englez.

Pe biroul lui Douglas se aflau adunate o mulțime de hîrtii – iar Harry Woods nu sosise încă! Archer îl blestemă în gînd. Nătărăul! Astăzi era una din zilele în care ar fi avut nevoie de ajutorul său! Uitîndu-se în agenda de birou a subalternului său văzu că acesta avea o întîlnire cu Superintendentul Crime la orele 9:30, așa încît telefonă secretarului acestuia și pretextă că Harry era bolnav. La celălalt capăt al firului fu întîmpinat cu o glumă – lipsa de punctualitate a lui Woods era binecunoscută.

Douglas trimise un funcționar civil să-l caute pe Harry în cafeneaua lui Joe. Era prea devreme pentru Red Lion sau pentru "bomba" de peste drum, localul obișnuit al celor din CID. Următorul apel fu la secția de poliție din Cannon Row pentru a vedea dacă nu cumva ajutorul său nu stătea la taifas cu sergentul de serviciu. Toate încercările dînd greș, Douglas îi telefonă secretarului principal al lui Kellerman cerîndu-i adresa unde erau deținuți cei arestați în cartierul Islington, unde locuia Harry. După cincisprezece minute obținu un răspuns: pînă la 10:30 noaptea trecută, York Way Goods Depot, în spatele stației de metrou de la King's Cross; după aceea, Caledonian Road Cattle Market.

Superintendentul îi telefonă lui Huth.

— Domnule Standartenführer, cred că este posibil ca Harry Woods să fi fost ridicat din greșeală. Nici un răspuns. Douglas continuă: N-a venit la birou în această dimineață în ciuda faptului că avea întîlnire cu Crime. Altă pauză lungă. Mai sînteți la aparat, domnule?

— Nu-mi pot da seama cum de a reușit Woods să evite atîta timp arestarea, veni răspunsul lui Huth. Ei bine, va trebui să-ți faci rost de alt detectiv sergent. Poți găsi pe cineva care vorbește germana?

— Am de gînd să-l caut pe Harry.

— Cum dorești. Dar asigură-te că mîine dimineață la opt va fi cineva în birou. Nu-i momentul să lucrăm cu efective reduse.

— Am înțeles, spuse Douglas și puse receptorul în furcă.

Douăzeci și șase

Harry Woods locuia în Liverpool Road. Odinioară avea la dispoziție întreaga casă, însă în prezent ultimele două etaje erau închiriate altei familii. Harry și soția sa Joan luau mesele în bucătăria de la subsol – locul unde se afla acum Douglas, în timp ce Joan îi prepara o ceașcă de ceai.

Superintendentul ghici ce se întîmplase de îndată ce doamna Woods deschisese ușa. Era încă în capot, cu părul nepieptănat și cu ochii roșii de plîns. Mult mai tînără decît Harry. Pe vremuri fusese cea mai drăguță dactilografă din tot biroul – așa se și făcuse remarcată de Woods care cerceta un banal furt. Astăzi părul ei blond nu mai avea nici o culoare iar fața îi era pișcată de frig. Zîmbi în vreme ce-i întinse ceaiul slab și fără zahăr, apoi își trecu o mînă prin pletele răvășite și-și strînse și mai mult în jurul gîtului gulerul capotului.

Harry fusese arestat în acea dimineață la orele trei, de o echipă formată dintr-un ofițer german și doisprezece soldați. Cel ce-i însoțea, tînăr polițist de la o secție suburbană, nu auzise niciodată de Harry Woods.

— Dacă vreți să-mi cunoașteți părerea, e posibil să nu fi auzit niciodată nici de Scotland Yard, comentă cu amărăciune Joan.

— Dar Harry nu le-a arătat legitimația?

— Ofițerul german a aruncat doar o privire pe ea, i-a mulțumit și a pus-o în buzunar. Era destul de politicos – vreau

să zic, ofițerul... a zis că regretă. Dar nu știa aproape de loc englezește, și știți, domnule Archer, că Harry habar n-are de germană. Dacă ați fi fost aici, totul ar fi fost altfel. Știți cum să vorbiți cu ei – soțul meu întotdeauna spune asta.

— Joan, trebuia să fi telefonat la Yard.

— Telefoanele publice sînt păzite de soldați permițînd doar efectuarea convorbirilor oficiale. Am văzut-o pe vecina de alături întorcîndu-se acasă după o încercare nereușită.

— Bănuiesc că au nevoie de telefoane pentru a ține legătura cu echipele care efectuează arestările.

— Am fost la secția de poliție și am așteptat ore întregi. În cele din urmă am reușit să-l găsesc pe sergent – e un vechi prieten de-al lui Harry; o cunosc și pe nevastă-sa; mi-a spus să mă-ntorc acasă și să încerc să dorm puțin. M-a asigurat că trebuie să fie o greșeală și Harry probabil a ajuns de mult acasă. Dădu din umeri. Dar nu e așa, după cum vedeți.

— Germanii au arestat sute, poate mii de oameni, pentru a-i interoga în legătură cu explozia din Highgate. S-ar putea să treacă cîteva zile pînă să dăm de Harry și apoi încă cîtva timp ca să completăm toate hîrtiile necesare eliberării sale. Peste tot e o mare zăpăceală, crede-mă, Joan.

— Întotdeauna ați fost bun cu noi, domnule Archer, spuse femeia. De fapt Douglas se înțelesese întotdeauna greu cu Joan Woods. Aceste ia nu-i plăcea nici accentul și manierele burgheze ale lui Douglas, și nici faptul că studiile sale universitare îi asiguraseră direct gadul de inspector subdivizionar, în timp ce Harry, după o viață întreagă de muncă, ajunsese doar detectiv sergent.

— Formăm o echipă, Harry și cu mine.

— Harry a plîns cînd a aflat că l-ați scos pe fratele său de pe lista de deportați. Nu ne dădusem seama pînă atunci că dumneavoastră ați fost acela care ați reușit acest lucru. Harry era nebun după Sid. A plîns. Să nu mă mai ridic de pe scaunul ăsta dacă n-a fost așa: pur și simplu a plîns.

— Trebuie să-i mulțumești și medicului poliției care a elibe-

rat lungul certificat specificînd că Sid era prea bolnav ca să lucreze așa cum se cuvine. Douglas se ridică în picioare. În orice caz acum trebuie să iau urma lui Harry. Dar să nu fii îngrijorată dacă nu ajunge acasă pînă diseară. Vor fi multe de făcut.

— Harry e un om de nădejde, domnule Archer.

— *Știu* că este, Joan.

Prin fereastra subsolului se vedeau doar treptele spoite cu var care duceau în stradă; pe fiecare se afla un ghiveci cu flori, ofilite din cauza frigului. O pală de vînt dădu de-a rostogolul pe scări cîțiva pisoi producînd un zgomot ca de apă curgătoare.

— E al dracului de frig, zise Joan suflînd în pumni pentru a se încălzi.

E mai rău pentru toți nenorociții deținuți în lagărele improvizate în aer liber, se gîndi Douglas.

— Nu te pierde cu firea, Joan.

Ea schiță un zîmbet. Nu exista nimic în comun între ei. Singurul lucru care-i apropia era Harry.

Douăzeci și șapte

Douglas își începu cercetările în Piața Caledonian Road, un loc pe care-l știa încă dinainte de război. Duminicile, populația Londrei se aduna aici pentru a cumpăra și a vinde orice, de la haine vechi la obiecte antice de argint. Archer își însoțise adesea unchiul în hoinărelile sale printre tarabele pline cu piese radio, mașini de scris stricate și teancuri de cărți vechi.

Superintendentul nu se așteptase la un număr atît de mare de arestări. În unele locuri, rețelele interioare de sîrmă fuseseră rupte și călcate în picioare de oamenii care se înghesuiau unii în alții. Numai parapetele metalice, esențiale pentru fostele țarcuri de vite, reușeau să împiedice un adevărat dezastru.

Marea de capete fără de sfîrșit se mișca necontenit – ca valurile clipocitoare ale unui ocean – spre gardul exterior înalt de sîrmă și spre carosabilul, în prezent pustiu, păzit de soldați. Numere mari înscrise pe stîlpi diferențiau diversele grupuri de deținuți în raport cu ora sosirii lor, dar din cauza aglomerației toate se contopiseră. Chiar sub ochii lui Douglas, o tînără fată își rupse steaua galbenă de pe haină și trecu peste rețeaua joasă de sîrmă să se alăture unui alt grup. În Market Road staționau cinci autobuze cu inscripția "Im Dienst der Deuscheft Wehrmacht"[1] și detectivul își zise în sinea sa că o mulțime de familii evreiești nu vor mai ajunge niciodată la centrele de interoga-

(1) În serviciul armatei germane (n.tr.)

toriu. Destinația lor avea să fie cunoscutul lagăr de concentrare de la Wenlock Edge.

Legitimația lui Douglas îi permise să treacă de cordonul exterior de soldați și să ajungă pînă la o baracă de lîngă podul basculă unde o duzină de funcționari înnebuniți nădușeau, urlau și discutau în contradictoriu. Nu avea nici un rost să te interesezi despre un tip numit Harry Woods, în timp ce toți se certau în legătură cu o discrepanță de nouăzeci de persoane pe lista arestaților din acea dimineață. Douglas își flutură permisul prin aer și trecu mai departe.

În fața lui se afla iadul pe pămînt: o dezordine a unor suflete neliniștite. Unii se certau, alții dormeau sau plîngeau, unii scriau sau desenau, dar cei mai mulți se puneau de acord asupra celor ce aveau să declare la interogatoriu. Apoi se mulțumeau să privească fix undeva în depărtare de parcă ar fi fost în stare să citească pe cer soarta care-i aștepta a doua zi. După aproape două ore de învîrtit prin mulțime, Douglas deveni la fel de buimac ca și cei din jurul său. Oricît de sistematic ar fi căutat, își dădu seama că ar fi putut trece la un pas de Harry fără a-l vedea. Și oricît de metodic și-ar fi împărțit zonele de cercetat, mulțimea își schimba încontinuu locul, așa încît ajunsese să întîlnească mereu și mereu aceiași oameni. De cîteva ori, flămînd și cu picioarele umflate de atîta mers, fu gata să renunțe. Dar ceea ce-l determină să continue era certitudinea că, dacă rolurile ar fi stat invers, Harry nu ar fi încetat niciodată să-l caute; pur și simplu pentru că n-ar fi fost în stare să conceapă așa ceva.

— Căutați pe cineva?

Douglas se sprijini de rețeaua de sîrmă, bucuros că putea să-și tragă puțin răsuflarea.

— Bărbat bine făcut, aproximativ cincizeci și cinci de ani, încărunțit, oacheș, costum închis și cămașă albă, arestat în Liverpool Road astăzi dimineață pe la trei. Repetase de atîtea ori această descriere încît devenise un fel de rugăciune stereotipă murmurată de cei fără de credință.

— Curată harababură, nu-i așa? Individul era un bărbat slăbănog și nervos, mic de statură, îmbrăcat în haine bine croite, cravată, ochelari cu ramă groasă de baga. Locuiesc în Highbury Crescent, îl informă el și Douglas își dădu seama că tipul nu înregistrase nimic din ceea ce-i spusese și că de fapt nici nu-l interesa așa ceva. Multe lepădături primprejur, declară el confidențial, plăcîndu-i probabil aspectul onorabil, burghez, al Superintendentului. Păreți sleit de puteri. Ați mîncat?

— Nu, replică Archer.

— Ei bine, cred că aveți vreun șiling sau doi prin buzunar. Dacă mergeți puțin mai înainte pe lîngă această rețea, santinelele pot fi mituite să vă cumpere ceva de mîncare – pește prăjit și cartofi – e o dugheană vizavi. Ăia fac o avere cu prețurile pe care le cer. Zîmbi ca să arate că nu le poartă ranchiună.

— Pește și cartofi pai? întrebă Douglas. Părea delicios.

— Toți oamenii de aici cred că germanii le vor da de mîncare.

— Și dumneavoastră nu credeți?

— Dar dumneavoastră? răspunse celălalt cu dispreț. Am văzut atîtea bucătării de campanie în timpul... ultimului război. Vă puteți imagina cum se vor descurca cu haosul care domnește aici? Ce să le dea? O bucată de carne și două legume... oh! Vor fi norocoși dacă vor căpăta o lingură de supă de cartofi. Unii din copii și bătrîni vor fi într-o stare jalnică mîine dimineață dacă ticăloșii de Huni nu vor face ceva... Unde ați spus?... Liverpool Road?

— Pe la trei dimineața.

Bărbatul dădu din cap. Detesta haosul – nu avea nimic de împărțit cu cei care știau ce vor.

— Echipa 187. Știau ce fac. Ofițer tînăr și politicos. Trebuia să-i fi dat soției prietenului dumneavoastră o fișă galbenă cu un număr de marcă pe o parte, lîngă semnătura sa. Care era ultima literă?

— “T”.

— Atunci ar trebui să-l găsiți lîngă T-ul acela mare de pe

stîlp.

— Acolo am fost prima dată, răspunse cu un aer obosit Douglas. Cunosc sistemul.

— Da, precis era vorba de echipa 187. Neamțul nu putea rosti decît vreo jumătate de duzină de cuvinte englezești. Tocmai se întorceau din Liverpool Road... Și mai era și un puștan, un polițist tîmpit; nu părea să fi avut mai mult de nouăsprezece ani. Îl bătu ușor pe umăr pe Douglas. Pe ei îi socotesc vinovați – pe blestemații de copoi – ce dracu ' fac, îi ajută pe friți să aresteze oameni nevinovați în timpul nopții? I-aș pune pe toți la zid și i-aș împușca pe toți... pederaști! N-am putut suferi niciodată sticleții.

— Probabil prietenul meu a fost în același autobuz cu dumneavoastră.

— Cum ați spus? Un bărbat bine făcut? Cărunt? Purta cravată?

— Probabil.

— Acum mi-l amintesc. A pus totul la inimă – stătea în față, cu mîinile în buzunare. Masiv, umeri largi. Mă gîndeam că era portar la vreun hotel, boxer sau ceva în genul ăsta. Individul se ridică în vîrful picioarelor pentru a privi peste capetele celor din jur. Nereușind, puse un picior pe grilaj și se săltă. Mergeți spre stîlpul unde scrie S. Parcă îmi aduc aminte că l-am văzut pe acolo cînd am vorbit cu soldatul care mi-a adus peștele și cartofii.

— Mulțumesc, spuse Douglas punîndu-se deja în mișcare.

— Mai bine mi-ați urma sfatul și v-ați face rost de ceva de mîncare, strigă după el tipul.

Superintendentul o zări pe Sylvia înainte de a da cu ochii de Harry. Stătea pe gardul de sîrmă mestecînd o bucată de pîine. Nu trebuia să fie surprins de prezența ei aici. Era o jucătoare, și la fel cu orice cartofor care nu se mulțumește numai cu un singur cîștig, și care încearcă mereu pînă ce pierde tot, ea risca – numai că de această dată în joc se afla pusă ca miză propria ei libertate.

— Nu avem nevoie de tine, aruncă ea de îndată ce-l zări.

— Cum de ai dat de mine, șefule? se interesă Harry.

— Cercetări de rutină.

— Mulțumesc foarte mult. Vorbesc serios.

— N-am făcut mai mult decît ai fi făcut tu pentru mine.

— De ce nu vă căsătoriți, voi doi? întrebă Sylvia pufnind disprețuitoare pe nas și aruncîndu-și în gură ultimele fărîmituri, coborî de pe rețeaua de sîrmă.

— Cred că totul se va sfîrși cu bine, declară Harry.

— Cum?

— Prietenii Sylviei vor avea grijă de unul din ofițeri.

Pentru un polițist metropolitan termenul avea un singur înțeles: mituire. Sylvia se strîmbă ca și cînd ar fi fost supărată de remarcă.

— E cel mai bine așa, continuă Harry.

— S-ar putea, afirmă precaut Douglas. Dacă Woods trecea prin camerele de interogatoriu, faptul ar fi fost consemnat în fișa sa personală de la Scotland Yard. Dacă Archer i-ar fi aranjat eliberarea, însemnarea ar fi fost făcută în propria sa fișă. O santinelă mituită ar fi fost singurul mijloc pentru a-l scoate de acolo fără ca lucrul să fie menționat undeva.

— Nu avem nevoie de tine, repetă Sylvia. Ar fi fost ușor pentru Douglas să creadă că disprețul ei este un semn de dragoste neîmpărtășită, acea furie diavolească pe care femeile disprețuite nu și-o pot stăpîni. Dar era clar că era mai mult decît atît: o isterie irațională și anormală, iar acest lucru îl înspăimînta. Femeia păru să remarce frica ce i se citea pe față, încît îl luă peste picior:

— Întoarce-te la birou. Vom face așa cum vrem noi, Douglas. Îi spusese pe nume într-o încercare de a-l lipsi de prestanța pe care numele de familie sau gradul i-ar fi putut-o conferi.

— Sper că știți amîndoi ce faceți, remarcă Archer uitîndu-se la Harry.

Acesta își frecă falca.

— N-ai nici o grijă, șefule, ne vom descurca. Pe cuvînt de

onoare.

— Dacă aveți nevoie de ceva, unul din prietenii voștri mă poate contacta. Superintendentul era obosit de atîta mers și deprimat de tot ceea ce văzuse. Acum bătea în retragere în fața urii Sylviei.

— Spune-i lui Joan, începu Harry.

— Ce anume?

— Că în curînd voi fi acasă.

— Îi voi transmite, îl asigură Douglas, bucuros de a fi găsit o scuză de a pleca de acolo, însă odată ieșit din lagăr își reproșă faptul că acceptase atît de repede asigurările subalternului său.

Mirosul de pește fript se simțea pretutindeni și detectivul se îndreptă spre dugheana de care-i pomenise bărbatul mărunțel de statură cu care vorbise. Patru tipi stăteau aplecați peste cratițe încercînd, într-un ritm furibund, să servească șirul fără de sfîrșit de soldați germani ce transportau peștele învelit în hîrtie spre mulțimea înfometată așteptînd de cealaltă parte a străzii. Bancnote albe uriașe de cinci lire erau aruncate pe tejghea la fel de nepăsător ca și cînd ar fi fost vorba de hîrtii de ambalaj.

Douglas se așeză la una din mesele acoperite cu marmură dintr-un colț, în prezent pustiu, rezervat odinioară obișnuiților casei.

— Nu acolo, urlă unul din tipii din jurul cuptorului.

— Dar unde? întrebă Archer îndreptîndu-se spre tejghea.

— Amice, va trebui să-ți găsești alt local. Astăzi n-avem timp de mușterii ocazionali.

— Ai să-mi aduci plătică și cartofi pai, sau...

— Sau ce? făcu tipul aplecîndu-se peste tejghea așa încît fețele celor doi aproape că se atingeau.

— Sau trec după tejghea și te bag, pe tine și pe ceilalți trei, cu capul în cratițe, termină liniștit Superintendentul.

— Tică – bărbatul încercă să-l lovească pe Douglas dar își simți mîna strînsă ca într-un clește și răsucită atît de tare încît de durere se aplecă pînă ajunse cu nasul în vraful de ziare. Bine,

bine, nu fi nesufcrit, strigă el. Ceilalți trei părură să nu bage în seamă scena.

Un soldat german, cu un interes legitim în continua funcționare a dughenei, încercă să-l apuce de mînecă pe Douglas dar fu primit cu o serie de ordine atît de sacadate în limba sa natală încît se retrase imediat, luînd aproape poziția de drepți.

— Deci, vreau o bucată bună de plătică și cartofi de patru penny, continuă detectivul, sau te trimit de cealaltă parte a străzii, după gardul de sîrmă. Înțeles?

— Da, domnule, îmi cer scuze. Douglas îi dădu drumul. Ursuz tipul trînti o bucată de pește pe o farfurie albă, groasă dar ciobită, urmată de o porție de cartofi, însă cu atîta neglijență încît o jumătate de duzină din ei se împrăștiară pe tejgheaua de lemn. Detectivul îi dădu o jumătate de coroană[1] și obținu în schimb restul și un mîrîit neprietenos. Individul dădu din cap în direcția soldatului și o nouă porție de pește ateriză într-un ziar. Înainte ca mîinile lui antrenate să o împacheteze, Archer avu timp să vadă pentru o secundă prima pagină a lui *Daily Telegraph.* Pe manșetă scria: "Germanii se retrag în apropiere de Ashford. Canterbury a fost declarat oraș deschis în momentul intrării tancurilor germane." Ce ne-au făcut nouă, tuturor? gîndi Superintendentul. Ce-au făcut din mine? Privi pe fereastră; prin geamul aburit se puteau vedea șirurile de prizonieri. Se auzea în ciuda zgomotului făcut de conținutul sfîrîitor al tigăilor și de clinchetul monedelor pe tejghea.

Douglas presără sare și oțet peste pește și cartofi. Toată viața și-o petrecuse în mizerie. Dar pînă în clipa aceea fusese impulsionat de gîndul că reprezenta legea și ordinea. Privind de cealaltă parte a străzii, simțea cum vechile sale concepții se destramă încetul cu încetul.

Se gîndi la tatăl său pe care nu-l cunoscuse cu adevărat

(1) Monedă în valoare de doi șilingi și șase penny (n.tr.)

niciodată și la acea căsnicie fericită, dar atît de tragic sfîrșită. Acum tot ce-i mai rămăsese era Douggie. În viața sa nu era loc pentru genul de încurcături pe care le-ar fi adus Barbara Barga. Și, totuși, în ciuda acestui raționament, știa că se îndrăgostise de ea. Nu putea nega faptul că o dorea în toate felurile. Dar ca polițist, nu mai credea în dragoste; întîlnise de prea multe ori cealaltă fațetă a ei, violența, suferința, deznădejdea. Își spunea în sinea sa că ziarista nu reprezenta altceva decît o șansă de a scăpa din vîrtejul iluziilor și al durerii. Își spunea că de fapt se îndrăgostise de America, iar Barbara nu era decît o mijlocitoare. Dar, oricare ar fi fost adevărul, avea nevoie de ea și trebuia neapărat să o revadă.

Douăzeci și opt

Arăți ca dracu', zise ea cu un zîmbet amuzat. Și mai și miroși a pește prăjit. Pe unde-ai umblat, Douglas Archer? Mi-am mîncat sufletul așteptîndu-te. Era exact modul ei de a glumi, ceea ce dorea el mai mult să audă.

Se îmbrățișară cu pasiune și ea îi atinse obrazul cu mîna în timp ce-l privea în ochi.

— Aș putea să beau ceva? întrebă el.

— Desigur, dragul meu. Soția sa nu-i spusese niciodată așa deoarece el considera apelativul ca ceva straniu, o formă rezervată, cel puțin așa gîndise pînă atunci, vedetelor de cinema. Iar faptul că Douglas ceruse ceva de băut de îndată ce intrase pe ușă, ar fi surprins pe cei mai mulți dintre cei ce-l cunoșteau bine.

Barbara aduse cuburi de gheață din frigiderul din bucătărie și le dădu drumul în două pahare mari. Douglas îi povesti despre Harry Woods și Sylvia fără a acorda acesteia din urmă un rol esențial în desfășurarea discuției din fosta piață de vite.

— Numai comunicatele de presă naziste sînt transmise în exterior, îl lămuri ea în timp ce-i puse în mînă whisky-ul. Am un reportaj grozav și o mulțime de fotografii, dar s-a interzis difuzarea știrilor. Sute de oameni au fost arestați – n-ai decît să iei un taxi și să vezi cu ochii tăi ce se întîmplă. În America o duzină de ziare ar fi lansat bomba pînă acum.

— Numai că nu te afli acolo, îi reaminti Douglas. iar nu-

mărul arestaților este de ordinul miilor, nu al sutelor. O rază bruscă de lumină apăru pe pereții albi ai bucătăriei dar nu dură mult.

— A telefonat colonelul Mayhew. Vrea să te vadă. Vine pe la opt.

— Am un mandat de arestare pe numele lui. Huth vrea să-l sperie astfel ca să încheie un tîrg cu el.

— Ce fel de tîrg?

— Mayhew obține eliberarea Regelui și pleacă cu el în America. Huth primește o serie de date referitoare la cercetările atomice. Germanii încearcă să pună la punct o bombă atomică.

Barbara nu se arătă surprinsă.

— Am mai auzit asta. Mai vrei puțin whisky?

Douglas își acoperi paharul cu mîna.

— Sînt smintiți amîndoi.

— De ce?

— Pentru că de îndată ce Regele va ajunge în America, Mayhew va fi dat deoparte și uitat cu desăvîrșire. Și imediat ce Huth va pune mîna pe documentele respective, va deveni de prisos. E avocat, n-are nici un fel de pregătire științifică. Doar o mulțime de date adunate de prin lucrări germane de specialitate și din enciclopedii, și în plus două referate speciale ale Profesorului Springer. Le-am citit pe toate, așa încît acum știu aproape la fel de mult ca și Huth.

— Dar poate că sînt animați și de altceva în afară de propria lor ambiție? zise ea.

— Cred că nu vorbești serios. Zîmbi trist. N-am întîlnit niciodată doi oameni care să semene atît de mult în ceea ce privește ambiția lor fără de margini. Barbara începea abia acum să-și dea seama de extraordinara putere posedată de Douglas — nu una fizică prin care adesea unii își intimidează semenii, ci una intelectuală și fără de pretenții.

Intrară în salon și se așezară pe canapeaua mică și urîtă. Cuvertura ei, puțin prea mare și decorată cu frunze mari verzi,

o făcea să arate ca o plantă carnivoră.

— Ți-e dor de soția ta? întrebă ea învîrtindu-și cubul de gheață din pahar cu vîrful degetului.

— Uneori. Am copilărit împreună.

— E cu adevărat dureros.

— Am băiatul. Ea se lipi de el și Douglas o cuprinse cu brațul după umeri.

— Și mă mai ai și pe mine, zise ea luînd o gură din pahar.

— Oare? O privi, dar ea se întoarse cu spatele. O atinse pe ceafă și ea se cutremură. Așa să fie oare? repetă el.

— O știi prea bine, murmură ea privind cuburile de gheață.

— Te iubesc, Barbara.

— Și eu, Doug. Dumnezeu mi-e martor, n-am vrut-o. Soarele fu acoperit de un nor și lumina aurie dispăru încetul cu încetul pînă ce camera deveni aproape întunecată. Ea se aplecă și aprinse lampa de pe birou. Nu pot să sufăr canapeaua asta blestemată. Tu nu?

— E lucrul cel mai urît pe care l-am văzut vreodată, răspunse Douglas. Vrei să te măriți cu mine?

— Aveam de gînd s-o dau la reparat și vopsit, însă cei care mi-au închiriat apartamentul sînt de părere că e un obiect de valoare, continuă ea mîngîind gînditoare cu degetul cuvertura de creton.

— Salariul meu anual nu e mai mare decît ce cîștigi tu pentru un reportaj bun.

— Haide să ne căsătorim repede, foarte repede.

— Adu-ți aminte că mai e și fiul meu.

— Știu.

— Nu plînge, Barbara.

— Dacă fiul tău nu mă acceptă, o lăsăm baltă, rosti ea cu o severitate prefăcută, dar cuvintele îi rămaseră în gît și începu să plîngă în timp ce el o lua în brațe și o săruta.

Douăzeci și nouă

Colonelul Mayhew sosi la orele opt. Douglas și Barbara simțiră o plăcere copilărească în felul în care-l primiră în camera de zi, prefăcîndu-se că nu-l urmăriseră de la fereastra dormitorului de la etaj sosind.

Mayhew lăsă să-i cadă umbrela bine strînsă în suportul de alamă fixat pe spatele ușii și-și atîrnă paltonul și pălăria cu acea familiaritate proprie unui vizitator permanent. Douglas se simți ofensat. Mayhew îi zîmbi, dar era o grimasă rigidă ce marca mai degrabă neliniștea decît plăcerea.

— Ai auzit noutatea despre Harry?

— Harry Woods?

— A fost arestat...

— Știu, e bine mersi. Am fost acolo astăzi după-amiază și l-am găsit.

— Atunci *nu* știi! Mayhew se uită la Barbara, apoi din nou la Douglas și-și frecă mîinile. Harry a fost implicat într-un schimb de focuri astăzi după-amiază. Se spune că a fost lovit dar n-am încă confirmarea faptului. Fata care era cu el, Sylvia Manning, fosta ta secretară, a fost ucisă.

— Dumnezeule, făcu Douglas. Stomacul i se contractă, acuzînd moartea Sylviei mai mult decît ar fi crezut posibil.

— Au trecut prin sîrma ghimpată cu care era împrejmuit centrul de triere de la Caledonian Market. Încercare de evadare, susține santinela. Se pare că așa a fost.

— Am stat acolo pînă la patru. Mi-au spus că aranjaseră într-un fel sau altul eliberarea mituindu-l pe comandantul pazei.

Mayhew confirmă din cap.

— Vezi, n-au vrut să te implice și pe tine. Trase aer pe nas. Harry a fost întotdeauna un băiat de ispravă. N-a vrut să ai probleme.

— Dar mi-au spus că totul era aranjat, spuse cu disperare în glas Douglas.

— Au evadat cam o duzină, sau poate mai mulți. Au avut ghinion, asta-i tot. Au întîrziat prea mult. Santinelele deveniseră nervoase. Poate că sergentul major le trăsese un perdaf bun și erau dispuse oricînd să tragă. Știi cum se întîmplă...

— Fata-i moartă?

— S-a întors ca să încerce să-l tragă după ea pe Harry. Genul de faptă care-ți aduce Victoria Cross sau înălțarea în grad pe cîmpul de luptă. Trebuie să-i admirăm curajul, ce zici? Scăpase și era liberă. Ce să-i faci, era tînără! Putea alerga mai repede decît Harry și probabil că și soldații au ezitat înainte de a trage într-o femeie – prima dată; dar cînd s-a întors... Se strîmbă.

— Harry a fost rănit?

— Gestapo-ul s-a și interesat de el. Au cerut celor de la armată să îl predea. Avînd în vedere că este ofițer de poliție în serviciul activ, afirmă că armata n-are dreptul să-l rețină.

Barbara atinse brațul lui Douglas:

— Îl vor tortura pentru a scoate de la el informații?

Mayhew clătină din cap.

— Harry nu știe nimic.

— Dar lucra cu un grup din Rezistență...

— Da. Supraviețuitorii batalioanelor Camdon Town, aparținînd de Home Guard[1]. Turnau zahăr în rezervoarele vehiculelor armatei, atacau soldații germani beți și scriau lo-

(1) Forțele locale de apărare (n.tr.)

zinci grosolane despre Hitler pe pereți.

Douglas aprobă din cap. Auzise de acest batalion.

Vocea colonelului era monotonă și evazivă.

— Harry Woods o cunoștea doar pe fata care era cu el și încă pe doi bărbați.

— Nebunul naibii, nu se putu abține Douglas, durerea transformîndu-i-se în mînie față de subalternul său, așa cum o mamă ar fi făcut cu copilul ei proaspăt scăpat de la moarte într-un accident de circulație.

— Îți trebuie mult curaj, declară Barbara. Aș fi mîndru să am un astfel de compatriot.

— Noroc că nu aveau la ei manifeste. O valiză plină cu lucruri de contrabandă sau chiar cu piese de rezervă pentru aparate radio: ai putea avea o șansă la un milion de a ieși basma curată. Dar cei găsiți cu manifeste politice asupra lor și-au semnat singuri condamnarea la moarte.

— Ce pierdere, spuse Douglas.

— Oricum, ceilalți doi bărbați din celulă – sau pluton, cum se obișnuiește în Home Guard – au fost anunțați de arestarea lui Harry. Se vor evapora... Nu, Harry nu știe nimic din ceea ce ar putea interesa atît de mult Gestapo-ul. Și totuși o plimbare prin Cartierul lor general din Norman Shaw North nu se recomandă celui ce are nevoie de un pic de odihnă și relaxare.

— Cred că e mai bine să mă duc pe acolo, hotărî Douglas.

— Ei, stai nițel, replică Mayhew pe un ton complet diferit. *Asta* i-ar face să se intereseze cu adevărat de Harry. Nu ești în dispoziția potrivită pentru a-i aborda pe tipii aceia. Dacă ar suspecta că Harry și cu dumneata aveți ceva de ascuns, vor începe prin a-ți smulge unghiile.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Dumneata poate că da, replică colonelul deplasîndu-se între Douglas și ușă. Dar nu unul pe care să și-l asume și ceilalți din organizație.

Douglas decise că Mayhew avea dreptate. El nu era făcut din același aluat ca Sylvia. Se așeză.

— Acum, uită-te la asta, zise colonelul și scoase din buzunar un exemplar din *Die Englische Zeitung* pe care-l desfăcu în așa fel încît prima pagină să fie vizibilă. Este prima ediție de mîine. În litere gotice enorme, pe întreaga manșetă se indica: “Standrecht”.

Barbara întrebă:

— Ce înseamnă?

— Lege marțială, răspunse Douglas. Germanii au decretat legea marțială pe tot cuprinsul Marii Britanii.

Colonelul continuă:

— Unul din oamenii noștri de la centrala telefonică a prins de veste mai devreme, dar avea numai un dicționar de buzunar unde cuvîntul nu era menționat.

Superintendentul mai citea încă comunicatul oficial din ziarul pe care-l ținea în mînă Mayhew.

— Începînd de la miezul nopții, ora Europei centrale.

— Toți soldații sînt consemnați în cazărmi, orice permisie este anulată, zise colonelul. Portul armelor albe este obligatoriu. Unitățile Waffen-SS din Marea Britanie urmează să fie integrate armatei – deci vor putea fi folosite ca rezerve. E o lovitură grea pentru Heinrich Himmler.

— Și cu ce va schimba legea marțială actuala situație? se interesă Barbara.

— Armata germană și-a luat măsuri de precauție în eventualitatea în care explozia din cimitir a constituit semnalul unei insurecții armate pe scară largă în toată țara. Apoi au început să facă presiuni pentru o recunoaștere de jure[1] a unei situații de facto[2]. Se pare că au cîștigat.

— Vorbești ca un adevărat birocrat, Archer, decise Mayhew. Își puse paharul jos și bătu fără zgomot din palme.

— Ar fi bine să înțelegeți, domnule colonel, replică Douglas

(1) De drept (n.tr.)
(2) De fapt (n.tr.)

cu o voce voalată, că germanii sînt birocrați. Acest lucru este cheia a tot ceea ce spun și fac... și a tot ce nu spun și nu fac.

— Foarte bine, foarte bine, fu de acord Mayhew cu un zîmbet cu care crezu că-l împăcase pe detectiv.

Acesta continuă:

— Și nu-mi spuneți mie că n-ați așteptat tot timpul ca tocmai acest lucru să se întîmple. Pun pariu că prietenii dumneavoastră din Abwehr beau șampanie în această seară.

— Prietenii mei din Abwehr sînt mult prea puritani pentru a face un lucru atît de omenesc cum e băutul șampaniei. La ei sărbătorirea înseamnă cincizeci de flotări și un duș rece.

— Este legea marțială un lucru pe care ar trebui să-l sărbătorească armata? întrebă Barbara.

Douglas începu să-i explice.

— Schimbă întreaga structură, Barbara. Vru să-i spună "dragă" dar nu îndrăzni. Îl pune pe Kellerman și pe polițaii lui, unitățile SD și SS sub directul control al armatei. Canalele lor de legătură cu Himmler devin ceva fără importanță, ceva prin intermediul cărora se pot plînge despre ce li s-a ordonat să facă... însă după ce execută ordinul.

— Armata va prelua toți arestații? vru să știe Barbara.

Mayhew băgă mîna în buzunar și scoase o banderolă cu roșu, alb și albastru; în zona albă era o inscripție: "Im Dienst der Deutschen Wehrmacht." Din punct de vedere tehnic, purtătorul ei legal devenea un "Wehrmachtmitglied"[1], căpătînd un statut egal cu cel al unui soldat german.

— Foarte inteligent, declară Douglas. Cu așa ceva, Mayhew putea contracara ordinul de arestare emis de Huth.

— Armata va prelua toți arestații deținuți de poliție și de SS, așa încît nu mai sînt pe lista celor căutați.

Superintendentul aprobă din cap.

— Va trimite armata propriile ei unități ca să înlocuiască pe

(1) Membru al armatei germane (n.tr.)

SS-iștii care-l păzesc pe Rege în Turnul Londrei? Sau pur și simplu se vor mulțumi să-i supravegheze, așa încît un ofițer SS de grad inferior să fie țapul ispășitor în caz că se întîmplă ceva?

Mayhew zîmbi:

— Ce-ar fi să-mi mai torni încă un pahar din acest excelent Scotch?

Colonelul nu se grăbi; execută ritualul complet al turnării unei cantități moderate de apă în băutură, mirosirea și gustarea acesteia, ca și cum ar fi vrut să tragă de timp. Dar probabil că-și savura atitudinea melodramatică.

— Mîine seară va sosi un oaspete. Vom avea nevoie de dumneata, Archer. Încearcă să închizi puțin ochii în timpul zilei. Îmbracă-te cu rufărie groasă de corp și fă rost de niște documente SS impresionante în caz că va trebui să ducem pe cineva cu vorba pentru a ieși din încurcătură. Zîmbi și-și șterse gura cu dosul palmei. Dacă Washington-ul ne dă mînă liberă, Regele va fi scos din Turn săptămîna viitoare – și din țară în aceeași zi. Îl servi pe Douglas cu o havană din portțigaretul din piele de porc.

— Nu m-aș baza prea mult pe banderola cu însemnele Wehrmacht-ului, spuse detectivul. Veți mai figura încă pe lista de arestări cel puțin șase zile de acum înainte și nu sînt mulți comandanții de patrule și ofițerii din Feldgendarmerie care vor avea destul timp liber ca să verifice listele și să vă șteargă numele de pe ele. Oricine apare pe acele hîrtii va fi azvîrlit la început în dubă – întrebările se vor pune mai tîrziu.

Mayhew dădu gînditor din cap.

— Bătrîne, e ceva în neregulă cu trabucul acela?

Douglas își ridică ochii pînă atunci ațintiți asupra havanei pe care o învîrtea între degete.

— Nu, nimic. E grozavă. Romeo y Julieta. Am găsit una pe jumătate fumată în buzunarul doctorului Spode. Tocmai reflectam la acest lucru, asta era tot.

— Ei bine, nu trebuie să fii detectiv ca să rezolvi problema, Archer. Germanii le importă cu vagonul, la schimb cu mașinile

unelte și automobilele germane exportate în Cuba. Oricine se află în slujba lor și e considerat un prieten prețios poate să pună mîna pe o cantitate apreciabilă de astfel de produse.

— Așa le-ați obținut *dumneavoastră*? întrebă Barbara. Talentul ei de jurnalistă îi permitea să facă astfel de remarci fără a-și ofensa interlocutorul.

Mayhew rîse zgomotos, scurt și fără bucurie. Zîmbi forțat.

— Următoarea dată cînd îl mai întîlnesc pe generalul von Ruff îi cer cîteva. S-ar putea să-i întărească opiniile cu privire la buna mea credință. Împrăștie cu mîna fumul de țigară. Deci n-ai prea înaintat în rezolvarea cazului Spode?

— Fratele său a mărturisit, îl informă Barbara.

— Chiar așa s-a întîmplat? Colonelul se aplecă peste masă și-i dădu înapoi Superintendentului chibriturile.

— Dosarul e încă deschis, răspunse acesta. În liniștea ce se lăsase zgomotul pe care-l făcu aprinzînd un băț răsună artificial de tare.

— Atunci să sperăm că vei găsi un mod satisfăcător de a-l închide. Douglas remarcă că nu utilizase cuvîntul "a rezolva".

Mayhew se ridică în picioare și-și luă paltonul.

— Archer, vin să te iau de acasă de la tine mîine seară. În regulă?

Încă de la sosirea colonelului, detectivul se frămîntase în legătură cu filmul—să i-l dea sau nu? Acum, în mod spontan, îl scoase din buzunar și îl întinse.

— Iată filmul conținînd documentele pe care Spode le-a ars în apartament. Mă îndoiesc că cineva știe de existența lui, dar prietenii dumneavoastră din Abwehr s-ar fi putut să fi descoperit dispozitivul de copiere folosit și să-și fi formulat propriile concluzii.

Mayhew desfăcu ambalajul de hîrtie cafenie și privi negativele.

— Deci fuseseră fotocopiate. Îl fixă îndelung cu privirea pe Douglas apoi îi mulțumi înclinînd din cap.

— Atunci pe mîine seară?

Treizeci

A doua zi dimineață Douglas își făcu obișnuitul raport în fața generalului Kellerman. Acesta ascultă dînd din cap și puse deoparte foaia scrisă fără să arunce măcar o privire peste ea.

— Tînărul Douglas este bine sănătos?

— Da, domnule, mulțumesc.

— Ai auzit de noua școală germană din Highgate?

— Cîte ceva. E pentru copiii ofițerilor din SS și Wehrmacht și pentru cei ai oficialităților din administrația germană.

— Bineînțeles că limba de predare va fi germana, dar e o școală minunată. Germana dumitale e fără greșeală, așa încît vei fi în stare să-ți ajuți băiatul la pregătirea temelor. Această școală ar însemna mult pentru viitorul tînărului Douglas și cred că voi putea aranja să fie admis.

— Vor mai fi și alți copii englezi?

— Consider că trebuie să fie cîțiva. Fac parte din comitetul de administrație și n-aș vrea ca fiii noștri să piardă legătura cu țara "adoptivă"... iar prietenii lor englezi sînt necesari din punct de vedere al limbii. Crezi că băiatul dumitale se va putea descurca la germană?

— Știe puțin. În toate școlile se învață acum germana.

— Va fi un început bun pentru el.

— Va trebui să-l întreb. Știți cum sînt copiii cînd este vorba să-și părăsească vechii prieteni.

— Ai dreptate, întreabă-l. E un micuț sensibil. Va înțelege avantajele. Du-l pe acolo într-o după-amiază din această săptămînă; arată-i laboratoarele, înzestrarea tehnică, sala de sport și toate celelalte.

Douglas petrecuse jumătate de noapte gîndindu-se cum să procedeze ca să-l informeze pe general despre arestarea lui Harry. Însă zbuciumul lui se dovedi zadarnic, deoarece însuși Kellerman abordă problema, întrebîndu-l:

— Și ce mai face acel sergent de ispravă al dumitale? Am auzit că a fost arestat, e adevărat?

— Detectivul sergent Woods este deținut de vecinii noștri de la Amt IV. Douglas aflase de mult că Amt IV era un eufemism popular pentru Gestapo.

— Sper că știi că Amt IV se bucură de o serie de privilegii speciale. Autoritatea mea asupra acestor domni este oarecum limitată.

— Chiar așa, domnule general?

— Au acces direct la Reichsführer-ul SS în Berlin.

— Chiar în cazul legii marțiale?

— Nu încerca să faci pe deșteptul, Archer, zise generalul compunîndu-și o înfățișare mîhnită. Eu și oamenii mei sîntem subordonați Comandamentului Militar al Marii Britanii numai în probleme legate de respectarea legilor și a ordinii. Administrația și disciplina rămîn aceleași. Amt IV este însă subordonat direct Berlinului – exact ca și Standartenführer-ul Huth. Deci și sergentul Woods e în aceeași situație. Îmi înțelegi poziția?

— Și nu puteți să interveniți?

— Niciodată să nu te amesteci într-o ceartă de familie. Nu e ceea ce orice poliție din lume recomandă tinerilor ei ofițeri?

— Mă îndoiesc că sergentul Woods le-a spus anchetatorilor de la Amt IV că lucrează conform ordinelor venite de la Berlin. Standartenführer-ul Huth a accentuat întotdeauna necesitatea păstrării secretului operațiunii.

— Cea referitoare la cercetările științifice?

— Da.

— Așa și trebuia să facă. Standartenführer-ul Doctor Huth este un foarte bun ofițer și sînt mîndru că face parte din statul meu major. Kellerman își înclină capul într-un mod concludent, indicînd faptul că era atît confidentul cît și comandantul lui Huth. Apoi adăugă, modificîndu-și puțin aprecierile: Poate prea zelos, și uneori oarecum inflexibil... dar sarcina pe care o are de dus la bun sfîrșit este extrem de delicată.

— Da, domnule.

— Văd că ești îngrijorat în legătură cu soarta lui Woods. Cred că va trebui să-mi amîn weekend-ul din Germania. Am să-l chem pe Sturmbannführer-ul[1] Strauss să afle toate amănuntele arestării sergentului. Kellerman se răsuci pe scaunul pivotant și-și puse gheata tip Oxford pe un taburet. Fața-i plină de încrețituri avea o expresie gînditoare. Rapoartele lui Woods erau făcute pe formularele uzuale?

— Pe foițe galbene. Cu referiri la numărul de dosar comunicat Berlinului.

— Asta am vrut să spun. Ei bine, n-aș vrea să-mi bag nasul în ancheta dumitale, dar nu prea văd cum cîteva formulare galbene ar putea influența situația actuală, ce zici?

— Nu, domnule. Formularele galbene erau doar un mijloc prin care Harry Woods își justifica salariul. Ele nu conțineau nume, date sau locuri. Nu erau nimic altceva decît o listă de numere, fără înțeles pentru oricine altcineva în afară de funcționarii ce le înregistrează în cine știe ce misterioasă arhivă berlineză.

Și totuși Superintendentul își dădea seama că aceste formulare ar fi fost suficiente pentru a-l convinge pe acel gestapovist, Strauss, că rapoartele lui Woods, ca și cele ale lui Huth și Douglas însuși, erau înaintate direct la Berlin.

— Atunci adu-mi cîteva rapoarte de-ale lui Woods înainte de a-l primi pe Strauss. Se uită în agenda de birou. L-aș putea

(1) Maior SS (n.tr.)

convoca pe la unsprezece dimineața. Kellerman tuși din nou și se bătu ușor cu pumnul strîns peste piept. Totul nu este decît o încercare continuă de a-mi submina poziția, zise el pe un ton confidențial dar și plin de jale. Bătrînul și ineficientul general Kellerman tolerează prezența inamicilor statului în propriul său cartier general al poliției. Așa se va spune.

— Sper că nu, domnule.

Neamțul oftă și se ridică de la birou cu un zîmbet obosit.

— Alternativa cealaltă este și mai rea, continuă el. Trădătorul Kellerman oferă adăpost inamicilor statului... vezi pe ce cărări delicate ne purtăm pașii? Se îndreptă spre cămin și privi fix cărbunii arzînd. Te rog să ierți un bătrîn care și-a deschis inima în fața dumitale, Superintendent, dar ești un ascultător extrem de simpatic. Și discret.

— Mulțumesc, domnule general.

Douglas se ridică, recunoscînd modul politicos prin care acesta își concedia vizitatorii și se îndreptă spre ușă. Dar Kellerman ajunse acolo înaintea sa și i-o deschise. Îi strînse mîna detectivului. Era un mod curios de a termina un raport, dar poate că Gruppenführer-ul auzise că așa se comporta un adevărat gentleman englez.

Ușa de legătură dintre biroul lui Huth și camera unde lucrau Douglas și Harry era deschisă. Superintendentul îl găsi pe Huth citind *Das Schwarze Korps*, săptămînalul oficial al SS-ului. Îl ținea însă în așa fel încît subordonatul său ghici imediat că îl apucase în grabă, să mascheze faptul că-l așteptase.

— Și ce are de gînd să întreprindă generalul Kellerman în legătură cu situația primejdioasă în care se găsește sergentul Woods?

— Va cere detalii suplimentare Sturmbannführer-ului Strauss, răspunse Douglas.

— Nu mai spune, va cere deci detalii Sturmbannführer-ului Strauss, îl tachină Huth, respirînd zgomotos ca și cum ar fi fost extrem de surprins. Poate că ți-aș putea da cîteva amănunte

fără să mai apelezi la Sturmbannführer-ul Strauss. Știi că numele lui Harry Woods a fost trecut pe lista de arestări la indicația expresă a generalului Kellerman?

— Nu-i adevărat!

— Ești polițist de atîta timp încît cu siguranță trebuie să-ți dai seama cînd ești șantajat, ce părere ai?

Douglas nu răspunse nimic.

— Ce ți-a oferit bătrînul ticălos? O casă la țară? Promovare? Nu cred că femei, nu ești tipul.

— Nu mi-a promis nimic.

— Nu te cred, declară Huth.

Superintendentul afirmă pe un ton rece:

— Avînd în vedere că sînteți comandantul lui Harry Woods, numai dumneavoastră sînteți singurul în măsură să-i obțineți eliberarea folosindu-vă de autoritatea pe care o aveți de la Reichsführer-ul SS.

Huth dădu din cap cu un gest solemn.

— Și de îndată ce voi fi semnat ordinul, Gestapo-ul va găsi un mijloc de a mă reține sub acuzația de a fi complicele lui Woods. Vor sparge broaștele de la dulapuri și vor citi toate materialele mele confidențiale... Apoi voi fi eliberat, cu scuzele de rigoare și tot felul de explicații în legătură cu greșeala făcută, dar toate materialele pe care le-am strîns despre generalul Kellerman vor fi dispărut între timp.

— Kellerman m-a anunțat că Gestapo-ul se află sub controlul direct al Berlinului.

— Spune-mi, spuse confidențial Huth înclinîndu-se peste birou, mai crezi în poveștile cu Feți Frumoși? Își încrucișă degetele și le răsuci în așa fel încît articulațiile plesniră cu zgomot. Generalul ți-a arestat prietenul ca să te forțeze să mă trădezi. Cu cît mai repede îți vei da seama de aceasta, cu atît mai iute vom putea coopera pentru a-l doborî pe porcul ăsta bătrîn.

— De ce nu încredințați altui ofițer această anchetă?

— În cine pot să am încredere?

Douglas nu răspunse. Își dădea seama că era vorba de o vendetă pe care nici unul din ei nu o putea abandona.

— Acum cinci sau șase ani Kellerman era un nimeni, zise Huth încercînd să-și explice ura pe care o simțea față de celălalt — sau poate invidia? Împărțea un birou murdar de muște într-un cartier mărginaș al Leipzigului împreună cu trei dactilografe și un detectiv. Era un Obersekretär[1], cel mai de jos exemplar al animalelor existente în Serviciul criminalistic al poliției germane. Apoi a intrat în partidul nazist și în SS și a ajuns, tîrîndu-se și umilindu-se, șeful SS-ului și Comandantul poliției din întreaga Mare Britanie. Nu-i rău, ei! Și nu trebuie să iei în considerație gogoșile referitoare la faptul că n-are nici o autoritate asupra nimănui și că Berlinul nu-l agreează. Ăsta-i stilul său...

— Încep să cred că-i adevărat.

Huth continuă:

— Kellerman poate fi întîlnit în cele mai bune case ale nobilimii engleze aducîndu-și mesajul de pace și pozînd într-un bătrîn și distrat nătărău ce adoră berea, costumele de tweed, cockerii spanioli și petrecerile. Și cine poate fi mai ușor manipulat și păcălit decît un tînăr și robust englez, care binevoiește să se ridice-n picioare la primele măsuri ale imnului "Deutschland über alles". Huth își împături ziarul apoi îl făcu cocoloș. Credeai că-i snob, nu-i așa? Îi place să lase această impresie. Aruncă ziarul în coș cu destulă putere ca să-i răstoarne conținutul pe covor. Și acum spune-mi ce vroia, urlă el.

— Rapoartele galbene, zise încet Douglas.

— De ce?

— Să-i dovedească lui Strauss că Harry Woods lucra sub ordinele Berlinului.

— Și te-ai gîndit — e doar o listă cu numere. Ce rău aș face dacă i le-aș da? Așa-i?

(1) Secretar șef (n.tr.)

— Nu, răspunse Douglas.

— Nu-mi răspunde cu "nu"! Ți se citește minciuna pe față. Își flutură o mînă prin aer în timp ce detectivul deschidea gura pentru a-i replica. O.K., O.K., O.K. Dacă prietenul *meu* ar fi avut necazuri, poate că aș fi procedat la fel.

— Credeți că generalul Kellerman are pe cineva care să caute dosarele în arhivele din Berlin?

— Dacă Kellerman ar obține o listă cu titlurile dosarelor, ar căpăta o idee despre dovezile împotriva sa.

— Și-a anulat călătoria prevăzută pentru weekend. A pretextat că din cauza lui Harry Woods.

— Înduioșător! Kellerman a fost invitat la o partidă de vînătoare la Schönhof — o zonă rezervată pentru von Ribbentrop. E o ocazie care nu se ratează pe simplul motiv că un pîrlit de detectiv sergent a fost arestat din ordinul său și a încercat să evadeze.

— Atunci de ce a rămas?

— Archer, lucrurile se precipită. Precis că ai simțit-o și dumneata. Legea marțială a dat puteri nelimitate celor de la armată. Kellerman trebuie să se decidă dacă se împotrivește sau li se alătură. Întorcîndu-se de la Highgate, în cap i-a venit ideea trăznită că totul a fost pus la cale de armată pentru a obține puterea. Numai după ce a văzut lista morților s-a hotărît să renunțe la ipoteză.

— Și cît de repede puteți obține dovezi contra lui?

— Am să-l fac să-și blesteme ziua cînd și-a părăsit împuțitul ăla de birou din Leipzig. Oamenii mei din Elveția mi-au telegrafiat că generalul a acumulat peste cincisprezece milioane de Reichsmarke în conturi numerotate. Cînd voi primi copiile pe care le aștept îl voi aresta de la mine putere folosind unități SD ca să-l rețin.

Douglas dădu din cap aprobator. În fiecare săptămînă ziarele publicau numele celor executați pentru delictul de speculă la bursa neagră, luare de mită și jaf. Din acest punct de vedere autoritățile îi tratau la fel și pe cetățenii germani ca și pe cei

englezi. Huth oftă.

— Dă-i nebunului ăsta bătrîn lista cu numerele dosarelor pe care le avem despre organizarea și disciplina unităților SS din Anglia de Vest. Va dura ceva pînă va obține titlurile. Apoi spune-i că dosarele au titluri false din rațiuni de securitate. Va mai trece o lună pînă va descoperi ce am făcut și pînă atunci pot să-ți garantez, Archer, că vom scăpa pentru totdeauna de babalîcul de escroc. Ridică pumnul dar își corectă gestul și se mulțumi să fluture un deget. Dar dacă îi dai cumva un singur număr real de dosar din acest birou, pe Dumnezeul meu, te...

Nu-și termină fraza. O pală de vînt răbufni în geam și picături mari de ploaie curățiră pe alocuri sticla murdară de funingine. Tamisa avea culoarea plumbului și părea la fel de compactă ca acesta.

— Nu-i voi da nici unul, promise Douglas.

— Și, Archer, zise Huth în timp ce Superintendentul se îndrepta spre ușă, nu te baza prea mult pe ajutorul lui Kellerman ca să-l salvezi pe prietenul tău Harry. Caută-ți un alt ajutor care să înceapă să lucreze de mîine dimineață.

Treizeci și unu

Prezicerile Standartenführer-ului Huth despre generalul Kellerman se dovediră a fi în egală măsură adevărate, dar și false. În aceeași zi Kellerman luă masa cu generalul maior Georg von Ruff, șeful Abwehr-ului din Marea Britanie. Faptul că aceste două celebrități de grad înalt nu-și începuseră cariera în spionaj, respectiv în poliție, de pe cea mai de jos treaptă a ierarhiei, se evidenția și prin faptul că aleseseră drept loc de întîlnire o cameră de la ultimul etaj al pescăriei Wheeler din Old Compton Street, Soho. Pentru ei era de ajuns să poarte haine civile peste uniforme și să evite a fi văzuți împreună la cartierele generale. Dar orice tînăr ofițer din subordine le-ar fi spus că un separeu închiriat pe numele "Herr Braun" în oricare din restaurantele din Soho ar fi atras oricui atenția în acele prime zile de după instaurarea legii marțiale, chiar dacă aghiotanții lor nu ar fi avut serviete mari din piele, semnul distinctiv al oficialităților germane de rang înalt. Și chiar dacă ambii generali n-ar fi purtat cizme cu carîmb înalt.

Kellerman încheie pace cu noii săi stăpîni deoarece era destul de deștept și maleabil, știind să se încline după cum bate vîntul. Dar prezicerea că nimic nu va fi făcut pentru a-l elibera pe detectivul sergent Harry Woods se dovedi a fi greșită. La trei după-amiază Douglas Archer primi un telefon de la asistentul personal al lui Kellerman ce se interesa de posibilitatea ca detectivul să petreacă cîteva momente în compania genera-

lului – desigur în măsura în care timpul și sarcinile de serviciu i-ar fi permis-o. Și, adăugă ca din întîmplare neamțul, la întrevedere urma să fie prezent și sergentul Woods.

După standardele obișnuite ale Gestapo-ului, Harry era aproape nevătămat, dar Douglas fu șocat cînd îl văzu. Fața îi era contuzionată iar un ochi îi era atît de umflat, încît părea închis. Tresări de durere cînd își schimbă poziția pe scaun; un picior îl ținea întins și țeapăn ca și cum l-ar fi durut genunchiul.

— Bună, Harry, rosti Douglas după ce-l salută pe generalul Kellerman.

— Bună, domnule Superintendent, aproape că șopti Harry.

— Ia loc, Superintendent Archer.

În cameră se mai afla și Sturmbannführer-ul Strauss, așezat într-un colț cu brațele încrucișate pe un dosar subțire. Nu răspunse la salut. Kellerman se îndreptă spre fereastră și o deschise, așa încît să poată privi spre fluviu.

— Ai fost un nătărău, sergent Woods.

— Dacă spuneți dumneavoastră, răspunse acesta fără tragere de inimă.

— Ei bine, ți-o repet. Se întoarse spre cei din cameră. La fel consideră și Superintendentul Archer – și alții – dacă sînt cinstiți cu tine. Ai fost tratat prost?

Harry Woods nu răspunse. Generalul se îndreptă spre Strauss, îi luă dosarul din mînă și se înapoie la birou pentru a-și căuta ochelarii. Citi raportul referitor la arestare ținînd hîrtia sub lampă. Kellerman părea complet schimbat în imaculata sa uniformă cenușie cu însemnele Reichsführung-SS[1] Londra, cu frunzele de stejar de argint ale gradului de Gruppenführer și cu pieptul plin de medalii. Stofa fină de culoare gri-argintie strălucea în lumina aruncată de lampa de birou, la fel și cizmele înalte, atît de lustruite încît păreau de metal. Și totuși generalul părea stîngaci în uniformă. Își duse mașinal mîna la vestă, acolo

(1) Conducerea SS a Reich-ului (n.tr.)

unde-și ținea ceasul de aur și stiloul, dar degetele îi întîlniră tunica bine strînsă pe corp. La intervale regulate își controla nasturii de la cele patru buzunare, asigurîndu-se că erau încheiați așa cum cerea regulamentul. Conformîndu-se dispozițiilor referitoare la ținuta cadrelor SS, de la Oberführer[1] în sus, purta pinteni la cizme, ceea ce-l determina să pășească cu o grijă exagerată, ținîndu-și picioarele bine depărtate – probabil de frică ca să nu se încurce în ei.

Terminînd de citit raportul, închise dosarul cu o mișcare bruscă.

— Ei bine, Woods, ai fost tratat prost?

Cuvintele șoptite ale sergentului erau atît de ininteligibile încît Kellerman trebui să se aplece ca să-l înțeleagă:

— Băi reci și fără somn.

Douglas se cutremură gîndindu-se la Harry, aproape de pensie și într-o condiție fizică precară, datorată muncii grele, băuturii peste măsură și lipsei de exercițiu, ținut într-o cadă cu apă rece ca gheața, apoi împiedicat sistematic să doarmă. Puțini oameni rezistau la o astfel de tortură.

— Băi reci și fără somn, repetă Kellerman încrucișîndu-și brațele și dînd din cap. Ce să-i faci, ăsta-i procedeul de rutină în armata germană... nu poți să te plîngi prea mult în acest caz, sergent. Se bătu cu mîna peste stomac. Cîteva zile într-un cîmp de instrucție ne-ar prinde bine, ei? Întoarse capul pentru a-i zîmbi lui Douglas, însă acesta stătea cu picioarele încrucișate studiindu-și cu interes pantofii.

Kellerman părea incapabil să stea locului. Se îndreptă spre Strauss și-i flutură dosarul prin fața ochilor.

— Ceea ce nu pot să înțeleg, Strauss, e de ce se afla acest ofițer de poliție în custodia ta? Ofițerul sări în picioare și pocni din călcîie.

— Herr Gruppenführer... începu el. În alte circumstanțe ar

---

(1) Colonel SS (n.tr.)

fi fost comic să-l vezi pe Strauss înclinîndu-se adînc și folosind o formă de adresare atît de slugarnică, dar acum nimeni nu rîse. Prizonierul mi-a fost dat în grijă de-abia astăzi dimineață. Ofițerul de serviciu care...

— Nu am timp pentru o anchetă oficială, îi tăie vorbele Kellerman. O voi face mai tîrziu. Important e că acest ofițer de poliție nu trebuia arestat în propria sa casă de o echipă operativă a armatei. Greșeala noastră nu constituie o cauză pentru stupida sa tentativă de evadare, dar trebuie să ținem seama de ea. În al doilea rînd... Kellerman își îndoi un deget de parcă altfel n-ar fi fost în stare să numere, dacă urmează a fi judecat pentru încercarea de evadare dintr-un centru de detenție al armatei, atunci acest lucru va trebui făcut de armată.

Maiorul nu răspunse.

— Ei bine, Strauss? întrebă Kellerman stînd foarte drept și trăgînd ușor de tivul tunicii.

— Departamentul juridic al SS-ului a considerat că detectivului sergent Woods i se cuvine protecția legală acordată membrilor SS-ului. Departamentul similar al armatei a fost de acord, așa încît ofițerul de serviciu l-a luat în primire.

— Birocrații dracului, urlă furios generalul. Ne veți spînzura pe toți ca să vă iasă vouă bine scriptele. Nu-ți dai seama, Strauss, că armata te-a dus de nas? I-ai ajutat să mușamalizeze arestarea samavolnică a unuia din cei mai buni detectivi... nu vezi?

Strauss se înclină din nou, exact ca o păpușă mecanică.

— Da, Herr Gruppenführer.

— Și nu mă mai tot sîcîi cu *Herr* Gruppenführer.

— Nu, Gruppenführer.

— Trimite prizonierul înapoi Feldgendarmeriei. Dar de fapt mai bine te duci cu el în caz că nu-l vor pune imediat în libertate provizorie.

— Și ce să fac dacă cei de la Feldgendarmerie îl rețin acolo?

— Atunci stai cu el, Strauss. Kellerman își pipăi din nou buzunarele pentru a se asigura că erau închise.

Generalul îl atinse pe umăr și Strauss se așeză pe scaun, apoi se întoarse spre Douglas.

— Înainte de a ne lua la harță cu prietenii noștri de la armată, să fim siguri că știm ce facem. Traversă camera și puse o țigară în gura lui Harry, apoi o aprinse. Sergentul începu să tragă din ea fără măcar să se uite cine i-o dăduse. Kellerman continuă:

— Avînd în vedere că pentru moment Abwehr-ul e stăpînul nostru... Zîmbi gîndindu-se la absurditatea situației. Sergentul Woods a fost nechibzuit, încăpățînat și pripit. A avut de-a face cu criminali, dar acest lucru nu înseamnă că automat este și el unul... iei notă de tot ce vorbesc, Strauss?

— Da, Gruppenführer.

— Vom avea nevoie de o declarație din care să rezulte că nu a făcut mai mult decît ceea ce era necesar pentru bunul mers al anchetei sale în interiorul acelei organizații teroriste.

— Va trebui să dăm armatei detalii asupra unei anchete neterminate? întrebă Douglas care-și dădea seama unde aveau să ducă toate acestea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise morocănos Kellerman. Tînăra femeie este moartă. Putem da cîteva detalii despre ea. Nu vor dezvălui nimic din ce trebuie să ținem secret, și trebuie să știi ceva despre ea... doar ți-a fost secretară timp de aproape șase luni.

— Da, domnule. Era ca și cum generalul Kellerman sugera un mod de a păstra anonimatul prietenilor lui Harry din Rezistență, dar era greu de crezut așa ceva. Generalul trecu în spatele Superintendentului. Era un subterfugiu deconcertant și Douglas nu știa niciodată dacă trebuia să se întoarcă sau nu. De data aceasta nu o făcu.

— Încerc să-l ajut pe sergentul Woods, rosti Kellerman și Archer simți mirosul de coniac pe care-l consumase neamțul la masa de prînz.

— Da, domnule general.

— Mă auzi, sergent? Încerc să te ajut.

Harry dădu din cap fără a-și ridica privirea și trase un nou

fum din țigară.

— Dacă cercetările tale au început ca un rezultat direct al faptului că femeia a lucrat în această clădire, nu te sfii s-o spui. Nu-ți cer să ascunzi ceva. Va trebui să faci cunoscute responsabilitățile sale cît a lucrat sub ordinele Standartenführer-ului Huth. Kellerman se apropie de Harry și-l bătu pe umăr cu un gest părintesc.

— Să-i cer Standartenführer-ului să le precizeze? întrebă Archer. Generalul răspunse șoptit:

— I-am cerut Standartenführer-ului o declarație care să ajute la punerea în libertate a sergentului. Mă tem că pînă acum doctorul Huth nu și-a făcut timp nici măcar pentru a discuta problema la telefon. Generalul oftă.

— Luăm declarația imediat? Strauss prefera să pună numai acele întrebări la care știa dinainte răspunsul.

— În germană. Jumătate din cei ce lucrează în această clădire nu pot citi nici măcar un cuvințel englezesc, iar în Berlin orice hîrtie scrisă în engleză este dată deoparte și curînd se uită de existența ei. Superintendentul Archer o va traduce pentru prietenul său, nu-i așa?

— Desigur, domnule, fu de acord acesta deși ambii știau că adăugînd numele și semnătura lui Douglas pe fiecare foaie a traducerii va fi absurd ca mai tîrziu acesta să pretindă că nu-i cunoștea conținutul. Era la fel ca și cum declarația i-ar fi fost luată lui Archer însuși. Direct la țintă! Pentru a-l elibera pe Harry, singura cale era să-l lase descoperit și vulnerabil pe Huth. În acest timp Kellerman continua să zîmbească tuturor celor interesați, jucînd rolul bătrînului bufon bun la inimă.

— Să-l ducem pe Harry jos în camera special amenajată pentru așa ceva? se interesă Superintendentul.

— Folosește biroul secretarului meu. Astfel voi putea să te ajut la prima redactare a textului.

Lucrară din greu aproape o oră și Kellerman luă legătura telefonic cu centrala Abwehr-ului din Piccadilly. Trebuiau completate multe hîrtii dar seara, în jurul orei șase, Harry

Woods era liber. În ultimul moment Kellerman decise că în acest stadiu al anchetei declarația sergentului nu era necesară, așa încît o închise în seiful său. Adevărată lovitură de maestru, se gîndi Douglas, în timp ce trecea în revistă evoluția evenimentelor. Acum Kellerman putea să dea vina pe Abwehr pentru arestarea ilegală a lui Harry Woods – dar și pentru eliberarea sa la fel de incorectă, în caz că sergentul ar fi comis vreo faptă reprobabilă. Și combinase totul în așa fel încît, înapoindu-l armatei pe Woods, să poată susține că a ajutat-o în a-și repara greșeala. În plus obținuse de la Archer și Woods o declarație semnată în prezența unor martori care, folosită cu dibăcie, ar fi putut împiedica ancheta lui Huth asupra sa.

Iar dacă Kellerman îi păcălise atît de iscusit pe cei din Abwehr – în ciuda puterilor sporite ale armatei în cadrul legii marțiale – atunci ce se va întîmpla cu Mayhew și cu rețeaua lui salvatoare de regi? Cît va mai dura pînă ce Gruppenführer-ul va descoperi că însuși Abwehr-ul se afla în cîrdășie cu cei pe care-i numise "teroriști"? Să fi fost oare Fritz Kellerman doar acel bătrînel amabil și neinteresat așa cum pretindea el însuși? Sau adevărul în acest caz, ca și în altele, se afla cu totul în altă parte?

Treizeci și doi

Am făcut destule, zise Harry în timp ce se îndreptau cu mașina spre casă.

— Prea multe.

— Serios, continuă sergentul. Am făcut prea multe. Văzînd că Douglas nu-i răspunde, adăugă: "Ohne nich", cum ar spune Hunii, așa-i? "Fără mine" – ei bine, așa și simt. Rezistența se va putea descurca și fără mine pentru o bucată de vreme.

Superintendentul aprobă cu o înclinare a capului. Îi auzise și pe germani spunînd "ohne nich" de cîte ori vroiau să se disocieze de unele probleme periculoase, costisitoare și dificile impuse de politica celui de-al Treilea Reich. Cu coada ochiului își văzu prietenul atingîndu-și obrazul plin de vînătăi, plimbîndu-și degetele pe față pentru a le determina mărimea, și pregătindu-se să-și întîlnească soția.

— În februarie părea singurul lucru de făcut, constată el.

— De atunci a trecut un secol, replică Douglas.

— Iar după aceea nu am găsit nici o modalitate de a le spune băieților că vreau să-i părăsesc.

Douglas îi dădu dreptate. Era obișnuit să audă oameni filozofînd despre propria lor nenorocire – sau reușită. Doar cu cîteva zile înainte Harry încercase să-l recruteze pentru celula lor din Rezistență, dar se feri să-i reamintească acest fapt.

— Kellerman mi-a aranjat eliberarea?

— A promis că o va face. De ce mă-ntrebi?

Harry continua încă să-și pipăie fața tumefiată.

— Poate nu-i un tip atît de rău. Vreau să spun... ei bine, mă tot gîndeam cînd eram închis, dacă noi am fi la fel de răi ca și ei... dacă am fi cîștigat războiul și am fi ocupat Germania.

Ajunseră la mica locuință a lui Harry. Printre perdelele de la subsol se cernea o geană de lumină. Harry coborî și privi în jur de parcă ar fi văzut strada pentru prima dată. Apoi se întoarse și se aplecă să-și fixeze prietenul așezat la volan.

— Aș vrea să fie ca-n timpurile de odinioară, Doug. Părea a nu lua în seamă ploaia care-l uda pînă la piele. Douglas văzuse oameni proaspăt eliberați din închisoare plimbîndu-se fericiți în aer liber, neluînd în seamă nici chiar cele mai cumplite intemperii; era pur și simplu o celebrare a libertății.

— Harry, germanii sînt aici. Douglas își pierduse răbdarea dar se străduia să-și mențină o voce calmă.

— Nu, lasă asta. Mă refer la tine și la mine. Aș vrea ca între noi să reînvie relațiile de altă dată.

— Așa va fi, promise Douglas. Acum du-te înăuntru și liniștește-ți soția. A fost îngrijorată din pricina ta.

În timp ce-și continua drumul pe strada spălată de ploaie, se uită mașinal în retrovizor. Harry stătea sub un felinar urmărind automobilul ce se îndepărta. În momentul cînd dădea colțul, Douglas mai aruncă o ultimă privire în spate. De data aceasta Harry începuse să meargă, dar nu spre propria lui casă ci în cu totul altă direcție. Traversa strada — poate spre un telefon public. Ei, la dracu', se gîndi Douglas, doar nu era paznicul celuilalt, îi era numai prieten și partener. Încercă să nu se mai gîndească la această problemă.

Făcu un ocol ca să evite arterele închise circulației din jurul închisorii Pentonville și rulă pe o serie de străduțe dosnice, trecînd de gările King's Cross și St. Pancras. Astfel de puncte vitale erau înconjurate de infanterie și care blindate, însoțite de fliegende Feld — und Standgerichte — tribunale mobile de campanie și plutoane de execuție. Nu se raportase încă vreo execuție sumară, însă existența acestor tribunale era destul

pentru a vîrî frica chiar în persoanele cele mai inocente.

Douglas fu oprit de o astfel de unitate în Tottenham Court Road – un Opel “Admiral” pentru comandantul patrulei, șase motociclete și două transportoare de trupe Daimler-Benz C-3 acoperite cu prelate. Picăturile de ploaie care cădeau fără încetare străluceau în lumina galbenă a farurilor. Undeva, pe cealaltă parte a căii ferate se auzea sunetul tînguitor al unei sirene a Feldgendarmeriei. Feldwebel-ul care-i ceruse actele lui Douglas avea acea amabilitate suavă în voce, caracteristică oamenilor pe care nu-i poți contrazice. Citi permisul de liberă circulație cu interes, confruntă figura lui Douglas cu fotografia, își notă numărul de înmatriculare al mașinii în carnet, pocni din călcîie salutînd militărește și-i făcu semn să treacă.

La fel se întîmpla în toată Marea Britanie: armata germană demonstra populației civile că “uniformele gri-verzui” erau stăpîne pe situație. Și totuși dacă cineva ar fi observat felul în care patrulele armatei simțeau o satisfacție perversă în a controla atît actele membrilor poliției și a SS-ului, cît și documentele vehiculelor aparținînd celor din urmă, s-ar fi gîndit negreșit că demonstrația de forță se adresa direct acestora.

●

Treizeci şi trei

Sîmbătă dimineaţa se duseră la grădina zoologică. Douglas îi spusese băiatului său că Barbara era o prietenă pe care o întîlnise în cursul unei anchete. Nu trebuia însă să-şi fi făcut atîtea griji despre modul cum urma să decurgă prima întrevedere, deoarece puştiul o acceptase în felul degajat în care se comportă copiii—cu un interes teribil în primele zece minute, apoi cu o indiferenţă prietenească. Şi totuşi Barbara ştia că tînărul Douglas era un punct crucial în încercarea ei de a cîştiga dragostea tatălui, aşa încît se strădui din răsputeri să-i cîştige afecţiunea.

Se plimbară pe elefanţi şi cămile. Vizitară acvariul şi ţarcul rinocerilor. Apoi Barbara se lăsă înduplecată de rugăminţile copilului şi intră în pavilionul reptilelor. La ieşire, curajosul Doug îi ţinea mîna ca s-o liniştească, repetîndu-i tot timpul că nu trebuia să-i fie teamă de şerpi—doar era el acolo să o apere!

Grădina era aproape pustie. Nu mulţi londonezi aveau bani pentru a-şi permite un bilet de intrare; oricum, multe clădiri fuseseră avariate de bombe iar numărul animalelor se micşorase considerabil. Douglas şi Barbara îl priviră pe băiat dîndu-se într-un micuţ carusel. Nici un alt copil nu mai era prin împrejurimi, aşa încît Douggie putu să-şi permită să-l învîrtească la nesfîrşit, alergînd pe lîngă el şi sărind din cînd în cînd pe vreun căluţ pentru o scurtă plimbare.

— Îl aducem la grădina zoologică şi el ignoră animalele în

favoarea balansoarului și a caruselului.

— Îi place să stea cu tine, răspunse Barbara. N-are importanță unde.

— Huth își urăște tatăl. E un fel de obsesie. Trecură de băncile de lemn, proaspăt vopsite în galben și purtînd inscripția “numai pentru evrei”. Întotdeauna se găseau bani și forță de muncă pentru cei neagreați.

— De ce?

Un avion ușor trecu deasupra capetelor lor făcînd virajuri strînse, așa încît piloții să fie siguri că în Regent's Park nu se desfășurau întîlniri ilegale. De la instaurarea legii marțiale cerul era plin de aceste “berze” cu aripi mari care nu numai că supravegheau încontinuu zonele libere și acoperișurile, dar efectuau și diverse transporturi între pistele improvizate pe porțiunile drepte ale carosabilului din Mall, Edgware Road, Western Avenue, Old Kent Road și Clapham Common.

— Huth are nevoie de mai multă admirație decît e în stare să-i ofere taică-său. Începuse să plouă. Douglas și Barbara se înghesuiră la adăpostul unui chioșc ale cărui geamuri minuscule erau acoperite cu pachete goale, prăfuite și murdare, de ciocolată și țigări. Pe oblonul ferecat cu lacăt se vedea un anunț rupt și decolorat de ploile din ultimele luni:

“Nu avem ciocolată, țigări și nici fise pentru telefon.” Evident trecuse mult timp de cînd era necesar să anunți onorata clientelă că nu puteau fi serviți cu ciocolată sau țigări.

— Ești supărat?

— Nu.

— Îngrijorat?

— Nu, răspunse Douglas. De fapt era tulburat. Se simțea ca cineva căruia i se ordonase să-și sape propriul mormînt. Mi-ai spus că Mayhew te-a rugat să te duci în apartamentul din Shepherd Market să încerci să pui mîna pe film. Dar el habar n-avea de existența acestuia pînă cînd nu l-am informat eu.

Femeia nu răspunse. Ploaia slăbise în intensitate și tînărul Douggie își continua cursa în călușei.

— Cred că de fapt lucrezi pentru guvernul american. La fel și mai tînărul Spode.

— Douglas, nu sînt spioană. Un tip de la ambasadă m-a rugat să mă duc în apartamentul respectiv, precizîndu-mi că filmul va fi gata — urma doar să îl preiau. Asta-i tot ce știu, trebuie să mă crezi. Îl apucă de mînă. El aprobă din cap și zise:

— N-are nici un sens — mă refer la uciderea lui Spode de către fratele său mai tînăr. Certurile de familie au ca punct de plecare neveste necredincioase sau moșteniri, nu documente secrete.

— Atunci cine l-a omorît pe Spode?

— Nu pot să cred că a făcut-o fratele său și apoi, imperturbabil, să se apuce să selecteze și să fotografieze cîteva sute de pagini de calcule matematice. Și în tot acest timp cadavrul să zacă la picioarele sale!

— Deci n-a făcut-o el?

— Am căzut în capcană. M-am gîndit că cei doi trebuie să fi fost acolo împreună, pur și simplu pentru că erau frați. De îndată ce cineva ignoră acest lucru, adevărul îți sare în ochi. În buzunarul mortului era un bilet de tren, dar nici un tren venind din Devon nu ajunge într-o gară din Londra în primele ore ale dimineții. Spode nu venea de la gară, el fusese mai devreme în apartament să-i dea fratelui său calculele pe care acesta trebuia să le fotografieze.

— Dar tînărul Spode a recunoscut că și-a ucis fratele.

— Spode a spus ceva referitor la faptul că fratele său nu avusese nici un fel de protecție. Atunci am crezut că se referea la liniștea și la protecția oferită de catolicism.

— Dar?

— S-a referit la protecția termică și biologică. La protecția ce trebuia acordată celor ce lucrau la acest experiment nuclear. Spode s-a considerat responsabil pentru moartea fratelui său — dar prin radiații. A vrut să-mi spună că s-au făcut cîteva erori în timpul experiențelor de la Bringle Sands.

Barbara rămase tăcută o bună bucată de vreme, apoi spuse:

— Da, tînărul Spode a fotografiat documentele pentru a fi expediate la Washington. Luase contact cu ambasada noastră și le oferise filmul. Asta-i tot ce știu, dragul meu.

Douglas o apucă de talie încercînd s-o încredințeze că avea încredere în ea, dar nu găsi cuvintele potrivite. Femeia continuă:

— Dar atunci de ce ar fi vrut cineva să-l omoare pe fratele mai în vîrstă?

— Cineva l-a lăsat să intre în acel apartament, de fapt utilizat ca punct de întîlnire pentru unele grupuri ale Rezistenței. Nu pot să nu mă gîndesc la posibilitatea ca totul să fi fost făcut cu știrea lui Mayhew.

— Iubitule, nu mi-ai răspuns la întrebare. Care ar fi motivul acestuia? De ce să-l omoare pe cel mai bun fizician atomist din Anglia, cînd avea șansa de a pune mîna pe cercetările lui? Crezi că Mayhew lucrează pentru germani?

— Pur și simplu nu știu. Bănuiesc că se întîlnește cu Huth fără ca nici unul din ei să menționeze întîlnirile avute altcuiva. Și totuși nu-l văd pe Mayhew în pielea unui trădător. Colaborator poate, dar nu trădător.

— De ce i-a dat atunci acel tînăr căpitan din Abwehr capsula de cianură lui Spode?

— Căpitanul credea că am de gînd să-l arestez pe Spode și să-l transfer Sicherheitsdiennst-ului pentru interogatoriu. În acest caz SD-ul ar fi descoperit toate amănuntele legate de prezența armatei în programul lor de cercetări atomice, dar și cîteva secrete al dracului de incomode referitoare la modul în care Abwehr-ul coopera cu Mayhew și cu cei din Rezistență.

— Săracul Spode.

— Mi-a plăcut tipul, recunoscu Douglas.

Ploaia se oprise și mai multe avioane trecură zburînd foarte jos. Se îndreptară spre țarcul leilor, tînărul Douglas ținîndu-i pe amîndoi de mînă.

Treizeci și patru

Linden Manor își trăgea numele de la aleea de tei care conferea un aspect atît de pitoresc drumului de acces. Casa era o clădire cu multe coridoare din cărămizi roșii în stilul Tudor, restaurată în secolul al XIX-lea de un megaloman bogat ce îi adăugase o capelă gotică și un turn grotesc și absurd inspirat din legendele Regelui Arthur. Și totuși estetica conacului ticsit de antichități aparținînd lui Sydney Garin și Peter Shetland avea efect doar asupra celor cîțiva privilegiați admiși pe domeniul întins pe nu mai puțin de 250 de acri[1].

În acea seară enorma sufragerie era luminată de trei candelabre multicolore din cristal. Pîlpîirile tremurătoare ale lumînărilor dansau pe serviciile de argint masiv, scoțînd în evidență peisajele marine olandeze plasate undeva în semiobscuritate.

— Binecînțeles că nici unul din aceste obiecte de valoare nu se găseau aici cînd au venit să ne viziteze Hunii, declară Sydney Garin cu vocea sa nazală puternic accentuată, răspunzînd unui compliment al Barbarei Barga referitor la modul de aranjare al mesei. Altminteri piesele pe care și le puteau permite să le cumpere ar fi arătat ca ceva de prost gust.

Mayhew zîmbi strîmb. Poveștile lui Sydney despre modul în care-și escroca clienții nu-l amuzau deloc, chiar dacă aceștia

(1) Un acru are 2046.78 m^2 (n.tr.)

erau *noii* îmbogățiți. Fie ei chiar și Huni. Și conversația referitoare la antichitățile deținute de Sydney nu-l interesa cîtuși de puțin pentru că atingea două aspecte, arta și comerțul, ambele subiecte tabu în orice club respectabil. Mayhew ciuguli din farfurie — *Perdreau à la Normande*! Vînarea potîrnichilor era una, consumarea lor cu totul altceva. Iar prepararea lor conform rețetelor franțuzești — cu rachiu de mere! — le dădea pur și simplu un gust îngrozitor. Împrăștie carnea în jurul farfuriei ca să dea impresia că totuși mîncase cîte ceva.

La un capăt al mesei era așezată doamna Garin, o femeie micuță de statură, tăcută, stingheră în rochia ei strălucitoare de brocart. Lîngă ea, fiul ei David, curtenitor și atent. Ambii păreau să nu bage în seamă conversația celorlalți.

Douglas îl supraveghea pe Mayhew. Omul constituia o enigmă și detectivul își schimba continuu părerea despre el. Felul său încrezător, tenacitatea și glumele rostite îl indicau drept un bărbat încă tînăr. La aceasta se mai adăuga figura chipeșă, corpul musculos și părul negru și ondulat. Dar mai erau și ridurile, dinții ușor îngălbeniți, frămîntarea lăuntrică care-l determina să se încrunte prea mult și să se joace neîncetat cu furculița și cuțitul.

Un servitor îi turnă lui Douglas încă un pahar de Château Léoville. Barbara Barga rîse la o remarcă a lui Sydney Garin. Superintendentul se uita la amfitrion și-și aduse aminte de felul grosolan în care-l tratase nu o singură dată în trecut. Își mută privirea asupra lui David, un băiat drăguț cu păr cîrlionțat și cu aceiași ochi mari și castanii ca și tatăl său. Numai că David urmase cursurile unei școli publice, așa încît învățase să-și păstreze expresia feței neschimbată și ochii plecați.

— Barbara, în ziua în care țara mea a fost invadată, mi-am spus în sinea mea: Sydney Garin, trebuie să dai o mînă de ajutor ca să-i azvîrli afară.

Mayhew se încruntă încercînd să-și amintească ce armată invadase Armenia și cînd se întîmplase evenimentul. Exact în momentul cînd hotărîse că era vorba de bolșevici, Sydney

Garin adăugă:

— Noi, englezii, întotdeauna am fost așa. Începu să gesticuleze cu furculița prin aer. Nu ne-a mai cotropit nimeni de pe vremea lui William Cuceritorul. Garin se întoarse spre Mayhew și remarcă în treacăt: Și asta s-a întîmplat în 1066, George.

— Chiar atunci? replică acesta bățos. N-am fost niciodată prea bun la istorie.

— Nu-ți place potîrnichea, eh? zise Garin aplecîndu-se pentru a cerceta mai bine farfuria colonelului. Ei bine, n-are nici o importanță. Săptămîna trecută un colonel neamț a declarat că cel mai bun caviar pe care-l aveam era sărat — tîmpitu' naibii, te rog să mă ierți, Barbara. Ridică un deget și chemă un servitor: Adu-i colonelului Mayhew un platou cu friptură rece. Apoi adresîndu-se lui Mayhew: E mai pe gustul tău, George.

Acesta avu impresia că este luat în bătaie de joc sau că, și mai rău, se făcuse singur de rîs.

— Nu, nu, zise el ridicînd mîna cu un gest de refuz politicos.

— Și niște muștar englezesc, continuă Garin în timp ce-l bătea prietenește pe umăr. Știu felul de bucate pe care le preferați voi, cei de la școlile publice — budincă de orez, friptură rece și mult sos. Așa-i, George? Am dreptate sau nu? Se întoarse din nou spre Barbara Barga și spuse: Ciudați mai sîntem noi, englezii. Băiatul meu mănîncă același lucru. David roși. Și tînărul Peter la fel, totul numai din cauza acestor școli unde copiii sînt îndopați cu hrană infectă; Peter ar mînca în fiecare zi budincă fiartă în grăsime de rinichi, dacă l-aș lăsa de capul său.

— Vă referiți la partenerul dumneavoastră de afaceri, Sir Peter Shetland? întrebă Barbara.

— Lord Champion, interveni Mayhew corectîndu-l mai degrabă pe Garin decît pe domnișoara Barbara. În spatele lor, un servitor își trase pe mîini o pereche de mănuși înainte de a lua cîțiva bușteni din cutia specială de lîngă cămin și a-i aranja cu pricepere pe grămezile de jeratic.

— Oh, nu mă prea impresionează titlurile, declară Garin.

Cînd locuiam la Paris, jumătate din cei ce mîncau în cantina gratuită a săracilor erau duci, prinți și alți cîțiva ca ei.

— Adevărați?

— Iată o întrebare pertinentă, zise amfitrionul aruncînd o privire în jurul mesei pentru a se încredința că servitorii avuseseră grijă să umple din nou paharele. Observase că Douglas aproape terminase felul principal. Ți-a plăcut potîrnichea, nu-i așa, Douglas?

— Delicioasă.

— Încă o porție, comandă el servitorilor. Servește-o cît e proaspăt preparată. Nu seamănă cu nici o mîncare rece. Garin bău o gură de apă; de-abia se atinsese de vin. Cum adică adevărați? Vreți să spuneți că dacă unui tip prietenii îi spun Duce, e unul adevărat, dar dacă își spune el însuși Duce, e fals? Garin se uita la Barbara, însă nu se putu abține să nu-i arunce o privire colonelului, să vadă dacă mușcase din momeală.

— La ce oră sosește individul? întrebă acesta privindu-și ceasul de aur din buzunar.

— Aș vrea să-mi permiteți să vin și eu, spuse Barbara.

— Aș vrea să fie posibil, replică Mayhew înlăturîndu-și o șuviță de păr de pe frunte și adresîndu-i cel mai dulce zîmbet. Dar dacă te luăm cu noi, ca turist... ceilalți vor considera că am neglijat securitatea operațiunii, chiar dacă ești ziarista cea mai influentă din Anglia.

— Și cine are să creadă că sînteți o ziaristă americană de primă clasă? se interesă Garin. Văzînd această creatură superbă își vor zice în sinea lor: iată încă o achiziție în haremul lui Sydney. Trase cu putere aerul pe nas gîndindu-se la posibilitatea de împlinire a ideii sale. Soția sa ridică ochii și surîse politicos, iar el îi făcu cu ochiul.

Mayhew încetă să mai zîmbească și se răsuci spre amfitrion:

— Și la ce oră ziceai că este așteptat?

Servitorul puse pe masă un platou cu friptură rece dar colonelul nu se învrednici să-i arunce nici măcar o privire. Din cămin se auziră o serie de trosnituri, izbucni o flacără vie și un

miros de sevă proaspătă se răspîndi în aer în momentul cînd buşteanul luă brusc foc.

Garin se întinse şi-l bătu calm pe umăr pe Mayhew:

— George, nu te agita degeaba. Oamenii mei vor aprinde focurile de îndată ce vor auzi motoarele avionului. Cu siguranţă că pilotul se va roti de cîteva ori deasupra locului respectiv pentru a fi sigur că oaspetele nu va fi paraşutat în altă parte. Ai destul timp ca să serveşti în linişte friptura rece care te aşteaptă, urmată apoi de un coniac şi o havană — ba chiar să te şi odihneşti vreo cinci minute. Mayhew se întinse după pahar şi sorbi cîteva înghiţituri, parcă pentru a-şi înfrîna dorinţa de a-i replica grosolan. Dacă te-ai relaxa puţin, George, n-ai mai avea nevoie de tabletele pentru stomac pe care le păstrezi în cutiuţa de argint din buzunarul vestei.

— Tipul vine de departe, răspunse Mayhew. Vreau să fiu acolo, să mă încredinţez că focurile sînt dispuse după modelul stabilit şi bine aprinse. Nu ne putem permite nici un fel de greşeală.

— Dragul meu George, spuse Garin cu o voce blîndă dar nu condescendentă. Toată viaţa am fost urmărit şi persecutat. Sfatul bun pe care ţi-l dau acum, prietene, e să fii mai calm, să trăieşti din plin fiecare zi şi să înveţi să te bucuri de micile plăceri ale vieţii... dădu vag din mînă... femei frumoase, vinuri vechi şi mîncăruri bune. Nu vom fi capabili să-i distrugem pe nemţi pînă săptămîna viitoare — va fi o luptă anevoioasă şi de durată. Trăieşte-ţi viaţa şi gîndeşte-te la un viitor destul de depărtat.

— La ce oră apune luna?

Garin oftă.

— Foarte bine, George, termină-ţi vinul de Bordeaux şi haide să ne luăm hainele.

•

În acea noapte mai erau în aer şi alte avioane: trei Junkere zburînd la intervale de cîte cinci minute spre Olanda şi mai departe spre Germania. Garin îşi oferi propriul flacon de argint

plin cu coniac lui Mayhew și Douglas, dar ambii refuzară. Garin îl puse înapoi în buzunar fără a se atinge nici el de băutura întăritoare.

— Aveți dreptate, s-ar putea să fie o așteptare lungă.

— Oamenii tăi de la celălalt capăt al terenului acesta de zece acri știu că nu trebuie să aprindă focurile înainte de a o face noi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te, George. Mă faci și pe mine să devin nervos plimbîndu-te încolo și încoace fără astîmpăr.

Curînd se auziră motoarele avionului. Băiatul lui Garin dădu foc cîrpelor muiate în benzină și lemnele se aprinseră cu o flacără galbenă înaltă.

Oamenii de pe pista de aterizare improvizată știau foarte puțin sau chiar nimic despre aceste zboruri de noapte. Se conformaseră detaliilor comunicate prin radio referitoare la amenajarea pistei. O lumină era chiar în punctul de aterizare, celelalte două – verificate de cîteva ori – erau pe aceeași linie pe relevmentul prevăzut dinainte. Avionul se apropia zburînd jos deasupra cîmpului luminat de lună. Pilotul reduse turațiile pentru a micșora zgomotul motoarelor, în timp ce-și verifica vizual poziția. Pasagerul observă forma curioasă a lacului ale cărui ape sclipeau sub razele Selenei, în vreme ce aviatorul întrezări pentru o clipă turnul unde, într-un alt secol, fusese amplasat telescopul unui astronom.

După o singură trecere, pilotul încercă să aterizeze tăind contactele, coborînd încet și făcînd o glisadă așa încît toate cele trei focuri de balizare să se afle pe aceeași linie. Aproape atinsese pămîntul cînd luminile dispărură brusc. Împinse cu putere maneta de gaze, motoarele urlară și masivul biplan luă încet înălțime. Ofițerul înjură în surdină, înclină aparatul brusc pe o aripă – mai-mai să atingă vîrful copacilor – și reveni fără greș pe aceeași direcție de apropiere.

— Ce s-a întîmplat? se neliniști Mayhew.

— Nu va reuși să aterizeze pe acest teren, zise Douglas.

— Copacii! exclamă Garin. Sînt oare prea înalți?

— În mesaj nu se specifica nimic în legătură cu înălțimea copacilor din jurul pistei, spuse Mayhew. Lua-l-ar dracu' pe aviator; *trebuie* să reușească!

Douglas îl privi pe Mayhew. Mîinile îi erau înfundate în buzunarele paltonului, fața îi era contractată și trasă.

— Are și el destule probleme. Probabil că intuiește cît de umedă este iarba după atîta ploaie și se întreabă cum va decola înapoi. Avionul se întorcea deja, zburînd foarte jos.

— Sper că nu se va mai roti multă vreme, spuse colonelul. Va sfîrși prin a atrage atenția cuiva dacă va fi observat survolînd toată noaptea Linden Manor.

Sydney Garin nu comentă de loc. De data aceasta pilotul nu mai reduse turațiile, confirmînd astfel faptul că-și dăduse seama de situație — înălțimea copacilor era un inconvenient major. Botul biplanului se ridică și bărbații de la sol percepură timp de cîteva secunde zgomotul asurzitor al motoarelor ambalate la maxim, în timp ce rotoarele preluau greutatea aparatului, ridicîndu-l în sus într-o spirală continuă precum o molie ce nu putea rezista atracției luminii lunii.

Avionul mai era doar o simplă pată printre nori în momentul cînd parașuta se deschise. Razele astrului nopții se reflectară în mătasea unduitoare. Pentru cîteva clipe pe cerul înstelat existară două astre, apoi unul deveni din ce în ce mai mare pînă ce oamenii lui Garin strigară că parașuta avea să atingă pămîntul pe cealaltă parte a lacului.

— Mult mai departe, declară calm stăpînul domeniului. Va cădea pe pășunea din vale. Sper să nu facă prea mult zgomot.

— Nemții?

— Nu. Am o iapă care trebuie să fete. Se adresă fiului său: Ai grijă să n-o deranjeze nimeni pe Buttercup.

— Am înțeles, tată.

— Ei, voi doi nu! strigă Garin după Mayhew și Douglas care erau pe punctul de a-l însoți. Băieții din sat pot să-și țină gurile despre obiecte căzute din avioane... dar niște filfizoni în haine

de seară adunați de prin șanțuri... vor dezlega chiar și limbile celor mai taciturni.

— Dar ar fi mai bine ca unul din ei să fie acolo, replică Mayhew.

— Flăcăii mei pot născoci un milion de motive dacă sînt găsiți pe cîmp după ora oficială de oprire a circulației, dar nu vor fi niciodată în stare să explice prezența unuia din voi în mijlocul lor. Garin rîse trăgînd aerul cu putere pe nas. Era un sunet respingător, însă se dovedi a fi atît de molipsitor încît ceilalți doi se treziră și ei imitîndu-l aproape fără voia lor.

Sydney îi anunță că va dura doar jumătate de oră pînă ce oamenii lui îl vor aduce pe parașutist la Linden Manor. Din păcate, vîntul îl împinsese mai departe decît își putuseră da seama cei de pe terenul de aterizare. În plus, oaspetele — care își răsucise încheietura aterizînd într-o zonă mlăștinoasă cu lăstăriș — se dovedi extrem de precaut, ignorînd complet chemările celor ce-l căutau; fusese descoperit numai datorită unei corcituri de cîine aparținînd băiatului de la grajd.

— Mama lui însoțea întotdeauna cîinii de vînătoare lansați în urmărirea vulpilor, zise mîndru băiatul în momentul cînd parașutistul porni spre Linden Manor. Se scurseră două ore pînă ce acesta intră în salonul unde așteptau impacientați Mayhew, Garin și Douglas. Era locul în care se întîlniseră înainte de cină. Acum, ca și atunci, draperiile de mătase erau trase și focul ardea la fel de viu, dar ceva se schimbase. Așa cum se spune, seara orice cameră capătă o altă înfățișare. În liniștea adîncă se distingea cel mai mic zgomot; o bufniță undeva pe afară, frunzele copacilor mișcate de vînt, tic-tacul constant al pendulei, mișcarea cărbunilor rostogolindu-se din cînd în cînd în cămin, pasul vreunui servitor pe culoar. Camera era plină de mirosul aromat al țigărilor de foi ale lui Mayhew.

— Oaspetele dumneavoastră, domnule, anunță majordomul introducîndu-l pe parașutist. Era un american, trecut de prima tinerețe dar care, ca atîția alți compatrioți de-ai săi, se găsea încă în plenitudinea forțelor. Părea agitat, însă nu cu-

prins de acea neliniște pe care o manifestase Mayhew cu cîteva ore mai devreme, ci mai degrabă cu acea nerăbdare pe care o încearcă orice atlet în fața startului într-un test important. Ochii înguști, fața chipeșă, pătrată și bronzată – figura unui bărbat ce-și petrecuse cea mai mare parte a vieții sub soarele preeriei sau deșertului – să se fi datorat oare ședințelor intense de pe diverse plaje sau piscine? Părul îi era blond, tăiat foarte scurt. Douglas auzise despre acest nou mod de pieptănătură, dar era prima dată cînd îl vedea în realitate. În Anglia putea fi întîlnit doar în cazul prizonierilor proaspăt eliberați sau a unora dintre soldații armatei germane.

Ca și cum ar fi fost conștient de efectul pieptănăturii sale, americanul își trecu o mînă peste creștet. Mîinile unui bărbat spun multe despre secretele sale – și acestea erau moi, albe, fără bătături dar ușor zbîrcite, cu unghii bine întreținute și vene vizibile. Erau mîinile unui om sedentar, trăind în belșug fără a fi obișnuit cu munci manuale – un om în jur de patruzeci de ani, destul de vanitos pentru a-și face regulat manichiura.

Pe covorașul din fața căminului, uriașul cîine lup irlandez al lui Garin se ridică la intrarea străinului, dar căscă și se întinse la loc în momentul cînd stăpînul său îi întinse oaspetelui un pahar gol, apucînd sticla de whisky și privindu-l întrebător. Americanul aprobă din cap și Sydney îi turnă o porție zdravănă. Intră un servitor cu un emițător portativ, o parte din bagajul parașutistului, a cărui carcasă fusese astfel concepută încît să semene cu un acordeon. Dar ce șansă ar fi avut acest orășean de a fi considerat un muzicant ambulant?

— Credeam că vîntul vă va purta înspre zonele întunecate ale Essex-ului, zise Mayhew.

Americanul își sorbi băutura.

— Umm! E prima de vreo trei săptămîni încoace.

— Am fost avertizat că e o mare secetă la bordul vaselor americane de război, comentă dînd din cap colonelul.

— Nava era britanică, una comercială de cincisprezece mii de tone. Ar fi bine să țineți minte acest lucru. Am acoperit cu

vopsea însemnele avionului, iar pilotul a primit un grad în marina regală – așa, ca pentru orice eventualitate.

— Să ne rugăm lui Dumnezeu să nu aibă nevoie vreodată a se prevala de el, remarcă Mayhew.

Americanul își ridică paharul să bea în cinstea acestor vorbe, dar se chirci de durere și-și frecă spatele. Ne-au catapultat de pe navă folosind un vechi dispozitiv de pe unul din crucișătoarele voastre de linie. Pe moment am crezut că-mi va smulge capul cu totul.

— Trebuie să fi fost puțin cam nervos pilotul, îl tachină Mayhew.

— Ați văzut acele Junkere de transport?

— Germanii aduc o altă divizie de infanterie. Avioanele erau goale, se duceau după alți soldați, îl lămuri colonelul.

— Nu era destul spațiu ca să aterizăm pe terenul pregătit. Și, pe toți dracii, nu intenționam să vă lăsăm drept plocon o carcasă fumegîndă, pe care nu aveați cum s-o justificați a doua zi dimineață.

— Foarte atent din partea dumneavoastră, remarcă Garin. Sînteți flămînd?

— Am mîncat o friptură înainte de a decola. Mă mulțumesc doar cu Scotch-ul. Își privi pantoful. Șocul aterizării îi rupsese talpa.

— Ați vorbit cu cei din Washington? Care-s planurile?

— Am vorbit, pe onoarea mea că am vorbit!

— Și?

— Au hotărît: "Nu!"

Mayhew se holbă la el.

— Nu?

— Am vorbit cu Președintele în persoană – treizeci de minute pe ceas. L-a lăsat să aștepte pe ministrul muncii tot acest răstimp. Nervozitatea îl părăsea treptat; în locul ei se instaura oboseala. Traversă camera și se lăsă cu greutate pe o canapea, rezemîndu-și capul pentru a-și odihni mușchii gîtului. Am vorbit și cu cîțiva amici din Departamentul de Stat și cu alții din

subcomisia senatorială numită special ca să trateze cu împuterniciții dumneavoastră.

— Și cu cei de la armată și marină? întrebă Mayhew.

— Și cu ei.

— Ce Dumnezeu, doar evreii americani înțeleg că Hitler trebuie oprit? nu se putu abține Garin.

— Nu sînt prea mulți evrei în cabinetul șefului de stat major, replică celălalt. Regele dumneavoastră ar fi o mare responsabilitate pentru America. Credeți că Roosevelt vrea să fie menționat în cărțile de școală ca fiind acela care l-a invitat din nou pe Regele Angliei în Statele Unite? Nu, domnilor! Și ce naiba să facă cu el? Așa cum se exprima un amiral: “să-i dea o cameră la Casa Albă sau să-i construiască un palat”?

— Sînt sigur că președintele n-a spus așa ceva, declară Mayhew.

— Trebuie să încetați a-l mai considera pe Roosevelt un anglofil fanatic. E politician și dincolo de ocean asta înseamnă un pișicher bătrîn.

Colonelul fu de acord:

— Desigur că din punct de vedere politic reprezintă un punct sensibil...

— Incorect, amice; ar fi o sinucidere. Fiecare politician promite că nu va trimite copiii cetățenilor săi într-un război străin. Credeți că cineva are de gînd să vă invite Regele acolo cînd el este punctul central în toată gîlceava asta europeană?

— Război, replică rece Mayhew. Noi îl numim război, nu gîlceavă.

— N-aveți decît să-l numiți cum doriți, dar pentru cei mai mulți oameni din țara mea e deja la timpul trecut. Au avut grijă de asta Krauții.

— Am cerut prea mult de la dumneata. Poate că ar fi trebuit să se fi dus la Washington însuși Sir Robert Benson.

Americanul se lăsă pe spate și închise ochii. Era dificil de spus dacă era obosit, dezamăgit sau gata să explodeze de mînie.

— Am mai discutat despre toate astea cu săptămîni în urmă.

Dumneavoastră ați fost atît de nerăbdători să mă trimiteți. Ați considerat că un american bine informat, plin de înțelegere pentru englezi, ar avea cea mai bună șansă de reușită. Își acoperi paharul cu mîna pentru a refuza whisky-ul pe care tocmai se pregătea să i-l toarne Garin. Să nu credeți că n-am făcut tot ce-am putut. Și să nu considerați că America e oarbă la ce se întîmplă în lume. Congresul a alocat șase miliarde de dolari pentru cheltuieli militare în decursul ultimelor șase luni: îmbunătățirea echipării și pregătirii trupelor, cumpărarea de avioane mai bune. Dar avem și noi Hitlerul nostru: e galben la față, are ochii oblici și își semnează scrisorile cu numele de Tojo[1].

Mayhew se sprijini cu o mînă de cămin și privi îndelung în flăcări, apoi spuse cu tristețe în voce:

— Va trebui să-l anunțăm pe Maiestatea Sa. Va pleca în Canada și cu asta basta.

Americanul descoperi o bucată uscată de noroi pe un crac de la pantalon, o desprinse și o aruncă în foc.

— Nu reușesc să mă fac înțeles, sau ce dracu' se întîmplă? E de vină accentul sau altceva?

— Poftim? întrebă tăios Mayhew întorcîndu-se spre el.

— Vreau să zic că Regele dumneavoastră nu va fi binevenit în America de Nord. Și acest lucru se referă și la teritoriile de dincolo de paralela de patruzeci și nouă.

— Washington-ul nu va îndrăzni să le interzică canadienilor să acorde refugiu suveranului lor!

— Washington-ul nu interzice nimic. Canadienii nu-l vor primi. Am fost la Ottawa și am discutat cu ei. Au aceleași probleme politice pe care le avem și noi. Existența unui Rege — chiar și în exil — ar știrbi autoritatea primului lor ministru.

— Regele nu se va amesteca în politica promovată de Canada, declară Mayhew.

(1) Primul ministru al Japoniei în perioada 1941-1944 (n.tr.)

— Domnule colonel, canadienii au simțit prea mulți ani mîna protectoare a Londrei asupra capetelor lor. În cele din urmă au obținut un oarecare grad de libertate. Acum vreți să-l aibe pe Rege trăind printre ei. Nici un politician nu dorește să riște să fie înghițit de viu de opoziție, luînd parte la o acțiune dăunătoare națiunii sale.

— Dar au tot aurul Angliei—șase sute și treizeci și șapte milioane lire sterline. Și cînd HMS Revenge[1] a efectuat primul transport, a mai dus mai mult de o mie de milioane de lire în hîrtii de valoare.

— Mare scofală! Hîrtiile sînt în clădirea din Ottawa a companiei Sun-Life, aurul în Montreal. Nimeni nu-l va escroca pe Rege de gologanii săi.

— Nu-s banii Regelui, zise mînios Mayhew.

Americanul schiță un gest conciliant, dar colonelul se întoarse cu spatele pentru a scormoni cenușa din cămin, după care începu să studieze cu o atenție exagerată pendula.

Într-o poziție inconfundabil americană, celălalt se lăsă pe spate și-și ridică un picior pe celălalt genunchi începînd a-și masa pantoful crăpat, ca și cum acesta ar fi fost un mic animal ce avea nevoie de consolare.

— Pantofii sînt distruși, spuse Douglas deși știa că americanul nu va fi remarcat într-o țară unde jumătate din paltoane erau confecționate din pături ale armatei și unde femeile foloseau perdele pentru rochii.

— N-are nici o importanță, replică celălalt. Încetă să-și mai frece pantoful și-și desfăcu mîinile ca să cerceteze tăieturile suferite cînd parașuta purtată de vînt îl tîrîise printr-un gard de mărăcini. Palmele erau puternic colorate prin aplicarea, fără de zgîrcenie, a tincturii de iod. Săptămîna viitoare voi fi înapoi pe navă.

— Te așteaptă pînă atunci? se miră Douglas.

(1) His Majesty Ship Revenge (n.tr.)

— Escadra 2 distrugătoare – USS Moffett și alte bastimente asemănătoare – iau parte la o serie de exerciții ale flotei staționate în Atlantic.

— Atît de aproape de țărmurile Angliei?

— Mările sînt libere, jupîne. N-am pătruns în limita de trei mile.

Douglas se uită la ceilalți. Mayhew privea fix în foc iar Garin deschidea o nouă cutie de havane cu ajutorul unui cuțitaș cu prăsele de fildeș.

— Ați auzit vreodată de vreo explozie atomică? îl întrebă detectivul pe american. Nici un răspuns. Marina americană a trimis o escadră de distrugătoare provocator de aproape de țărmurile Angliei, în locuri considerate oficial drept zonă de război. Și ea rămîne pe loc în timp ce dumneata petreci o săptămînă făcînd turul Londrei. Care-i motivul?

Mayhew se îndreptă și-și trase nervos manșetele. Americanul nu răspunse nici de această dată.

— Încearcă să facă un tîrg cu dumneavoastră, colonele Mayhew, se răsti Douglas nedezlipindu-și privirea de la parașutist. Și pentru a fi sigur că e cea mai bună afacere pe care o poate încheia pentru țara lui, a început printr-un “nu” răspicat.

— Dar pentru ce? făcu Mayhew uitîndu-se cînd la unul cînd la celălalt.

— Domnule colonel, vor calculele pe care le-a ars Spode. Americanul îl privi fix pe Douglas fără ca nici cea mai mică emoție să i se citească pe față, însă Superintendentul observă felul în care degetele sale strîngeau pantoful cu destulă forță pentru a-l deteriora mai tare.

— Un dispozitiv atomic transportat cu o navă. Este singura armă ce ar putea duce la cucerirea Americii de către o putere europeană. Douglas se apropie de american și i se adresă direct, ca și cum n-ar fi fost nimeni altcineva de față: Dacă Hitler pune mîna pe o astfel de bombă o va folosi împotriva voastră, să n-aveți nici un dubiu în această privință.

— Știu, sună răspunsul. Scoase din buzunar un Colt de mare

calibru. Aș putea să-l pun pe undeva? Mi-a făcut deja o gaură în căptușeală. Sydney i-l luă din mînă și-l privi la lumină înainte de a-l introduce în sertarul de sus al unui scrin de epocă.

Americanul era obosit. Douglas văzuse aceeași expresie pe fețele multora. Ajunseseră în momentul cînd se puteau da cărțile pe față.

— Vreți să spuneți că nimeni în Washington nu v-a vorbit despre Profesorul Frick? Sau despre cercetările de fizică atomică întreprinse la Clarendon Laboratory, Oxford, Liverpool Cyclotron, Chadwick sau despre studiile lui Rutherford la Cavendish Laboratory? Sau despre îndeletnicirile germanilor de cînd au preluat centrul de cercetări de la Bringle Sands?

— Nimeni n-a amintit în Washington despre fizica atomică, zise americanul rînjind.

O afirmație mult prea laconică ca să-l convingă pe Douglas.

— Atunci nu sînteți decît un simplu curier? De ce să trimită o escadră de război cînd ar fi putut să pună la poștă o scrisoare cu un singur cuvînt: "Nu". Superintendentul făcu o pauză și sorbi din băutură fără să-i simtă gustul. Să zicem că v-aș informa că și alte guverne sînt interesate în calculele pe care le posedăm?

— Rusnacii?

— Germanii ne pot oferi mult mai mult.

— Ce?

— Reformularea prevederilor tratatului de pace, improviză în disperare de cauză detectivul. Am putea menține o armată, o mică forță de apărare a coastei și un guvern civil adevărat, care să înlocuiască lingăii actualului regim. Vom avea controlul asupra Ministerului de Externe și cel al Apărării. Zona ocupată va fi doar o fîșie de-a lungul coastei. Importurile esențiale vor fi în mîna noastră; vom deține în continuare o flotă comercială iar valoarea lirei va fi stabilită în raport cu marca germană. Daunele de război vor fi reduse aproape la nimic.

— Și toate astea pentru cîteva pagini umplute cu calcule?

— Pentru mulți ani de muncă îndîrjită, mii de ore petrecute

în fața mașinilor de calculat și cooperarea voită a celor mai de seamă dintre savanții noștri. Știți că specialiștii armatei germane au început probele pe propriul lor reactor? Vor obține plutoniu. Apoi va urma construirea unei bombe atomice.

— O comisie a Congresului a examinat această posibilitate, recunoscu americanul, abandonînd orice reticență. S-a discutat cu Einstein. Dar cheltuielile au fost evaluate la miliarde de dolari fără a se avea certitudinea unui rezultat pozitiv.

— Nu subestimați importanța unui eventual eșec. Cîteva miliarde ar fi un preț relativ mic față de posibilitatea ca naziștii să distrugă peste noapte New York-ul.

Un zîmbet larg apăru pe fața americanului.

— Sînteți Superintendentul Archer. De-abia acum mi-am dat seama. Copoiul ăla faimos de la Scotland Yard despre care am auzit atîtea.

— N-are nici o importanță cine sînt, răspunse surprins și iritat Douglas. Sînteți împuternicit să negociați eliberarea Regelui?

— Îmi place stilul dumneavoastră. Știți ceva? Îmi place teribil. Barb spunea că o să vă găsesc simpatic și, pe toți dracii, chiar așa și este. Zîmbi. E prima dată cînd are dreptate de cînd ne-am căsătorit – sau poate chiar de mai înainte.

— Sînteți Danny Barga!

— Căpitan de rangul trei Daniel Albert Barga în persoană.

— Deci v-au înrolat în marina americană, zise Mayhew examinînd vîrful aprins al havanei.

— La insistențele Departamentului de Stat.

Mayhew dădu aprobator din cap. Îmbrăcarea unui individ într-o uniformă nu se deosebea prea mult de încorporarea greviștilor în armată. Era un mod să te asiguri că persoana va face așa cum i se ordonă.

În acel moment un bărbat în livrea intră în grabă în cameră și-i șopti un lung mesaj lui Garin, a cărui față luă brusc o înfățișare solemnă. Servitorul odată plecat, Sydney spuse:

— Mă tem că germanii au găsit bucăți din parașuta priete-

nului nostru.

Danny Barga sări în picioare.

— Au trebuit s-o taie; se încurcase într-un copac și n-au putut ajunge la unele corzi.

— Cineva trebuie să te fi văzut în timp ce coborai. Un pluton de infanteriști se îndreaptă încoace, cercetînd întreg domeniul.

— Vor veni și aici? întrebă colonelul.

— Bineînțeles că da, răspunse calm Garin. Soldații sînt metodici, în special cei germani. Vor scormoni fiecare casă de prin împrejurimi, inclusiv cea de față. Încercă să zîmbească dar nu-i era ușor.

George Mayhew își stinse havana ca și cum n-ar fi vrut ca nemții să-l prindă cu ea în mînă.

— Ar fi mai bine să ne punem de acord asupra versiunilor pe care le vom prezenta.

Danny Barga se îndreptă din spate.

— Sînt pe blestemata lor de Sonderfahndungsliste[1].

— N-ai acte pe alt nume? se interesă Garin.

— Actele mă așteaptă la Londra. Falsificatorii din Washington nu sînt atît de prompți în execuție.

— Garin, poți să-l ascunzi? întrebă Mayhew.

Înainte ca acesta să poată răspunde, se auzi un vacarm grozav pe coridor care se termină prin deschiderea bruscă a ușii. Un servitor năvăli înăuntru cu capul înainte, ca un taur furios în plin atac. Își recăpătă echilibrul pe jumătate, de-abia reușind să nu cadă în foc, și se întoarse spre a-l înfrunta pe cel ce-l îmbrîncise atît de violent.

— Sînt Dr. Oskar Huth, Standartenführer. Privi în jur. Ah, Superintendent Archer. Mă gîndeam că s-ar putea să te întîlnesc aici... și colonelul Mayhew și Sydney Garin! Fețele cunoscute din dosarele mele confidențiale.

Nimeni nu-i răspunse. Servitorul își frecă încheietura pe

(1) Lista specială de urmărire (n.tr.)

care i-o răsucise Huth. Neamțul începu să pășească încoace și încolo prin spatele lor; nici unul nu se întoarse spre a-l urmări cu privirea, dar îl auziră declarînd:

— Domnule Garin, o parașută a fost descoperită prin apropiere. Ați auzit ceva în acest sens?

Garin nu zise nimic. Neamțul zbieră ca un gradat la paradă:

— Ați auzit ceva despre acea parașută?

— Mi-au spus servitorii, răspunse pe un ton moale celălalt.

— Și n-ați întreprins nimic?

Garin dădu din umeri:

— Ce-aș fi putut să fac?

— Și dumneata, colonele Mayhew, ți-ai stăpînit curiozitatea? Cum să nu admiri atîta nepăsare tipic englezească? Un Scharführer SS băgă capul pe ușă. Totul e-n ordine pe aici, spuse Huth. Încredințează-te că nu-i nici un servitor în celelalte dependințe, apoi adună-i pe toți într-o cameră. Sergentul major pocni din călcîie și dispăru.

— Și dumneata, continuă Huth apropiindu-se de Danny Barga. Cine ești?

— Sînt cetățean american.

— Stai jos, cetățene american, spuse Huth apăsîndu-l brusc și cu putere pe umăr. Luat prin surprindere și fiind cu glezna scrîntită, acesta se răsturnă pe spate în fotoliul moale. Huth se îndreptă spre cămin și se întoarse cu fața spre ei.

— Nu am încredere în nici unul din voi. Vă comportați ca niște vinovați.

— După ce c-ați dat năvală... începu Mayhew.

— Gura, urlă neamțul și colonelul fu redus la tăcere. Sînteți cu toții arestați. Și întorcîndu-se spre Mayhew adăugă: Nu încercați să vă pledați nevinovăția.

Huth se întoarse să privească pendula. Toți stăteau nemișcați și, cum vîntul de afară încetase, nu se mai auzea decît ticăitul orologiului.

Douglas se îndreptă spre scrin, deschise cu repeziciune sertarul de sus și scoase Coltul americanului îndreptîndu-l spre

neamț.

— Nu, domnule Standartenführer, zise el.

Acesta se întoarse pentru a vedea ce se întîmplă. Zîmbi ca și cum Douglas ar fi comis o gafă de neiertat.

— Nu fi tîmpit, Superintendent Archer. Am cu mine un Sturm[1] de infanterie SS.

— Dați-mi amortizorul, domnule Garin, rosti Douglas. Îl luă și-l fixă la pistol.

— Lasă arma și vom uita incidentul.

— Dacă faceți o mișcare bruscă, vă împușc.

— N-ai destul curaj pentru așa ceva, replică Huth dar nu făcu nici un gest necugetat...

— Domnule colonel, dezarmați-l pe Standartenführer și stați mai departe de el în timpul operației.

— Bătrîne, ești sigur că știi ce faci? îl întrebă Mayhew.

— N-am fost niciodată mai sigur, replică acesta deși își simțea inima bătînd nebunește în piept iar stomacul îi luase parcă foc din cauza neliniștii care-l cuprinsese. Înainte de a se putea răzgîndi, Mayhew desfăcu copca de la tocul de piele și întinse mîna după pistol.

— Îmi pare rău să văd cum vă semnați singuri condamnările la moarte, declară Standartenführer-ul.

— Cîte vehicule? Douglas se adresă servitorului lui Garin fără a-și dezlipi privirea de la Huth.

— Cinci camioane și o motocicletă cu ataș. Detectivul încuviință din cap. Cifra părea corectă.

— Sunați la subsol, folosind telefonul interior, ordonă Douglas. Spuneți-i Scharführer-ului să-și îmbarce oamenii în mașini și să fie gata de plecare.

— Ce se va întîmpla cu mine?

— Faceți ce v-am spus, zise Douglas întinzîndu-i aparatul.

— Nu, îl întrerupse Mayhew. Douglas se opri cu pistolul

(1) Detașament de asalt (n.tr.)

într-o mînă și cu receptorul în cealaltă. S-ar putea ca Standartenführer-ul Huth și cu mine să cădem la învoială. Pot să vă vorbesc între patru ochi?

— Cum aș putea refuza? zise neamțul. Colonelul se uită la Archer și acesta aprobă din cap.

Cei doi se retraseră într-o altă cameră. Trecu aproape jumătate de oră, după care ușa se deschise și făcîndu-și apariția, Huth declară:

— Foarte bine. Privi în jurul odăii și repetă: Foarte bine. Explicațiile colonelului Mayhew în legătură cu prezența dumneavoastră aici în această seară mă satisfac. Pentru moment, nu voi întreprinde nimic. Își culese pistolul de pe masă și-l vîrî în toc. Dar vă avertizez... Se întoarse pentru a-l privi fix pe Mayhew. Vă avertizez că aștept... quid pro quo[1]. Traversă camera îndreptîndu-se spre ușă, trase zgomotos de clanță și apoi se întoarse pentru a adăuga: Colonelul Mayhew m-a convins că nimeni din această casă nu este în nici un fel legat de prezența parașutei. Dar ar fi bine dacă ați răspîndi informația că Luftwaffe posedă echipament de detecție radio, iar specialiștii ei supraveghează zi și noapte, pe orice fel de vreme, deplasările avioanelor.

După plecarea camioanelor și a motocicletei lui Huth, Mayhew spuse:

— Va trece cu vederea episodul cu pistolul, Archer. Mi-a promis și cred că se va ține de cuvînt.

— Și *dumneavoastră* ce i-ați promis?

Răspunsul fu evaziv.

— Luna și stelele de pe cer. Tot ce dorea în schimbul unui mic răgaz de timp. Acum trebuie să-l scoatem pe Rege din închisoare. Îl privi pe Danny Barga. Și să-i arătăm prietenului nostru american că un Președinte deținător al unei bombe atomice poate fi reales, chiar dacă adăpostește un Rege în exil.

---

(1) Ceva în schimb (n.tr.)

Treizeci şi cinci

Metropolitan Music Hall, în Edgware Road, era ticsită de un public pestriţ, înfierbîntat şi zgomotos care se înghesuia pentru a-i vedea pe Flanagan şi Allen şi a o auzi cîntînd pe Vera Lynn.

În vara anului 1941 versurile cîntecelor ei deveniseră un leit-motiv pentru populaţia Angliei ocupate: "Dorinţele sînt visurile pe care le avem cînd veghem" şi "Ne vom întîlni din nou, dar nu ştiu nici unde nici cînd" erau gînduri împărtăşite de miile de bărbaţi şi femei ale căror fiinţe dragi se aflau undeva departe, în vreun lagăr german de prizonieri.

La sfîrşitul primei părţi a spectacolului, Vera reveni pe scenă într-o rochie simplă albă într-un adevărat ropot de aplauze, fapt care obligă orchestra să cînte de două sau trei ori primele măsuri ale "Dorinţelor" înainte ca vocea protagonistei să poată fi desluşită clar. Şi în momentul în care Lynn, Flanagan, Allan şi tot ansamblul îşi uniră forţele pentru "Sturzii vor zbura peste falezele albe ale Dover-ului, aşteaptă pînă mîine şi vei vedea./ Va fi dragoste şi rîsete şi pace veşnică – mîine, cînd lumea va fi liberă" auditoriul fu transfigurat de emoţie. Scena se termină sub valurile nesfîrşite de serpentine de hîrtie şi baloane coborîte dintr-un uriaş coş de sîrmă suspendat de tavan.

După pauză, atmosfera era euforică aşa că nimeni nu mai acordă prea mare atenţie celor ce se întîmplau pe scenă; în plus, nici chiar însuşi "Profesorul Zingo", marele magician şi iluzio-

nist, nu era în una din zilele sale bune.

În serile de gală personalul nu se prea obosea cu întreținerea curățeniei, pentru că oricum pretutindeni rămîneau hîrtii, baloane, ambalaje, panglici. Singurul loc liniștit în astfel de ocazii îl reprezenta barul, o încăpere lungă și îngustă amplasată la ieșirea din stal. Ferestre de sticlă permiteau celor însetați să urmărească desfășurarea spectacolelor, deși muzica de-abia se auzea cu excepția momentelor cînd se deschidea ușa. Era un local în care un bărbat gusta două plăceri simultan: urmărea picioarele dansatoarelor și asculta sunetul propriei sale voci.

— Și dacă nu apare? întrebă Harry Woods. Își termină berea și făcu semn barmanului pentru încă una.

— Va apare, răspunse Douglas, refuzînd o nouă bere. Două erau deja suficiente pentru capacitatea stomacului său. În plus, se obișnuise să nu consume băuturi tari în timpul serviciului.

— Vin mulți friți pe aici, Percy? se interesă Harry adresîndu-se barmanului.

Acesta continuă să frece tejgheaua udă cu o cîrpă pe care o storcea apoi într-o găleată așezată pe podea în spatele barului.

— Nu, răspunse în timp ce întindea cîrpa pe un butoi cu bere ca să se usuce. Nemții au propriile lor spectacole cu protagoniști binecunoscuți, aduși din Germania. Îi costă doar șase penny, ceea ce aici le-ar asigura numai un loc la galerie. Și oricum n-ar înțelege cîntecele.

Harry își aprinse o țigară și-i întinse pachetul barmanului, care luă una cu vădită bucurie.

— Așteptați un neamț?

Douglas se întoarse să vadă scena în care Profesorul Zingo scotea nenumărate batiste colorate dintr-un tub aparent gol; părea calm deși în realitate era neliniștit de ceea ce ar fi putut dezvălui Harry despre iminenta întîlnire.

— Un ofițer de la serviciul de poștă al armatei — ceva în legătură cu furturile din sacii poștali.

— Oh, am înțeles.

— E ceva important, continuă Harry ca și cum ar fi vrut să

stîrnească interesul celuilalt.

— Desigur, repetă barmanul începînd să spele paharele murdare. Harry reușise de minune să-i abată curiozitatea.

Profesorul Zingo deschidea și închidea secțiunile pivotante ale unei cutii mari, lăcuite cu negru, în acordurile unei orchestre de coarde. Se uită la public, apoi la drăguța sa asistentă, lovind ușor lama metalică a unui ferăstrău circular. Melodia lui Ceaikovski se distinse perfect în momentul cînd ușa se deschise și căpitanul Hans Hesse își făcu apariția. Noroc că nu purta paltonul cu guler de astrahan, altfel ar fi fost înconjurat imediat de vînătorii de autografe.

— Ce bei, Hans? făcu Harry ca și cum s-ar fi cunoscut de ani.

— Bere, zise acesta scoțîndu-și pălăria neagră cu bor lat și așezînd-o cu grijă pe o poliță. Era ilegal ca cineva să facă cinste unui cadru al armatei de ocupație, și la fel de ilegal ca barmanul să-i servească. Și totuși berea sosi imediat. Hesse luă o înghițitură, se crispă și puse halba pe tejghea. Mîine dimineață. Puteți fi gata pînă atunci?

Fata intrase deja în cutie. Profesorul Zingo desfăcu din nou cîteva secțiuni ca să arate tuturor că torsul ei era pregătit pentru a fi tăiat în două.

— Te referi la "Matelot"? îl întrebă Harry pe Hans. Minunat nume de cod pentru Regele George VI, suveranul-marinar, navigatorul fără de pereche, numai bun pentru a intra în cărțile de istorie.

— Da, la el. Veți fi gata? Hesse urmări privirea lui Douglas îndreptată asupra iluzionistului scăldat în lumina reflectoarelor. Ferăstrăul circular se rotea, ucigătorii lui dinți strălucind în atmosfera roșiatică. Fața asistentei era desfigurată de o spaimă simulată. Căpitanul găsi scena banală, așa încît se întoarse cu spatele.

— Vom fi, răspunse Superintendentul fără a-și muta privirea de la spectacol.

— Fata își trage picioarele la piept, declară neamțul în timp

ce luă încă o gură din calda și apoasa bere englezească. Ferăstrăul nici măcar nu se apropie de corpul ei.

— Îl preluăm din Turn, zise Archer căruia Mayhew îi dăduse toate detaliile.

— Acolo vă așteaptă unul din oamenii mei – un omuleț cu ochelari, în uniforma unui ofițer veterinar. Faceți tot ce vă spune el. Imediat și fără să puneți întrebări. Ați înțeles?

— Perfect, răspunse Douglas. Ușile pentru ieșire în caz de pericol plasate în apropierea foșei orchestrei se deschiseră fără zgomot și intrară doi soldați. În lumina roșie venită de pe scenă, Superintendentul distinse plăcuțele strălucitoare de metal pe care polițiștii militari germani le purtau pe piept în timpul serviciului. Cei doi se deplasau încet de-a lungul pasajului în pantă, studiind sistematic fețele spectatorilor înainte de a trece mai departe.

— Oamenii dumneavoastră, zise Harry dregîndu-și glasul și sorbind din bere.

— Feldgendarmerie, îl corectă căpitanul. Probabil doar un control de rutină.

Acum bătaia tobelor se auzea și prin geamurile de sticlă. Ferăstrăul circular se apropia cu o viteză înspăimîntătoare de fata închisă în cutia neagră lăcuită. Cei doi soldați nu aruncară nici măcar o privire spre scenă, ci continuau să-și miște cu aceeași regularitate de metronom capetele la stînga și la dreapta, precum spectatorii la un meci de tenis jucat cu încetinitorul.

— Dumnezeule! exclamă Harry care o observase pe fată răsturnîndu-și capul pe spate, de parcă ar fi fost cuprinsă de o durere cumplită.

— Se preface, explică neamțul. E ca un rol într-o piesă oarecare. Se întinse după pălărie, o puse pe cap trăgînd-o mult pe ochi, ca cei doi soldați să nu-i distingă bine trăsăturile.

— Vom fi într-o ambulanță, zise Harry. Așa au cerut expres oamenii dumneavoastră.

— Cu număr de înmatriculare?

— Fără, replică Woods. Va trebui să le scoatem. N-are nici

un rost să punem unele false; nimeni nu va opri o ambulanță numai pentru simplul motiv că nu are plăcuțele respective. Și dacă se întîmplă ceva, lipsa oricărui număr ar permite cîștigarea cîtorva minute prețioase.

— Aveți dreptate, fu de acord căpitanul. Zîmbi și aprinderea bruscă a reflectoarelor de scenă făcu să-i strălucească fața în plină lumină. Vedeți acum? Fata-i întreagă.

— "Matelotul" nu va purta cătușe sau altceva asemănător, nu? întrebă Harry.

Hesse zîmbi.

— Domnule Woods, noi germanii nu sîntem barbari. De ce ar fi încătușat? Un ultim acord al orchestrei și Profesorul Zingo luă mîna tinerei fete și o ajută să iasă din cutia neagră ale cărei secțiuni fură din nou îmbinate într-o singură bucată.

— Nimeni din cei ce ne vor însoți nu va fi capabil să le desfacă, își termină ideea Harry.

Căpitanul se sprijini cu spatele de barul de mahon sculptat și începu să aplaude, privind fix scena și clipind repede din pleoape pe măsură ce fumul propriei țigări îi intra în ochi.

Ușa barului se deschise și cei doi "buldogi înlănțuiți" priviră înăuntru, plăcuțele de metal de la care li se trăgea porecla sclipind în lumina puternică. Hesse, Douglas și Harry nu-și mutară privirile de pe scenă ca și cum n-ar fi remarcat prezența poliției militare.

— A fost vreun soldat pe aici în cursul serii? Întrebarea fusese adresată barmanului cu o voce ritmată ce dovedea că neamțul învățase fraza ca un papagal.

— Nimeni, răspunse barmanul și puse două pahare și o sticlă de whisky pe tejghea. Polițiștii îi fixară cîteva clipe pe cei trei bărbați de la celălalt capăt al încăperii, schimbară o privire între ei și apropiindu-se de bar își turnară cîteva degete bune de băutură. Douglas trase cu ochiul și remarcă că cei doi nu aparțineau de Feldgendarmerie, ci pur și simplu de Kommandatură.

Barmanul se îndepărtă de soldați și se opri în spatele celor-

lalți trei clienți.

— Ați văzut? zise el în momentul cînd iluzionistul și asistenta sa ieșiră din nou la rampă. Același lucru s-a întîmplat luni seara. Fetișcana șchioapătă. Pe picior are urme de sînge. Dacă nu-și strînge genunchii bine la gură, ferăstrăul o rănește.

De-abia atunci observară ceilalți că pantoful alb de balet era sfîșiat și pătat de sînge în dreptul degetului mare.

— În realitate se mai întîmplă și așa. Oricît ai repeta, există oricînd posibilitatea să apară ceva neprevăzut.

Cei trei bărbați își sorbiră băuturile fără a-i răspunde.

Treizeci și șase

Turnul Londrei. Douglas simțea literalmente gustul ceții; funinginea îi intra în nări și i se lipea de buze. Vizibilitatea era doar de cîțiva iarzi, deși era ora zece dimineața. În această zonă a fluviului ambulanța era obligată să se miște ca melcul. Soldații de la primul punct de control amplasat pe Tower Hill își marcaseră poziția prin șase focuri, alcătuind parcă un tunel galben prin vîrtejurile de nori verzui. În spatele lor, Turnul de-abia se contura ca o pată întunecată prin ceața lipicioasă.

Numai în puținele momente cînd vîntul încrețea apa Tamisei se puteau vedea șirurile de lumini galbene ce trasau greementul crucișătorului ușor *Emden*, ancorat de cealaltă parte a podului.

— Bună zi au mai ales, declară Harry Woods. Probabil că au urmărit prognoza meteo de aseară înainte ca Hesse să vină la întîlnire. Coborî geamul în momentul în care se apropiară de al doilea rînd de santinele.

Un ofițer ieși în grabă din gheretă și se urcă pe scara mașinii. Își ținea o batistă la nas strănutînd de zor.

— Nesuferită țară. Neprielnică așezării omenești.

Pe epoleți stelele de Leutnant[1] erau însoțite de însemnele caracteristice medicilor veterinari.

— Drept înainte. Peste podul mobil și printre bastioane.

(1) Sublocotenent (n.tr.)

Vorbesc eu cu oricine va încerca să ne oprească.

Se agăță cu nădejde de retrovizor în timp ce Douglas manevra cu abilitate ambulanța printre ulicioarele înguste ale centurii exterioare de fortificații, pe lîngă contrafortul ce susținea Wakefield Tower, apoi mai departe spre Bloody Tower și Inner Ward, masivul zid interior, unde – ca o stîncă din calcar de Caen – se înălța, decapitat parcă de ceață – White Tower. Superintendentul se ghida după linia neîntreruptă a felinarelor de stradă, ale căror flăcări cu gaz ardeau cu o lumină vic. Cîțiva corbi, speriați de apropierea mașinii, traversară nesiguri cărarea bătînd zgomotos din aripi. În cele din urmă ambulanța se opri în fața Capelei.

— Așteptați aici, spuse micul ofițer german. Sări jos și dispăru în obscuritate, tușind și croindu-și drum spre Tower Green, împiedicîndu-se de tăblițele cu inscripția "Nu călcați pe iarbă".

Ceața galbenă, groasă și urît mirositoare, își făcuse efectul aducînd cu ea o liniște stranie. Supravegherea aeriană, aproape continuă de la instaurarea legii marțiale, încetase cu totul, avioanele de recunoaștere fiind țintuite la sol. Zdrăngănitul unui camion greu ce traversa podul în viteza întîi se pierdu în depărtare. O tăcere totală îi luă locul.

— Nu te ia cu fiori? întrebă Harry.

Douglas privi tăblița indicatoare scrisă în germană: "King's House. Aici Anne Boleyn[1] și-a petrecut noaptea de dinaintea execuției, și tot aici Guy Fawkes[2] a fost interogat înainte de a-și recunoaște vinovăția în procesul desfășurat în Westminster Hall." Superintendentul aprobă din cap dar nu scoase nici o

(1) Regină a Angliei (1507-1536), a doua soție a lui Henric al VIII-lea (n.tr.)

(2) Militant catolic, unul din conducătorii "Complotului prafului de pușcă" menit a arunca în aer clădirea Parlamentului, executat la 5 noiembrie 1605 (n.tr.)

vorbă.

Brusc se auziră pași dinspre White Tower. O voce cu un puternic accent silezian aprecie că era extrem de frig în timp ce alta izbucni într-un rîs înfundat de parcă ar fi auzit cine știe ce vorbă de duh.

— Iată-i, anunță Harry.

Ambulanța de culoare albă era aproape invizibilă în ceață și bărbații aproape că se ciocniră de ea. Erau cinci. În față, doi sublocotenenți din cavalerie; în spatele lor, flancat de doi acoliți, mergea un Gauleiter[1] adjunct din Deutsche Arbeitsfront[2], mișcarea sindicală nazistă.

Croitorul său încercase să-i mascheze pîntecul uriaș și șoldurile mari sub un splendid palton cu galoane colorate și embleme aurite, dar nu reușise să facă să dispară fanfaronada, aspectul jovial și rîsul vulgar al personajului.

— Pe toți dracii, o ambulanță! Iau loc lîngă șofer sau mă întind în spate pe o targă? Rîse strident, tuși și scuipă. Blestemata asta de ceață v-a pătruns pînă în gît, așa-i?

Ceilalți doi funcționari DAF se opriră din rîs și-și exprimară deplina lor aprobare în legătură cu nesănătoasa climă britanică. Unul din cei doi cavaleriști îi întrerupse pe un ton rece:

— Mașina dumneavoastră e în apropiere, domnilor.

— Ți-ai învățat bine lecția la istorie, Leutnant, constată Gauleiter-ul, întorcîndu-se spre celălalt ofițer care rămăsese tăcut. Toate aceste povești despre Sir Walter Raleigh[3] și Lady Jane Grey[4]... Fir-ar să fie! Parcă le și vedeam aievea în fața ochilor! îi dădu un ghiont în piept. Și Sir Thomas More[5] care

(1) Guvernator (n.tr.)
(2) Frontul german al muncii (prescurtat DAF) (n.tr.)
(3) Poet, explorator și om de stat (1552?-1618), favorit al Elisabetei I, executat din ordinul lui Iacob I (n.tr.)
(4) Nora ducelui de Northumberland (1537-1553), pretendentă la tronul Angliei după moartea lui Eduard al VI-lea (n.tr.)
(5) Scriitor și om politic de seamă (1478-1535), lord-cancelar în

a fost întotdeauna unul din eroii mei preferați...

— Da, domnule, răspunse ofițerul.

Douglas și Harry Woods priviră în tăcere cum ceilalți se urcară într-un tip de Rolls-Royce folosit numai de vizitatorii importanți. Nedîndu-și seama că ar putea fi auziți, unul din ofițerii însoțitori își exprimă disprețul șuierînd printre dinți:

— Funcționari de la Ministerul Agriculturii, comisarul serviciului sanitar, adjuncta Ligii femeilor, șeful personalului de la Liga sportivilor germani... și acum porcii ăștia de la DAF. Se presupune că aici ar trebui să fie o închisoare de maximă securitate pentru Regele Angliei, nu un Zirkus[1].

Celălalt îi replică cu o voce atît de înceată încît vorbele i se distinseră cu greu:

— Ai răbdare, Klaus, există o metodă pentru a rezolva toate aceste probleme.

— O metodă?... Ce motiv ar –

— Klaus, am o sticlă de schnapps[2] în camera mea. Ce-ai zice să ne lepădăm de un obicei pe care-l avem de o viață și să bem înainte de masă?

— Ce a vrut să zică porcul de nazist... Sir Thomas More... unul din eroii săi preferați? More a fost un învățat, un bărbat care a sfidat tirania...

— Calmează-te, Klaus. Ni s-a ordonat să fim înapoi la zece jumătate fix și pînă atunci mai sînt doar cîteva minute.

— De ce să ne întoarcem?

— "De ce – nu trebuie să-ntrebi / Să execuți doar sau să pierzi / Spre valea morții / S-au năpustit cei șase sute", cită greșit ofițerul cu un accent nesigur.

— "Ți-ai învățat bine lecția la istorie, Leutnant", se maimuțări prietenul său imitînd accentul silezian al Gauleiter-ului

timpul domniei lui Henric al VIII-lea (n.tr.)

(1) Circ (n.tr.)

(2) Rachiu (n.tr.)

adjunct. "Fir-ar să fie! Parcă le și vedeam aievea în fața ochilor".

Se făcu zece și patruzeci pînă ce se întoarse medicul veterinar. Împingea un scaun de lemn pe rotile. În el stătea o siluetă nemișcată și tăcută, ușor adusă de spate, ce-și privea mîinile înmănușate încleștate strîns. Era îmbrăcat într-un halat ieftin dintr-un material ecosez de lînă, sub care se putea vedea un pulover cafeniu pe gît, pantaloni gri de flanelă și niște pantofi uzați. Pe cap purta o căciulă kaki îmblănită, mult utilizată de soldații britanici pe parcursul primei ierni a războiului.

Harry Woods deschise cele două uși de la spate în vreme ce Douglas se pregătea să-l ajute pe Rege să urce scara pliantă.

— Va trebui să-l purtați pe sus, li se adresă medicul.

Cînd Regele își înălță privirea spre cei doi bărbați, capul său rămase aproape nemișcat dar în ochi i se aprinse o licărire. Nu rosti nici un cuvînt.

— Vă vom ajuta, domnule, îl îmbărbătă Douglas.

Harry Woods se aplecă și-l ridică pe Rege cu gestul unei mame care-și ia în brațe propriul copilaș, păși în ambulanță și-l întinse cît era de lung pe targa deja fixată.

— Legați-l cu cureaua, zise medicul veterinar. E complet epuizat. Unul din dumneavoastră va trebui să călătorească în spate cu el.

— Rămîn eu, se oferi Harry.

— Vă simțiți bine, domnule? se interesă Douglas, întrebîndu-se în sinea lui dacă n-ar trebui să i se adreseze cu "Maiestatea Voastră".

Regele dădu aproape imperceptibil din cap și-și mișcă buzele de parcă ar fi fost pe punctul de a vorbi. Douglas așteptă dar cum nu se auzi nici măcar un cuvînt, făcu un semn subalternului său și închise ușile.

— Vă conduc pînă la linia exterioară de pază, zise sublocotenentul. După aceea, e treaba dumneavoastră.

— De acord, replică Archer.

Neamțul își suflă zgomotos nasul.

— E drogat? se interesă Superintendentul.

— E bolnav, răspunse doctorul. Cumplit de bolnav! își șterse din nou nasul. În timp ce ambulanța se angajă pe Lower Thames Street, sări de pe scară schițînd un simplu gest de adio.

Rulau pe Lombard Street îndreptîndu-se spre Cheapside, cînd apărură primele semne neliniștitoare. Gemulețul din spatele lui Douglas se deschise brusc și Harry întrebă:

— Vrei să conduc eu?

— Problemele sînt de la aprindere. Puterea motorului scade cînd apăs pe accelerator.

Mașina trecu încet prin fața Băncii Angliei; santinelele înarmate de-abia se distingeau prin ceața deasă. Semafoarele nu funcționau și un polițist dirija circulația, cu silueta vizibilă doar din cauza focului ce ardea la picioarele sale. Le făcu semn să treacă și reușiră să ajungă pînă la Catedrala Sf. Paul înainte ca motorul să se oprească. Porni din nou doar după cîteva încercări.

— Trebuie să ajungem pînă la Barnet, zise plin de speranță Harry. Acolo ne așteaptă un alt vehicul.

— Te pricepi la motoare?

— Poate dăm peste un garaj, replică Harry.

Patru mașini și un camion erau abandonate în St. Paul Church Yard. Un polițist în uniformă se apropie de ambulanță.

— N-o puteți lăsa aici, domnule, îi anunță cu acel stil direct caracteristic tinerilor agenți. Schnellstrasse[1] – parcarea, chiar și pentru cîteva minute, nu este admisă în nici o circumstanță. Privi la locul unde ar fi trebuit să se afle plăcuța de înmatriculare, trase aerul pe nas și-l privi fix pe Douglas.

— E ceva în neregulă cu aprinderea; replică acesta. Puteți să mă îndreptați spre un garaj care ar fi dispus să o repare? Îl auzi pe Rege tușind.

— Nu veți reuși s-o reparați astăzi. Nu puteți înțelege că

(1). Autostradă (n.tr.)

nimic nu se mai mişcă din cauza ceţii? Se uită la ambulanţă şi îşi trecu vîrful degetului înmănuşat peste condensul de pe parbriz. Telefonaţi la bază să vă trimită un mecanic.

— Pot s-o las aici pînă dau telefon?

— Nu fă pe tîmpitu' cu mine, se răsti poliţistul, hotărîndu-se brusc că şoferii de pe ambulanţe nu merită nici cel mai mic respect. Ţi-am spus o dată şi dacă va trebui să ţi-o repet, o voi face la secţie. Înţelegi? Şi acum, valea! Douglas îşi înghiţi furia ce-l cuprinsese. Dădu din cap şi demară.

— Pederast scîrbos, nu-i aşa? zise moale Harry în timp ce se îndepărtau.

— Nu mi-au plăcut niciodată sticleţii, replică Superintendentul. Cum se simte...?

Înainte de a putea găsi cuvîntul potrivit, Woods răspunse:

— La fel. N-a scos nici un cuvînt. S-ar putea să fi aţipit.

— Ce-ai zice să-l transferăm într-un taxi?

— Şoferii de taxi stau acasă pe aşa o vreme. Le-ar trebui o jumătate de zi ca să cîştige un bănuţ.

Douglas încuviinţă din cap. Desigur, Harry avea dreptate. Nu văzuse pe nicăieri un taxi.

— Telefonez Barbarei, se hotărî el.

Găsiră un telefon în Fleet Street. Barbara nu era acasă. Răspunse spălătorul de geamuri care se oferi să-i lase un mesaj, dar Douglas îl anunţă că va reveni mai tîrziu.

Următorul apel fu la biroul Comisarului general pentru administraţie şi justiţie – echivalentul Ministerului de Interne de altădată. Sir Robert Benson era într-o şedinţă, dar secretarul său personal păru foarte dispus să-l ajute de îndată ce Douglas îşi spuse numele. Acesta îl informă că Sir Robert se va întoarce abia după prînz. Detectivul insistă şi după cîteva ezitări, secretarul dădu în vileag faptul că Benson se afla la Reform Club.

— Mergem acolo, hotărî Archer întorcîndu-se la maşină. Cred că reuşim să ajungem pînă în Pall Mall.

— Ceaţa devine din ce în ce mai deasă, constată Woods. S-ar

putea să țină zile întregi.

— Ești sigur că nu cunoști numele celor de la Barnet?

— Absolut sigur, răspunse Harry.

Douglas se urcă în ambulanță și-l privi pe Rege. Stătea pe targă, cu o privire inexpresivă și cu o pătură subțire gri înfășurată în jurul umerilor.

— Vă simțiți bine, Maiestate? întrebă Archer.

Regele îl privi dar nu-i răspunse.

— Trebuie să fie din cauza bombei care a lovit palatul chiar înainte de sfîrșitul ostilităților, șopti Harry. Au fost zvonuri că Regele a fost grav rănit, îți amintești?

— Și crezi că de atunci se află în această stare?

— Am mai văzut cazuri din acestea. Traumatism – efectul unei explozii poate fi mortal fără a lăsa vreo urmă pe corp. Sau pur și simplu îți paralizează activitatea creierului, devii un neputincios. Douglas privi în jur neliniștit dar Regele nu le auzise conversația.

— Crezi că-și va reveni?

— Dumnezeu știe. Dar îți dai seama ce efect ar avea starea în care se află dacă ar fi acum în Washington?

— Nu mă gîndesc la nimic altceva, răspunse trist Douglas.

— Poți să ajungi cu blestemăția asta de rablă pînă în Pall Mall?

— Să încerc, și parcă în semn de încurajare, motorul porni de la prima cheie și începură să ruleze spre Strand. Trecură cîteva minute și înainte ca vreunul dintre ei să-și fi putut exprima speranța că exista o șansă de a ajunge la destinația finală – Barnet – motorul se opri din nou. Erau în fața Teatrului Adelphi. Demarorul nu mai funcționa. Harry apucă manivela aflată în cutia de scule și încercă să pornească motorul manual. Degeaba. Roșu la față și cu respirația tăiată, o aruncă cu năduf în cutie, blestemînd și ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă.

— Ce facem? întrebă el apăsîndu-și o mînă pe piept și respirînd adînc.

— Avem un scaun pliant cu rotile în mașină. Aș prefera să-l luăm cu noi.

— Hristoase!

— Nimeni nu-l va recunoaște pe stradă. Londra e plină de bolnavi și schilozi.

Harry nu avea nici o altă alternativă de oferit și nici destulă putere pentru a discuta în contradictoriu. Cu oarecare dificultate îl transferară pe Rege în scaunul cu rotile. Cîțiva pietoni îi priviră cu interes pe cei trei bărbați, dar apoi ochii le fură atrași de ușa de la intrarea actorilor așa încît nu le mai dădură nici o atenție. Scurtînd drumul prin Trafalgar Square, ajunseră la masiva clădire a Reform Clubului.

— Așteaptă aici, spuse Douglas. Ceața începea să pătrundă în plămînii Regelui și acesta începu să tușească chinuitor.

Superintendentul mai fusese în acest local. Îl întrebă pe portar despre Sir Robert, dar apoi îl zări în mijlocul unei ciudate curți interioare, caracteristică pentru acest club excentric.

Portarul se îndreptă spre Sir Robert și-l anunță pe detectiv. Întorcîndu-se cu spatele spre însoțitorul său, Benson rosti cu o voce slabă și joasă, asemănătoare cu un mîrîit:

— Ce bine-mi pare că te întîlnesc, Archer.

Era o frază tipică pentru Sir Robert, un mod de salut din care nu-ți puteai da seama dacă îi făcea plăcere sau nu, dacă era surprins de prezența ta sau dacă te aștepta, dacă îi erai prieten intim sau o simplă cunoștință.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Sir Robert.

— Nu face nimic. Cred că-l cunoști pe Webster. Va fi noul Subsecretar.

— Felicitări, spuse Douglas. Webster avea un aspect bolnăvicios, ochii obosiți și un surîs vag îi plutea pe buze. Greu de crezut că avea în el atîta putere de muncă pentru a rezista rigorilor unui astfel de post, echivalent cu capul de afiș la care rîvnea orice actor.

— Ai fost la New College, Archer?

— La Christ Church.

— Webster a fost la New, continuă Sir Robert.

Zîmbiră. Era o credință larg răspîndită că toate funcțiile publice importante erau atribuite celor ce absolviseră New College, Oxford.

— Pot să vă ofer un pahar cu vin de Xeres? se interesă Webster.

Douglas ardea de nerăbdare—era neliniștit din cauza lui Harry aflat în plină stradă împreună cu Regele—dar nu putea refuza să sărbătorească promovarea lui Webster. Un chelner apăru imediat pentru a lua comanda.

— Trei pahare—sec.

— E o problemă destul de urgentă, Sir Robert.

— E întotdeauna timp pentru un pahar de vin, răspunse acesta, întorcîndu-se spre Webster. Archer mă ajută din cînd în cînd să redactez unele întrebări la care trebuie să răspund în Parlament. Acest lucru se întîmplase de fapt doar o singură dată, însă era suficient ca să explice vizita neașteptată.

Politicos, Webster găsi un subterfugiu să îi lase singuri:

— Am să-i spun vreo două cuvinte secretarului clubului. Mai bine acum decît să mai pierd timp după prînz.

Sir Robert zîmbi și păru indiferent la nerăbdarea de care dădea dovadă Superintendentul. Sosiră paharele cu vin și urmară felicitările de rigoare. După retragerea lui Webster, Sir Robert îl conduse pe Archer spre una din banchetele de piele de lîngă perete.

Douglas privi cu grijă în jur, asigurîndu-se că nu pot fi auziți de nimeni.

— E vorba de Rege, Sir Robert, șopti el.

Sir Robert rămase tăcut sorbindu-și vinul. Calmul acesta aparent nu-l neliniști cîtuși de puțin pe detectiv—din contra, îi întări convingerea că își băgase nasul acolo unde trebuia.

— L-am scos din Turn... așa cum s-a stabilit, continuă el pe un ton de scuză. Dar avem probleme cu motorul ambulanței. Avem nevoie de o altă mașină.

— Unde-i acum? întrebă calm Sir Robert.

— Aici.

— În club? Vocea-i răgușită era cu un ton mai ridicată decît obișnuita-i șoaptă.

— În fața lui, pe stradă.

Sir Robert își încruntă sprîncenele stufoase privind fix în paharul unde lichidul tremura ușor. Douglas întoarse capul și se uită la un grup de bărbați din apropierea intrării. Din cauza efectului luminii pătrunse prin acoperișul de sticlă, situat foarte sus, aceștia semănau cu niște apariții de vis, fără de formă.

— E într-un scaun cu rotile. Unul din oamenii mei îl însoțește.

— Cît de bolnav este? se interesă el, aruncînd o privire circulară prin hol.

— E practic în stare de comă, Sir Robert.

Rămaseră nemișcați o bucată de vreme. De undeva din ceață se auzi zgomotul unui avion. Sunetul dispăru complet înainte ca Benson să rupă tăcerea.

— Așa se explică deci o mulțime de lucruri. Germanii și-au dat toată osteneala pentru a-l ține pe Maiestatea Sa într-o completă izolare. Nervos, bătrînul băgă mîna în buzunarul vestei sale negre și-și scoase pipa. Începu să se joace cu ea lovind-o mașinal de dosul palmei.

Douglas adăugă:

— Nu știu cum îl vom transporta pînă la casa din Barnet. A trebuit să abandonăm vehiculul.

Sir Robert îl privi și încuviință din cap, mintea lucrîndu-i deja furibund la o posibilitate de rezolvare a situației.

— Va avea nevoie de îngrijire medicală, declară el suflînd în pipă. Se auzi un sunet strident, aproape muzical.

— Cred că trebuie consultat de un doctor cît mai curînd posibil.

— O lovitură de maestru. Ne-au dat ceea ce vroiam mai mult, dar totuși ne-au terminat. Brusc scoase din buzunar punguța cu tutun, o deschise și-i inventarie conținutul. Un parfum puternic se răspîndi în jur. Cu o mare dibăcie — izvorîtă

dintr-o practică îndelungată — își umplu pipa, îndesă bine tutunul cu unghia degetului mare, îl aprinse cu un chibrit și trase fumul în piept. Vicleni indivizi, germanii, ce zici, Archer?

— Așa se pare, Sir Robert. În club era frig și pe Douglas îl trecu un fior.

— Și ce ai să faci acum cu el, eh? Scoțîndu-și pipa din gură, privi tutunul ce ardea ca și cum ar fi văzut așa ceva pentru prima dată. Detectivul sorbi din vin și așteptă. Era înfricoșat, teribil de înfricoșat, dar nu exista nici un mijloc prin care să grăbească deciziile bătrînului.

— Cîteva săptămîni după sosirea *teutonilor*, am reușit în cele din urmă să găsesc niște servitori de treabă, începu să povestească gînditor Sir Robert. Un bărbat și soția sa, nu tineri, abstinenți total. Femeia putea pregăti o mîncare simplă, tipul fusese majordomul unui obscur nobil liberal. Cumplit de norocos, să pun mîna pe astfel de servitori muncitori la un salariu pe care să mi-l pot permite. Băgă din nou pipa în gură și trase din ea meditativ în timp ce-l fixa pe Douglas cu o privire pătrunzătoare.

Peste umărul lui Sir Robert Benson, Superintendentul îl observă pe generalul Georg von Ruff intrînd în club. Dădu portarului paltonul căptușit pe dinăuntru cu mătase și se opri ștergîndu-și ochelarii cu rame de aur aburiți de aerul cald. În spatele său se afla un soldat în uniformă care se uită în jur înainte de a se întoarce să-l întrebe ceva pe portar. Douglas privi în altă parte. Ce coincidență blestemată, din cei cîțiva oameni care ar fi putut să-l recunoască pe Rege, unul se nimerise să sosească chiar în acel moment la Reform Club! Dar să fi fost oare o simplă coincidență? Fără îndoială că aici se aranjaseră — între von Ruff și Sir Robert — detaliile eliberării Regelui din Turn. Detectivul fixă ochii albaștri și reci ai lui Sir Robert, care nu părea să fi remarcat prezența generalului, și se întrebă dacă condiția fizică precară a Regelui era atît de surprinzătoare pentru demnitar, așa cum lăsase acesta de înțeles.

— Nu sînt sigur c-am înțeles ce-ați vrut să spuneți despre servitori; nu sînt sigur chiar deloc. Generalul von Ruff trecu pe lîngă Sir Robert fără a-i arunca nici măcar o privire și urcă la etaj. Era normal să se întîmple așa: o conversație între patru ochi într-un separeu discret.

— Nu? se miră Sir Robert ca și cum i-ar fi fost greu să creadă acest lucru, și studie fața detectivului cu un interes renăscut. Informatori, desigur. Raportînd germanilor tot ceea ce spuneam, scriam sau făceam. Am discutat îndelung problema cu soția mea și am ajuns la concluzia că totuși merita... Își îndepărtă un fir de tutun de pe buze. Ca să-ți spun adevărul, Archer, din cînd în cînd mai comit și eu cîte o indiscreție, doar pentru a le da ocazia amărîților ălora să raporteze ceva interesant stăpînilor lor. Nu știu cum ne vom descurca acum fără ei... femeia îmi călca cămășile mai bine decît la orice spălătorie.

— Vreți să spuneți că nu-l putem transporta pe Rege în casa dumneavoastră?

Sir Robert își scoase pipa din gură și folosi vîrful unui creion ca să preseze mai bine tutunul arzînd în scobitură.

— Ar fi riscant, declară el ca și cum ar lua pentru prima dată ideea în considerație. Unde-i colonelul Mayhew?

— Ne așteaptă la Barnet. Nu am nici o modalitate de a-l contacta. Și Bernard Staines e pe undeva prin America de Sud.

— Iar Maiestatea sa e pe stradă într-un scaun cu rotile, parcă așa ai spus, nu?

— Da, Sir Robert.

Acesta își scărpină nasul cu muștiucul pipei.

— Parcă ar fi o farsă. E bună comparația, Archer?

— Nu cred, Sir Robert.

Dădu din cap posac.

— Hmm, trebuie să recunosc că poziția dumitale e a dracului de dificilă.

De-abia acum înțelegea Douglas cum de reușise Sir Robert Benson să se ridice atît de sus în viața publică. El nu dădea ordine sau instrucțiuni, ci pur și simplu te punea într-o situație

în care trebuia să faci așa cum dorea el. Iar ceea ce dorea în acel moment era ca detectivul să-l îndepărteze de acolo pe Rege și să ducă la bun sfîrșit operațiunea fără a-l implica nici pe el și nici pe prietenii sau asociații cei mai apropiați. Și era hotărît să rămînă și să-și bea vinul pînă în momentul cînd Douglas s-ar fi ridicat și ar fi plecat. Archer găsi această indiferență rece mai înfricoșătoare decît intrigile lui Huth sau Kellerman.

— Aș putea folosi telefonul? întrebă el.

— Știi unde este?

— Mă întreb dacă mi-ați putea împrumuta cîțiva penny?

— Desigur. Sir Robert găsi în buzunar patru penny și îi dădu. Și, dacă crezi că merită riscul, du-l negreșit la mine acasă.

Douglas înclină capul. În mînă simțea bănuții reci. Se gîndi că Sir Robert va ieși întotdeauna basma curată. Nimeni nu va putea să spună că acesta nu-i oferise tot ce avea, chiar cu riscul de a fi trădat autorităților.

— Mă voi ocupa personal ca Maiestatea Sa să afle despre oferta dumneavoastră, Sir Robert.

Acesta zîmbi ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

— Știi unde sînt telefoanele, puse el punct întrevederii. Detectivul făcu un semn afirmativ, se ridică în picioare și se îndreptă în direcția respectivă.

— Barbara, eu sînt.

— Dragul meu. Vocea îi era doar o șoaptă.

— Trebuie să vin să te văd.

— N-o putem lăsa pe mîine, dragostea mea?

— Vreau să vin acum.

— Nu acum. Tocmai plecam.

— Mă auzi bine, Barbara? Ai o voce atît de slabă...

— Mă așteaptă o mașină și afară ceața-i îngrozitoare. Poți telefona din nou mîine?

Douglas bătu cu degetul în receptor în speranța că se va îmbunătăți recepția.

— Barbara. Trebuie să te văd *acum*.

— Nu fi pisălog, dragă. Stai unde ești pînă se ridică ceața.

— Barbara, cu...

— E vorba de slujba mea, replică ea cu o voce mai puternică. Trebuie să-mi văd și de ea, așa cum face toată lumea. Și acum încetează de a mai fi atît de plicticos! Legătura se întrerupse, receptorul fiind trîntit cu putere în furcă la celălalt capăt.

Douglas rămase complet uluit, fiind total nepregătit pentru un refuz atît de categoric.

— Totul e-n regulă? se interesă Sir Robert în timp ce Douglas se îndrepta spre ușa de la intrare.

— Bineînțeles că da, Sir Robert, răspunse Superintendentul, salutîndu-l printr-o înclinare a capului pe Webster. Cînd ajunse în hol, portarul îi pregătise deja paltonul. Știa că nu avea să rămînă la masă. În decursul anilor învățase să recunoască vizitatorii ale căror paltoane trebuiau ținute la îndemînă pentru o plecare timpurie.

— Bănuiesc că n-am nici o șansă să găsesc un taxi? îl întrebă detectivul.

— N-am văzut nici măcar unul toată ziua, domnule, ceea ce ar putea fi considerat un adevărat record în fața acestui club.

Stătură împreună cîteva clipe pe scările de la intrare.

— Priviți-i pe cei doi de colo, zise portarul arătînd spre locul unde se afla Harry Woods și scaunul cu rotile. Săracii de ei. Și cînd te gîndești că am luptat în două războaie mondiale și uitați-vă ce-am ajuns—să văd cum foștii soldați britanici cerșesc în Pall Mall.

— Asta fac cei doi?

— Gîndiți-vă și dumneavoastră. Sînt prudenți, fără nici o îndoială, dar deja am văzut un polițist avertizîndu-i.

— De ce a durat atît de mult? îl întrebă Harry cînd Douglas ajunse lîngă ei. Un polițai făcîndu-și rondul mi-a tras o săpuneală bună și cîțiva puștani impertinenți au început să strige "dați-i un bănuț tipului".

— Îmi pare rău, Harry. Dar nimeni nu ne vrea.

— Și atunci ce facem?

— Am o cheie de la apartamentul Barbarei Barga. Nu e departe și ea tocmai a plecat prin oraș. Cel puțin vom avea unde să stăm și să reflectăm în liniște.

— Vă simțiți bine? îl întrebă Superintendentul pe Rege ghemuindu-se lîngă cărucior și șoptindu-i direct în ureche. Nici un răspuns.

— George, zise Woods, o să mergem undeva unde-ți vei putea încălzi mîinile. Îndreptîndu-se de spate, Harry întîlni privirea uluită a șefului său. Ei bine, cum să mă adresez fără a trezi bănuieli? Chiar și “domnule” sună al naibii de ciudat cînd stai aplecat asupra unui bătrîn îmbrăcat sărăcăcios aflat într-un scaun de invalid.

— Îl împing eu o bucată de drum, se oferi Douglas apucînd de mînerele scaunului. Regele ridică cu greu brațul și Harry se apleacă să-l asculte cu urechea lipită de gura sa. Douglas se opri și așteptă pînă ce Regele termină de murmurat ceva imperceptibil; Harry dădu din cap și-i prinse mîna ca pentru a-l liniști. Archer înțelese că între cei doi se realizase un fel de legătură afectivă la care el nu putea aspira. Uneori un invalid acuza puternic modul în care era incapabil de a se apropia de un semen de-al său, fie el un bărbat sau o femeie.

— Cred că încearcă să ne atenționeze că ambulanța părăsită va fi raportată poliției.

— Știu acest lucru, replică Douglas.

— Ce va face Kellerman? întrebă Harry în timp ce se îndreptau spre locuința Barbarei. Traversară Green Park. Era aproape pustiu iar ceața era atît de deasă sub copaci, încît nu se vedea la mai mult de zece iarzi.

— Va pune în stare de alarmă toate diviziile.

— Să ne rețină pentru cercetări? Ar fi puțin cam drastic.

— Va spune că a fost îngrijorat pentru soarta noastră.

— De ce să-și bată capul cu noi dacă nu știe sigur că sîntem bolnavi, de exemplu?

— Kellerman va ghici că ceva important e pe cale de a se întîmpla. S-ar putea să-i vină tocmai ideea că Regele nu se mai

află la închisoare. Are o gardă de onoare în Turn și chiar dacă soldații au fost consemnați în cazarmă astăzi dimineață în timp ce noi efectuam transferul, cineva va descoperi cît de curînd că e ceva în neregulă pe acolo. Cei din Abwehr fac și ei parte din conspirație, dar dacă se va pune problema să-și salveze propriile capete, nu se vor sfii să ne arunce în gura lupului, pe noi și pe Mayhew.

Deci aici am ajuns, gîndi Douglas. Doi polițiști și un Rege invalid într-o țară ce nu mai era a lor. Se rătăciră prin parc și o luară la stînga pînă ce văzură felinarele cu gaz din Constitution Hill. În spate se aflau ruinele Palatului Buckingham. Douglas încercă să-și dea seama dacă Regele recunoștea cît de cît locurile dar nu reuși. Suveranul era o figură patetică, cu umerii aduși de spate și capul înclinat în față, sprijinit pe mîinile subțiri și încleștate. Douglas își aminti de momentul cînd îl zărise ultima dată. Era cu prilejul unei vizite la Scotland Yard, puțin după începerea războiului. Revedea parcă secția de amprente unde Regele își apăsase degetele pe o fișă, lăsînd și o carte de vizită în amintirea acelui eveniment. Era un bărbat frumos, cu un zîmbet binevoitor și cu un fel de a fi neprotocolar prin care cîștigase afecțiunea tuturor. Greu de împăcat acea scenă liniștită cu cea extrem de primejdioasă care li se derula acum prin fața ochilor. Oricum, Douglas își jură solemn să moară mai bine decît să-l abandoneze pe Rege.

— La Arch este un punct de control, spuse Harry.

Lîngă Wellington Arch, Hyde Park Corner, exista o cameră utilizată de poliția metropolitană, preluată apoi de patrulele armatei și transformată în post de control. Dacă Kellerman dăduse alarma, atunci unitățile sale SS se și aflau pe străzi controlînd actele de identitate.

— Vom face un ocol pe una din străzile dosnice pînă ajungem în Curzon Street, apoi în Park Lane și Hyde Park.

— Veți fi în siguranță, îi șopti Harry Regelui la ureche. Douglas știe ce face.

Auziră telefonul sunînd în vreme ce Douglas descuia ușa.

Repezindu-se în salon, ridică receptorul.

— Domnișoara Barga?

— Nu este acasă.

— Cine-i acolo?

Superintendentul recunoscu vocea.

— Dumneavoastră sînteți, domnule colonel Mayhew?

— Archer! De cînd încerc să dau de tine! *Speram* că vei lua legătura cu domnișoara Barga.

— Ambulanța...

— De ajuns. Ajung acolo în cîteva minute. Sînteți toți împreună, sănătoși?

— Sîntem toți trei aici.

— Sun de trei ori scurt la ușă.

— Era Mayhew, îi comunică Douglas lui Harry după ce termină convorbirea.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această veste bună, declară Harry aprinzînd gazul. Douglas îl ajută pe Rege să se apropie de foc, apoi intră în bucătărie să pregătească ceaiul. Nu-și putea ascunde plăcerea pe care o simțea folosind lucrurile Barbarei și aflîndu-se în casa ei. Harry observă acest lucru și se bucură și el.

— Nu-i nimic mai bun decît o ceașcă de ceai. Doriți zahăr, Maiestatea Voastră? întrebă el trecînd brusc la modul de adresare oficial, acum cînd nu mai exista pericolul de a fi auziți de altcineva.

Mayhew telefonase din reședința sa din Upper Brook Street unde tocmai ajunsese folosind metroul, singurul mijloc de transport neafectat de ceață, întorcîndu-se de la punctul de întîlnire de la Barnet. Peste puțin timp se afla în bucătăria casei din Sloane Yard Mews. Cei trei bărbați se retrăseseră aici pentru a nu fi auziți cumva de Rege.

Mayhew nu făcu nici un comentariu referitor la discuția lui Douglas cu Sir Robert Benson. Se înclină în față, apropiindu-și palmele de căldura focului și frecîndu-le continuu. Așteptă pînă ce Superintendentul își termină povestirea și apoi spuse:

— Trebuie să fi găsit ambulanța doar la cîteva minute după ce ați abandonat-o. Polițistul de serviciu a raportat existența ei și secția respectivă a anunțat Scotland Yard-ul. Imediat generalul Kellerman a introdus știrea pe teleimprimatoare. Se menționează doar furtul unei ambulanțe, fără a se explica motivul faptei, nici locul sau timpul cînd a fost săvîrșită. Dar e de ajuns – acum Feldgendarmeria londoneză e înștiințată oficial. Motiv pentru care atît GFP-ul cît și Abwehr-ul trebuie să-și acopere spatele.

— Exact ceea ce dorea Kellerman, afirmă Douglas.

— Da. Trebuie să fi ghicit ce s-a întîmplat în realitate. Excepțională deducție.

— Sau prezența unui informator bine plasat exact acolo unde era nevoie de el, continuă Superintendentul. Harry turnă ceaiul.

— Desigur, nu putem exclude și această ipoteză, fu de acord Mayhew. Asta-i ceașca mea? Mulțumesc, Harry. Mai moțăie încă Maiestatea Sa?

— E în aceeași stare ca la început. Cred că ar fi necesar să-l consulte un doctor.

Mayhew aprobă din cap, sorbi din ceai și schimbă subiectul.

— Într-adevăr s-a forțat mîna armatei. Nu aveau de ales – trebuiau să reacționeze la mesajul pe teleimprimator provenit de la Scotland Yard.

— Ce s-a întîmplat?

— Grossfahndung. Tot tacîmul: Regele evadat în timpul dimineții, vehiculul găsit abandonat în centrul Londrei. Comunicare confidențială numai pentru anumite Divizii, dar secretul nu va putea fi păstrat pentru multă vreme.

— S-au dat nume?

— Pînă acum, nu.

— Ce înseamnă "Grossfahndung"? se interesă Harry.

— Urmărire generală, îl lămuri Douglas. Alertarea tuturor departamentelor forțelor armate, poliției, unităților de securitate, unităților auxiliare ale poliției, porturilor, aeroporturilor

și gărilor, unităților SS și a celor din taberele de instrucție, membrilor DAF-ului și a Tineretului Hitlerist...

— Gossfahndung, repetă Harry.

— Timp de o oră a fost Kriegfahndung[1], completă colonelul. Încadrarea legală a fost schimbată la orele unu și treizeci de minute.

— Eram în Reform Club cu Sir Robert...

— Ei bine, s-a întîmplat ceva care i-a determinat să facă această modificare. Mayhew își termină ceaiul fierbinte și se ridică în picioare. Cred că trebuie să vă mutăm de aici. S-ar putea să verifice toate adresele cetățenilor străini, deci și a domnișoarei Barga. Mașina mea e afară.

— Crezi că am putea lua una din păturile domnișoarei Barga? Pentru Rege, bineînțeles, zise Harry.

— Dormitorul e la etaj, răspunse Douglas. Du-te și ia una.

— Kellerman e un tip imprevizibil, declară Mayhew. Pentru moment crede că dumneata și Woods îi sînteți loiali: dumneata pentru că cei din Rezistență au vrut să te curețe, Harry pentru că se teme de moarte să nu fie arestat din nou. Dar nimeni nu poate fi sigur cît va dura această încredere. Mai devreme sau mai tîrziu ți se va remarca absența și va bănui nu numai că lucrezi pentru Huth, dar și pentru noi.

Superintendentul făcu un semn afirmativ din cap. La etaj, Harry părea să aibă probleme cu ușa dormitorului, și Douglas fu pe punctul să țipe că aceasta se înțepenea uneori, dar renunță pentru a nu arăta cît de familiarizat era cu respectiva încăpere. Ceva greu fu tîrît pe podea și Douglas se întrebă dacă nu cumva subordonatul său căuta pături prin cine știe ce valiză aflată în dulap. Apoi Harry coborî scările, atît de repede încît aproape că ateriză în patru labe în salon.

— Încet, încet, sergente, spuse Mayhew apucîndu-l de mînă pentru a-l ajuta să-și recapete echilibrul.

(1) Urmărire generală în timp de război (n.tr.)

— Ce s-a întîmplat?

— Domnișoara Barga... începu Harry.

Douglas îl privi uluit cîteva clipe înainte de a-și da seama ce voia să spună. Îl împinse pentru a se repezi pe scări dar Harry fu mult mai rapid.

— Doug, stai aici... ascultă-mă un moment. Îl cuprinse în brațele-i puternice și orice ar fi încercat celălalt, tot nu s-ar fi putut elibera din strînsoare. Nu... la dracu!... nu te duce acolo, zise Harry gîfîind din pricina efortului pe care-l făcea.

— Bine, bine, răspunse aproape fără suflu Douglas.

— E sus, moartă. Îmi pare rău.

Douglas simți cum îl ia cu amețeală.

— Archer, stai jos, zise Mayhew.

Dar Superintendentul rămase în picioare. Pentru o clipă crezu că va leșina, însă se sprijini de ușă și-și reveni imediat.

— Ești sigur?

— Da, Doug, sînt sigur.

— Cum?

— A fost bătută sălbatic... E mai bine să nu urci. Pare ca și cum ar fi surprins un hoț și acesta a lovit-o mai tare decît a intenționat.

— Un hoț! Douglas își auzea propria-i voce ca prin ceață. Văzu fețele celorlalți doi, deformate, scofîlcite, cu ochii holbați. Bătută? Biata Barbara!

— Mai bine am pleca chiar acum, hotărî Mayhew. Harry, adu-l pe Rege.

— Și stăteam aici bîndu-ne ceaiul, șopti Douglas. În vreme ce ea...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Archer, vino-ți în fire. Știu că trebuie să fie groaznic pentru tine dar acum nu-i timp de lacrimi.

Douglas își suflă nasul și-și turnă ceea ce mai rămăsese din ceaiul cald într-o ceașcă, împreună cu o cantitate apreciabilă de zahăr. Dumnezeule, se gîndi el, de cîte ori nu am administrat – ca remediu – ceai cald și dulce rudelor întristate! Aveți

dreptate, recunoscu el.

— Așa-i mai bine, îl încurajă colonelul.

— Sînt îngrijorat de soarta băiatului meu.

— Lasă-l în seama mea, spuse Mayhew. Orice s-ar întîmpla, îți promit că fiul dumitale va fi bine îngrijit.

— Gata de plecare, strigă Harry din cealaltă cameră.

— Sîntem puțin în întîrziere față de orarul stabilit, dar toată lumea ne așteaptă – oameni special aleși și pregătiți așa încît nu vor mai fi încurcături.

— Cît de repede vor fi obligați germanii să facă publică întreaga afacere? întrebă Woods.

— Evadarea Regelui? Mayhew trase cu putere aerul pe nas și privi fix în direcția ușii ca și cum ar fi cumpănit răspunsul. Cel mai devreme la miezul nopții, cel mai tîrziu, mîine la amiază. Nu pot să cred că vor aștepta mai mult, altfel zvonurile vor începe deja să circule în întreaga Anglie.

— Cum vor explica prietenii dumneavoastră din Abwehr faptul că știrea n-a fost difuzată de BBC de îndată ce le-a parvenit?

— Vor pretexta că sperau să pună din nou mîna pe el. Zîmbi. Să-l captureze înainte ca știrea să devină cap de afiș în toate ziarele din țările neutre. Dar acum cînd Kellerman a dat lucrurile în vileag, Berlinul va cere un țap ispășitor.

— Și armata îl va oferi pe însuși Kellerman? fu curios să știe Douglas.

— Cam așa se pariază la Whitehall, deși Kellerman are reputația de a ieși basma curată din orice încurcătură.

— Cît de departe va trebui să-l escortăm noi pe Rege? întrebă Harry.

— Mă tem că pînă la capăt... Sîntem în întîrziere -- șase ore. Oamenii mei nu au permise pentru circulație în timpul nopții iar documentele lor de călătorie vor expira la miezul nopții. Va trebui să ne bizuim pe legitimațiile voastre de polițiști.

— Pînă ce Kellerman ne va înscrie numele pe teleimprimatoare, comentă Harry.

— Nu prea mai semeni cu acel Harry pe care-l cunoșteam odinioară, răspunse Mayhew. Dacă Scotland Yard vă trece pe “lista neagră”, voi afla imediat.

— Dacă nu cumva o vor trimite direct BBC-ului să o difuzeze în buletinul de știri, adăugă Woods.

— Ai dreptate, replică vesel Mayhew. Și acum să ștergem amprentele de pe cești și de prin alte locuri și s-o întindem. Mașina mea e destul de aproape. Ai lăsat urme sus, Harry?

— Am cu grijă de ele.

— Archer, va fi cumplit de frig acolo unde mergem, îl anunță colonelul. Haina ta de ploaie nu-i destul de călduroasă. Am niște veșminte de molton în mașină. Colonelul își consultă ceasul de buzunar. Ești gata, Harry?

— Puteți să-i anunțați pe oamenii dumneavoastră că vom întîrzia cîteva ore? întrebă Douglas.

Mayhew zîmbi pentru o clipă.

— Archer, vei întîlni o mulțime de americani. Vin de departe și au ales o noapte cu maree joasă în amurg, cu lună plină și cu o mare calmă. Mîine în zori vor fi plecați, cu sau fără Rege.

Treizeci și șapte

Bringle Sands. Accentul era de neconfundat—american, din Boston, Massachusetts. Căpitanul, aparținînd unei unități de infanterie marină, bătu ușor cu palma peste harta învelită într-un plastic transparent, strălucitor în lumina galbenă a becurilor. Bărcile vor atinge plaja pe înserate. Mareea va fi destul de joasă pentru a pune în evidență orice obstacol submarin. Veți avea de străbătut cam trei sute de iarzi zonă de nisip... continuă el în grabă pentru a nu da impresia că accentuează asupra acestui loc potențial periculos. În acest fel geniștii vor avea tot timpul să degajeze și să delimiteze o zonă de pătrundere pentru vehiculele noastre amfibii care vor urca cît mai aproape posibil în timpul fluxului, ca să vă recupereze după terminarea operației.

Privi membrii comandourilor înghesuiți unii în alții pe scaunele metalice pliante, incompatibile cu pereții lambrisați cu auriu și alb—în stilul secolului al șaptesprezecelea—de pe acest vas de pasageri aparținînd unei linii maritime franceze. Se întoarse și arătă spre harta reprezentînd coasta Devon-ului, dar oamenii nu aveau ochi decît pentru fața sa, încercînd a desluși pe ea un semn de succes sau de eșec. Denumiri precum Exeter, Yorkshire, Timbuctou nu aveau nici un fel de însemnătate pentru ei—erau nume de mult uitate din cărțile de școală. Mulți dintre acești soldați erau băieți de fermieri din vestul mijlociu al Statelor Unite și nu-și manifestaseră nicio-

dată dorința de a vedea Europa. Avocații insistaseră ca ei să fie demobilizați din USMC[1] și reînrolați, drept canadieni, sub steagul britanic. De aceea toți purtau mici cocarde cu Union Jack[2] pe mînecile uniformelor, dar își păstraseră – înțeleaptă precauție! – puștile lor automate model Browning.

Maiorul englez Albert Dodgson părăsi sala salutînd din cap santinela postată lîngă ușă. Știa ce urma să se discute; de fapt el însuși pusese pe hîrtie datele referitoare la ținutul din jurul lui Bringle Sands, atît de apropiat de casa părinților săi.

Maiorul Dodgson fusese detașat primei divizii de infanterie marină cu baza în Quantico, Virginia, încă de la primele pregătiri făcute aici pentru un atac amfibiu asupra insulei franceze Martinica, autodeclarată loială guvernului pro-nazist de la Vichy. Așa se face că în momentul cînd Președintele Roosevelt autorizase raidul asupra laboratorului de la Bringle Sands, singurii în stare să ducă la bun sfîrșit acțiunea fuseseră soldații acestei unități dotate cu transportoare blindate amfibii și vase de debarcare special amenajate.

Dodgson își croi drum cu greu de-a lungul culoarului slab luminat. Unul din turbo-generatoare cedase pentru a treia oară, așa încît cu cei 2000 de kilowați disponibili se putea asigura doar iluminatul strict necesar și o masă caldă pe zi. Încălzirea navei se făcea cu ajutorul unor cazane auxiliare, astfel încît nimeni nu se putea plînge din acest punct de vedere. Și erau deja pe drum de nouăsprezece zile, lungi, geroase, de iarnă adevărată. Iar în anul lansării la apă – 1931 – acest vas de linie traversa Atlanticul în nu mai puțin de șapte zile! Acum spațiul dintre cele două punți, odinioară folosit pentru mașini și diverse încărcături, era ocupat de două mari vase de debarcare. La pupă și în încăperea de douăzeci de mii de picioare

(1) Unites States Marine Corps – Corpul de infanterie marină al S.U.A. (n.tr.)
(2) Drapelul englez (n.tr.)

cubice rezervată camerei frigorifice erau înghesuite alte două LCM-uri[1]. În interiorul fiecărei nave de debarcare se găsea un ciudat vehicul hibrid – partea din față, camion greu, partea din spate, tanc. Iar în mijlocul a două din aceste noi vehicule cu semișenile-tip M3 se afla un dispozitiv proiectat și executat în atelierele speciale de la Quantico. Aici, în cursul unor teste desfășurate cu o lună mai devreme, o astfel de "fecioară de fier"[2] reușise pur și simplu să sfîșie, în mai puțin de zece minute, tabla de oțel din care fusese confecționat cel mai rezistent fișet german. Fără a distruge hîrtiile aflate înăuntru.

Maiorul Dodgson nu aparținea infanteriei marine. Luptase în Franța în 1940 împreună cu Royal West Kents prilej cu care fusese decorat cu DSO. Urîse întotdeauna marea și prezentul voiaj nu-i schimbase cu nimic părerile. Nu se putea obișnui cu tangajul neîntrerupt, cu spațiul restrîns ce-i producea o ușoară senzație de claustrofobie și cu zgomotele metalice ce se auzeau din măruntaiele navei. Dar cel mai mult detesta vibrațiile. Una din elice se defectase încă din prima zi, afectînd puternic stabilitatea vasului, care nu mai fusese aceeași. Acum, pe măsură ce înainta spre puntea fostelor cabine de clasa întîi, treptele impunătoarei scări de marmură îi tremurau sub picioare.

Trecură cîteva minute pînă ce Dodgson reuși să distingă prin ploaia deasă siluetele întunecate ale celorlalte vase ce navigau cu viteză redusă, doar cu luminile de poziție aprinse, sub un cer cenușiu cu plafonul de nori atît de jos încît părea să împiedice ieșirea fumului pe coșuri. Ofițerii americani nu se clintiră din locurile lor, privind fix prin ferestrele ude. Un miros puternic de țigară plutea în aer.

— Au terminat instructajul? întrebă căpitanul Waley, unul

(1) Landing craft, medium – mijloc plutitor de desant de tonaj mediu (n.tr.)

(2) Aluzie la un cunoscut instrument de tortură folosit în Evul Mediu (n.tr.)

din cei ce urmau să ia loc în primul vas de debarcare. Ca mulți dintre compatrioții săi, era ofițer de carieră provenit din efectivele de rezervă ale armatei. Trebuia să fi purtat pînă atunci însemnele de maior, dar cadrele din promoția sa fuseseră avansate în ordine alfabetică. În această operație, misiunea sa consta în a contacta unele elemente ale Rezistenței Britanice pentru a fi conduși pe un traseu special ales pînă la laboratorul de cercetări nucleare. Avea sub comandă trei dintre vehiculele cu semișenile. Trebuia să ocupe laboratorul și să se mențină pe poziții pînă ce un tip pe nume Ruysdale i-ar fi dat permisiunea de a se retrage, sau pînă ce întregul său grup ar fi fost nimicit. Nimeni din cei care-l cunoșteau nu se îndoia de faptul că ordinul avea să fie interpretat ad litteram. Semnificativ era și faptul că fiecare membru al forței sale de asalt completase și semnase formele testamentare ce li se înmînaseră.

— Jakie, n-ai cumva o țigară în plus? îl întrebă Dodgson pe Hoge, un ofițer cu reputația de a nu refuza niciodată o astfel de cerere.

— Desigur, spuse Hoge. Maiorul englez se înțelegea bine cu americanii. Experiența pe care o dobîndise în luptele anterioare cu germanii le cîștigase respectul; modestia lui, dar și cîteva întîmplări dezastruoase cu reprezentanți ai înaltei societăți din Virginia le asiguraseră prietenia. Mi se pare, declară Hoge cu acea vorbărie tărăgănată caracteristică celor din Alabama – și pe care Dodgson încerca adesea s-o imite după un pahar în plus – că frițiii ăștia trebuie să fie curat tîmpiți pentru a-și amplasa laboratorul secret atît de aproape de țărm.

Hoge și Dodgson urmau să ia parte împreună la atacul de diversiune planificat pentru a distrage atenția nemților de la direcția loviturii principale: Centrul de Cercetări.

— Cu condiția ca puii ăștia de cățea să nu-l fi mutat undeva mai în siguranță, interveni Waley dînd glas unei opinii adeseori exprimată în Washington.

Se auzi și vocea ultimului bărbat din grup. Un tip mult mai în vîrstă decît ceilalți, mărunțel, stîngaci, cu un aer deloc marțial

și cu un puternic accent german.

— Un reactor atomic de tipul construit aici are nevoie de multă apă, de extrem de multă apă.

— Un rîu n-ar fi de ajuns? întrebă Dodgson.

— Apa recirculată conține elemente radioactive, explică neamțul. N-ar fi sănătos de deversat într-un rîu. Ceilalți dădură din cap știind că el era singurul care înțelegea scopul real al atacului lor neprovocat. Actele sale erau pe numele locotenentului Ruysdale, canadian din părinți olandezi, dar nimeni nu-i cunoștea adevărata identitate. De obicei i se spunea "Profesorul". Pentru ei era important doar faptul că, după capturarea laboratorului de către oamenii lui Waley, Ruysdale era acela care trebuia să aleagă fișetele ce urmau a face cunoștință cu îmbrățișarea "fecioarei de fier", și tot el hotăra ce documente, materiale și oameni aveau să fie urcați în vehicule și transportați înapoi pe nave, cu sau fără asentimentul lor.

— Profesore, zise Waley fără a se mișca de lîngă ferestrele ude ale punții de comandă, se spune că Hitler ar putea distruge Statele Unite cu această drăcovenie pe care sîntem pe punctul de a i-o smulge din gheare. E adevărat?

Ceilalți nu se uitară la el, însă Ruysdale știa că era singura întrebare la care toți cei de pe nave așteptau un răspuns.

— E adevărat, prieteni, recunoscu el. Deși chiar și pentru el, cel ce se aflase alături de celebrul Otto Hahn[1] în Institutul de chimie Kaiser Wilhelm în acea zi premergătoare Crăciunului anului 1938 – moment în care își dăduse seama că fusese obținută fisiunea nucleului atomului de uraniu, puterea distructivă posibilă unei explozii atomice era încă de neconceput. Bărbatul pe care ceilalți îl numeau Ruysdale dorea să le spună că aceasta era o misiune pentru care merita să-ți sacrifici propria viață, dar învățase că americanii nu apreciau asemenea

(1) Fizician și chimist german (1879-1968), premiul Nobel pentru fizică în anul 1944 (n.tr.)

fraze. Se mulțumi deci să accepte o țigară de la Hoge, apoi întrebă:

— La ce oră rulează filmul cu Betty Grable[1]?

— La două și jumătate, răspunse Waley. Urma să se termine chiar în momentele premergătoare debarcării, cu condiția să nu întîlnească între timp vreo navă de război germană.

Toți se uitau pe ferestre urmărind celălalt vas—odinioară tot o navă franceză de linie transportînd, într-un lux considerabil, 643 de pasageri pe ruta Le Havre-New York. Numai că acesta nu era echipat cu bigile uriașe ce trebuiau să suporte greutatea celor patru mari vase de debarcare. Transporta doar LCA-urile[2], destul de ușoare pentru a fi coborîte cu gruiele obișnuitelor bărci de salvare de 99 de persoane. Nenorocirea era însă că cele mai multe dintre aceste șlepuri de desant fuseseră avariate de talazurile enorme ale Atlanticului. De aceea planul pus la punct în ultima clipă prevedea utilizarea doar a două din ele. După debarcarea principalei forțe de atac condusă de Waley, cele patru LCM-uri aveau să se întoarcă pentru a îmbarca un nou val de soldați—cei din grupul de diversiune.

Iar lui Ruysdale, cu mintea sa de savant nu de strateg, îi venea greu să priceapă faptul că ambarcațiunile de asalt puteau transporta doar jumătate din efectivul comandourilor.

(1) Actriță americană de film (1916-1973) (n.tr.)
(2) Landing craft, assault—șlep autopropulsat de desant (n.tr.)

Treizeci și opt

Din vîrful stîncilor abrupte se putea vedea Bringle Sands și gurile rîului Frane. Vîntul, bătînd din larg, rupea tufișurile, împiedica creșterea copacilor și eroda pietrele, astfel încît cărarea îngustă ce ducea pînă la malul mării era presărată cu tăblițe de avertizare.

La jumătate de milă în interior se afla linia ferată străbătînd terenurile fertile din Bringle și Bringle Sands pînă la Frane Halt, înainte de a face joncțiunea cu tronsonul principal – de est – spre Exeter și Londra.

Dar bărbații din cabina acarului nu vedeau nimic în afară de reflexiile manetelor lustruite și ale diverselor instrumente, sau de pîlpîirea focului de cărbune. Regele era întins pe un pat pliant, Harry Woods își demonstra abilitatea de a dormi de-a-n picioarele, iar Danny Barga stătea într-un colț cu mîinile împreunate în jurul genunchilor și cu capul în piept.

— Doriți ceai? întrebă încet acarul adresîndu-se lui Mayhew și Douglas. Un ceainic zgîriat de tablă fierbea deja pe tăciuni. Douglas îi mulțumi și se dădu la o parte pentru a-i permite să ințețească focul.

— Cade din vagoane, explică omul arătînd cu capul spre găleata plină cu cărbuni. Era un tip mic, sfrijit, cu o față palidă și un păr negru și lins. Surprinzător era felul în care reușea să schimbe fără efort uriașele manete aproape la fel de înalte ca și el. Ca mulți alți veterani ai primului război mondial, își cususe

baretele medaliilor pe uniforma neagră de serj; le purta cu o sfidare disperată.

— Cît dracu-i ora? întrebă somnoros Mayhew, prea obosit ca să-și mai descheie paltonul și să-și consulte ceasornicul de aur de buzunar. Dar înainte ca cineva să-i răspundă, se răsuci pentru a arunca o privire ceasului de control fixat deasupra ferestrelor.

— Ar trebui să încercați să dormiți puțin, domnule colonel! Pentru o clipă Douglas crezu că acarul îl recunoscuse pe Mayhew, dar apoi își dădu seama că acesta era pur și simplu modul în care foștii combatanți se adresau străinilor buni de gură.

Răspunsul colonelului fu întrerupt de sunetul brusc al clopoțelului: două țîrîituri, pauză, două țîrîituri. Acarul se întinse și repetă semnalul folosind un disc amplasat sub o serie de cadrane. Apoi surîse adresîndu-se lui Mayhew:

— Nu vă alarmați, patroane. E doar o locomotivă ușoară. Trebuie să fie bătrînul Bob Swanick, cel de pe trenul pe care l-am oprit ca să puteți coborî. Apăsă pe dispozitivul următorului post de control semnul "linie liberă".

Apa din ceainic începu să fiarbă. Turnă o parte peste esență, apoi deschise ușa și aruncă restul afară.

— Cumplit de frig astă seară, zise el.

— Parcă n-a fost niciodată atît de rece, fu de acord Mayhew, strîngîndu-și mai bine gulerul impermeabilului în jurul gîtului.

— În cazul acesta ar fi trebuit să fiți cu mine prin 1915, replică acarul. Al doilea Crăciun al războiului. Era atît de ger încît înghețau și pietrele!

Clopoțelul sună de două ori. Acarul răspunse prin același semnal, apoi împinse maneta la "tren pe linie".

— A trecut de postul lui Charlie, anunță feroviarul. Dacă vreunul din oamenii dumneavoastră este în el, va opri în dreptul nostru.

Mayhew se ridică în picioare și își lipi fața de geam, dar nu distinse decît luminile de pe linie.

— Pușcașii regali scoțieni.

— Poftim? mormăi Mayhew fără să se întoarcă.

— Al șaselea batalion de pușcași regali scoțieni. La un moment dat l-am avut comandant pe Winnie.

Mayhew răsufla din greu protejîndu-și ochii cu mîinile pentru a vedea mai bine locomotiva. Brusc îi auziră zgomotul, în ciuda vîntului puternic. Trecu pe lîngă ei, lăsînd în urmă o dîră de scîntei și un nor de fum acru. Colonelul își mușcă buzele și aruncă o nouă privire la ceas. Acarul acționă de cîteva ori maneta clopoțelului, apoi umplu din nou ceainicul cu apă.

— Deci în ce unitate ați luptat?

Mayhew se întoarse să-l privească. Celălalt se holbă la el și repetă întrebarea.

— Dumneavoastră *ați făcut* războiul?

— Desigur, răspunse grijuliu colonelul. Eram în regimentul 99 Württemberg, iar prietenul meu aici prezent făcea parte din statul major personal al Kaiserului Wilhelm.

Stînjenit de acest răspuns sarcastic, Douglas interveni:

— Drăguț din partea dumitale să împarți cu noi rația de ceai.

— Știu să apreciez o glumă, replică celălalt ca un fel de răspuns la scuza nerostită a detectivului. Își făcu de lucru cu ceainicul și declară întorcîndu-se spre Mayhew: Dacă v-am fi curățat pe toți, voi cei din Württemberg în 1918, n-am mai fi fost acum în blestemata asta de încurcătură.

Cei doi se priviră fix cîteva momente, apoi Mayhew izbucni în rîs.

— Adevărat, bătrîne, zise el și-l bătu ușor pe umăr.

— Ceaiul sergentului e gata. Am adăugat mult lapte conservat și atîta zahăr încît lingurița ar putea să stea țeapănă în ceașcă.

— Al meu ar putea să fie fără zahăr? întrebă Douglas.

— Desigur, prietene, răspunse acarul cu acea bunăvoință pe care englezii o manifestă față de străini și nebuni. Dacă așa vă place. Se uită la paltonul gros pe care i-l împrumutase Mayhew și decise că Douglas trebuie să fi fost înrolat pe vremuri în

marină. Căldura focului făcea ca un miros ciudat, asemănător mirodeniilor, să se degaje din țesătură. Superintendentul se întrebă unde fusese păstrată haina pentru a trage o astfel de mireasmă.

Ritualul preparării ceaiului dură cinci minute și fu întrerupt de semnalul care anunța trecerea unui marfar, fapt ce declanșă un nou semnal din clopoțel.

— Existau cincizeci de semnale diferite, declară mîndru acarul înmînîndu-i lui Mayhew cea mai bună ceașcă a sa, cea avînd menționat pe ea anul 1935, data jubileului de argint al Regelui George al V-lea[1]. Iar acum că au apărut Hunii, ne apropiem de șaptezeci.

— Cu douăzeci mai multe? se arătă politicos Mayhew.

— Doar așa reușim să știm cine sînt și pe unde circulă: patrule militare care supraveghează liniile, trenuri cu muniții aprovizionînd bateriile de coastă...

— Sau transporturi de cărbune... îl întrerupse cu viclenie Mayhew. Deveniseră deja amici, ca doi vechi soldați ce erau. Douglas deja nu mai făcea parte din lumea lor.

— Sînt oprite la fiecare post, completă rînjind feroviarul, și băieții se autoservesc cu o găleată sau două. Îi întinse lui Archer o cană emailată, plină cu ceai negru. Trebuia să fi văzut sacii pe care i-a dus Charlie în sat. Desigur, tipul e nou, angajat doar temporar așa că...

Colonelul dădu din cap înțelegător dar și absent. Ce-l interesa pe el cît timp va lucra Charlie!

— Bun ceaiul, șefule? se informă acarul adresîndu-se lui Douglas.

— Excelent. Brusc se auzi scîrțîitul scărilor abrupte de lemn și se simți un curent de aer rece în momentul cînd se deschise ușa. Focul se înteți din cauza tirajului. Mayhew și Archer tresăriră vizibil, dar acarul rîse.

(1) Primul rege din Casa de Windsor (1910-1936) (n.tr.)

— Nu vă faceți griji. E doar Sid. Știe că pe la ora asta am ceaiul pregătit. Apoi adresîndu-se noului venit: Ți-a mirosit a ceai, așa-i, Sid?

Acesta era un bărbat spătos, cu un păr ciudat de negru și cu o mustață bine îngrijită. Purta o șapcă cu cozoroc și o haină neagră de uniformă peticită cu grijă la coate. Aruncă o privire circulară în jur, spre patul unde dormea Regele, spre figura țeapănă a lui Harry al cărui sforăit sonor era destul ca să arate oricui că nu se trezise încă și spre silueta cocîrjată a lui Danny Barga.

— Cam înghesuială pe aici în seara asta, declară el apucînd ceașca oferită, după ce-și agățase politicos șapca în cuier – probabil ca un semn de respect pentru vizitatorii bine îmbrăcați. Îi salută din cap pe Mayhew și pe Archer și-și lipi mîinile de ceașca fierbinte pentru a le încălzi.

Adresîndu-se colonelului, noul venit zise:

— În ceea ce privește fotbalul, domnule. Cu cine țineți, cu Wolverhampton Wanderers?

Mayhew îl privi o clipă fără a-i răspunde, în vreme ce acarul îi urmărea pe amîndoi cu interes. În cele din urmă spuse:

— Te referi la meciul dintre Woolworths și Wolverhampton Wanderers? Sînt și voi rămîne un suporter al lui Woolworths, dragul meu prieten. Și apoi doar un văcar s-ar văicări cînd veninul viperei i-ar învenina vaca!

Sid izbucni în rîs. Fusese o provocare intenționată. Puțini germani ar fi putut pronunța Wolverhampton Wanderers fără a-l transforma pe “w” în “v”. Iar fraza improvizată, cu cuvinte și mai greu de pronunțat corect, îi îndepărtase orice bănuială. Să fi știut el cît de numeroși erau nemții din cele mai sofisticate eșaloane ale armatei de ocupație din Londra care ar fi trecut cu brio acest examen!... Liniștit, se așeză pe o cutie goală și-și scoase cizmele de cauciuc.

— Ei bine, zise nerăbdător Mayhew.

— Bărci vin și pleacă fără încetare pe plajă, aproape de gurile rîului. Ambarcațiuni speciale... după descriere, tran-

sportă desant. Nimeni nu poate coborî pînă acolo fără a se deschide focul asupra lui. Îi privi pe cei doi pentru a vedea ce efect aveau aceste vești dramatice asupra lor. Harry și Danny se treziseră și ascultau cu interes. Mi s-a spus că dinspre tabăra germană de la Bringle Sands se aude un schimb intens de focuri — de fapt rafale lungi de mitralieră.

Harry schimbă o privire cu Douglas, ușurat să afle că grupele de asalt își atinseseră obiectivul.

— Rafale lungi de mitralieră, repetă Sid. Prietenul care mi-a relatat toate acestea a încercat să treacă pe drumul principal, dar nemții l-au întors înapoi. Cică din cauza unei bombe neexplodate aflată pe undeva pe acolo.

— Nu, aceia erau oamenii noștri, îl corectă Mayhew. Un tip în uniformă de polițist și alți cîțiva îmbrăcați în haine militare. Iar despre motiv, trebuia găsit unul pentru a bloca drumul. Schimbul de focuri... probabil arme automate. Un civil le poate confunda ușor cu mitralierele.

— Nu veți putea opri sosirea întăririlor germane cu un sticlete și cîțiva tipi în uniformă, replică Sid ca și cum ar fi fost iritat de modul în care prietenul său fusese păcălit de niște impostori.

— Bineînțeles că nu, fu de acord Mayhew. Există alte planuri pentru a împiedica sosirea întăririlor. Dar acel punct de control ne va permite cîștigarea unui timp prețios — extrem de necesar pentru ca echipele speciale să pătrundă în interiorul perimetrului.

— În Bringle s-au înregistrat morți — femei, copii, bătrîni, desigur și germani, declară Sid masîndu-și picioarele reci.

— Nu mai răspîndi astfel de zvonuri. Știi la fel de bine ca și mine faptul că după ora oficială de oprire a circulației, toată lumea trebuie să stea înăuntru. Amănuntele astea tot de la amicul tău le știi?

— A trecut pe acolo pe bicicletă.

— Mai bine asigură-te că nu va trăncăni, îl povățui colonelul. În caz contrar s-ar putea să consider că face jocul nemților. Ei,

și acum ce știi despre Frane Halt?

— Americanii sînt acolo, răspunse Sid. Doar o jumătate de duzină. Au o mașină blindată... una caraghioasă, un fel de tanc dar cu roți în partea din față. Trebuie s-o fi adus cu vreo barcă. Cîțiva soldați au pornit-o de-a lungul liniei și se îndreaptă direct încoace. De fapt acest lucru trebuia să vi-l spun de la început.

— Harry, zise Mayhew, dumneata comanzi aici. Nimeni din cei prezenți nu are voie să părăsească încăperea. Archer și cu mine vom merge să-i întîmpinăm pe americani. Danny Barga îi aruncă o privire dar nu comentă. Glezna sa scrîntită încă îl mai supăra.

Douglas și Mayhew porniră de-a lungul liniei și numai după cîteva minute zăriră soldații.

— Stai! urlă colonelul.

— Teddy Bears!

— Picnic!

— Sînt maiorul Dodgson, se prezentă cel mai înalt dintre cei trei soldați. Dinspre Bringle Sands se zăriră trei străfulgerări ce luminară orizontul. Imediat după aceea trei explozii răsunară peste cîmpurile învăluite în întuneric.

— Colonelul Mayhew.

— Era și timpul să ne întîlnim, domnule colonel. Unde-i Regele?

— În cabina acarului, doar la cîteva sute de iarzi de aici.

— Să mergem!

Mayhew îl apucă de mînă pe Dodgson, oprindu-l.

— Să-ți spun un lucru pe care trebuie să-l știi, domnule maior. Regele nu poate merge singur.

— Nu poate... ce?

— Regele e bolnav. Va trebui să faci rost de un vehicul.

— Nu se poate, planul este de a-l transporta de-a lungul malului rîului pe o potecă abruptă. Nici o mașină n-ar putea trece pe acolo. Alte străfulgerări și alte explozii în depărtare.

— Atunci pune doi flăcăi voinici să-l ducă cu targa.

Colonelul se întoarse înspre cabina de control.

— Se pare că ar fi singura soluție, încuviință Dodgson.

Brusc, în depărtare, se auziră rafale și cîteva reflectoare măturară cerul deasupra taberei de la Bringle Sands.

— Îl veți duce voi, hotărî maiorul adresîndu-se celor doi soldați. Retragerea forței principale trebuie să fi început mai devreme decît fusese plănuit. Încă zece-cincisprezece minute și va fi foarte periculos să te afli pe acest drum. Să ne grăbim.

Douglas nu mai asistase niciodată la o bătălie și nu era pregătit pentru confuzia și dezorientarea ce domnea pretutindeni. În timpul primelor schimburi de focuri, ambele părți făcuseră economie de muniție. Acum, pe măsură ce membrii comandourilor se retrăgeau spre bărci, trăgeau rafale lungi în timp ce întunericul nopții era sfîșiat de exploziile declanșate de echipele speciale de geniști ce distrugeau echipamentele vitale ale laboratoarelor.

Cei doi soldați care-l duceau pe Rege se opriră aruncîndu-se aproape pe pămîntul umed în momentul cînd o rafală de trasoare trecu peste capetele lor. Rămaseră nemișcați doar atît cît le era necesar să-și recapete respirația, apoi îl înșfăcară din nou pe suveran și începură să caute reperele delimitînd poteca abruptă ce cobora spre plajă. Douglas se afla imediat în spatele lor. Auzi urletul unui bărbat aflat în vîrful stîncii:

— Haideți odată, grăbiți-vă, flăcăilor. Bărcile așteaptă. Pe aici, pe aici!

Archer îl căută cu privirea pe Harry. Acesta ducea o lanternă a cărei lumină o acoperise prudent cu hîrtie roșie.

— Douglas, șopti el, mai încet, nu pot să țin pasul.

— Fumezi prea mult, replică Superintendentul deși și el de-abia mai putea respira și ar fi fost bucuros să se oprească chiar și pentru cîteva clipe.

Exploziile se succedau fără încetare. De două ori germanii aflați pe celălalt mal al rîului încercaseră să pună în baterie reflectoare mobile, dar tot de atîtea ori cineva le transformase în țăndări, lichidîndu-le și servanții, cu rafale lungi de armă automată. Încă o încercare. Douglas se miră cît de bravi sau cît

de nesăbuiți pot fi unii oameni.

— Dar haideți odată, flăcăilor, se auzi din nou vocea din întuneric.

Reflectorul era îndreptat direct spre ei, o strălucire orbitoare ce poleia iarba și aureola delicat tufișurile și copacii strîmbi. De undeva din spate izbucniră cîteva împușcături, însă nu era ușor să mînuiești grelele pistoale automate de-abia ținîndu-ți echilibrul pe cărarea noroioasă, pe alocuri plină de bălți. Douglas auzi un strigăt urmat de un țipăt în clipa în care un nenorocit alunecă și o luă la vale pe malul abrupt, zdrobit de greutatea propriului său echipament și sugrumat de chingile acestuia.

— Mi-am răsucit piciorul, gemu Harry. Lumina reflectorului îi lăsă brusc în întuneric în timp ce fascicolul se îndrepta în jos spre poalele stîncii.

Abia în acest moment realiză Douglas că vocea care strigase "Haideți odată, flăcăilor" aparținea unui neamț. Mai exact, era a Standartenführer-ului Huth. Înainte de a deschide gura pentru a-i avertiza și pe ceilalți, se porniră rafalele. Zgomotul lor îl asurzi și simți impactul gloanțelor lîngă picioarele sale.

Țipetele soldaților se distingeau clar, acoperind detunăturile puștilor, iar cadența de tragere crescu atît de rapid încît impacturile proiectilelor erau aproape neîntrerupte.

— Întoarce-te, Douglas. Era vocea lui Harry.

Archer văzu reflectorul fixîndu-se asupra Regelui și a celor doi soldați care-l transportau, apoi toți trei dispărură într-un nor de bulgări de pămînt produși de tirul dirijat al mitralierelor. Douglas se repezi înainte, dar fu placat fără milă și trîntit la pămînt. Pînă să-și revină, totul se terminase. Cadavrele zăceau împrăștiate în toate direcțiile. Germanii își cronometraseră perfect ambuscada. Nu mai mult de jumătate de duzină din membrii grupului de comando reușiră să ajungă teferi pe plajă. Corpurile sfîrtecate ale celorlalți marcau cu precizie cărarea. Printre morți se numărau maiorul Dodgson, Danny Barga și Regele George al VI-lea, Împărat al Indiei.

Treizeci și nouă

La venirea zorilor una din ambarcațiunile de asalt mai era încă pe plajă, cu rampa de încărcare răsucită în jurul mașinii blindate incendiată chiar în momentul îmbarcării. Cadavrele pluteau ușor pe marea unsuroasă, sau formau pete contorsionate pe nisip. Peste tot zăceau împrăștiate urme ale prăpădului: căști de oțel, veste de salvare, frînghii, puști și sute de tuburi de cartușe pe care se răsfrîngeau primele raze de soare.

Din cele trei clădiri aparținînd Centrului de cercetări al Wehrmacht-ului de la Bringle Sands nu mai rămăseseră decît pereții înnegriți, peste care furtunurile pompierilor își mai deversau încă șuvoaiele de apă. Infirmeria era plină pînă la refuz, singurul chirurg existent opera fără întrerupere iar ambulanțele asigurau o legătură continuă cu spitalul german din Exeter.

Represaliile nu se lăsară așteptate. Dimineața următoare, pînă pe la opt treizeci, fuseseră deja executați douăzeci și șapte de localnici care fie că ajutaseră inamicul, fie că nu reușiseră să-și asigure un alibi valabil pentru perioada ultimelor douăzeci și patru de ore. Alte o sută șaizeci de persoane fuseseră transportate în niște barăci de lîngă Newton Abbot, prima etapă a unei călătorii ce urma să se termine într-un lagăr de muncă forțată din Germania.

Comandourile suferiseră pierderi în proporție de aproape

treizeci la sută, jumătate din ele fiind mortale. Dar își îndepliniseră misiunea. Călăuzite de membri ai Rezistenței ce studiaseră topografia locului săptămîni întregi, ele puseseră stăpînire pe tot perimetrul complexului numai după douăzeci și cinci de minute de luptă. Acționînd după instrucțiunile lui Ruysdale, echipele speciale distruseseră cele mai importante laboratoare și echipamente și transportaseră la nave un număr mare de documente cu ajutorul vehiculelor speciale prevăzute cu șenile.

Tehnicieni germani examinau acum ruinele pentru a stabili vreo eventuală scurgere radioactivă, în timp ce soldații ridicau morții. Nu existau prizonieri pentru a fi interogați, supraviețuitorii ducînd cu ei chiar și pe camarazii foarte grav răniți. Waley murise, victimă a atacului cu mortiere din finalul luptei, chiar înainte de retragerea generală. Maiorul Dodgson își pierduse viața în ambuscada perfect executată de Huth, iar prietenul său Hoge, scăpat fără nici o zgîrietură, se îmbarcase pe ultima navă etalînd în gură o uriașă havană aprinsă. Bărbatul căruia i se spunea Ruysdale se simțise complet detașat și neînfricoșat de tot ceea ce văzuse. Își dusese calm la bun sfîrșit însărcinarea inspectînd pe îndelete laboratoarele. Și el părăsise plaja cu ultima navă, însoțit de bătrînul profesor Frick. Cei doi se mai întîlniseră odată la Institutul de fizică teoretică din Copenhaga.

Douglas Archer petrecu acele prime ore ale dimineții într-o celulă mică și neconfortabilă aparținînd Feldgendarmeriei din Bringle Sands. Era foarte frig și îi era recunoscător colonelului Mayhew pentru căldurosul palton pe care i-l împrumutase. A doua zi pe la opt dimineața zgomotul zăvoarelor trase îl trezi din somn. Generalul Kellerman intră în celulă, îmbrăcat în uniformă SS, manta la două rînduri și sabie. Se strecură înăuntru ca o pasăre de pradă sătulă, salutîndu-l pe Douglas cu un vesel “bună dimineața”, scărpinîndu-și bărbia proaspăt rasă și mirosind puternic a colonie.

— Ei bine, cînd am auzit că ești arestat, aproape că – te rog

să mă ierți – aproape că am rîs. Ei, Dummkopf[1], i-am zis celui ce m-a anunțat, mi-ai reținut unul din cei mai buni ofițeri.

— Și totuși nu mi s-a dat drumul.

— Nu, replică Kellerman fără să se tulbure de aspectul nu prea favorabil al subalternului său. Aveau nevoie de mine pentru o identificare pozitivă.

— Aș putea să mănînc ceva?

Kellerman păși pe culoar.

— Cafeaua și micul dejun pentru acest ofițer, ordonă el unui tînăr SS-ist aflat în poziție de drepți în fața ușii. Acesta apăru cu o tavă plină, dar atît de repede încît Douglas își zise că totul fusese aranjat dinainte, deși nu puteai fi niciodată sigur de modul în care generalul ar fi reacționat într-o anumită situație.

— Prietenul dumitale, sergentul Woods, n-a fost reținut.

— Mi-a trimis un mesaj, răspunse Douglas.

— Ar trebui probabil să-i mulțumești că ți-a salvat viața, continuă neamțul. Se aplecă și mirosi cafeaua, apoi se strîmbă.

— M-a trîntit jos cînd au început împușcăturile, îi spuse Douglas. Kellerman îl privi lung ca și cum ar fi vrut să citească ceva în ochii săi, dădu din cap și se mulțumi să rostească doar un singur cuvînt:

— Exact.

— Dar Standartenführer-ul Huth a fost arestat!

— Cunoști o mulțime de lucruri, constată Kellerman.

— Nici chiar așa. Numai ce mi-a spus Harry Woods cînd a încercat să mă scoată de aici în această dimineață.

— Îi plîng pe părinții săi, zise brusc Kellerman. Profesorul Huth, tatăl Standartenführer-ului, e un savant foarte cunoscut.

— Dar de ce? întrebă Archer bîndu-și cafeaua.

— Ah, dar se pare că n-ai înțeles ce se petrece de fapt, dragul meu Superintendent. Dumneata ești un bun și loial ofițer, și nu ți se va aduce niciodată vreo învinuire – cu siguranță nu în

---

(1) Tîmpit (n.tr.)

vreo unitate de poliție pe care o voi comanda eu. Kellerman zîmbi. După ce se convinse că implicațiile acestei remarci nu-i scăpaseră lui Douglas, generalul continuă: Standartenführer-ul pare să fi desfășurat o cruciadă anormală împotriva armatei germane. Cred că s-a simțit jignit de faptul că Wehrmacht-ul a fost investit cu puteri excepționale prin decretarea legii marțiale. Kellerman declară toate acestea cu un astfel de ton ca și cum nu i-ar fi venit nici lui să creadă o astfel de afirmație.

— Chiar așa? se miră Douglas lăsînd să se înțeleagă că de fapt Kelerman și armata conspiraseră împotriva lui Huth. Și sub ce formă s-a desfășurat această cruciadă, domnule?

— L-a ajutat pe față pe prietenul dumitale, colonelul Mayhew, într-un complot concretizat prin eliberarea Regelui din Turnul Londrei și prin desfășurarea acestui atac terorist ale cărui consecințe tragice le-ai urmărit pe viu. Pot să-l înțeleg și chiar să-l simpatizez pe colonelul Mayhew pentru ceea ce a întreprins—desigur din patriotism și loialitate față de Regele său. Cu o mișcare nervoasă Kellerman își netezi tunica. Demn de admirat, continuă el. Dar nu pot găsi nici un fel de scuze în favoarea Standartenführer-ului Huth vizavi de participarea sa la această mizerabilă conjurație.

— Cum de puteți fi așa de sigur că a fost implicat?

— Cînd se întîmplă așa ceva... ceva ce ar putea dezonora tot Wehrmacht-ul, e necesar să adoptăm măsuri speciale. De aceea colonelului Mayhew i-a fost oferită grațierea dacă va coopera complet cu tribunalul. Generalul Kellerman își trecu degetele peste epoletul de piele bine lustruit, apoi își atinse mînerul săbiei, încredințîndu-se că totul era în ordine. Bineînțeles că hotărîrea colonelului a fost determinată de moartea tragică a suveranului său.

— Bineînțeles. Cei doi bărbați schimbară cîte un zîmbet: Douglas, unul obosit și melancolic, Kellerman, unul relaxat și sigur de sine. Deci Mayhew își cumpărase libertatea în schimbul ajutorului acordat armatei și personal lui Kellerman pentru a se debarasa de Huth. Sau poate așa voia generalul să lase

impresia.

— Standartenführer-ul Huth va fi judecat?

— Totul s-a și terminat, declară Kellerman oftînd adînc și lovindu-și sabia care zdrăngăni în teacă. A fost convocat un tribunal special, la aproximativ un ceas după ce au încetat ultimele împușcături. Colonelul Mayhew a depus imediat mărturie, iar Standartenführer-ul Huth a fost condamnat la moarte. Sentința se va executa în cursul acestei dimineți.

Douglas simți că-i vine rău. Turnă niște apă fierbinte peste restul de cafea și-l bău.

— Nu trebuie să fii neliniștit. Dumneata ai fost judecat *absente reo*[1]. De prisos să mai menționez că ai fost achitat. Cel mai bine așa. Rareori cineva este acuzat de două ori pentru aceeași faptă. Douglas reținu că generalul nu menționase imposibilitatea repetării unui astfel de pericol.

— Mulțumesc, domnule.

— Archer, Standartenführer-ul Huth a cerut să i se permită o întrevedere cu dumneata. În ciuda sentimentelor mele, mi-e milă de bietul păcătos. Te vei duce, nu-i așa?

— Dacă-mi permiteți.

— În circumstanțele de față, nu văd ce rău ar putea produce o astfel de discuție.

— Îmi imaginez că doriți să fiți și dumneavoastră prezent?

— Nimic nu-i gratis, Archer. Sper că ești de acord... Kellerman zîmbi, dar de această dată nu se mai osteni să fie cald și prietenos.

---

(1) În lipsă (n.tr.)

Patruzeci

Standartenführer-ului Huth îi fusese repartizat un apartament în aripa rezervată vizitatorilor importanți din cadrul Centrului de cercetări de la Bringle Sands. Ultimele sale ore și le petrecea în tihnă alături de o sticlă de coniac și o tavă pe care se afla micul dejun – încă neatins, căni de argint și farfurii fine de porțelan.

— Deci Kellerman ți-a permis să mă vizitezi?

— Da, domnule Standartenführer.

Pe geam se vedea laboratorul distrus de incendiu. Vîntul bătea destul de tare, aducînd cu el bucăți carbonizate de hîrtie ce se loveau de sticlă înainte de a-și continua drumul, peste peluza de iarbă, spre rețelele de sîrmă ghimpată.

— Cei de la armată au hotărît să pună capăt programului de cercetări nucleare, zise Huth. Știai acest lucru?

— E ceea ce doreați, nu?

— Dar nu în felul acesta. Nimeni în Berlin nu-l mai sprijină, iar Reichsführer-ul nu mai permite SS-ului continuarea cercetărilor. Americanii vor fabrica bomba... și vor cîștiga războiul, izbucnit în clipa cînd această nouă armă va deveni operațională. Noi, germanii, sîntem neprevăzători, Archer. Armata deja începe să gîndească că acțiunea din noaptea trecută a constituit un rău care se va dovedi totuși, pînă la urmă, o binefacere.

— De ce să gîndească așa ceva?

Huth arătă spre fereastră și spre clădirile în ruină.

— Raidul acesta va permite Wehrmacht-ului menținerea legii marțiale pentru cel puțin un an de zile. Dumnezeu știe cîte milioane de mărci vor fi alocate armatei pentru a se pregăti în așteptarea unei alte operațiuni de acest gen. Oh, Abwehr-ul va fi încîntat și el, iar în plus îl mai au la mînă și pe generalul Kellerman.

Huth se îndreptă spre măsuță și destupă o sticlă de coniac.

— Kellerman va fi fericit, continuă el. Își va păstra funcția, va scăpa de mine și nu-i va mai fi frică de eventualele acuzații în legătură cu afacerile sale financiare. Huth zîmbi. Ghicise că toată conversația urma să fie înregistrată. Dar indiferent dacă era pe disc sau bandă, lui Kellerman îi era acum imposibil să o folosească fără a se autodemasca – și nici măcar nu putea elimina unele pasaje fără ca lucrul să fie imediat remarcat. Pentru Kellerman eu sînt un veritabil țap ispășitor. Toate crimele, escrocheriile sau afacerile necurate nerezolvate îmi vor fi puse în circă. A încercat chiar să dovedească că aș fi avut un amestec în explozia din cimitirul Highgate. Bei ceva?

— Mulțumesc, domnule.

— Nu mai e nevoie să fii atît de oficial. Huth îi puse în mînă un pahar plin cu coniac. Toți am jucat tare, dar a cîștigat Kellerman; și Mayhew. Oricum n-ai să mă auzi jeluindu-mă pe această temă.

— Mayhew?

— Mi-a promis cîte-n lună și-n stele. E stilul său: tămîieli și promisiuni, așa-i? Se trînti într-un fotoliu și bău cu nesaț.

— Da, ăsta-i stilul său.

— M-a prevenit despre atac, m-a ajutat să organizez chiar ambuscada.

— Nu pot să cred așa ceva! exclamă Douglas.

— Ba bine că nu! M-a ajutat să interceptez grupul de diversiune. Și m-am lăsat prostit. În timp ce noi luptam, principala sa forță a traversat toată zona în vehiculele acelea cu semișenile și a distrus laboratorul.

— Cei din grupul de diversiune au fost practic șterși de pe

fața pămîntului, zise Douglas consternat de enormitatea faptei.

— Mayhew era hotărît să-i angajeze pe americani în luptă, explică Huth. A pus să fie omorît Spode și să fie distruse documentele deoarece tînărul savant dorea să le predea ambasadei americane. Dumneata i-ai dat un film și el l-a ars. Nu voia ca yankeii să obțină rezultatele cercetărilor fără luptă, altminteri nu li s-ar fi părut că iau parte la un război adevărat. Doar în ceea ce-l privește pe Rege, Mayhew și-a greșit calculele. Huth dădu din umeri. Dar toți greșim din cînd în cînd. Zîmbi sinistru, ca și cum și-ar fi bătut joc de el însuși.

— Regele a fost ucis.

— Mayhew trebuia să aibă mai multă încredere în propriul său plan. Inițial, Regele trebuia să însoțească forța principală de atac, fiind transportat împreună cu documentele speciale.

— Da, bineînțeles, zise Douglas, deși acum ajungea la teribila concluzie că nu acesta fusese planul lui Mayhew. Colonelul îl trimisese deliberat pe Rege pe acel traseu, știind că oamenii lui Huth organizaseră acolo o ambuscadă. În acel moment Mayhew luase locul lui Dumnezeu. El era cel care scria conținutul viitoarelor cărți de istorie. El, cel care făcuse totul ca Regele să moară în luptă cot la cot cu aliații săi americani. Mult mai bine așa decît un suveran infirm și patetic, exilat în Washington, la discreția caricaturiștilor și la bunul plac al politicienilor, un memento viu al Angliei ocupate de germanii victorioși. Abia în acest moment începea Superintendentul să înțeleagă întortocheata minte a unui om de stat. Nu mai încăpea nici o îndoială că Regina și Prințesele se aflau deja în drum spre Washington D.C.

— Ești norocos, Archer, remarcă Huth.

— Că am scăpat cu viață?

Standartenführer-ul clătină din cap.

— Nu. Nu s-a pus niciodată problema să ți-o pierzi. Faptul a fost hotărît cu mult timp înainte.

— Hotărît? Cînd? Și de către cine?

— În momentul cînd Harry Woods a acceptat să devină

informatorul lui Kellerman, raportîndu-i orice mișcare pe care o făceai, orice întîlnire la care luai parte, orice cuvînt rostit.

— Harry Woods? Harry al meu?

— Woods i-a telefonat lui Kellerman anunțîndu-l despre pana suferită de ambulanță imediat ce dumneata ai intrat în Reform Club. Generalul i-a contactat pe cei de la Abwehr și a pretins că era la curent cu ce puseseră ei la cale. Astfel a reușit să-și aducă oamenii aici chiar în clipa cînd comandourile se retrăgeau. Deci nu în timpul luptei, ține bine minte acest amănunt. De ce? Pentru că el dorea ca atacul să nu fie respins, ci să reușească. După aceea a convocat imediat tribunalul special și plutonul de execuție... în timp ce își servea micul dejun în sala de mese. Au avut o dimineață aglomerată. Probabil că deja îl dor umerii...

— Cînd? Cînd a acceptat Harry să --

Huth oftă.

— Cînd se afla arestat. Au ajuns la o înțelegere. Ești polițist, știi doar ce pot face dintr-un om cîteva ore de închisoare.

— Harry e neînfricat ca un leu.

— Doar nu crezi că generalul e destul de grosolan ca să recurgă la violență, nu-i așa?

— Și ce-i cu asta?

— E cheia întregii afaceri. Și te privește direct!

— Pe mine?

— Ești un netot, Archer. Nu-ți dai seama că Harry te protejează ca pe propriul său copil -- cel pe care nu l-a avut? Nu știi cît de mîndru e de tot ce faci dumneata? Nu ai observat că ori de cîte ori Harry înregistrează vreun succes, spune tuturor că dumneata ai fost creierul?

— Nu, nu mi-am dat seama de acest lucru, spuse moale Douglas.

— Kellerman era pe punctul de a aranja ca fiul dumitale să fie trimis la un internat din Boemia -- de fapt o școală a tineretului hitlerist. Nu-i nevoie să-ți precizez că generalul a pretins că era vorba de un act de generozitate, dar Harry și-a dat seama

ce era în realitate. Huth se smîrcîi și-și șterse nasul. Știa că asta era cea mai bună metodă de a te face nefericit...

— Tot nu-s sigur că am înțeles...

— Harry a colaborat cu Kellerman pentru ca dumneata și puștiul să fiți în siguranță. Ei, haide, Archer, știi doar că metoda-i des folosită. Dumneata n-ai oferit niciodată protecție unui informator în schimbul unei indicații demne de toată încrederea? Harry și-a îndeplinit obligațiile asumate iar Kellerman și-a ținut promisiunea. Astăzi dimineață dumneata și Harry ați fost judecați și achitați în cinci minute. Fii recunoscător pentru acest lucru.

— A făcut Harry așa ceva pentru mine?

— Sergentul nu prea are pentru ce trăi, replică brutal Huth. O căsuță plină de purici, o nevastă afurisită. Poate că dacă ar fi avut copii, totul ar fi fost altfel.

— Dar își iubește soția!

Huth negă din cap.

— Asta s-a întîmplat de mult. În ultimul timp o prefera pe secretara dumitale, acea Sylvia și nu mai știu cum, cea care s-a sacrificat încercînd să-l salveze. Dar asta-i o problemă ce ține strict de Rezistență...

— Știți totul.

— De aceea mă și execută, recunoscu fără ezitare Standartenführer-ul. Pot să citesc ce-i în mintea oamenilor, Archer. Un polițist trebuie să știe să facă acest lucru.

— Nu vreau să fiu un astfel de polițist.

— Va trebui să fii acela de care are nevoie Kellerman. Cel puțin pentru moment. Huth luă o gură de coniac. Cît e ceasul? Pe-al meu mi l-au luat.

— Aproape zece.

— Nu mai e mult. Aprinse o țigară. Fiul dumitale vrea să devină și el polițist?

— Da, dar să circule pe motocicletă.

Huth zîmbi.

— Ești norocos, Archer. Ține-l departe de această meserie

murdară.

Douglas nu răspunse. În fața ferestrei putea vedea strălucitorul Rolls-Royce al lui Kellerman. Șoferul ștergea cu foarte mare grijă parbrizul.

— Îmi pare rău de domnișoara Barga și de felul în care s-au petrecut lucrurile.

— Mulțumesc, zise Douglas nedorind să continue discuția pe această temă.

— De îndată ce Kellerman a aflat că ați abandonat ambulanța, a și trimis cîțiva măcelari de la Gestapo să-i facă o vizită.

— Barbarei? I-am telefonat – mi-a răspuns un tip care s-a recomandat drept spălător de geamuri.

— Știi doar că indivizii de teapa lor nu sînt prea deștepți.

— L-am crezut, recunoscu Douglas. Apoi am telefonat din nou. Mi-a răspuns ea, dar tonul îi era dur, aproape grosolan.

— Încerca să te prevină, așa-i? Imprudent din partea ei. Probabil că te iubea grozav de mult. Faptul i-a făcut să-și piardă calmul – vreau să spun, încercarea ei de a te pune în gardă. Au lovit-o mai tare decît era necesar. Nu acesta le fusese planul. E greu să explici moartea unei reportere americane.

— Vocea îi era extrem de slabă, aproape o șoaptă. Să nu fie auzită.

— De ce te iubește toată lumea, Archer? Pur și simplu pentru că nu acorzi prea mare importanță afecțiunii pe care ți-o poartă? Clătină din cap și nu mai continuă. Gestapoviștii n-au auzit telefonul sunînd. Femeia era la etaj, îmbrăcîndu-și haina. Trebuie să fi distins țăcănitul înainte de a se auzi soneria.

— Și eu care credeam că nu voia să mă vadă...

— Nimeni nu-i prea deștept cînd e vorba de persoanele care ne iubesc. Poți să transmiți un mesaj tatălui meu?

— Urmează să-mi iau concediu și voi putea călători în Germania. Dar credeam că-l urăști?

— Povestește-i despre raid în măsura în care îți va permite cenzura. Spune-i că au început împușcăturile și că am fost prins sub un foc încrucișat. Spune-i că am murit bărbătește. Spune-i

toate prostiile pe care părinții doresc să le audă despre fiii lor—și pe care fiii doresc să le audă despre părinți.

Se auzi o ușoară bătaie în ușă și un tînăr ofițer SS îi comunică Standartenführer-ului că trebuia să fie gata peste cinci minute. Apoi salută cu un formalism exagerat.

— Ei bine, trebuie să-mi lustruiesc pantofii, să mă pieptăn și să fiu gata să joc rolul principal în această operă teutonică. Comunicatul oficial va menționa faptul că am căzut în luptă.

— Voi transmite mesajul, promise Douglas.

— Prins sub un foc încrucișat, îi reaminti Huth. Așa e cel mai bine. Zîmbi sardonic.

Douglas luă paltonul de molton al lui Mayhew de pe scaunul pe care-l lăsase. Se îmbrăcă și-și încheie bine nasturii de lemn. Era frig afară și-i era recunoscător colonelului pentru această haină cu un miros atît de ciudat. Mirosul... brusc îl recunoscu: tabac de prizat. Niciodată nu e prea tîrziu ca să afli adevărul crud! Havana Romeo y Julieta pe jumătate fumată și urmele găsite în cutiuța sfărîmată din buzunarul vestei doctorului Spode. Avea proba irefutabilă că Mayhew îl condusese pe savant în apartamentul din Shepherd Market unde-l asasinase înainte de a-și petrece jumătate de noapte arzînd documentația tehnică. Trebuia doar să-i împiedice pe americani să pună mîna pe acele calcule și ceea ce era și mai important, trebuia să-i împiedice să vorbească cu Spode! Mayhew își pusese în cap să-i determine pe americani să intre în luptă.

— Prins sub un foc încrucișat, repetă Huth. Toți am fost prinși sub un foc încrucișat.

— La revedere, domnule Standartenführer, spuse Superintendentul Douglas Archer încheindu-și nasturii de la guler. Pe fereastră observă Rolls-Royce-ul generalului Kellerman îndreptîndu-se spre poarta principală. Cu fanionul fluturînd în vînt.

— Sfîrșit —

Tiparul executat sub cd. 5014
la Imprimăria „Bacovia"
str. Mioriței nr. 27
BACĂU

Palatul Buckingham este o ruină fumegîndă. Regele este prizonier în Turnul Londrei. Winston Churchill a fost executat prin împuşcare. Odinioară, Anglia era cel mai puternic imperiu de pe Pămînt. Acum ea aparţine lui Hitler, iar cea mai temută forţă de pe insulă a devenit *SS-Great Britain!*

Printre numeroşii englezi care sînt purtaţi de cursul obişnuit al vieţii se numără Douglas Archer, inspector la Scotland Yard. Dar numai pînă în momentul cînd ancheta unei crime, aparent banale, îl aruncă pe nepregătite în vîrtejul luptei de rezistenţă.

SS-GB

Len Deighton s-a născut la Londra în 1929. Este autorul unor romane celebre precum ***Dosarul Ipcress, Funeralii la Berlin*** *sau* ***Bombardierul****, care i-au adus consacrarea ca maestru al thriller-ului politic.* ***SS-GB*** *combină elementele de ficţiune politic cu science fiction-ul, constituind una din cele mai apreciate creaţii ale anilor '80 şi cel mai mare succes de public al scriitorului britanic.*

ISBN 973-9136-05-2 **448 + 2TL = 450 Lei**